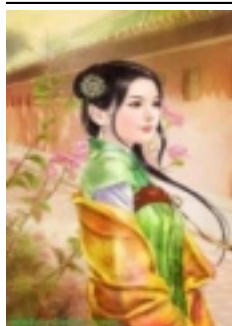

Nha Hoàn

Contents

Nha Hoàn	1
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	12
3. Q.1 - Chương 3	20
4. Q.1 - Chương 4	26
5. Q.1 - Chương 5	30
6. Q.1 - Chương 6	37
7. Q.1 - Chương 7	45
8. Q.1 - Chương 8	53
9. Q.1 - Chương 9	61
10. Q.1 - Chương 10	68
11. Q.2 - Chương 1: Chương Thứ Nhất	75
12. Q.2 - Chương 2	83
13. Q.2 - Chương 3	91
14. Q.2 - Chương 4	99
15. Q.2 - Chương 5	106
16. Q.2 - Chương 6	114
17. Q.2 - Chương 7	121
18. Q.2 - Chương 8	128
19. Q.2 - Chương 9	137
20. Q.2 - Chương 10	144

Nha Hoàn

Giới thiệu

Truyện kể về nha hoàn Chúc Tâm, tám tuổi cô đã theo hầu Đại bối lạc Ung Tuấn của Ba Vương Phủ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-hoan>

1. Q.1 - Chương 1

Phúc tấn Ba Vương Phủ nhìn đứa nhỏ xinh xắn như Ngọc điều khắc quỳ ở trước mặt mình, quả thật không thể tin được, trên đời lại có đứa nhỏ nhanh nhẹn nhưng biểu hiện lại lạnh lùng như vậy.

“Người tên gì?” Phúc tấn bắt đầu thăm hỏi.

“Chúc Tâm!” Giọng đứa nhỏ thanh thúy nhỏ nhẹ.

“Chúc Tâm? Tên thật rất hay!” Phúc tấn cười hỏi: “Chúc Tâm, người năm nay mấy tuổi rồi?”

“Tám tuổi!”

“Ừ, trước tám tuổi, người ở trong nhà làm những gì?”

“Đọc sách, viết chữ, vẽ tranh!”

“Người chẳng những biết đọc sách viết chữ, còn có thể vẽ tranh?”

“Vâng!”

“Thật sự là rất giỏi.” Phúc tấn hỏi: “Phụ thân người ở trong nhà làm nghề gì?”

“Phụ thân là tú tài, không có nghề nghiệp.”

“Thì ra là thế, cho nên người có thể đọc sách, viết chữ, vẽ tranh. Nhưng trong nhà người không có nghề kiếm sống, phụ thân người sao có thể nuôi người đến lớn đây?”

“Nương thiêu thừa may vá, nương tựa vào đó sống qua ngày.”

“Nếu nương người có thể làm may vá, vậy người tại sao còn phải vào phủ?”

“Một tháng trước, nương đã qua đời.” Đứa nhỏ thẩn thờ đáp.

Phúc tấn sửng sốt, thấy trên người nàng không có thọ tang, nhất định là đứa nhỏ này trước khi muốn vào phủ, đã có người dạy bảo nàng khử tang, để tránh phạm vào điều cấm trong Vương Phủ.

“Mới tám tuổi mà thôi, phụ thân người sao có thể đành lòng đưa người vào phủ hầu hạ chủ tử?” Trong lòng phúc tấn nổi lên sự thương xót. “Người có biết, sau khi vào phủ phải làm rất nhiều công việc? E rằng sau này người cũng không thể đọc sách, viết chữ, càng không thể vẽ tranh nữa!” Nàng dò xét hỏi đứa nhỏ.

“Nô tỳ biết!”

“Nếu biết, người còn muốn vào phủ sao?”

“Nô tỳ muốn vào phủ.” Đứa nhỏ chỉ đáp lại như vậy.

Phúc tấn hỏi một câu, đứa nhỏ liền đáp một câu.

Nàng cúi đầu nhú lại lông mày, trên góc búi tóc cài cây trâm hai đóa hoa khả ái, hàng lông mi thật dài như cánh quạt bao phủ trên làn da trắng như tuyết của nàng, rọi xuống hai đường bóng râm như lông vũ tinh tế.

Biểu cảm của đứa nhỏ vẫn thẩn thờ như cũ, trên gương mặt tái nhợt của nàng cũng không hề gợn lên chút sóng nào trước những câu hỏi của phúc tấn.

Ở chỗ này, có một người thiếu niên anh tuấn mặc áo tơ màu xanh lá ngồi ở bên cạnh phúc tấn, đang lạnh nhạt thờ ơ với mọi thứ.

“Được!” Phúc tấn gật đầu mỉm cười, có vẻ rất thích thú. “Nếu muốn vào phủ, vậy thì người hãy ở bên cạnh ta ——”

“Ngạch nương, giao nàng cho con đi!” Thiếu niên bên cạnh phúc tấn đột nhiên lên tiếng nói chuyện.

Phúc tấn sửng sốt. “Con muốn Chúc Tâm?” Nàng quay đầu yêu thương hỏi thiếu niên.

Thiếu niên không đáp, hần đứng lên đi tới trước mặt cô gái nhỏ.

“Ngẩng đầu lên, nhìn ta!” Hấn ra lệnh cho cô gái nhỏ đang quỳ ở trước mặt.

Chức Tâm ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng trong suốt lạnh nhạt, chống lại ánh mắt khí phách nguy hiểm của hấn.

“Người thật sự hiểu rõ ý nghĩa của hai chữ ‘Nô tỳ’?” Hấn hỏi nàng.

“Nô tỳ hiểu rõ!” Nàng trả lời nhưng trên mặt không có một chút cảm xúc.

Thiếu niên đột nhiên nhếch miệng, ngay sau đó đá văng chiếc giày trên chân đến một góc khuất. “Nhặt lên, lấy chiếc giày mang lại vào chân cho ta.” Hấn ra lệnh.

Phúc tấn không hiểu chuyện gì. “Tuần nhi, con đây là ——”

“Ngạch nương, giao nàng cho con, để con tự mình dạy dỗ nô tỳ.” Thiếu niên nói.

Năm nay hấn chỉ có mười lăm tuổi, nhưng mà giọng điệu lão luyện cùng thái độ trầm ổn, thật đã vượt trội hơn những thiếu niên cùng trang lứa.

Đây là mệnh lệnh!

Đứa nhỏ trầm mặc đứng lên, đi tới nhặt lên chiếc giày, rồi đi trở về trước mặt thiếu niên, sau đó quỳ xuống chỉnh đốn lại chiếc giày ngay ngắn. “Mời mang giày!” Nàng cung kính nói, giống như đã làm quen tư cách của hạ nhân.

Thiếu niên giơ chân lên, không hài lòng lắm mà dặn bảo: “Sau này, phải nhớ gọi ta là ‘Bối Lặc Gia’!”

“Vâng.” Đứa nhỏ kính cẩn nghe theo trả lời.

Tiếp theo, nàng thật nghiêm túc hầu hạ “Bối Lặc Gia” mang giày.

Phúc tấn há to miệng nhìn một màn này, nghẹn lời không nói gì được.

Đứa nhỏ khéo léo nhanh nhẹn như thế, rốt cuộc có thể hầu hạ đứa con lớn tính nết khó đoán này của nàng rồi.

“Giao nàng cho con đi, ngạch nương!” Đại Bối Lặc Ung Tuần của Ba Vương Phủ, lại mở miệng đòi người lần nữa.

Phúc tấn hỏi: “Người đồng ý không, Chức Tâm?”

Ánh mắt Ung Tuần lạnh nhạt dò xét cô gái nhỏ quỳ trên mặt đất.

“Nô tỳ xin nghe theo phúc tấn chỉ bảo.”

“Vậy thì, kể từ hôm nay, người hãy theo hầu hạ Đại Bối Lặc đi!”

“Vâng!” Đứa nhỏ đáp.

Đây là ngày đầu tiên Chức Tâm đến Vương Phủ!

Vận mệnh của nàng, cũng được quyết định từ đó, không thoát khỏi quan hệ với Ba Vương Phủ.

Kinh Thành, Ba Vương Phủ!

Sau khi trời tối, ngọn đèn trong phòng nhỏ của Chức Tâm được thắp sáng, trong phòng có một vách tường để viết chữ, cùng với trên chiếc bàn bên cạnh giường là để giấy và bút mực, mấy năm nay đã làm bạn với Chức Tâm vượt qua cuộc sống ở lại trong Vương Phủ.

Chẳng mấy chốc, nàng vào Vương Phủ đã chín năm rồi.

Từ một đứa bé tám tuổi, đến nay trở thành người con gái duyên dáng yêu kiều, trên đầu nàng không còn quần lượn quanh búi tóc nữa, từ khi mười sáu tuổi mái tóc đã để dài đến thắt lưng cài lên trâm hoa, trên trâm cài là hoa hồng mà nàng yêu thích, thay thế cho đồ trang sức vàng ngọc đắt giá.

Thời gian chín năm, mọi sự mọi vật đều thay đổi.

Chỉ có tính tình của nàng, vẫn trước sau như một.

Ba năm nay, chủ tử Đại Bối Lặc Ung Tuấn của nàng không có ở trong phủ, Chúc Tâm phải chăm nom phòng ở cho chủ nhân. Hằng ngày, sáng sớm đều quét dọn sạch sẽ, thay đổi chăn đệm, tưới hoa thiết kế y phục. Thời gian cứ thế trôi qua trong phủ chủ tử, sự khác biệt chính là nàng không cần hầu hạ vị chủ nhân đã đi xa ba năm chưa về nhà, vì vậy thời gian trống đi rất nhiều, có thể tiếp tục đề bút viết chữ, thậm chí vẽ tranh, có lại được niềm vui đã qua khi còn bé.

“Chúc Tâm, người ở trong phòng sao?” Ngoài phòng có người kêu to.

Chúc Tâm nghe thanh âm này, liền biết là Lục Hà ở bên phòng phúc tấn. “Lục Hà tỷ, ta ở trong này.”

Đặt bút xuống, nàng từ trước bàn đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài.

“Mau đến phòng chủ tử người, Đại Bối Lặc đã trở về!” Giọng điệu Lục Hà có chút gấp gáp.

Đại Bối Lặc trở về?

Trong nháy mắt đó, Chúc Tâm không khỏi có chút giật mình.

“Người phải nhanh chút, Đại Bối Lặc bị thương không nhẹ, phúc tấn rất lo lắng!”

“Bị thương? Đại Bối Lặc bị thương ở đâu?” Chúc Tâm hoảng sợ hỏi.

“Ồ, ta chưa nói cho người biết sao? Trước khi Đại Bối Lặc trở về đã bị thương ở cánh tay trái, là vết đao gây ra, nghe nói lúc ấy để lại không ít máu. Miệng vết thương mặc dù đã qua xử lý, nhưng có hiện tượng nhiễm trùng, phúc tấn đã mời đại phu đến đổi thuốc.”

Lục Hà vừa dứt lời, Chúc Tâm đã quay đầu chạy về hướng phòng chủ tử.

Lục Hà vội vàng đuổi theo ở phía sau, đi theo Chúc Tâm đến phòng ở của Đại Bối Lặc để giúp một tay.

“Đại Bối Lặc bị thương không nhẹ, miệng vết thương đã nhiễm trùng rất nặng, được đắp trước khi về phủ không có tác dụng, trước tiên cần phải cắt phần thịt hư bỏ đi, thay được mới, như vậy da thịt mới có thể lành lại như cũ, cũng làm iệng vết thương khép lại.” Đại phu giải thích với phúc tấn.

“Sao có thể như vậy? Tại sao lại bị thương nghiêm trọng như thế?” Phúc tấn lòng nóng như lửa đốt hỏi Ung Tuấn.

Mặc dù hấn vẫn hoàn toàn thanh tĩnh, nhưng trên trán đã tỏa ra lấm tấm mồ hôi lạnh, tuy chân mày hấn cũng không hề nhíu một cái, nhưng rất dễ nhận thấy miệng vết thương lớn như cái bát này đang hành hạ hấn, không làm cho hấn dễ chịu chút nào.

“Chỉ là chút vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.” Hấn đáp, lạnh lùng bình tĩnh.

“Sao có thể chỉ là vết thương nhỏ đây? Cây đao như muốn cắm ngang vào trong thịt cánh tay, miệng vết thương to đến mức dọa người thế này!” Phúc tấn túm chặt ngực quát lên.

“Ngạch nương, năng lực phân biệt của người thật tốt, nhìn một cái liền biết được đây là bị cây đao cắm ngang vào trong thịt cánh tay.” Hấn cười nhẹ.

“Người còn có thể nói đùa sao!” Phúc tấn vừa nóng vừa giận. “Người muốn ngạch nương đau lòng tới chết phải không?”

Hấn vẫn cười.

Cho đến khi Chúc Tâm chạy vào, hấn mới ngưng lại ý cười trên mặt, híp mắt nhìn mỹ nhân đáng điệu nhỏ nhắn thút tha, dung mạo kiều diễm xinh đẹp này.

“Bối Lặc Gia bị thương như thế nào?” Chúc Tâm vừa vào cửa liền hỏi.

Nàng chạy vội tới bên giường, nhìn thấy miệng vết thương trên người hấn liền nhíu chặt mi tâm.

Hấn không biến sắc thản nhiên nhìn nàng, nhìn người con gái xinh đẹp như xa lạ mà cũng rất quen thuộc này.

“Hạ nhi, mau mang một chậu nước đến đây, còn có mấy tấm khăn khô, ta phải lau người cho Bối Lặc Gia.” Chúc Tâm điềm tĩnh thu xếp: “Đông nhi, người đi đổi một cái chăn mới rồi lấy thêm chiếc đệm giường vào đây, trên người Bối Lặc Gia toàn là mồ hôi, chỉ cần cái chăn bị ướt là phải thay đổi ngay, không thể để Bối Lặc Gia bị lạnh. Còn nữa Lục Hà tỷ, nhờ tỷ giúp một tay, mỗi lên hai chậu lửa để ở trong phòng này.”

Đây là ai? Sau một lúc lâu, Ung Tuấn mới nhớ tới, nàng tỷ nữ Chúc Tâm mà hắn yêu cầu sao?

Ba năm không gặp, nàng đã trưởng thành.

Chẳng những chải đầu kiểu búi hoa, còn cài trâm hoa tươi, mi mắt mũi miệng loáng thoáng đều là hình dáng của nàng, nhưng đã không còn thấy sự ngây ngô, mà thay vào đó là sự kiêu diễm và quyến rũ.

Hạ nhi mang vào một chậu nước cùng vài tấm vải khô, Chúc Tâm ngâm ướt vải khô rồi vắt ráo, ngồi ở mép giường nhẹ nhàng nhưng tỉ mỉ lau mồ hôi ở mặt, cổ, và ngực cho hắn, hơn nữa còn dè dặt cẩn thận không đụng đến miệng vết thương.

“Chức Tâm, người nhìn xem vết thương Gia người dọa người đến mức nào! Vừa rồi ta thấy đại phu bôi thuốc cho nó, thấy miệng vết thương đó gần như bị hù chết! Không ngờ đại phu còn nói, thịt hư trong vết thương này phải cắt bỏ mới được!” Phúc tấn đau lòng kêu lên: “Phải cắt thịt đó! Việc này không phải cũng giống như muốn khoét tim của ta hay sao?”

“Bối Lặc Gia, nô tỳ trước tiên sẽ đổi chăn mới cho người, người không cần đứng lên chỉ ngồi là được.” Chúc Tâm dùng giọng nói dịu dàng nói với chủ tử nàng, tựa như không nghe thấy lời nói của phúc tấn.

Nghe thế, hắn khẽ cười.

Giọng nói nàng thanh thúy nhẹ ấm không thay đổi, mùi hương trên người cũng không thay đổi.

Tất cả đều giống như ba năm trước đây khi hắn rời khỏi nhà đi ra ngoài buôn bán, động tác nàng hầu hạ hắn không có một chút trở ngại nào, vẫn thuần thục như xưa.

“Ta bị thương ở tay chứ không phải chân, có thể đứng được.” Hắn trầm giọng nói.

Ngay sau đó, hắn xoay người xuống giường.

Chức Tâm không nói thêm gì, nàng nhanh chóng nhận lấy đệm giường cùng chăn mới từ tay Đông nhi, chỉ một lát hai tấm đệm gấm đã trải lót ổn thỏa, còn có một cái đệm nước bằng tơ xanh cũng được thay luôn, sau đó nàng đỡ chủ tử lên giường.

Khoảnh khắc đó, hành động của Chúc Tâm vô cùng bình thường, thế nhưng da thịt lúc này gần gũi, nên đã khắc vết tích để lại trong lòng nàng.

Trải qua ba năm, chủ tử nàng trở nên cường tráng hơn rất nhiều, cũng đen đi nhiều, tay Chúc Tâm chạm vào bắp thịt trên lưng, ngực của hắn, cơ da rắn chắc phập phồng, tràn đầy hơi thở của người đàn ông trưởng thành.

Nếu nói nàng không cảm thấy xa lạ và sợ hãi, đó thật là gạt người, nhưng mà Chúc Tâm hiểu được, hầu hạ chủ tử là chức vụ quan trọng nhất của nàng, nàng không thể lùi bước, càng không thể để lộ ra thần sắc kháng cự, chỉ có thể như thường ngày mà làm việc, tất cả cứ giống như ba năm trước.

Di nương dẫn nàng vào Vương Phủ, trước khi Chúc Tâm bước vào Vương Phủ đã từng nói thẳng nhắc nhở nàng: Nô tài và chủ nhân khác nhau!

Nhiều năm sau, Chúc Tâm mới hoàn toàn hiểu được, nô tài và chủ nhân khác nhau ở chỗ nào, làm nô tài tuyệt không thể tự mình là con người, chỉ cần xem mình là con người thì sẽ có tự ái, mà có tự ái thì sẽ phản kháng, chỉ cần phản kháng nàng sẽ không thể tiếp tục ở lại Ba Vương Phủ nữa, sẽ trở thành hạ nhân bị đuổi ra ngoài. Một khi bị đuổi ra khỏi Vương Phủ, đương nhiên cũng không nhận được bạc Vương Phủ phát cho tiêu xài hàng tháng, phụ thân đang cần trả lại ngân lượng cho lúc đầu nàng bán mình.

Vận mạng khiến xui Chúc Tâm trở thành một nô tài trong Vương Phủ, thời khắc bước vào Phủ nàng đã chấp nhận số mạng, vì muốn cho phụ thân sung túc, cuộc sống không lo, nàng cam tâm tình nguyện bán mình làm nô.

“Đại phu, bây giờ bắt đầu cắt bỏ thịt hư sao?” Sau khi dìu chủ tử lên giường, Chúc Tâm quay đầu lại hỏi đại phu.

“Đúng vậy, vết thương của Bối Lặc Gia nhất định phải lập tức chữa trị, tiếp tục kéo dài nữa sợ miệng vết thương sẽ chuyển xấu, nếu không thì đến lúc đó cả cánh tay sợ cũng không giữ nổi.” Đại phu nói.

Thần sắc phúc tấn lại bắt đầu lo âu.

“Cứ đến làm đi!” Ung Tuấn nói với đại phu, rồi tự mình vươn cánh tay ra.

Nhìn thấy miệng vết thương rộng như cái bát, trong lòng Chúc Tâm cũng thấy rét lạnh. “Cứ như vậy mà khoét thịt sao? Vậy sẽ rất đau?” Nàng hỏi đại phu.

“Việc này.” Đại phu lộ vẻ mặt vẻ khó xử. “Bối Lặc Gia chịu được.”

“Nên làm như thế nào thì cứ làm như thế ấy, không cần phải khách khí.” Ung Tuấn nói điềm nhiên như không có việc gì.

Đại phu gật đầu: “Vâng lão phu bắt đầu làm đây.”

Chức Tâm vội vàng quay đầu lại phân phó. “Lục Hà tỷ, tỷ hầu hạ phúc tấn trở về phòng nghỉ ngơi trước, một lát ta sẽ tiễn đại phu ra phủ.”

“Nhưng mà.” Phúc tấn lo lắng bệnh tình con trai lớn mình. “Nó bị thương nặng như vậy ta thật không yên lòng, ta muốn ở lại ——”

“Phúc tấn, đại phu phải dùng dao! Nhiều người ở lại sợ ảnh hưởng đến đại phu.” Chức Tâm quay đầu lại gọi Hạ nhi, Đông nhi: “Các người cũng đi theo phúc tấn trở về phòng đi!”

“Vâng.” Ba người một trước hai sau, Hạ nhi, Đông nhi bảo hộ phúc tấn rời đi.

Mọi người hiểu được ý tứ của Chức Tâm, Chức Tâm muốn phúc tấn rời đi, là vì tránh cho phúc tấn nhìn thấy đại phu dùng dao với Bối Lặc Gia mà bị sợ, ngoài ra tận mắt nhìn thấy cảnh máu tươi đầm đìa, sẽ chỉ làm cho phúc tấn thêm đau lòng.

Sau khi phúc tấn rời đi, đại phu liền bắt tay vào xử lý vết thương.

Chức Tâm nín thở, nhìn một màn khoét thịt đó.

Cảnh tượng máu tanh tàn nhẫn này, đủ để cho nàng ba ngày nuốt cơm không trôi.

Vậy mà Bối Lặc Ung Tuấn, chủ nhân của nàng mặt không hề có chút cảm xúc nào, ngay cả vùng đầu chân mày cũng không nhăn một cái.

Cho đến khi đại phu hoàn tất mọi thứ, sau khi miệng vết thương được bôi thuốc bằng bó xong, hai chân Chức Tâm như đã nhũn ra.

“Bối Lặc Gia, người nằm xuống nghỉ ngơi trước.” Cố nhịn cảm giác khó chịu, Chức Tâm bước lên hầu hạ chủ tử nàng nằm xuống.

Ung Tuấn không cự tuyệt, mặc dù mặt hắn không chút thay đổi, đau đớn tận xương tủy dù chưa đánh ngã hắn, nhưng thể lực hắn rõ ràng suy yếu đi, khuôn mặt anh tuấn không còn chút huyết sắc.

“Thịt hư trên cánh tay Bối Lặc Gia tuy rằng đã loại bỏ, nhưng phải theo dõi quá trình miệng vết thương khép lại, nếu còn cương mủ, thì phải dùng dao lần nữa.” Đại phu nói.

“Còn phải dùng dao lần nữa?” Chức Tâm kinh ngạc: “Động dao hai lần, thể lực Bối Lặc Gia sao có thể chịu nổi?”

“Nhưng nếu không loại bỏ thịt hư, cánh tay sẽ phải phế bỏ, tình trạng chỉ có thể càng tệ hơn.” Đại phu lại nói.

Chức Tâm thở hắt ra, nàng quay đầu lại nhìn Ung Tuấn, hắn đã nhắm mắt lại, tựa hồ không quan tâm chuyện có động dao nữa hay không.

Hắn đang nghĩ cái gì?

Chẳng lẽ hấn không sợ đau sao?

“Đại phu, chuyện vết thương Bối Lặc Gia có thể động dao lần nữa, xin đừng nói cho phúc tấn biết.” Chúc Tâm nói với đại phu.

“Việc này ——”

“Ta sợ nếu phúc tấn biết, bà ấy sẽ rất đau lòng. Giả sử như vết thương Bối Lặc Gia cần động dao nữa, mặc kệ như thế nào nhất định cũng phải giấu phúc tấn, không thể để cho phúc tấn biết, nếu mà làm cho phúc tấn sợ, ta e là thân thể phúc tấn không chịu đựng nổi.”

Nghe được như thế, đại phu cuối cùng gật gật đầu. “Ta hiểu rồi.”

Thấy đại phu gật đầu, Chúc Tâm rốt cuộc cũng an tâm.

“Bối Lặc Gia, nô tỳ đưa đại phu trở về.” Nàng nhẹ giọng nói với chủ tử.

Ung Tuấn gật đầu không nói, hấn vẫn cứ nhắm hai mắt, tựa vào đầu giường nghỉ ngơi.

Chúc Tâm lúc này mới dẫn đại phu rời khỏi phòng.

Sau khi tiễn bước đại phu, Chúc Tâm về lại phòng ở chủ nhân, thấy Ung Tuấn vẫn duy trì tư thế cũ, nhắm mắt tựa vào đầu giường.

“Bối Lặc Gia, để nô tỳ đỡ người nằm xuống được không?” Nàng đứng ở bên giường, khom người nhẹ giọng hỏi.

Hấn gật đầu, cũng không lên tiếng.

Chúc Tâm vươn tay đỡ hấn.

Lúc da thịt tiếp xúc, nàng cảm thấy sức lực mình đã chống không nổi thân thể cường tráng của Bối Lặc Gia nữa, ba năm nay bên ngoài, hấn đã trở nên cường tráng mạnh mẽ, so với bản thân thật khác biệt như trời nam đất bắc.

Vào lúc nàng đang cố hết sức đỡ hấn nằm xuống, Ung Tuấn bỗng nhiên mở to mắt nhìn nàng chăm chú.

Hấn đang nhìn nàng, nhìn khuôn mặt của nàng, nhìn dáng người lung linh thướt tha của nàng.

“Người đã trưởng thành!” Hấn bất thành linh nói.

Chúc Tâm sửng sốt, suýt chút nữa buông tay.

“Ba năm nay ở bên ngoài đều là nam bộc hầu hạ, bây giờ đột nhiên thay đổi một khuê nữ, cũng làm cho ta không quen lắm.” Hấn cười nhẹ.

Trần định hầu hạ hấn nằm xuống, Chúc Tâm bận bịu thu xếp gối ngủ cho hấn, không có trả lời.

Không nghe thấy nàng trả lời, hấn hỏi: “Hầu hạ ta, người quen không?”

Nàng ngừng tay. “Đây là công việc của nô tỳ, đã làm nhiều năm rồi đương nhiên cũng quen.” Sau đó vội vàng đắp chăn cho chủ tử.

“Người nói chuyện sao cứ y hệt như ba năm trước đây, nghĩ một đằng nói một nẻo, một chút cũng không thay đổi? Hả?” Hấn phì cười.

“Bối Lặc Gia, người đang nói đùa?” Nàng dừng lại, sau đó hình như phát hiện ra mình không nên hỏi ngược lại.

Vì vậy, nàng tiếp tục đắp chăn ổn thỏa xong, rồi vội vàng chỉnh đốn cả đệm giường.

Phản ứng nàng chân chừ làm cho hấn buồn cười, mặc dù giờ phút này sắc mặt hấn tái nhợt, thế nhưng hấn dường như vẫn còn thừa hơi sức để trêu chọc nàng: “Trên người người thơm quá!” Hấn nhếch miệng, sau đó nói: “Nghĩ lại, đã ba năm ta không ngủ được hương thơm của nữ nhân rồi.” Hấn trầm giọng cười.

Chức Tâm hoảng hốt, tay càng thêm tăng tốc làm việc, sau đó thối lui xuống.

“Trong phòng nóng rồi, để nô tỳ giảm bớt chậu than cho Bối Lặc Gia.” Nàng nói xong đồng thời đi tới ngồi xổm xuống trước chậu than.

“Chức Tâm.” Hần gọi nàng, mỉm cười hỏi: “Là trong phòng nóng, hay là tâm người nóng?”

Nàng cả kinh, miễn cưỡng mỉm cười: “Bối Lặc Gia lại nói đùa!”

Lần này, hần cười không đáp.

Bưng lên chậu than, Chức Tâm đứng dậy xoay người bước ra khỏi phòng.

Sao vậy chứ.

Tim nàng làm sao có thể nhảy kịch liệt như thế!

Trên đường trở về phòng nhỏ của mình, Chức Tâm suy nghĩ, chủ tử cũng giống như ba năm trước, nhưng lại có chỗ bất đồng nào đó không giải thích được.

Có lẽ do lâu quá không gặp đã nảy sinh xa cách, cho nên không được tự nhiên?

Không nghĩ thêm nhiều, mang chậu than trả về phía sau nhà kho, Chức Tâm trở lại phòng nhỏ của nàng rửa mặt chải đầu, rửa mặt chải đầu xong phải trở lại phòng hầu hạ chủ tử, bởi vì tối nay vô cùng quan trọng, nàng tuyệt không thể sơ suất, phải chăm sóc cẩn thận.

“Chức Tâm!” Lục Hà ở ngoài phòng đợi nàng.

“Lục Hà tỷ, sao tỷ tới đây? Phúc tấn đâu?”

“Phúc tấn ngủ rồi, ta có lời hỏi người.” Lục Hà lôi nàng vào nhà. “Người hầu hạ Bối Lặc Gia ngủ sao?” Vừa vào đến trong phòng, đợi Chức Tâm vừa châm nến lên, Lục Hà lập tức hỏi.

“Đã ngủ rồi!”

“Ừ, vậy người hầu hạ Bối Lặc Gia có quen không?” Lục Hà tiếp tục hỏi.

“Lục Hà tỷ.” Chức Tâm nhẹ giọng bật cười. “Sao tỷ cũng hỏi vấn đề này?”

“Cái gì cũng hỏi vấn đề này?” Lục Hà nháy mắt.

“Vấn đề tỷ hỏi giống như Bối Lặc Gia hỏi.” Chức Tâm giải thích.

“Hả, Bối Lặc Gia cũng hỏi người như thế? Vậy người có quen không?”

“Đây là công việc của nô tỳ, đã làm nhiều năm rồi đương nhiên phải quen.” Nàng trả lời đáp án giống nhau như đúc.

Lục Hà trừng mắt nhìn nàng thật lâu.

“Lục Hà tỷ, tỷ sao vậy?”

“Làm sao có thể đã quen?” Lục Hà không tin. “Bối Lặc Gia là một đại nam nhân, hôm nay người cũng trưởng thành rồi! Các người ba năm không gặp, bây giờ bất thành lình phải hầu hạ một đại nam nhân, người thật sự có thể quen sao?”

“Cứ nghĩ mình là nô tài, tất sẽ quen thôi.” Chức Tâm đi tới bên cửa sổ rót ly nước, đưa đến trước mặt Lục Hà.

“Nô tài! Người nói thật mạnh miệng, quang minh chính đại nhưng thật chất là đang chột dạ.” Lục Hà khiển trách nàng: “Bối Lặc Gia là nam nhân, người là nữ nhân, người đột nhiên phải hầu hạ một đại nam nhân, ta không tin là không có cảm giác.”

Chức Tâm lại nói: “Nô tài hầu hạ chủ tử, mặc kệ chủ tử là nam hay nữ cũng giống như nhau.”

“Giống nhau thế nào? Bối Lặc Gia chính là đại nam nhân, người là khuê nữ, nếu Bối Lặc Gia không có ra khỏi cửa thì tốt rồi, nhưng đã ba năm không gặp nay lại bất chợt hầu hạ một đại nam nhân, sao có thể không không kì quái?”

Chức Tâm mở to mắt, giọng lạnh nhạt hỏi Lục Hà: “Lục Hà tỷ, khuya rồi, tỷ không nghỉ ngơi sao?”

“Đừng nói lảng sang chuyện khác, nếu người không có khả năng hầu hạ Bối Lặc Gia, ta có thể nói với phúc tấn.”

“Không cần!” Chức Tâm nói: “Bối Lặc Gia là chủ tử của ta, nô tài không thể chọn chủ tử, trừ phi Bối Lặc Gia không cần ta hầu hạ.”

“Người cần gì phải miễn cưỡng?” Lục Hà thử dò xét hỏi: “Hay là, Bối Lặc Gia trưởng thành cao lớn trắng kiện lại còn anh tuấn, người động tâm sao?”

“Lục Hà tỷ, người thật cần rõ.” Chức Tâm khiển trách nàng.

Lục Hà bật cười. “Lời ta nói chính là sự thật, ta nhận ra Bối Lặc Gia cũng động lòng rồi.”

Chức Tâm xoay người đi không thèm để ý.

“Dáng dấp người xinh đẹp thế này, hiện nay lại đang hầu hạ Bối Lặc Gia, chẳng lẽ người không nghĩ tới, có một ngày Bối Lặc Gia sẽ thu nhận người làm thiếp sao?”

Chức Tâm sững sốt.

Sau một hồi lâu, nàng nhàn nhạt đáp: “Chưa từng nghĩ tới!”

Lục Hà híp lại mắt. “Vậy hiện tại thì sao? Ta đã nhắc nhở người, người nên nghĩ tới.”

“Lục Hà tỷ, người suy nghĩ nhiều rồi.”

“Vậy thì sao nào? Chuyện này, người cần phải nhìn xa trông rộng một chút ——”

“Nô tài chính là nô tài, chủ tử có tính toán của chủ tử, nô tài quá đa tâm thì tất cả sẽ chỉ là mơ mộng hão huyền.”

Vài câu ít ỏi, nàng liền cắt đứt ý nghĩ độc hại của Lục Hà.

“Nhưng lời ta nói, cũng là sự thật có thể xảy ra!” Lục Hà không buông tha. “Nói thật, nếu ta là nam nhân, cũng không khả thể không động lòng với người. Người rất đẹp, lại dễ bị bắt nạt, đối với đàn ông mà nói quả thật như lấy đồ trong túi, mỹ nhân dễ dàng có thể có được.”

Chức Tâm không trả lời, giống như mất điếc tai ngơ.

“Được rồi, xem ra, lời ta nói người không muốn nghe.” Thở dài, Lục Hà đứng lên đi tới cửa.

Chức Tâm không có tiền nàng.

“Hãy chờ đi, nhìn xem cuối cùng là người đúng hay ta đúng.” Đứng ở ngưỡng cửa, Lục Hà cố chấp nói với Chức Tâm.

Chức Tâm vẫn không lên tiếng.

Có vậy Lục Hà mới xoay người rời đi.

Lúc này đã hơn nửa đêm, Chức Tâm lo lắng cho chủ tử, vì vậy vội vã rửa mặt chải đầu, chuẩn bị trở lại phòng chính.

Lúc Chức Tâm đến phòng, Ung Tuấn đã ngủ.

Nàng đổi khăn ướt trên trán cho chủ tử, sau khi đắp chăn ngay ngắn xong, liền lấy ra kim chỉ thêu, lợi dụng việc thêu thùa giết thời gian, im lặng ngồi ở một bên làm bạn chăm sóc.

Đã qua hơn nửa đêm, Đại Bối Lạc không có động tĩnh gì, cho thấy hần ngủ không tệ, bệnh trạng coi như ổn định.

Cho đến lúc này, Chúc Tâm cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Rốt cuộc nàng để xuống tác phẩm đã thêu được một nửa, đổi lại khăn ướt trên trán hần lần nữa, lúc này trời đã gần sáng, cơn buồn ngủ cũng kéo tới, Chúc Tâm nghiêng cánh tay tựa vào bên giường lim dim không dám ngủ say.

Trời hừng sáng, thời điểm Ung Tuấn tỉnh lại, đầu tiên là nhìn thấy một dáng người đang nằm sấp ở cạnh giường hần.

Đó là một khuôn mặt xinh đẹp rung động lòng người.

Người con gái xinh đẹp yêu kiều như thế, vì hần lo lắng mọi thứ, là tỳ nữ cận thân của hần.

Hần không phủ nhận, cảm giác này hết sức kỳ lạ.

Trước đây Chúc Tâm còn nhỏ, ngày thường nàng quả thật thanh lệ thoát tục, nhưng chưa hần xinh đẹp! Bây giờ nàng đã lớn, chỉ cần là một nam nhân bình thường, thì không thể nào không chú ý đến sự kiều mỹ của nàng.

Hần là một nam nhân bình thường, dĩ nhiên động lòng.

Chỉ là, mỹ nhân này vốn là thuộc về hần, tuy là động lòng, mặc khác cũng không cần cưỡng đoạt.

Không hề có dã tâm bưng bưng kích thích, mỹ nhân dù xinh đẹp đi nữa, cũng cần phải có nắm lửa!

Mỹ nhân dễ có được, giai nhân mới khó tìm. (mỹ nhân là chỉ vẻ đẹp bên ngoài, còn giai nhân thì bao gồm tất cả như tài năng, tướng mạo, khí chất, vv...)

Mỹ nhân đẹp thì đẹp thật, nhưng không có quá trình truy hoan cầu ái, thật sự không đủ hứng thú.

Nghĩ tới đây, Ung Tuấn cười nhạt một tiếng.

Nhưng vào lúc này, hần nhìn thấy tấm tranh thêu đánh rơi ở cạnh giường đã làm được một nửa. Trên tấm vải thêu thủ công tinh xảo kia phát họa chim và hoa. Xem ra, cũng không phải là vật phạm tục, không giống loại tầm thường bán ở trên chợ.

Khoảnh khắc hần nhặt lên tấm vải thêu để xem kỹ một chút, mắt như đóng băng dừng ở trên gương mặt nha hoàn của hần.

Trong giấc ngủ mê, Chúc Tâm không hiểu sao bình tĩnh.

Nàng mở to mắt ra, trông thấy Ung Tuấn đang chăm chú nhìn vào mình.

“Người tỉnh rồi hả?” Nàng lập tức tỉnh ngủ, đôi mắt còn mông lung buồn ngủ nhưng đầu óc đã thanh tỉnh hơn phân nửa.

“Đỡ ta dậy.” Hần ra lệnh.

Chúc Tâm lập tức vươn tay nâng hần dậy, sau đó dựng lên cái gối ngủ để hần tựa vào đầu giường.

“Ngươi cả đêm không ngủ?” Hần hỏi, giọng điệu từ tốn lạnh nhạt.

“Nô tỳ lo lắng cho người, sợ vào đêm miêng vết thương trở xấu dẫn đến sốt cao khó giảm.” Đi tới cạnh cửa vắt khô chiếc khăn ướt trong chậu, Chúc Tâm trả lời.

Trở lại bên cạnh chủ tử, nàng nhẹ nhàng lau mặt cho hần.

“Để tự ta.” Ung Tuấn nhận lấy chiếc khăn ướt.

Chúc Tâm không nhiều lời, chỉ quay đầu đi tới rương hòm phòng bên cạnh, lấy ra vỏ chăn khô ráo thơm mát.

“Ta quên mất, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?” Hần đột nhiên hỏi.

“Mười bảy!” Chúc Tâm đáp, rồi nhanh nhẹn bọc xong chăn đệm, đổi mới hết chăn đệm cho chủ nhân, sau đó đi tới phòng ngoài, gọi nhóm tiểu tỳ cho thêm than mới vào bồn ở trong phòng, cũng mang thêm một ấm nước.

“Hoa, chim thêu trên bức tranh này, là ai vẽ?” Đợi nàng quay lại, hắc bổng nhiên hỏi.

Chúc Tâm sững sốt: “Là nô tỳ.” Nàng giật mình đứng thẳng, rũ mắt xuống trả lời.

Ung Tuấn nhướn lên chân mày: “Không có cọ vẽ, thuốc màu, người làm sao vẽ tranh?”

“Năm đó trước khi rời nhà, phụ thân cho nô tỳ một số công cụ vẽ tranh.” Không dám giấu giếm một câu, nàng cặn kẽ tỉ mỉ đáp.

Tay hắc nói lỏng tấm vải thêu, tấm tranh thêu theo đó rơi vào mép giường: “Người là nô tài, sao lại có thời gian vẽ tranh?” Hắc lại hỏi.

“Đại Bối Lặc ra ngoài ba năm, ba năm nay nô tỳ có thời gian, là nhờ ân đức của Đại Bối Lặc.”

Mặt hắc không chút biểu cảm: “Người hãy nói cho ta biết, công việc của người quá ít, cho nên mới có quá nhiều thời gian?” Giọng nói hắc lạnh lùng.

Tim nàng se lại, nhẹ giọng nói: “Đại Bối Lặc đã trở lại, nô tỳ sẽ không vẽ tranh nữa.”

Nhìn chằm chằm vào cổ nàng đang rũ xuống, hắc bổng nhiên nói: “Người tới đây!”

Chúc Tâm cúi đầu bước lên.

Hắc duỗi ngón tay, nâng cằm nàng, ép nàng ngẩng mặt lên.

“Nhìn ta nói chuyện!” Hắc bổng nhiên nhẹ giọng nói với nàng.

Trong lòng nàng căng thẳng, không rõ chân tướng.

“Nhìn ta nói chuyện!” Hắc lặp lại lần nữa: “Người là nha đầu của ta, thông tuệ nhạy bén, hiểu rõ tính tình ta nhất.” Hắc nói nhỏ, trầm giọng cảnh cáo.

Chúc Tâm mở to mắt nghe.

“Những chuyện về sau, mỗi một chuyện đều phải hồi báo, không được giấu giếm.” Hắc nói, là ra lệnh.

“Vâng.” Nàng đáp mà ánh mắt nhìn lom lom, trong suốt sạch sẽ.

“Cứ như vậy, nhìn ta trả lời. Nữ nhân rũ mắt xuống, tâm tư bí hiểm, nổi lòng của các nàng là không muốn bị nam nhân suy đoán.” Hắc nhếch miệng, nhưng trong mắt không hề có ý cười: “Có điều, người không được rũ mắt, không được giấu giếm, người là ngoại lệ.” Hắc lại nói.

Chúc Tâm không biểu lộ cảm xúc.

Nàng biết, bởi vì nàng là nô tài.

“Ta không cho phép người có tâm nghĩ đến ta!” Hắc lại nói.

Nàng nghe hiểu được, mặt không chút thay đổi gặt đầu.

Vì vậy, hắc thả nàng.

Chúc Tâm lui ra phòng bên cạnh lấy nước, cố cường trực nhìn thẳng chủ tử của nàng.

Ngoài phòng tiểu nha đầu gõ cửa đưa tới than cùng nước mới.

Chúc Tâm nhận lấy vải thứ từ nhóm tiểu nha đầu đưa tới, sau đó đi tới góc phòng bỏ thêm than mới vào bồn, đốt lên rồi đem ấm nước đặt lên bồn.

Hắc nghiêng người nằm trên giường, từ đầu đến cuối vẫn theo dõi nàng ——

Thấy nàng thần phục thỏa hiệp, kính cẩn nghe theo không hề có một câu oán trách.

Nước nấu sôi, nàng làm việc thành thạo, động tác tay tao nhã, chỉ chốc lát đã ngâm xong trà mới, rồi đổ nước trà ngâm đầu tiên tươi mát tinh khiết nhất vào bát trà, tự tay mang đến trước mặt chủ tử.

Hắn vươn tay nhận trà, tầm mắt trước sau vẫn không rời ánh mắt của nàng.

Nàng im lặng chờ đợi nhận lại cái bát, tầm mắt duy trì nhìn thẳng, ánh mắt nhàn nhã nhìn tới.

Hắn bỗng nhiên xuyt cười.

“Người cứ thế mà nghe lời?” Hắn cười nhạo.

Con người Chúc Tâm thoáng chuyển động, nhưng trong đầu một mảnh trống rỗng.

“Đi đi! Bây giờ đến trước buổi trưa không cần người hầu hạ.”

Không đợi Chúc Tâm hoàn hồn, hắn đã đuổi nàng ra ngoài.

2. Q.1 - Chương 2

Chuyện xảy ra sáng nay, Chúc Tâm không quan tâm, lại càng không để trong lòng.

Chủ tử vui buồn thất thường, tính tình quái đản, từ lâu nàng đã nhớ rất rõ vào năm tám tuổi ấy.

Nếu để chuyện đó ở trong lòng, nàng sẽ phải khổ sở, cũng không hầu hạ được Đại Bối Lặc.

Chúc Tâm cuộn lại bức tranh thêu, nàng để trong tủ nhỏ phòng khóa lại, có lẽ, sẽ không bao giờ có thể lấy ra hoàn thành nó. Ngoại trừ bức tranh thêu còn có sách vở, và giấy bút mực trên bàn ba năm qua nàng đều bỏ vào hộp khóa lại cất ở dưới gầm giường.

Hắn nói cái gì, nàng liền làm cái đó.

Hắn muốn cái gì, nàng liền cho cái đó.

Đây là đạo lý sinh tồn, ngoài ra không nghĩ gì khác, vì nàng là nô tỳ.

Qua buổi trưa, đại phu đến phủ đổi thuốc, Chúc Tâm như thường lệ lặng lẽ đứng một bên hầu hạ.

“Thịt hư đã loại bỏ hầu như không còn nữa, miệng vết thương không hề chuyển biến xấu, giờ chỉ cần chờ thịt mới đầy lại thôi.” Đại phu sau khi kiểm tra miệng vết thương xong, tươi cười bộc lộ vui mừng nói với Phúc Tấn.

Đổi thuốc mới xong, Phúc Tấn tự mình đưa đại phu ra phủ.

Trong phòng chỉ còn lại Chúc Tâm đứng đó làm bạn với chủ tử của nàng.

Ung Tuấn không để ý đến cánh tay bị thương vẫn một tay cầm sách, hắn cúi đầu chăm chú đọc sách, tỳ nữ lặng lẽ đứng bên cạnh hắn giống như vật trang trí trong phòng.

Khi Phúc Tấn trở lại, vừa vào cửa liền hỏi Ung Tuấn: “Miệng vết thương có đau không?” Đối với đứa con trai lớn này nàng vẫn luôn yêu thương săn sóc.

Ung Tuấn nhiều năm ở bên ngoài, Phúc Tấn không thể gặp mặt con trai, thật ra đáy lòng vô cùng không muốn cũng cảm thấy bất mãn, nhưng mà sinh ra đứa con trai phú quý độc nhất này, khi còn trẻ đã có dã tâm bưng bưng, không muốn chôn chân tại Vương phủ ở kinh thành này. Tình nguyện tung hoành thiên hạ, bốn biển là nhà, cho dù Phúc Tấn là ngạch nương thân sinh của Đại Bối Lặc, cũng không thể lay chuyển được kế hoạch lớn, chí lớn của Đại Bối Lặc.

“Cái này cũng không tính là gì.” Hắn đáp bình thản nhẹ nhàng.

“Vết thương này lớn đến dọa người như thế, sao lại không tính là cái gì?” Phúc Tấn nhíu mày: “Ta thấy, ta phải giám sát con chặt chẽ! Trước khi vết thương chưa lành, con không được ra ngoài.”

“Ngạch nương muốn cột con ở đây lưng quần sao?” Hắn cười nhẹ.

“Lắm lời.” Phúc Tấn giả tức giận, sau đó hỏi hần: “Vết thương này rốt cuộc là như thế nào? Con phải nói rõ ràng, nếu không khi A Mã con hỏi phủ, ta biết ăn nói như thế nào?”

Hần thu hồi mắt bộ dáng phục tùng, giọng nhàn nhạt nói: “Từ hơn mười năm về trước, hoàng thượng đã cấm vận tiểu thương nhập muối, nhưng các tỉnh vẫn còn vùng trộm buôn bán. Trong khi tuyến đường muối hỗn tạp, tất cả các bang phái nhân mã đều muốn dứt lốt quan hệ ở kinh thành, vì thế khi đàm phán, không cẩn thận khó tránh khỏi ngộ thương.” Hần lơ đãng nói.

“Ngộ thương? Vết thương nặng như vậy, sao có thể là ngộ thương! Còn nữa, con bắt đầu buôn bán muối từ khi nào?” Phúc Tấn hỏi.

“Trong thiên hạ này, còn có cái gì mà không thể buôn bán?” Ung Tuấn cười nhạt. “Ngạch nương nói thật kỳ lạ.”

“Trong thiên hạ này, còn có ai mà không biết con là người như thế nào? Lại dám ngộ thương con chứ?” Sắc mặt Phúc Tấn nghiêm nghị nói.

“Bạc trắng nặng trĩu, cho dù ai thấy cũng có thể tăng thêm lòng dũng cảm. Huống chi, việc làm ăn bị mất đầu còn có người làm, không ai muốn mình làm ăn thua lỗ. Vì tiền tài mà bỏ mạng, là chuyện thường tình.”

Phúc Tấn nhíu mày: “Con muốn làm gì ta không quản, nhưng đừng để ta phải lo lắng! Còn nữa, nếu A Mã con biết được, con ở bên ngoài bị thương nặng như vậy, ông ấy nhìn thấy cảnh tượng này, tuyệt đối sẽ không cho con ra ngoài nữa.”

Hần thu hồi nụ cười, chắc chắn nhàn nhạt nói: “A Mã sẽ không!”

Phúc Tấn hiểu phu quân của nàng, không còn lời nào để nói: “Tóm lại, con hãy hiểu cho lòng của ngạch nương con một chút, vết thương chưa lành thì không được ra khỏi cửa.” Phúc Tấn nói xong, sau đó không đợi hần mở miệng, Phúc Tấn đã đứng lên rời khỏi phòng, con trai được dạy bảo tốt của nàng đương nhiên hiểu đó là một mệnh lệnh nghiêm khắc.

Sau khi Phúc Tấn đi, ánh mắt Ung Tuấn chuyển tới nha hoàn bên cạnh hần.

Vào lúc ánh mắt Chúc Tâm tiếp xúc với ánh mắt của hần thì hần đã tránh đi.

“Vừa rồi ngạch nương ta nói như thế, người hiểu không?” Hần hỏi.

“Đại Bối Lặc hỏi nô tỳ sao?”

“Người biết rõ ta đang hỏi người!”

Nàng chậm rãi chớp mắt nhìn thẳng hần: “Nô tỳ biết.”

Hần cười nhạt: “Người biết cái gì?”

“Nô tỳ biết tấm lòng thương con của Phúc Tấn.”

“Vô nghĩa.” Hần nói: “Nói nhảm.” Lại xì mũi coi thường.

Chúc Tâm dời tầm mắt sang chỗ khác.

“Như thế nào? Không nói sao?” Hần lại hỏi.

“Đại Bối Lặc muốn nô tỳ nói cái gì?”

“Ngoại trừ lời vô nghĩa, nói nhảm ra, cái gì cũng có thể nói.”

Nàng rũ mắt xuống, giọng bình thản trả lời: “Nô tỳ chỉ biết nói lời vô nghĩa, nói nhảm!”

Ung Tuấn hí mắt: “Người nói cái gì?”

“Nô tỳ chỉ biết nói lời vô nghĩa, nói nhảm.” Nàng lặp lại lần nữa.

Ung Tuấn ngồi dậy, sau đó xuống giường đi về phía nàng.

Chúc Tâm không nhúc nhích, nàng nghiêm mặt trừng mắt với chủ tử, cho đến khi hần đi đến trước mắt.

Hắn trầm giọng chất vấn: “Lời vô nghĩa, nói nhảm là ta nói, người dùng lời ta vừa mới nói để làm lời nói ình, là muối đối đầu với ta sao?”

“Nô tỳ không dám.” Nàng trừng mắt, nhìn sang hướng khác.

“Người không dám?” Ung Tuấn đột nhiên cười, bàn tay chế trụ chiếc cằm nhỏ trắng mịn của nàng: “Ta thấy, người không dám mới có mờ ám!” Hắn to giọng nói.

“Trên người Đại Bối Lặc có thương tích, nên quay về giường nghỉ ngơi.” Nàng kiêu chế nói.

“Người ít nói nhảm! Ta ghét nhất bị nghe lời ân cần thăm hỏi dối trá, hiểu chưa?” Hắn ngang ngược nói.

“Hiểu được.” Mặt Chúc Tâm không chút thay đổi đáp.

Hắn híp mắt, không vừa lòng lắm: “Ba năm rồi, người vẫn còn giống đầu gỗ như thế.” Cuối cùng, hắn buông tay.

Chúc Tâm rũ mắt xuống.

Hắn bỗng nhiên quay đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt nàng: “Vừa rồi, hình như ta nhìn thấy trong đáy mắt người có cái gì?”

Hắn đột nhiên hỏi.

“Nô tỳ không biết Đại Bối Lặc nhìn thấy cái gì.” Nàng nói.

Hắn cười: “Chúc Tâm, người nói cho ta biết vì sao đi! Vì sao có khi ta cảm thấy người kính cẩn nghe theo, có khi lại cảm thấy người có vẻ không quá nghe lời?”

Nàng nín thở, trả lời không được.

“Như thế nào? Không muốn trả lời? Hay là trả lời không được?” Hắn cười nhạo: “Vậy thì, hãy cầu xin tha thứ đi!”

Con người nàng chớp động, sau đó y theo lời mà nói: “Xin Đại Bối Lặc bỏ qua cho Chúc Tâm.”

Hắn buồn cười: “Thật sự ta nói cái gì, thì người làm cái đó?”

Nàng cắn môi dưới, hàm răng trắng trong suốt cắn chặt đôi môi xinh đẹp.

Ánh mắt của hắn bỗng nhiên mơ màng.

Sau một lúc lâu, hắn ung dung hỏi: “Chắc chắn, nếu như ta thu người vào làm thiếp, người cũng đồng ý?”

Chúc Tâm sững sốt.

“Nói chuyện đi!” Hắn khẽ quát.

“Nô tỳ xuất thân nghèo hèn, không xứng với Đại Bối Lặc.” Chúc Tâm đáp.

“Ý của người là, người không chịu?”

“Không phải, là nô tỳ không xứng với Đại Bối Lặc gia.”

Hắn nhíu mày, sau đó nói một câu: “Không chút thú vị!”

Hắn xoay người đi trở về giường, trừng mắt nhìn nàng.

Chúc Tâm ngóng nhìn trong hư không, mượn việc này để tránh đi ánh mắt của hắn.

“Nói cho ta biết, người học được cánh làm nô trong bao lâu?” Hắn bỗng nhiên hỏi, nàng như vậy, nghe như là cố ý.

Câu hỏi thật khiến người nhục nhã.

Sắc mặt Chúc Tâm tái nhợt đông cứng, nàng trầm mặc.

“Nói chuyện!” Hắn trầm giọng quát khê một tiếng.

“Đại Bối Lặc muốn nô tỳ trả lời cái gì?”

“Ta hỏi cái gì, ngươi trả lời cái đó!”

“Nô tỳ không biết trả lời như thế nào.”

“Trả lời như thế nào?” Hắc cười nhạo: “Cái miệng mọc ở trên mặt ngươi, nên trả lời như thế nào thì cứ trả lời như thế đó, có gì khó khăn?”

Nàng ngoái đầu nhìn lại, chống lại ánh mắt của hắc: “Nô tỳ vẫn không thể trả lời.” Nàng bình tĩnh đáp.

Ung Tuấn hí mắt: “Giải thích lý do!”

“Đại Bối Lặc là chủ tử.” Về mặt nàng không chút thay đổi nói: “Nô tỳ trả lời như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đuổi ra khỏi Vương Phủ.”

Hắc trừng mắt với nàng, một lát sau mở miệng: “Cuối cùng, lời này cũng có chút chân thành.”

Dường như, hắc tạm thời vừa lòng.

Bỏ qua cho nàng, hắc xoay người lên giường, cầm lấy sách tiếp tục đọc.

Trong phòng, nhìn chung là đã bình tĩnh.

Nhưng mà, trái tim Chúc Tâm đang phát run.

Tay nàng run rẩy, lòng của nàng lạnh lẽo.

Ba năm rồi, tính tình hắc không hề thay đổi, chỉ có trầm trọng hơn thôi.

Ba năm trước đây, nếu như không cần thiết nói chuyện, nàng hoàn toàn cũng không muốn nói chuyện với hắc.

Bởi vì chủ tử của nàng, Đại Bối Lặc Ba Vương Phủ là người khó hầu hạ nhất trên đời này.

Chúc Tâm vẫn luôn cho rằng, năm tám tuổi hắc muốn có được nàng từ tay Phúc Tấn chỉ là vì để tra tấn nàng.

Lục Hà quá ngây thơ, đầu đuôi không hiểu nàng hầu hạ là một người chủ tử như thế nào ——

Ở trước mặt hắc, không được nói láo, lại càng không được nói lời nịnh hót!

Chỉ có lời nói thật nhưng không thể nói được, mới có thể khiến cho hắc vui lòng.

Mà lời nói thật có thể nói sao?

Nếu nói ra khỏi miệng, nàng đã sớm bị đuổi khỏi Vương Phủ.

Nhưng, nàng không nói thật, hắc chắc chắn không bỏ qua cho nàng.

Cuối cùng, phải như thế nào mới có thể nói ra lời không thật cũng không giả đây?

Hầu hạ hắc bấy năm, nàng vẫn học không được.

Vì vậy, ba năm qua, mặc dù hắc không ở trong phủ, nhưng nàng không có ngày nào mà không thấp thỏm lo sợ.

Đêm xuống, miệng vết thương trên cánh tay Ung Tuấn bỗng nhiên chuyển biến xấu.

Đại Bối Lặc bắt đầu sốt cao, nửa đêm đại phu được mời đến phủ, thấy tình trạng như vậy cũng lo lắng không thôi.

“Hình như miệng vết thương lại sinh mủ, nếu không lấy hết nước mủ ra, sợ vết thương sẽ càng thêm nặng.” Đại phu nói.

“Nhưng thịt hư không phải đã bỏ rồi sao? Ta thấy tinh thần Tuấn nhi ban ngày vẫn rất tốt, sao đến tối bệnh tình lại chuyển biến xấu chứ?” Phúc Tấn nhìn thấy tinh thần con trai uể oải, trên trán liên tục tuôn ra từng giọt lớn mồ hôi, trong lòng không nhịn được nóng như lửa đốt.

“Miệng vết thương quá lớn lại sâu, vốn phải cẩn thận chăm sóc, ngoài ý muốn cũng khó tránh khỏi.” Đại phu trả lời.

“Vậy bây giờ phải làm sao đây? Có thể lấy hết mủ ra không?” Phúc Tấn lại hỏi.

“Nhưng sức ngoài ở bên ngoài chạm vào, sợ rằng làm tổn thương đến thịt ở trong mới vừa lành lại, biện pháp duy nhất hiện giờ chỉ có thể nhờ một người đến hút sạch mủ ra.”

“Hút sạch mủ?” Phúc Tấn sửng sốt: “Đây là ý gì?”

“Ý của đại phu là phải dùng miệng để hút hết mủ trong vết thương sao?” Chúc Tâm hỏi.

Phúc Tấn trợn to mắt.

“Đúng, vì đã loại bỏ thịt hư, nhưng mủ vẫn còn tích tụ lại trong máu và thịt mới, không thể làm liều dùng đến lực nữa, nhất định phải dùng miệng cẩn thận hút hết nước mủ trong miệng vết thương.” Đại phu giải thích.

“Việc này ai cũng có thể làm sao?” Chúc Tâm hỏi lại.

“Đương nhiên, chỉ cần không sợ tanh thối, thì có thể làm.”

“Vậy việc này cứ để ta làm đi!” Chúc Tâm nói.

“Người?” Lòng Phúc Tấn như bị xoắn lại, rung giọng nói: “Chúc Tâm, người đồng ý hút hết nước mủ trong miệng vết thương cho Đại Bối Lặc?”

“Vâng.” nàng trả lời.

“Nhưng mà.” Phúc Tấn trừng mắt nhìn lên miệng vết thương đang tẩy mủ của Ung Tuấn nói: “Người không sợ bẩn, không sợ máu hôi sao? Đây chính là việc phải dùng miệng để làm, không phải dùng tay.”

Bệnh tình Ung Tuấn tuy rằng chuyển nặng, nhưng vẫn có ý thức, ánh mắt hẩn phức tạp nhìn chăm chăm vào Chúc Tâm, không ai có thể hiểu được đáy lòng hẩn giờ phút này đang nghĩ gì.

“Nô tỳ hiểu được, nô tỳ nhất định sẽ hút hết nước mủ trong vết thương cho Đại Bối Lặc.” Nàng xoay người nhìn đại phu nói: “Bắt đầu bây giờ sao?”

“Đúng, phải hút hết nước mủ, mới có thể tiếp tục bôi thuốc.” Đại phu nói.

“Được, bây giờ ta bắt đầu làm.” Chúc Tâm lấy một cái khăn trắng sạch từ trong rương hòm đến, ngồi xuống bên cạnh giường cúi đầu mút vào miệng vết thương, từng ngụm từng ngụm, từ từ kiên nhẫn, không dao động hút hết nước mủ trên miệng vết thương cho Đại Bối Lặc.

Trong suốt quá trình, ngay cả Phúc Tấn cũng dời đi tầm mắt, không đành lòng nhìn thấy đến khi hoàn tất. Nước mủ được hút ra, kèm theo một mùi máu tươi nồng đậm.

Phúc Tấn không hiểu vì sao Chúc Tâm có thể chịu được? Lại còn không bị buồn nôn?

Lấy được nước mủ ra hết, đã là một khắc đồng hồ sau.

“Tốt rồi.” Đại phu kiểm tra miệng vết thương, sau đó nói: “Trước hết ta lấy nước thuốc tẩy miệng vết thương, sau đó bôi thêm thuốc, tối nay có thể bảo đảm cho Đại Bối Lặc không sao.”

“Nếu ngày mai đại phu muốn bôi được, ta sẽ hút hết mủ cho còn lại Đại Bối Lặc huyết.” Chúc Tâm nói sau khi súc miệng bằng rượu.

“Xem ra e rằng còn phải như thế, độc tố vết thương này không phải một lần, hai lần thì có thể hút sạch hết được.” Đại phu nói.

Phúc Tấn đã ngây dại, thì ra quá trình này không phải chỉ một lần.

Sau đó đại phu liền bôi thuốc cho Đại Bối Lặc.

Ung Tuấn nhắm mắt lại, mặc dù thể lực hẳn cường tráng, nhưng mà trải qua mấy đêm dày vò, thể lực tối nay đã muốn hao hết.

Sau khi tiến bước đại phu, Phúc Tấn nắm chặt tay Chúc Tâm, đầy mắt chứa đầy nước mắt kêu: “Chúc Tâm ngoan của ta! Người làm được công lớn đức, người là ân nhân cứu mạng của Đại Bối Lặc!”

“Phúc Tấn, xin đừng nói như vậy, nô tỳ chỉ làm việc nên làm, không có gì ân đức, lại càng không phải là ân nhân cứu mạng của Đại Bối Lặc.” Nàng đỡ Phúc Tấn, sắc mặt thành khẩn.

Phúc Tấn lắc đầu: “Trên đời sao lại có một đứa nhỏ tốt thế này? Đây là phúc hạnh của Vương Phủ chúng ta, là may mắn của Tuấn nhi!”

Chúc Tâm đỡ Phúc Tấn ngồi xuống bàn trà nhỏ trong phòng, sau đó rót một chén trà nóng cho Phúc Tấn: “Phúc Tấn, người uống cho đỡ sợ, tình cảnh vừa rồi không nên để người nhìn thấy.” Chúc Tâm nói.

“Người sao có thể thân thiện đến như vậy, làm người ta hài lòng như vậy? Sao người dám hút nước mũi cho Đại Bối Lặc? Người làm ta thật cảm động. Chúc Tâm, người làm cho ta không thể nghĩ được phải báo đáp người như thế nào!” Phúc Tấn nói.

“Phúc Tấn, người đừng nói như vậy.” Chúc Tâm thở dài chậm rãi nói: “Phúc Tấn đã quên, Chúc Tâm là nô tài, cho dù người muốn nô tài xả thân cứu chủ, Chúc Tâm cũng không thể nói không, huống chi chỉ là một việc nhỏ hút hết nước mũi như vậy?” Nàng chân thành đáp.

“Không, đây không phải là việc nhỏ, người có thể không làm, người biết ta sẽ không miễn cưỡng người.”

“Chính bởi vì như thế, Chúc Tâm nhất định phải làm.” Nàng lạnh nhạt nói.

“Đứa nhỏ tốt.” Phúc Tấn cầm tay Chúc Tâm thật chặt: “Con ta có phúc, ở nơi nào có thể tìm được một đứa nhỏ tốt như vậy chứ?”

Phúc Tấn nói đến này, mí mắt Ung Tuấn thoáng nhúc nhích.

Hắn chỉ mệt, nhưng vẫn chưa ngủ, từng câu từng chữ của Chúc Tâm, hắn đều thu hết vào trong tai.

“Dần vật cả một đêm người mệt mỏi rồi, bảo Lục Hà tỷ hầu hạ người trở về phòng nghỉ ngơi trước, được không?” Chúc Tâm hỏi, không phải được Phúc Tấn khen mà cao hứng.

“Được, nhưng người cũng mệt mỏi cả đêm rồi, nên nghỉ ngơi một chút.”

“Nô tài không mệt, nô tài phải ở lại để chăm sóc cho Đại Bối Lặc.” Chúc Tâm cầm tay Phúc Tấn để vào trong tay Lục Hà: “Lục Hà tỷ, làm phiền tỷ chăm sóc Phúc Tấn.”

“Tất nhiên rồi.” Trước khi đi Lục Hà cố ý liếc mắt nhìn Chúc Tâm một cái, mới đi chủ tử trở về phòng.

Sau khi Phúc Tấn rời đi, Chúc Tâm vẫn ở lại trong phòng chủ tử gác đêm.

“Người trở về phòng đi! Ta không sao, không cần chăm sóc.” Ung Tuấn bỗng nhiên mở miệng, giọng điệu hẳn mỏi mệt.

Chúc Tâm ngẩng đầu lên, thấy hắn vẫn nhắm hai mắt: “Nô tỳ sẽ ở tại đây gác đêm, cho đến khi Đại Bối Lặc bình phục.”

Hắn lại mở mắt: “Người thật cố chấp.” Trầm giọng nói.

Chúc Tâm không nói lời nào, nàng đứng lên xoay người trộn chậu than, để cho lửa than cháy sáng hơn.

Nhìn bóng lưng của nàng, mắt hắn trầm xuống nói: “Ta là chủ tử, người là nô tài, ta bảo người làm cái gì người cũng phải chấp nhận làm. Ở ngoài mặt xem ra thật giống nô tài, đáng tiếc sự cố chấp của người đã để lộ bụng dạ người! Chúc Tâm, cho dù đã qua chín năm, ta thấy người vẫn là bộ dáng như cũ, ngoài mặt thuận theo, nhưng thật ra tính khí thì đối đầu.”

Nàng ngừng tay, cương cứng trước chậu than.

“Hai ngày này, ta nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy ngươi. Một đứa nhỏ mới tám tuổi đầu, đã biết được hai chữ nô tài viết như thế nào, có lẽ cũng chỉ có ngươi thôi Chúc Tâm !” Hấn nặng nề cười, tiếp tục nói: “Nhưng mà, có khả năng đó sao? Nô tài là học được, không có ai trời sinh là nô tài, trừ phi có ý chí hơn người mới có thể che dấu tính tình, ở chủ tử trước mặt làm người hai mặt. Nhưng nô tài như vậy, vì có ý chí của mình — Cả đời cũng sẽ không hiểu được cái gì gọi là phục tùng!”

Chúc Tâm nghe như vậy từ từ xoay người lại, nhìn thẳng vào hấn: “Đại Bối Lặc, người rốt cuộc muốn nói với nô tỳ cái gì?” Thần sắc nàng bình tĩnh.

Ung Tuấn nhìn nàng, giống như đang nghiên cứu nàng: “Ta muốn nói, không phải đã nói rõ ràng rồi sao?” Nàng không lên tiếng, vẫn chỉ lẳng lặng nhìn lại hấn.

“Ngươi không cần giúp ta rút sạch vết thương, hà tất gì miễn cưỡng bản thân, mọi thứ cứ nhất định phải làm cho tốt đẹp như thế?” Hấn nói.

Ánh mắt của hấn lãnh đạm có thể đã thương người.

Nhưng Chúc Tâm quyết tâm coi như không thấy: “Mặc kệ Đại Bối Lặc nghĩ thế nào, nhìn thấy người bị thương, nô tỳ chỉ làm hết bổn phận hỗ trợ đại phu mà thôi.”

“Ta thấy ngươi vẫn chưa hiểu được, ta không thích như vậy ngươi!” Ung Tuấn trừng mắt nhìn nàng, gần từng tiếng trầm giọng nói: “Làm một người nô tài, ngươi có vẻ rất hoàn mỹ, hoàn mỹ đến không có nhân tính.”

Nàng cùng hấn nhìn nhau: “Đại Bối Lặc nghĩ cái gì mới được gọi là nhân tính?”

“Nhìn thấy miệng vết thương máu chảy đầm đìa phải buồn nôn, như thế mới giống nữ nhân.”

“Đại Bối Lặc thích nữ nhân như vậy?”

“Ta thích ‘Nô Tài’ như vậy!” Hấn cười lạnh: “Người muốn ở chung sớm chiều bên cạnh ta, nô tài quá hoàn m, sẽ chỉ làm cho người bất an.”

“Nô tỳ không hiểu, làm một nô tài, chẳng lẽ mọi chuyện không nên yêu cầu hoàn mỹ?”

“Không ai có thể làm được hoàn mỹ! Mặc kệ có phải nô tài hay không, quá hoàn mỹ sẽ không còn gọi là nhân tính!” Hấn lạnh nhạt nói.

Nàng cùng hấn nhìn nhau, qua hồi lâu, nàng rốt cục hiểu rõ.

“Nô tỳ hiểu rõ rồi, Đại Bối Lặc cho rằng, nô tỳ là hư tình giả ý sao?” Nàng hỏi.

Ung Tuấn từ từ hít vào thật sâu, cười nhẹ.

Hấn vẫn nhìn nàng chằm chằm, không nói lời nào, không trả lời, không giải thích.

“Đại Bối Lặc muốn tìm được chân tình chân ý ở trên người nô tài, là uống công vô ích.” Bỗng nhiên, nàng lạnh nhạt nói.

Hấn nhíu mày.

“Còn nữa, loại chân tình chân ý này, cũng không đến lượt một kẻ nô tài có thể bận tâm lo lắng.” Nàng nói xong, sau đó, nàng tiếp tục nói: “Nô tỳ đi xem Đông nhi sắc thuôn xong chưa?.” Dứt lời, nàng đẩy cửa bước ra khỏi phòng.

Trợn mắt nhìn cửa khép lại, biểu tình của Ung Tuấn sâu xa khó hiểu.

Từ đêm đó về sau, hấn không hề làm khó nàng.

Ít nhất, tạm thời không hề làm khó nàng.

Ba năm qua Ung Tuấn chưa từng về phủ vào dịp Trung thu, năm nay trở về, lại mang thương thế nghiêm trọng, mãi đến khi sắp tới ngày Lễ, dưới sự hết lòng chăm sóc của Chúc Tâm, miệng vết thương trên cánh tay hẳn mới khỏi hẳn vậy.

Khi gần đến Trung thu, Ung Tuấn ba năm không về kinh thành, có cảm giác như đã qua mấy đời.

Thành Bắc Kinh, phồn hoa nguyên tắc, nhưng vào thì Giang Nam phổ xá sầm uất, xe ngựa như nước, buôn bán phong phú.

Vào ngày lễ Trung thu, chợ đêm Nguyệt Hoa trên cầu Vĩnh Thông của Kinh Đô Thành Tây màu sắc rực rỡ chói mắt. Đại Bối Lặc Ba Vương Phủ Ung Tuấn dẫn theo bên cạnh một tỷ nữ, một người hầu đi trên cầu Vĩnh Thông thưởng thức phong cảnh ngày hội ở Kinh Thành.

Chúc Tâm theo chủ tử xuất môn, vẫn mặc một thân Hồng Y, đầu cài trâm hoa hồng, trang điểm như thường ngày.

Đến cầu Vĩnh Thông dòng người chen chúc, Ung Tuấn cùng người hầu đi bộ khá nhanh, Chúc Tâm đi theo phía sau không bao lâu đã bị tách khỏi chủ tử.

Lúc bị tách ra là ở giữa đoạn cầu người chen lách chặt kín như nêm cối, Chúc Tâm khó mà đuổi theo kịp, chỉ có thể đứng ở trước một quầy hàng thêu tranh, cố sức thở dốc.

Sau khi ổn định lại hơi thở, nàng nhìn thấy quầy hàng bày biện trên đất bán tranh thêu, kiểu dáng có chút kỳ lạ cũng có phong cách cổ xưa, hàng thêu người người duyên dáng thủ công tinh xảo. Chúc Tâm nhìn thấy một cái túi tiền hoa sen, giống như túi tiền lúc còn nhỏ phụ thân dẫn nàng đi trên phố mua cho nàng vào ngày Lễ Trung Thu, vì thế nàng hỏi người bán hàng: “Cái túi này bao nhiêu quan tiền?”

Người bán hàng nọ nhìn thấy Chúc Tâm liền ngẩng người, kinh ngạc trước vẻ đẹp của người con gái này.

Bên cạnh có một gã nam tử khác, cũng mua túi tiền, nhìn thấy vẻ đẹp của Chúc Tâm cũng giật nảy mình.

“Chiếc túi này bao nhiêu quan tiền?” Chúc Tâm hỏi lại lần nữa.

Người bán hàng gượng gạo hoàn hồn, giọng thô kệch đáp: “Nếu cô nương muốn, mười qua tiền là được rồi.”

Chúc Tâm chuẩn bị lấy bạc ra trả, nhưng nam tử bên cạnh bất chợt giành trước đưa mười quan tiền cho người bán hàng: “Ta thay vị cô nương này gửi mười quan tiền.”

Chúc Tâm quay đầu lại, nhìn thấy một người thanh niên anh tuấn mang ngọc quần thất lưng ở đối diện mỉm cười với nàng.

Nàng không cười, cầm mười quan tiền trong tay mình đặt ở trên quầy của người bán hàng: “Đây là mười qua tiền ta thanh toán.” Để tiền xuống, Chúc Tâm lấy túi tiền bước đi.

“Cô nương khoan đã!” Nam tử nọ gọi đuổi theo nàng.

Chúc Tâm không đếm xỉa tới, tự mình đi về phía trước.

“Cô nương, cần gì phải cách xa ngoài ngàn dặm như thế?” Hắn đi nhanh đuổi theo, ngăn lại đường đi của nàng.

“Công tử thoát nhìn không giống hạng vô lại, vì sao có thái độ lỗ mãng như thế?” Đường bị cản không thể đi, nàng nghiêm mặt lạnh lùng nói chuyện.

Nam tử cười ra tiếng: “Tại hạ thừa nhận mình đường đột, nhưng cô nương dung mạo xinh đẹp như vậy lại một mình đi ở trên cầu Vĩnh Thông, tại hạ thật lo lắng cho sự an nguy của cô nương.”

“Cảm ơn công tử, tiểu nữ không phải là đứa trẻ ba tuổi, có thể tự chiếu cố cho an nguy của mình.” Dứt lời, nàng tính đi vòng qua hắn.

Lâu Dương Bối Lặc vẫn ra tay chặn người: “Cô nương, xem như nể mặt tại hạ thành tâm thành ý, xin cho hỏi quý danh?”

Nàng giương mắt nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Công tử, xin tránh đường.”

“Cô nương, xin cho hỏi quý danh?” Hắc cố chấp.

Nàng lãnh đạm nhưng ánh mắt của hắc lại càng lúc càng say mê.

Chức Tâm hít thật sâu một hơi: “Chỉ tình cờ gặp mặt, cần gì phải chấp nhất? Công tử mời tránh đường!”

“Tại hạ vừa thấy cô nương thì đã biết, ta và cô sẽ không chỉ có duyên gặp mặt một lần. Cô nương, xin cho hỏi quý danh?” Hắc hỏi lại lần thứ ba.

Chức Tâm chăm chú nhìn hắc.

Ánh mắt của hắc nóng bỏng bình tĩnh nhìn lại.

“Liều Chức Tâm.”

Để tránh phiền nhiễu, nàng nói cho hắc biết.

Vòng qua hắc, Chức Tâm không hề quay đầu lại đi về phía trước tìm kiếm chủ tử của nàng.

Lâu Dương Bối Lặc xoay người, quyến luyến nhìn chằm chằm bóng lưng Liều Chức Tâm.

Lần đầu gặp mặt, dung mạo xinh đẹp của nàng hấp dẫn hắc.

Nói chuyện với nàng, khí chất của nàng lại càng đặc biệt mê hoặc hắc!

3. Q.1 - Chương 3

Cho đến khi xuống cầu Vĩnh Thông, Ung Tuấn mới phát hiện thất lạc Chức Tâm.

“Nàng không theo kịp?” Hắc hỏi người hầu.

“Nô tài tưởng rằng Chức Tâm cô nương vẫn luôn đi theo ở phía sau, nào ngờ vừa quay đầu lại đã không thấy người đâu nữa.” Người hầu đáp.

Không nghĩ đến người hầu vừa dứt lời, Ung Tuấn đã trông thấy Chức Tâm đang vội vàng hấp tấp đi xuống cầu.

Hắc đứng yên, không tiến lên cũng không kêu gọi.

Chức Tâm nhìn quanh tìm kiếm một lát, mới nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ âm trầm của chủ tử nàng.

“Nô tỳ không nên đi chậm, đáng lẽ phải theo kịp Bối Lặc Gia.” Nàng nhận lỗi, là mình không đứng trước.

Ung Tuấn bình tĩnh ngẩng nhìn nàng một hồi lâu, sau đó lạnh lùng nói: “Đi chậm cũng nên mở miệng gọi người, theo không kịp lại nói mình không đứng trước, lúc nào cũng lè mề lòi thôi.”

Ngực Chức Tâm chợt căng thẳng: “Dạ!” Rủ mắt xuống đáp phải.

“Tại sao? Không giải thích cũng không nói chuyện, chỉ đơn giản là giải thích cũng không có sao?” Hắc nhún mày.

“Nô tỳ có lỗi, không cần giải thích!”

“Là không cần hay là không muốn giải thích?” Ánh mắt hắc tối lại: “Người cảm thấy ta vô lý?”

“Nô tỳ không dám.” Giọng nàng bình thản đáp.

“Không dám?” Hắc cười lạnh: “Còn nói không dám, người đúng là phạm vào gan lớn như trời!”

Chức Tâm ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

Hắc nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt như Sói như Hổ, giống như chiếm đoạt rồi lại như chém giết, cắt nàng ra thành từng mảnh.

Hắc trước sau đều luôn nghiêm khắc với nàng.

Không những không nói cười tùy tiện, hơn nữa còn bối mồm đến cùng.

Chức Tâm không hiểu, tại sao hắn cứ luôn chìa mũi nhọn vào nàng?

Suy cho cùng, nàng nói cái gì cũng không đúng.

Ba năm trước mặc dù hắn đã như thế, nhưng cũng không có bức bách người đến mức này, hôm nay hắn càng thành thực âm trầm hơn, lại càng đối với nàng nghiêm trọng hà khắc hơn.

Người hầu thấy không khí ngưng trọng, thần sắc hơi có vẻ lo lắng.

“Đại Bối Lặc!” Bỗng nhiên một nam tử ngọc đai quần thắt lưng tiến lên chấp tay chào hỏi với Ung Tuấn.

Ung Tuấn quay đầu lại, thần sắc lạnh nhạt thờ ơ cũng biến chuyển.

“Lâu Dương Bối Lặc!” Liếc thấy bạn cũ, Ung Tuấn cười đáp lại.

Chức Tâm thấy tốc độ hắn trở mặt thật nhanh cũng không giật mình.

Tuy rằng, nàng không làm cho chủ tử vui lòng, nhưng tính tình của hắn, nàng tin chắc hiểu được rõ ràng.

Ung Tuấn là một người hai mặt, cũng không dễ lộ cảm xúc, người càng tránh xa thì hắn lại càng cười đáp lễ.

“Năm trước ở Giang Nam gặp nhau vội vàng, đến hôm nay đã một năm không gặp, Đại Bối Lặc trở về Kinh Thành khi nào?” Lâu Dương ân cần thăm hỏi Ung Tuấn, khéo mắt không kìm lòng được liếc về phía Chức Tâm đứng ở sau lưng Đại Bối Lặc Ba Vương Phủ.

Ánh mắt Ung Tuấn sa sầm xuống, nhìn thấu dụng ý Lâu Dương, kì thực Lâu Dương cũng không muốn che giấu.

“Năm trước trở về Kinh bị thương, cho nên chưa có tới cửa Phủ đệ bái phỏng.” Ung Tuấn nói lời khách sáo.

“Đâu có, nếu biết Đại Bối Lặc trở về Kinh, Lâu Dương đáng lẽ phải đến Phủ bái phỏng, đa tạ Đại Bối Lặc làm trung gian giới thiệu, giúp Lâu Dương hoàn thành việc mua bán trà Giang Nam.” Lâu Dương khách sáo đáp lễ.

Ung Tuấn bĩu môi: “Lâu Dương Bối Lặc, ngày Hội Trung Thu xuất phủ ngắm trăng?”

“Phải!” Lâu Dương thẳng thắn nhìn Chức Tâm, bình tĩnh thản nhiên.

“Lâu Dương Bối Lặc thật có nhã hứng!” Ung Tuấn lên tiếng thoải mái nói.

“Nào có.” Hắn chẳng những nhìn Chức Tâm, còn cười với nàng.

“Tối nay trong lòng Lâu Dương Bối Lặc cảm thấy vui vẻ?” Ung Tuấn tiếp tục lên tiếng hỏi.

“Đúng thế!” Giai nhân không cười, hắn cũng tự mình thoải mái vui vẻ.

“Lâu Dương Bối Lặc nhìn đủ chưa?”

“Chưa đủ ——”

Lâu Dương sững sốt, khuôn mặt tươi cười chợt lúng túng: “Đại Bối Lặc chê cười rồi!” Hắn lại không phủ nhận.

“Đây là Chức Tâm tỳ nữ của ta.” Ung Tuấn bỗng nhiên duỗi tay kéo nàng đang trốn ở phía sau ra, cười bí hiểm nói: “Chức Tâm, người từ trước đến nay khéo hiểu lòng người, ngược lại đã quên thỉnh an với Bối Lặc Gia?” Hắn lên tiếng khiển trách tỳ nữ của mình.

“Bối Lặc Gia Cát Tường!” Chức Tâm thuận theo khom người cúi chào.

Nàng giống như một nô tài hèn mọn, chủ tử có lệnh, nàng lập tức nghe theo.

Lâu Dương có vẻ vui mừng: “Không dám, cô nương mời đứng lên.” Hắn vươn tay muốn đỡ.

Ung Tuấn chợt một phát kéo nàng về.

Chức Tâm suýt tý nữa ngã vào trong lòng hắn ——

“Cẩn thận nhìn cho rõ phong thái của Lâu Dương Bối Lặc. Vị này là Bối Lặc Gia, cũng là Đệ Nhất Tài Tử trong thành Bắc Kinh chúng ta.” Ung Tuấn cười nhẹ.

Cổ tay hắn tụ lực, bóp chặt vòng eo không đầy nắm tay của nàng, ổn định tư thế cho nàng.

Ung Tuấn sử dụng lực tay rất khéo, túm chặt chỗ thắt lưng mềm mại của Chúc Tâm, nàng nín thở đến cả trái tim cũng muốn treo lên cổ họng.

Ánh mắt Lâu Dương nhìn chằm chằm Chúc Tâm, dường như chưa phát hiện động tĩnh mờ ám đó: “Mới vừa rồi ở trên cầu Vĩnh thông, Lâu Dương cùng Liễu cô nương có duyên gặp mặt một lần, chưa qua nửa canh giờ, bây giờ đã là lần thứ hai gặp mặt rồi.” Hắn cố tính nói cho Chúc Tâm ngầm hiểu ý.

“Liễu cô nương?” Ung Tuấn nhú mày.

Biết rõ trong lời của hắn ẩn chứa ý tứ chế nhạo, mặt Chúc Tâm không chút thay đổi, nghe như không nghe thấy.

Ung Tuấn xoay mặt nhìn nàng chằm chằm, cười như không cười: “Vị Liễu cô nương này từ nhỏ đã hầu hạ ta, thắm thoát đã thành thiếu nữ 18, dạo gần đây trở về Phủ mới phát hiện, tiểu Chúc Tâm của ta năm đó, thế nhưng đã trở mã xinh đẹp đến duyên dáng động lòng người thế này!” Hắn kẹp chặt nàng, tay ngằm dùng sức.

Chúc Tâm khổ nỗi không thể mở miệng kêu Gia nàng dừng tay.

“Thì ra Liễu cô nương là người nhà trong phủ Đại Bối Lặc!” Ánh mắt Lâu Dương nóng rực, hắn đột nhiên xoay chuyển lời nói: “Lâu Dương đã biết Đại Bối Lặc trở lại Kinh Thành, lẽ ra nên qua Phủ bái phỏng.”

Ánh mắt Lâu Dương lại chuyển tới trên người Chúc Tâm.

“Lâu Dương Bối Lặc có ý muốn đến Phủ ta làm khách, vậy thì thật hãnh diện, là vinh hạnh của Ba Vương Phủ.” Ung Tuấn nói lời đầy tình cảm, nhưng giọng điệu thì lại lãnh đạm.

Lâu Dương nhếch miệng, có chút quan tâm: “Đại Bối Lặc đã không ngại bị quấy rầy, Lâu Dương nhất định sẽ tới bái phỏng.”

Ung Tuấn ngoài cười nhưng trong lòng không cười.

Chúc Tâm trong lòng nguội lạnh, mặt như băng sương.

Nàng hiểu rõ ngụ ý của Lâu Dương Bối Lặc.

Bọn họ công khai đàm luận về nàng, ngoài mặt khen tặng, kì thực trông mặt mà bắt hình dong. Còn nữa, người Bát Kỳ* sẽ không quên nàng xuất thân là người Hán, biết rõ nàng là một kẻ nô tỳ, vô tư nghị luận trên phố, Chúc Tâm cảm giác mình giống như món hàng rơi vào tay người buôn bán. (*thuộc dân tộc Mãn, Trung Quốc)

Ung Tuấn nói: “Ngạch nương lão nhân gia người quan tâm thương thế của ta, ta đã đáp ứng trước giờ Hợi (9-11h đêm) hồi phủ, đành phải cáo từ tại đây.”

“Đi thông thả, Lâu Dương ngày mai nhất định tới nhà bái phỏng.” Lâu Dương nói lại lần nữa.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên mặt Chúc Tâm, lớn mặt trắng trợn.

Ung Tuấn mãi đến lúc này mới buông tay, cười một tiếng, xoay người về phủ.

Chúc Tâm đề xuống sự hỗn loạn sôi trào ở trong lòng, cố ý tránh né ánh mắt giằng co của Lâu Dương, cất bước đuổi theo chủ tử.

Nhưng ánh mắt nóng bỏng của Lâu Dương, từ đầu đến cuối luôn bám theo Chúc Tâm, cho đến khi bóng lưng mảnh khảnh thướt tha của nàng biến mất ở cuối góc đường.

Đêm xuống, Đông nhi chuẩn bị nước nóng, Chúc Tâm thay quần áo hầu hạ chủ tử tắm rửa.

Bởi vì lý do cánh tay bị thương, cả tháng đều là Chức Tâm kỳ lưng cho Đại Bối Lặc, thông thường công việc này khiến cho người ta mặt đỏ tim loạn, tuy rằng nàng là nô tỳ, nhưng dù sao vẫn là khuê nữ, chỉ có mạnh mẽ tự dè nén cảm xúc phập phồng ở trong lòng, nàng mới có thể phần nào chống đỡ để đối diện với nam nhân hoàn toàn không giống với thân thể của mình, thế nhưng lúc này nàng vẫn luôn rũ xuống hàng lông mi, cố gắng nhanh chóng tỉ mỉ mà hoàn thành công việc trên tay.

Hiện tại khi Ung Tuấn cởi quần áo, thái độ của Chức Tâm vẫn không nóng không lạnh, nàng như thường ngày đứng ở phía sau thùng nước tắm kỳ lưng cho chủ tử, cũng không hỏi han ân cần thăm dò nhiệt độ nước, chỉ lo bận rộn.

Sự lạnh nhạt này là được dè nén rất nhỏ, không để tâm suy xét thì không thể biết được, Ung Tuấn một tay chống trán, như có điều suy nghĩ nghiêng đầu nhìn nàng.

Chức Tâm vẫn nhanh chóng hoàn thành công việc trên tay, mắt của nàng chưa từng có một giây liếc nhìn qua thân thể dưới nước của hắn, lúc nào cũng cẩn thận chu đáo liếc nhìn vị trí không nên rời mắt.

“Người có vẻ như không được cao hứng? Chăm chú nhìn nàng một hồi lâu, hắn đột nhiên lên tiếng hỏi nàng.

Nàng vẫn tiếp tục động tác trên tay: “Nô tỳ không có mắt hứng.” Mặt nàng không chút biểu cảm đáp.

“Không có?” Hắn nhíu mày, nhúng tay vốc lên một nắm nước: “Nước nóng đã lạnh rồi, người không biết?”

Chức Tâm sững sốt, trong giây lát lập tức tỉnh táo lại, thử dò xét nước ấm: “Nô tỳ lập tức gọi Đông Nhi mang nước nóng vào.” Tùy tiện lau khô hai tay ở trên vạt áo, nàng xoay người muốn đi ra ngoài gọi Đông Nhi ——

Ung Tuấn bắt lấy tay nàng.

“Người mất hứng phải là ta mới đúng chứ!” Vẻ mặt hắn lạnh lẽo cười nhạt: “Ở trên cầu Vĩnh Thông lúc người không đuổi theo kịp, còn cho Lâu Dương biết người họ Liễu, rốt cuộc người và hắn ở trên cầu đã hàn huyên bao lâu? Nhìn ra được hắn đã vì người thần hồn điên đảo*, nói không chừng ngày mai có thể sẽ đến cửa cầu thân, theo ta yêu cầu người rồi!” (*chết mê chết mệ)

Chức Tâm vẩn vẩn cổ tay, thấy hắn không buông, nàng đành phải nói: “Bối Lặc Gia, xin người buông tay!”

“Người thật là có bản lĩnh!” Hắn chắc chắn cười nhẹ: “Ta đang nói chuyện với người, người lúc nào cũng có thể có mắt mà như không thấy, có tai mà như điếc, ý chí của người có khả năng tự động loại bỏ câu hỏi chủ tử mình, rồi tự quyết định suy nghĩ trả lời, hoặc là không muốn trả lời! Chức Tâm, người luôn miệng tự xưng là nô tỳ, nhưng đã hơn một tháng qua, ta thật sự không nhìn thấy lòng của người vui vẻ thần phục.”

Thấy hắn nói như vậy, nàng thôi không giãy giụa nữa: “Lời Bối Lặc Gia nói, khiến nô tỳ không biết trả lời như thế nào.”

Cách nói này giống như đã làm cho hắn tức cười: “Dựa vào một nửa sự thông minh tài giỏi thường ngày của người, không lẽ không nhìn ra dụng ý trong lời nói của Lâu Dương?”

Chức Tâm không nói lời nào.

Hắn hừ lạnh: “Nếu như ngày mai hắn đúng thật đến Phủ ta yêu cầu người, cái hắn muốn chính là Chức Tâm ‘Của ta’! Ta muốn nghe người chính miệng nói cho ta biết, ta nên cho hay là không cho?”

Sắc mặt Chức Tâm trắng bệch: “Bối Lặc Gia thật sự muốn biết câu trả lời của nô tỳ?” Nàng bình thản lên tiếng hỏi.

“Nói!” Hắn thả nàng ra, hai tay chia đều gác ở mép thùng tắm, ngả lưng dựa về phía sau, trên mặt nước lộ ra hơn nửa lồng ngực săn chắc.

“Bối Lặc Gia muốn cho thì cho, nô tỳ toàn bộ đều nghe theo quyết định của Gia, không có ý kiến.” Nàng hạ mí mắt nói.

“Nói lời thừa!” Hắn xì mũi coi thường.

“Nô tỳ biết lời nói này là lời Bối Lặc Gia không muốn nghe, nhưng nô tỳ là nô tài, cho dù có suy nghĩ cũng không nên nói ra, huống chi nô tỳ hôm nay là lần đầu gặp mặt Lâu Dương Bối Lặc, không có bất kỳ cảm tưởng gì, cho nên căn bản không hề suy nghĩ.” Nói vừa dứt lời, nàng còn quỳ ở trên mặt đất.

Ung Tuấn nghiêng mắt liếc nhìn nàng một hồi lâu, sau đó lạnh giọng đánh giá nói: “Chắc chắn, người thật sự đúng là giọt nước cũng không lọt, đúng là một nô tài tốt.”

Lời này quả thật đã làm tổn thương nàng.

Chức Tâm đứng lên, ngoài mặt điềm nhiên như không có chuyện gì bước ra khỏi phòng, gọi Đông Nhi mang nước nóng tới.

Đợi nàng vào nhà, Ung Tuấn cũng bước ra khỏi thềm tắm.

Chức Tâm cả kinh, cuống quýt quay mặt đi.

Hắn trừng mắt nhìn nàng một lúc, không nhúc nhích cũng không mở miệng, cứ thế đứng đợi nàng hầu hạ.

Hai tay dè lên ngực, sau khi định thần, Chức Tâm cắn răng quay đầu lại, lau khô thân thể cho chủ tử.

Trước đó vài ngày, vào thời khắc máu chốt hần sai bảo nàng lấy tới xiêm y, khéo léo gạt bỏ hoàn cảnh xấu hổ khó xử giữa hai người.

Nhưng tối nay, hắn không hề có lòng tốt đó nữa.

Nhìn chằm chằm Chức Tâm ngồi xổm ở trước người, không nói một câu lau khô thân thể ình, vẻ mặt Ung Tuấn thâm sâu khó lường.

Thật vất vả lau khô thân thể cho hắn, rồi hầu hạ hắn mặc y phục, thần sắc Chức Tâm thần thờ giống như tượng gỗ.

Hắn cười như không cười, hình như biểu cảm cứng nhắc của nàng ngược lại khiến cho hắn vui vẻ: “Không có vui đi nữa cũng không được xụ mặt, đừng quên, người chính là ‘Nô tài.’” Hắn nhắc nhở nàng.

Lời này tựa như nói mát, tựa như giấu cợt nàng, mở miệng ngậm miệng đều gọi nàng là nô tài.

Chức Tâm sững sốt, nhú chặt mi tâm.

“Vết thương của Bối Lặc Gia cần phải thay thuốc.” Nàng mạnh mẽ nuốt nỗi khổ tâm vào trong lòng, làm tròn bốn phận nói.

“Không cần, thương thế đã sớm lành rồi, còn đổi thuốc làm gì?” Hắn thô lỗ tháo xuống miếng được cao trên cánh tay, liếc nhìn lớp thịt mới.

Chức Tâm mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng nàng hiểu Ung Tuấn sẽ không nghe nàng, cho nên ngay cả mở miệng khuyên can cũng gạt bỏ.

“Đúng rồi, dạo gần đây hình như ta không còn thấy người làm thứ đồ chơi thêu thùa gì đó nữa?”

Nàng cứng đờ, sau đó đáp: “Nô tỳ không còn thêu nữa.”

Hắn nhíu mày: “Sao vậy? Tại sao không thêu nữa? ”

“Đồ thêu chỉ là việc làm nhàn rỗi để giết thời gian. Nay Bối Lặc Gia đã trở về Phủ, nô tỳ tất nhiên không thể thêu nữa.”

“Đêm đó rõ ràng ta nhìn thấy, người ngay cả giữ đêm cho ta cũng muốn cầm kim. Hiện tại thương thế của ta đã tốt, người hẳn là rất rảnh rỗi, tại sao không thể thêu nữa?”

Nàng không hiểu, hắn cần gì phải hỏi tới vấn đề này?

“Nói chuyện đi!” Hắn trầm giọng quát lên.

“Nô tỳ không thể thêu!”

“Mới vừa rồi là ‘Không còn nữa’, bây giờ là ‘Không thể’, nói chuyện với người có thể hãy giải thích một lần cho rõ được không?” Hắn khó chịu trừng mắt nhìn nàng.

Lần này, hấn bối móc thật có lý.

“Bối Lặc Gia từng nói, nô tỳ là nô tài, không nên dùng thời gian vẽ tranh. Cũng không thể vẽ tranh trên vải sơn dầu, cũng không nên cầm kim thêu nữa. Nếu nô tỳ vẫn cứ tiếp tục thêu vẽ, sản phẩm làm ra cũng chỉ là vật phẩm thô tục.” Lần này, nàng trả lời rõ ràng dễ hiểu.

Hấn cười nhạt: “Những lời ta nói qua, xem ra người nhớ rất rõ ràng.”

Nàng rũ mắt đứng im, trầm mặc không đáp.

Ung Tuấn hí mắt nhìn nàng, đi tới cạnh giường ngồi xuống: “Nếu như ngày mai Lâu Dương thật sự đến tìm ta yêu cầu người, ta có nên đáp ứng?” Hấn bỗng nhiên hỏi.

Thần sắc Chúc Tâm vẫn không thay đổi.

Hấn nhìn nàng chằm chằm, giống như đang tính toán điều gì, ngược lại cười nhẹ: “Thôi được, có nên cho hay không, còn phải xem biểu hiện ngày mai của người.”

Nàng nghiêm mặt, tựa như nghe mà cũng như không hề nghe thấy.

Ung Tuấn không nói với nàng nữa, lên giường ngủ.

Chúc Tâm bước lên, vẫn như thường lệ cởi giày, đắp chăn cho chủ tử

Có điều là tối nay, thần sắc nàng ngưng trọng, có một chút sầu bi được đè nén.

Ngày kế, Lâu Dương quả nhiên đúng hẹn đến viếng thăm.

“Lâu Dương Bối Lặc nói chuyện quả nhiên giữ lời.”

“Đúng vậy, Lâu Dương đã nói đến bái phỏng, thì nhất định sẽ không thất hẹn.”

Ung Tuấn nhíu mày: “Là không thất hẹn với ta, hay là còn có mục đích khác?”

“Đại Bối Lặc đúng là người hiểu chuyện, Lâu Dương dĩ nhiên là không dám thất hẹn với người rồi.” Lâu Dương cười đáp lễ.

Ánh mắt Ung Tuấn sa sầm, sau đó ra lệnh cho gã sai vặt: “Đi gọi Chúc Tâm ‘Của ta’ ra ngoài dâng trà.”

“Dạ.”

Gã sai vặt vừa đi, Lâu Dương hỏi: “Chúc Tâm cô nương rất được Đại Bối Lặc quan tâm?”

“Chăm sóc người tận tình chu đáo, sao có thể không làm cho người khác quan tâm?” Hấn cười nhẹ: “Quan tâm mà thôi, nếu như là thương yêu, sợ rằng Lâu Dương Bối Lặc uống công đi một chuyến rồi.”

Lâu Dương hí mắt, trầm tư suy nghĩ ý tứ sâu xa trong lời của hấn.

Chúc Tâm đi vào, trên tay bưng trà vừa mới ngâm, đi tới trước mặt Lâu Dương: “Mời Bối Lặc Gia dùng trà!”

Ánh mắt của Lâu Dương vẫn nóng rực giống như ngày hôm qua, đuổi theo bóng dáng uyển chuyển của nàng.

“Chúc Tâm!” Ung Tuấn bỗng nhiên cao giọng gọi tên nàng, cười nhẹ: “Lâu Dương Bối Lặc đến Phủ chúng ta, là đặc biệt tới thăm người!”

Nàng cứng đờ, biết rõ nên cười, nhưng lại chen không ra nổi một nụ cười.

“Sao vậy? Bối Lặc Gia đặc biệt tới thăm người, người không vui?” Ung Tuấn lạnh nhạt liếc mắt hỏi nàng.

“Không phải, bởi vì sáng nay thân thể nô tỳ khó chịu mà thôi.” Nàng bình thản trả lời.

“Chúc Tâm cô nương nếu thấy không khỏe vậy thì nên nghỉ ngơi đi.” Lâu Dương nói.

“Nghe thấy không?” Ung Tuấn trầm giọng cười: “Lâu Dương Bối Lặc thương tiếc người, người trở về phòng đi! Hôm nay hãy nghỉ ngơi cho thật tốt!”

Chức Tâm kinh ngạc nhìn qua chủ tử nàng một lúc rồi mới xoay người rời đi.

“Đại Bối Lạc tựa hồ chưa có nói chuyện?” Lâu Dương đột nhiên nói.

“Nói?” Ung Tuấn bĩu môi: “Còn nói cái gì, Bối Lạc Gia nghe không rõ hay sao?”

“Đại Bối Lạc khen ngợi Chức Tâm cô nương, ắt hẳn đã yêu thương nàng rồi hả?” Lâu Dương lần nữa hỏi trắng trợn.

Ung Tuấn cười nhạo: “Lâu Dương Bối Lạc muốn nghe lời thật, hay là lời giả đây?”

Lâu Dương nhú lại lông mày: “Chúng ta cứ nói thẳng ra, đây có thể là một cuộc làm ăn.”

“Buôn bán?” Ung Tuấn chợt cười to: “Không biết là từ khi nào, nha đầu Chức Tâm này của ta, lại còn có thể để ta dùng bàn chuyện làm ăn?”

“Nếu Đại Bối Lạc gia đồng ý giao Chức Tâm cho ta, ta có thể nhường lại chợ Ngựa ở Kinh Thành, cùng Đại Bối Lạc thương lượng hợp tác.” Lâu Dương một chút ý cười cũng không có, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

“Chợ Ngựa? Đây chính là khoản mua bán lớn!” Ung Tuấn chắc chắn lên tiếng: “Lâu Dương Bối Lạc nghĩ ổn thỏa rồi chứ? Chợ Ngựa ở Kinh Thành là việc làm ăn độc nhất của Nguyên Vương Phủ người, vì một nha đầu, có đáng giá như thế?”

“Chỉ cần ta muốn, thì đáng giá!” Lâu Dương trầm giọng đáp.

Ung Tuấn lạnh nhạt liếc mắt: “Trả lời rất hay, đáng giá quan trọng hơn!”

“Đại Bối Lạc đồng ý?” Hai mắt Lâu Dương tỏa sáng.

Hắn nhếch miệng: “Ta đồng ý cũng vô dụng, cần Chức Tâm chịu mới được!”

Lâu Dương híp mắt: “Chỉ cần Đại Bối Lạc bằng lòng, Chức Tâm cô nương sẽ không có phản đối.”

“Ồ?”

“Chỉ cần Đại Bối Lạc chịu làm chủ?”

Ung Tuấn xì cười: “Nha đầu cũng là người, mặc dù ta có quyền quyết định giao Chức Tâm cho người, những cũng phải để nàng cam tâm tình nguyện.”

Ánh mắt Lâu Dương trầm xuống, đưa tay bưng trà lên hơi hợt uống một hớp.

Mười năm quen biết, lòng dạ Lâu Dương hiểu rõ Ung Tuấn là người không dễ đối phó.

Chợ Ngựa Kinh Thành cũng không thể làm cho hắn động lòng, nếu Ung Tuấn cố ý gây khó khăn, Lâu Dương chỉ đành phải bỏ ra giá cao hơn gấp bội.

“Đại Bối Lạc cần suy tính bao lâu?” Lâu Dương hỏi.

“Được rồi, bây giờ có thể lập tức trở về.” Ung Tuấn cười, nhưng lại trả lời như thế.

Xem ra, chuyện này không gấp gáp được.

Lâu Dương chỉ có thể xác định về chuyện thương lượng hôm nay không rõ ràng lắm, lại càng không có nói chết, cửa “Buôn bán” này trong lúc nhất thời sẽ không có con số chắc chắn.

4. Q.1 - Chương 4

Ung Tuấn trở về phòng, nhìn thấy Chức Tâm đang sửa sang lại giường.

“Thân thể người khó chịu?” Hắn đi lên trước cười hỏi nàng: “Nếu thân thể khó chịu sao còn ở lại đây làm việc?” Hắn cười nhạo.

Chức Tâm không đáp, tự mình trải giường chiếu.

Ung Tuấn mắt lạnh nhìn nàng đang bận rộn, không hề nói thêm một lời.

Một lát sau, Chúc Tâm từ ngoài phòng bưng vào một bát canh sâm đến trước mặt hần: “Bồi Lặc Gia, trong khi chờ dùng bữa tối, người uống trước bát canh sâm này cho ấm dạ.”

Hần nhận lấy: “Người ——”

Chức Tâm xoay người, lấy ra quần áo sạch khác từ trong rương, chuẩn bị để lát nữa Ung Tuấn tắm rửa.

Ung Tuấn nhướng mắt.

Chức Tâm đi đến trước cửa phòng, gọi Hạ nhi mang nước nóng tới.

Hạ nhi mang nước nóng vào, Chức Tâm nhận lấy đi tới trước mặt chủ tử: “Bồi Lặc Gia, nô tỳ rửa chân cho người.”

Hần không nhúc nhích.

Chức Tâm đợi một lát, không thể làm gì khác hơn đành đưa tay cởi giày cởi vớ cho hần, sau đó nâng chân hần lên đặt vào trong nước nóng rửa chân cho hần.

Trong thời gian đó nàng không nói một câu, nghiêm túc chuyên chú, cũng không liếc mắt nhìn đến chủ tử nàng.

Rửa sạch hai chân, Chức Tâm lấy vải khô lau chân cho chủ tử.

Hần nghiêng ngẫm nhìn dáng vẻ cố chấp của nàng, lên tiếng hỏi: “Người không vui?”

Chức Tâm bưng lên nước nóng, đứng lên đi tới cạnh cửa để chậu nước ở trước cửa đợi Hạ nhi mang đi, nàng vẫn không đáp lại.

Ung Tuấn lãnh đạm trừng mắt nhìn nàng.

Xem ra, nàng là đang đối đầu với hần.

Vì vậy, hần chậm rãi bước tới bên cạnh nàng: “Sao đây? Lại phát cáu ư?”

Nàng vẫn không lên tiếng, xoay người trở lại bên cạnh bàn dọn dẹp mâm trà, mang theo ấm trà đã nguội lạnh đi về hướng phòng nghỉ ——

“Từ hôm qua đến giờ, người đã phát cáu lần thứ hai với ta rồi!” Ung Tuấn đơn giản quát lên ở phía sau lưng nàng.

Chức Tâm đứng lại ở tại cửa ra vào.

Hần giận tái mặt: “Bây giờ ngay cả câu hỏi ta cũng không thèm trả lời, xem ra người càng ngày càng biết phát cáu rồi đó!”

“Nô tỳ là nô tài, mặc dù thân thể khó chịu, cũng phải làm việc.” Quay lưng lại với hần, nàng rút cuộc trả lời.

Sắc mặt Ung Tuấn lạnh lùng, lần thứ ba đi tới bên cạnh nàng: “Người là nô tỳ? Cũng là nô tài, chủ tử hỏi phải nên lập tức trả lời!”

“Không phải là nô tỳ không trả lời, chẳng qua chỉ là cảm thấy không cần trả lời.” Nàng nghiêm mặt bình thản nói.

“Người ‘Cảm thấy’ không cần trả lời?” Hần xì mũi coi thường: “Việc này còn buồn cười hơn đây!”

Nàng cất bước, định bước ra ngoài cửa ——

Ung Tuấn đột nhiên vươn tay tóm lấy cánh tay nàng.

Lực tay hần không nhẹ, Chức Tâm bị đau giữa hai lông mày chợt lóe sự đau đớn rồi biến mất, sau đó khôi phục lại sắc mặt không biểu cảm.

Hần thu vào đáy mắt dáng vẻ quật cường cố chấp của nàng.

Tuy nhiên nàng càng như thế, tay hắn lại càng tăng thêm sức lực: “Đau thì nói ra, nếu không, không ai biết người đau.” Hắn nhẹ giọng mà nói, ẩn chứa ngụ ý.

Chức Tâm vẫn không lên tiếng, lại càng không kêu đau, cho đến khi sắc mặt nàng trắng bệch.

Nàng cố chấp như vậy, rốt cuộc đã chọc hắn nổi giận!

Ung Tuấn nổi cáu lên, sắc mặt lạnh lùng.

“Nói chuyện!” Hắn trầm giọng quát.

Chức Tâm không mở miệng, không nhìn hắn.

Hắn giận tái mặt, nắm lấy cánh tay Chức Tâm kéo giựt nàng về phía trên người mình!

Chống không lại lực kéo của hắn, Chức Tâm đứng không ổn té ngã vào trong ngực hắn.

Nàng bắt đầu giãy giụa, nhưng không cách nào tránh thoát sự kiềm chế của hắn, ngược lại bị hắn càng trói càng chặt.

Hắn giống như đang chơi trò chơi với nàng, sức lực một tay trêu chọc đùa bỡn nàng như một con gà con, nhìn nàng liên tục thở dốc, khuôn mặt trắng nõn cũng vì vậy sung huyết đỏ bừng, trên trán toát ra lấm tấm từng giọt mồ hôi.

Cuối cùng, nàng bị vây ở giữa cửa phòng và Ung Tuấn, dù nàng có giãy giụa đến một thân mồ hôi, nhiệt độ trên người hắn lại còn cao hơn nàng, cách lớp quần áo là chạm được đến da thịt của nàng.

“Thể hiện sự căm kính với ta?” Gằn từng tiếng, hắn đè thấp giọng cảnh cáo nàng: “Dù thế nào cũng phải giải thích cho ta hiểu, là vì cái gì?”

Chức Tâm há miệng thở dốc, trợn mắt nhìn hắn thật lâu.

“Nói chuyện!” Hắn lại quát nàng.

Không có được đáp án, nàng biết hắn sẽ không buông tay.

Vì vậy, nàng rốt cuộc nói: “Bối Lặc Gia yêu cầu nô tỳ đi ra dâng trà, là vì cái gì?”

Ung Tuấn cười lạnh, siết nàng càng chặt hơn: “Dụng tâm của Lâu Dương Bối Lặc chẳng lẽ ngươi không hiểu?”

“Lâu Dương Bối Lặc có dụng tâm là một chuyện, Bối Lặc Gia yêu cầu nô tỳ đi ra dâng trà lại là chuyện khác!” Dù thở không ra hơi, nhưng ánh mắt nàng vẫn cố chấp nhìn thẳng vào ánh mắt quỷ quyệt của hắn: “Xin Bối Lặc Gia nói thẳng cho nô tỳ biết, người có dụng ý gì?”

Lần đầu tiên, nàng dừng cảm nhìn thẳng con người khí phách của hắn.

Gặp phải một loại xúc động nào đó trong mắt nàng, Ung Tuấn híp mắt cười một tiếng, nói lỏng tay: “Được, vậy ta đây nói cho ngươi biết. Vì để có được ngươi, Lâu Dương thể nhưng sẵn lòng đem việc mua bán chợ Ngựa đổi lấy ngươi!”

Nghe lời này, lồng ngực Chức Tâm lại bị treo lên.

“Như vậy, dụng ý của ta ngươi đủ rõ ràng rồi chứ?” Hắn nhìn chăm chăm nàng, vô tình nói.

Sắc mặt Chức Tâm tái nhợt: “Nô tỳ tuy là nô tài, nhưng nô tỳ là nô tài trong Ba Vương Phủ.” Mặc dù hắn nói lời đả thương người, nàng vẫn đứng thẳng sống lưng, nghiêm mặt xem thường mà nói năng lỗ mãng: “Bối Lặc Gia có thể đánh Chức Tâm, trách mắng Chức Tâm, nhưng không thể đem Chức Tâm nhường cho chủ khác.”

Giống như sự kiên trì của nàng là một chuyện cười, Ung Tuấn xì mũi coi thường, hỏi vặn lại: “Cho ta một lý do để tin phục!”

“Nô tài biết được trung thành với chủ nhân.” Sắc mặt Chức Tâm tái nhợt nói tiếp: “Một khi đổi chủ lòng trung thành sẽ bị phá hỏng, có thể mặc cho người mua bán, không giống hàng hóa, không còn tri giác, không còn hồn phách, không còn thể diện.”

“Chắc chắc, người không chỉ chống đối mà lý do còn đường đường chính chính!” Ung Tuấn giận quá hóa cười: “Ý của người là, ta đem người trở thành món hàng giao dịch với Lâu Dương, làm người rất không hài lòng?” Hấn lạnh nhạt hỏi.

Chức Tâm nhìn chằm chằm vào hư không phía trước, không lên tiếng nữa.

Ung Tuấn đi tới trước mặt nàng, siết nhẹ cầm nàng ép nàng ngẩng đầu lên: “Chức Tâm à Chức Tâm!” Hấn chợt nhẹ giọng đọc tên nàng: “Người luôn tự xưng mình là nô tài, nhưng người rốt cuộc có hiểu hay không, ý nghĩa của nô tài đó là có miệng không thể nói, có chí không thể theo, có oán không thể phát tiết?”

Đôi mắt nàng rung động, thần thờ trợn mắt nhìn hấn.

Môi hấn lại áp vào bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Người không vui, nên nói rõ cho ta biết! Bởi vì người lý luận rập khuôn của nô tài ta nghe không quen, nghe không hiểu, hơn nữa căn bản cũng không muốn nghe!” Nói cho hết lời, hấn buông tay.

Mặt Chức Tâm không có cảm xúc.

Hấn cười lạnh: “Thiệt thòi cho người hết sức thông minh, hầu hạ ta chín năm, nên hiểu ta muốn nghe là cái gì nhất! Nhưng người lại không chịu nói lời mà ta thích nghe!”

Về mặt nàng vẫn không có biểu cảm.

“Nếu như người vẫn cứ nói những lời mà ta không thích nghe, vậy ta cần gì phải thuận ý người?” Hấn nhìn về phía nàng tà mị cười: “Dùng người trao đổi với cửa hàng chợ Ngựa Kinh Thành, đây đúng là một việc làm ăn tốt ngàn năm một thuở. Nếu như không vui chuyện ta xem người là món hàng tặng cho Lâu Dương, vậy thì nói ra sự không vui của người, nếu không, ta coi như người đồng ý!”

Nàng trừng mắt nhìn hấn.

Ánh mắt Ung Tuấn cũng lạnh lùng trừng lại nàng.

Sự gần gũi giữa hai người có thể nghe được hơi thở lẫn nhau, nhưng không ai mở miệng, cho đến khi trong phòng trở nên khô nóng không chịu nổi, chớp mũi Ung Tuấn ngửi được mùi thơm trên người Chức Tâm, mùi hương thoang thoảng lượn lờ quanh chớp mũi nhiều loạn người khác, bỗng dưng kích thích sự chịu đựng của hấn!

Da thịt thân cận vốn chính là một loại đấu sức với ý chí, đối với nam nhân mà nói thì đúng là như vậy.

Bỗng nhiên, năm ngón tay Ung Tuấn vững vàng nắm giữ nàng, Chức Tâm giật mình lui về phía sau liền bị vây ở giữa cột giường trong phòng và Ung Tuấn.

Thời gian bỗng yên tĩnh, Chức Tâm nghe thấy mình thở phì phì.

“Người là nô tài.” Khuôn mặt Ung Tuấn gần như áp sát vào chớp mũi nàng, đôi mắt đen sâu xa của hấn nhìn nàng chằm chằm, giọng khàn khàn nói: “Đừng quên, người cũng là người!”

Chức Tâm thoáng rung động, nàng khó khăn nuốt xuống, chống đỡ cảm giác toàn thân.

Hấn cuối cùng buông tay, ánh mắt nham hiểm hung ác vẫn chằm chằm khóa chặt nàng: “Cho ta một lý do thích hợp, nếu không hãy nghe theo sắp xếp, chấp nhận đến Nguyên Vương Phủ làm nhiệm vụ ‘nô tài’ của người!”

Chức Tâm bất động, không nói lời nào.

Cho đến khi sự duy trì hoàn toàn thoái lui.

“Ta không muốn đến Nguyên Vương Phủ!” Nàng chợt kêu lên.

Hấn nhìn chằm chằm nàng, đợi nàng nói tiếp.

Cổ nén nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt, Chức Tâm không cho phép mình yếu đuối rơi lệ: “Bắt đầu là Ba Vương Phủ, rồi lại đến Nguyên Vương Phủ, ai biết được chủ tử sau này của nô tỳ sẽ là ai? Ai biết được, cảnh ngộ của nô tỳ sẽ đến nông nổi kinh khủng như thế nào?”

Hắn không có biểu cảm gì, chỉ nghe nàng nói.

“Phải, là ta sợ, là ta hoang mang, là lòng ta hỗn loạn!” Sắc mặt nàng tái nhợt, nhưng ánh mắt lại trấn tĩnh kiên nghị: “Nếu Bối Lặc Gia muốn nghe, ta sẽ thừa nhận tất cả! Nhưng thừa nhận thì như thế nào? Bối Lặc Gia là chủ tử, làm chủ tử thì thật có thể hiểu rõ đáy lòng nô tài chân chính sợ cái gì sao? Hoặc là, Bối Lặc Gia muốn nghe nô tỳ nói thật ra chỉ vì thỏa mãn sự vui sướng của mình? Nhưng đối với nô tài mà nói, mặc kệ lời thật hay giả dối, lời cần nói ra miệng ở trước mặt chủ tử cũng giống như là một sự hành hạ!” Nàng không quan tâm đến nữa, nếu như phải bị bán đến Nguyên Vương Phủ, như vậy nàng cứ nói lời nói thật, có thể nói ra lời nói thật thì càng nên ăn ngay nói thẳng không cần giấu giếm!

Ung Tuấn nhìn nàng chăm chăm.

Trong mắt hắn là sự suy nghĩ sâu xa, ánh mắt trầm xuống thần sắc nặng nề.

“Trở về phòng đi, tối nay không cần người hầu hạ.” Một hồi lâu sau, hắn nói như thế với nàng.

Mặt Chúc Tâm cũng không chút thay đổi.

Một lát sau, nàng thẫn thờ xoay người rời khỏi phòng Ung Tuấn.

5. Q.1 - Chương 5

Đêm xuống, dùng xong bữa tối, nàng đến phòng hầu hạ Ung Tuấn thì nhìn thấy trên bàn để một hộp gỗ quý giá.

“Tối đây, mở ra hộp gỗ ra nhìn xem đi.” Hắn ngồi ở bên cạnh bàn, cười như không cười nói với nàng.

Chức Tâm đi tới, chần chờ một lúc mới mở ra hộp gỗ.

Chì trắng, màu đỏ, màu tía tồ, chu sa, thuốc màu tím, màu vàng nhạt, phấn, nhám màu xanh lục. Dĩ nhiên còn có mực đen quan trọng nhất. Trong hộp gỗ cái gì cần có đều có, tất cả đều chuẩn bị đầy đủ.

Chức Tâm kinh ngạc nhìn chằm chằm thuốc màu đắt giá trong hộp gỗ, rung tay lướt nhẹ qua những thứ thuốc màu rực rỡ, cạnh hộp gỗ còn có mấy cọ vẽ cùng với chiếc bút màu, vẽ tranh cần có tất cả đều có hết.

“Thích không?” Hắn hỏi nàng.

Nàng nói không ra lời, gương mặt kích động nhìn hắn, có miệng không thể nói.

“Đây là đưa cho người.” Hắn nói.

Chức Tâm hốt mất phát ra lệ quang, nàng đè nén, thoát nhìn vừa khóc vừa cười.

“Khóc cái gì? Không thích hộp thuốc màu này?” Hắn trêu chọc nàng.

Nàng vội vàng lắc đầu: “Không phải, ” vươn tay lau khô hai mắt, nàng nói: “Vì Bối Lặc Gia đối với nô tỳ thật tốt quá, nô tỳ còn nhớ, chỉ có năm đó rời phòng phụ thân tặng một hộp thuốc màu cho nô tỳ, sau đó thì chưa từng. Chưa từng có người tặng đồ cho quàng nô tỳ.”

Hắn đứng lên, đi tới bên cạnh nàng: “Ta không có tặng cho người, là người tặng ta một bức họa.”

“Bức họa kia không bao nhiêu tiền.”

“Có đáng tiền hay không, phải để người nhận xác định.” Đóng lại nắp, hắn cầm lên hộp gỗ giao vào trong tay nàng, trầm nhẹ nói với nàng: “Nghĩ muốn cái gì cứ mở miệng hỏi ta. Nhớ, ta là chủ tử của người, nếu là ta không thể cho, trên đời này cũng không ai có thể thương người.”

Lời này chưa xót tiền vào lồng ngực Chức Tâm, để cho nàng rơi lệ càng nhiều.

Cầm lấy hộp gỗ, nàng nhìn hắn, không biết làm sao cảm kích hắn, ấp úng đứng như khúc gỗ, muôn vàn lời nói đều nuốt hết vào trong bụng, chỉ có ánh mắt tha thiết chứng minh sự cảm tạ vô tận trong lòng nàng.

Hắn cười nhẹ, ánh mắt như có vẻ hiểu: “Ta có lòng riêng, muốn thấy người thêu tranh, cho nên mới tặng người những thứ này.”

Nàng nghiêm túc nghe hắn nói rồi ghi nhớ.

“Được rồi, đem hộp gỗ về phòng đi, cũng nhanh chút trở lại chuẩn bị nước tắm rửa thay quần áo cho ta.”
Hắn nói.

Lấy lại tinh thần, nàng dùng sức gật đầu. “Vâng!”

Ra đến trước phòng, nàng quay đầu lại nhìn chủ tử mình một lần nữa.

“Còn không mau đi?” Hắn nhìn nàng cười cười. “Ta chờ ngươi!”

Ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, nàng mới bước ra cửa bên ngoài.

Nhìn chằm chằm cửa phòng, Ung Tuấn thu hồi nụ cười.

Nụ cười khi ngoái đầu nhìn lại đó thật xinh đẹp tới mức tinh khiết, khiến hắn vĩnh viễn khó quên.

Kể từ khi có được hộp thuốc màu, Chức Tâm liền lấy ra sách đóng kín để bảo tồn cất ở trong rương hòm, còn có giấy và bút mực cũng đều lấy ra, đặt ở cạnh hộp bút vẽ cùng thuốc màu.

Nàng lại bắt đầu đọc sách vẽ tranh, còn ngày đêm thêu một chiếc túi thơm dây bạc, trên mặt thêu một đôi Ngọc Sư trông rất sống động, tay nghề thêu vô cùng tinh xảo hoàn mỹ, vừa nhìn liền biết là đồ dùng dành cho nam tử.

“Chức Tâm, đã canh mấy rồi, sao phòng ngươi vẫn còn sáng đèn?” Tiếng Lục Hà vừa đến, người cũng đã bước vào trong.

Chức Tâm phản ứng không kịp, túi thơm thêu trên tay đã bị Lục Hà nhìn thấy.

“Cho ai vậy?” Lục Hà đoạt lấy cẩn thận nhìn, ngạc nhiên. “Là của nam nhân sao?”

Chức Tâm cuống quýt đoạt lại: “Lục Hà tỷ, đã trễ thế này, tỷ vẫn chưa ngủ sao?”

“Nên hỏi ngươi mới phải!” Lục Hà cười đến quỷ dị: “Ta đi đến phòng xí, thấy đèn trong phòng ngươi còn sáng, không ngờ chứng kiến ngươi thêu cái loại đồ chơi này!”

Nàng ngẩng đầu nhìn thấy một chồng sách, trên bàn còn có giấy và bút mực cùng với bút vẽ thuốc màu:

“Ồi, cái này ai cho thế? Đẹp quá!” Nàng tò mò đi tới sờ cái hộp gỗ.

Chức Tâm không trả lời.

“Ngươi thêu túi thơm này, là cho Bối Lặc Gia sao?” Lục Hà lại hỏi.

Chần chờ một lát, Chức Tâm gật đầu.

Lục Hà che miệng cười: “Sao lại đột nhiên muốn thêu túi thơm cho Bối Lặc Gia? Bối Lặc Gia thích ồ vật này sao?”

“Mặc kệ Bối Lặc Gia có thích hay không, đây là tâm ý.” Nàng ngồi xuống, tiếp tục thêu đôi Ngọc Sư.

“Tâm ý?” Lục Hà cố ý thất giọng nói, đến gần hỏi Chức Tâm: “Tâm ý thật đặc biệt! Hắn không phải là ý nghĩ nông nổi, mà là tự nhiên mà đến đúng không?”

Chức Tâm không để ý nàng.

Lục Hà cười hỏi: “Dạo này, Bối Lặc Gia không còn bơi móc kiếm chuyện với ngươi rồi hả?”

Chức Tâm vẫn không lên tiếng trả lời nàng, nàng chuyên tâm thêu túi thơm.

Lục Hà bỗng nhiên thu hồi khuôn vẽ mặt tươi cười: “Có điều, ngươi ngàn vạn lần không thể nghiêm túc nha!” Nàng nói.

Đột nhiên thốt ra lời này, Chức Tâm dừng tay, ngẩng đầu nhìn nàng.

“Nếu Bối Lặc Gia như đối đãi tốt với ngươi, ngươi cứ xem đó như là ý nghĩ bất chợt của chủ tử, đừng quá để ý.” Lục Hà nói.

Chức Tâm sợ run một lát, sau đó cúi đầu, vẫn tiếp tục thêu: “Lục Hà tỷ, tỷ muốn nói gì?”

“Là người nói, nô tài chính là nô tài, chủ tử có tính toán của chủ tử, nô tài mà quá đa tâm cũng chỉ là mơ mộng hão huyền.” Lục Hà nhắc nhở nàng.

Tay Chức Tâm vẫn không ngừng thêu.

“Chức Tâm, người có đang nghe ta nói không?”

“Không cần phải lo lắng.” Nàng ngẩng đầu nhìn Lục Hà, đôi mắt trong suốt tinh khiết. “Ta nhớ được thân phận của mình, sẽ không quên.”

Lục Hà không phản đối.

“Trở về ngủ lại đi, Lục Hà tỷ, đã muộn rồi.”

Lục Hà không thể làm gì khác hơn đành nói: “Người cũng ngủ đi, đừng làm quá muộn, ngày mai còn phải làm việc!”

Chức Tâm gật đầu.

Sau khi Lục Hà đi, Chức Tâm để xuống túi thơm.

Nàng hiểu ý của Lục Hà, nàng cũng không suy nghĩ quá nhiều, bởi vì không nghĩ, vì vậy động cơ nàng thêu túi thơm cho hắn đơn thuần không ô nhiễm.

Thêu túi thơm cho hắn, chỉ vì đền đáp ân tình hắn tặng thuốc màu, Chức Tâm tự nói với mình như thế.

Ngày hôm đó, nàng thức cả đêm thêu xong túi thơm, sáng sớm đến phòng Bối Lặc Gia nhìn thấy hắn đã xuống giường mặc quần áo, nàng có chút ngoài ý muốn.

“Tối vừa đúng lúc, giúp ta thu xếp hành lý, qua buổi trưa sẽ phải xuất phát.” Hắn phân phó.

“Xuất phát?” Chức Tâm không rõ chân tướng, vẫn đi lên trước thu xếp quần áo cho hắn.

“Ta phải ra ngoài.” Hắn chỉ giải thích đơn giản.

Nghe hai chữ “Ra ngoài”, nàng cúi đầu hỏi: “Lần này người ra ngoài, phải đi mấy ngày?”

“Chậm thì một tháng, lâu thì hơn năm.”

Hơn năm?

Nàng giương mắt nhìn hắn, bỗng nhiên có chút giật mình.

“Sao vậy?” Thấy nàng sững sờ, hắn cười nhẹ.

“Người lại muốn ra ngoài, phúc tấn biết không?” Nàng chỉ có thể hỏi như thế.

Hắn thu lại ánh mắt: “Ta vẫn chưa có nói với ngạch nương.”

“Vết thương của người vừa mới tốt, lại muốn ra ngoài, phúc tấn nhất định sẽ không đồng ý.” Nàng sửa lại vạt áo cho hắn, sau đó khom lưng vuốt xuôi vạt áo cho hắn.

“Ta nhất định phải đi.” Hắn nói xong vung tay áo.

Thăng người lên, Chức Tâm nhìn hắn một lúc.

Ngẩng đầu phát hiện ánh mắt nàng như có điều suy nghĩ, hắn buồn cười: “Làm gì nhìn ta như vậy?”

Nàng ngoái đầu nhìn lại, bước sang một bên thu dọn đệm giường hỗn loạn sau một đêm ngủ: “Bối Lặc Gia đi, phòng lại bỏ không nữa rồi.”

Ánh mắt của hắn đi theo bóng dáng của nàng: “Không tốt sao? Công việc của người cũng ít đi, không cần hầu hạ ta lại còn làm nhiều việc nữa!”

“Hầu hạ Bối Lặc Gia là việc nô tỳ nên làm.” Nàng nhỏ giọng nói.

“Ta sẽ quay trở về, đến lúc đó người còn có rất nhiều việc để làm!” Hấn giễu cợt cười.

Chỉ chốc lát sau nàng đã sửa sang lại đệm giường, xoay người lại, trên mặt không có nụ cười: “Bối Lặc Gia, người đi chuyến này vẫn là vì kinh doanh sao?”

Nhìn hấn nàng một cái sau đáp: “Ừ.”

“Thơ có câu: ‘Thương nhân trọng lợi khinh biệt ly’ phải chăng đó là ý này?” Nàng hỏi hấn.

Hấn sững sốt, ngẩng đầu nhìn nàng.

Chức Tâm đang nhìn hấn, nghiêm túc chờ câu trả lời của hấn.

Ung Tuấn sâu sắc cười nhẹ. “Thế nào? Xem ra, người dường như lưu luyến không rời?”

Nàng rũ mắt: “Sáng nay nô tỳ vừa đúng thêu xong một chiếc túi thơm, là cho Bối Lặc Gia.” Nàng lấy ra túi thơm từ trong ngực, hai tay dâng lên.

Ung Tuấn nhận lấy, trên mặt túi thơm thủ công thêu hết sức tinh xảo, khiến cho người ta kinh ngạc phải thán khen.

“Món đồ chơi này thật tinh xảo!” Hấn khen: “Thêu loại đồ vật này, chắc hẳn tốn của người không ít tinh thần?”

Nàng không có đáp, chỉ nói: “Bối Lặc Gia, để nô tỳ thắt vào cho người.”

Nàng đi tới, cột dây bạc túi thơm ở bên hông cho hấn.

“Cột lên túi thơm người tự tay thêu, giống như bị người trói lại, từ đây sẽ trốn không thoát vòng tay mềm mại này rồi!” Hấn nói đùa.

Chức Tâm sững sốt: “Bối Lặc Gia đừng đùa giỡn như thế.”

Hấn cầm lên dây bạc, nắm túi thơm hỏi: “Dây bạc ở đâu ra?”

“Lúc nương qua đời để lại cho Chức Tâm.”

“Đồ nương người cho, người nên giữ lại.”

“Bối Lặc Gia cũng cho nô tỳ nhiều quà, nô tỳ không có gì có thể cho, cho nên đem món đồ quý trọng nhất tặng cho Bối Lặc Gia.”

Hấn gỡ xuống dây bạc: “Đây là nương người để lại cho người, ta không thể nhận.”

Chức Tâm để tay ở sau lưng: “Bối Lặc Gia nhận, tin rằng nương cũng sẽ rất vui.”

Nàng nói như vậy, vì thế hấn nhận lấy, không từ chối nữa.

“Ta viết phong thư, người giúp ta chuyển giao cho ngạch nương. Ta sẽ không giáp mặt từ biệt với ngạch nương, tránh cho nàng hai mắt đầm lệ, đến lúc đó ta muốn đi cũng không đi được.” Hấn lấy tới một phong thư ở trên bàn giao cho Chức Tâm.

Chức Tâm chân chờ đưa tay đón nhận: “Như vậy được không? Không nói cho phúc tấn, nếu bà biết biết sẽ rất đau lòng.”

“Chờ ta trở về rồi tạ lỗi.” Hấn nói.

Chức Tâm không thể nói thêm gì nữa.

Trong buổi sáng, nàng vội vàng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị bợc hành lý.

Đến giữa trưa, mời người đánh xe ở vùng ngoại thành đến chỗ hai cái rương đi trước, sau đó một lát Ung Tuấn cùng với gã sai vặt cưỡi ngựa vượt qua, vậy mới không để phúc tấn phát hiện.

Ung Tuấn lên ngựa trước, Chức Tâm nhìn thấy túi thơm vẫn cột ở bên hông của hấn, nàng chợt cảm thấy an lòng.

“Bối Lặc Gia, đừng nán lại lâu quá.” Nàng đi theo đến bên góc đường, đứng ở cạnh ngựa ân cần dặn dò.

“Trở về đi!” Hần bảo nàng: “Người đi theo càng xa, làm cho ngạch nường ta biết ta rời khỏi phủ, sẽ tìm người đuổi theo.”

Chức Tâm dừng bước.

Đội nàng dừng bước, Ung Tuấn liền tăng nhanh tốc độ giục ngựa, đến một đầu khác con phố, hần quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, sau đó kéo chặt dây cương ——

“Giá!”

Con ngựa Ung Tuấn đang cười, bỗng như gió biến mất ở trong tầm mắt của Chức Tâm.

Thời Gian Ung Tuấn rời đi không dài cũng không ngắn, ước chừng hơn ba tháng gần một trăm ngày, hần mới gửi thư về ba Vương Phủ, trong thư viết rằng nội trong ba ngày sẽ về Phủ.

Phúc tấn nhận được tin, trong lòng mới an định lại.

Phúc tấn gọi Chức Tâm vào trong phòng, căn dặn nàng: “Gia người sắp về Phủ rồi, gọi Đông nhi bọn họ phải quét dọn chỉnh tề trong phòng Tuấn nhi, phòng khách cũng phải dọn ra quét dọn, Tuấn nhi gửi tin nói trong Phủ sắp có khách quý.” Phúc tấn dặn dò Chức Tâm.

“Vị khách quý này là bạn trên phương diện làm ăn của Bối Lặc Gia hay sao ạ?” Chức Tâm hỏi.

“Cũng gần như có liên quan đến việc làm ăn, nhưng trong thư nói đó là bạn thân.”

Bạn thân? Hai chữ này khiến Chức Tâm không dám chậm trễ, nàng phân phó Đông nhi dành ra phòng tốt nhất, chuẩn bị tiếp đãi khách quý.

Ba ngày sau Ung Tuấn quả nhiên đúng hẹn trở về Phủ, lần này hồi kinh hòm xiềng có mấy trăm rương, trận chiến không nhỏ, hóa phẩm tính ra có trà bánh thượng hạng cùng với khổ lớn hàng thêu vẽ Giang Nam.

Theo cùng hòm xiềng trở về Phủ, người khuân vác có mấy trăm người, nô tỳ nô bộc hầu hạ cũng không nhiều, cho thấy người khách quý này không quá coi trọng phô trương.

Cùng với Ung Tuấn cưỡi ngựa màu đen chạy song song với , là một tuấn mã màu trắng, trên ngựa là một nữ tử tư thế oai hùng, hoạt bát kiêu diễm, hết sức động lòng người.

Chức Tâm cùng một đám tỳ tớ trong Phủ đứng ở cửa Vương Phủ nghênh đón, mọi người nhìn thấy cô gái kia cùng Đại Bối Lặc thân mật với nhau, đều hai mặt nhìn nhau.

Chức Tâm thấy chủ tử lòng của nàng yên ổn lại, nhưng khi nhìn thấy nữ tử ở trên ngựa, tầm mắt Chức Tâm liền giằng co ở trên người nữ tử, nàng nhìn đối phương cười sang sảng cùng cử chỉ lạnh lệ, như có chút xúc động, cảm giác thân thể mình giống như bị Giam ở ngục tù, giống như chim nhỏ bị nhốt trong lồng, con ếch bị vây hãm dưới đáy giếng.

Nhưng mặc kệ đáy lòng có cảm tưởng như thế nào, sau khi Ung Tuấn xuống ngựa, Chức Tâm lập tức bước lên, lấy khăn lông chuẩn bị sẵn để ở trong khay, trà nóng chờ dâng lên.

Ung Tuấn đỡ nữ tử xuống ngựa sau đó liếc nhìn Chức Tâm một cái, hần không lấy trà cũng không lấy khăn lông, chỉ cởi xuống áo choàng đặt tại trên khay.

“Đi, Hồng Ngọc, người chưa từng tới Kinh Thành, ta dẫn người đi thăm Vương Phủ trước!” Hần nói với cô gái, còn lôi kéo tay nàng đi vào trong Phủ.

Chức Tâm sững sờ ở tại chỗ, vốn là như có như không, — Dứt khoát đè nén tâm tình mong đợi, thoát cái phục hồi lại sự lạnh nhạt.

Cô gái trước khi rời đi, không quên liếc mắt nhìn đến Chức Tâm, sắc mặt biến hóa.

Khiếp sợ trước khuôn mặt xinh đẹp diễm tuyệt của Chức Tâm, lồng ngực nữ tử chấn động, vừa cảm giác không được tự nhiên cộng thêm ở trong lòng lưu ý đối với tỳ nữ này.

Sau đó Ung Tuấn dẫn theo khách đi tới trong sảnh, phúc tấn tiếp kiến Khổng Hồng Ngọc khách quý của Ung Tuấn.

“Ở huyện Thái Cốc Khổng Gia là vọng tộc làm ăn lớn, độc quyền kinh doanh của hiện trà, vang danh thiên hạ, Tuấn nhi ta kết bạn với nữ nhi Khổng Gia, thật sự là khó có được.” Phúc tấn nói lời xả Giao.

Kì thực, nàng cũng không thích Khổng Hồng Ngọc, vừa thấy mặt đã cảm thấy không hài lòng.

Nàng biết Khổng Hồng Ngọc là con gái người Hán, người Bát Kỳ sau khi Gia nhập vào Thái Tông mặc dù đề xướng cảm hóa thân thiết cùng người Hán, Khổng Hồng Ngọc lại còn là đời sau của thương nhân lớn ở Giang Tây, tuy rằng có quan hệ tốt với triều đình, nhưng Mãn-Hán vẫn có phân biệt hơn nữa còn đối lập, đặc biệt là không cho phép cưới con gái trong quý tộc người Hán, phúc tấn thấy Khổng Hồng Ngọc cùng Ung Tuấn quá mức thân cận, lòng liền nâng cao đề phòng.

“Đâu có, kết bạn với Bối Lặc Gia, là điều may mắn của Khổng Gia.” Khổng Hồng Ngọc khách khí.

Phúc tấn cũng không nói thêm gì nữa với nàng, vì vậy quay qua hỏi Ung Tuấn: “Lần này về thấy con mang về đây rất nhiều hàng hóa, cuối cùng cũng được ở lại lâu hơn một chút rồi phải không?”

“Tối thiểu nửa năm hoặc một năm sẽ không rời kinh.” Ung Tuấn cam kết.

Phúc tấn nghe hắn nói như vậy, mới an tâm.

Sau khi an bài phòng ở cho khách quý xong, Ung Tuấn trở lại phòng, Chúc Tâm mang tới nước nóng chuẩn bị cho hắn rửa mặt.

Trên mặt nàng nụ cười cũng không còn, lạnh nhạt bình tĩnh hầu hạ chủ tử nàng như thường ngày.

“Hơn ba tháng không gặp ta, người nghênh đón ta chính là gương mặt này?” Hắn trêu chọc nàng.

Chúc Tâm không lên tiếng, vắt khô khăn ướt sau đó đưa đến trước mặt Ung Tuấn.

Hắn vươn tay nhưng không nhận khăn ướt, ngược lại nâng lên mặt nàng: “Nhớ rõ vừa rồi ở ngoài cửa còn nhìn thấy nụ cười trên mặt người, sao bây giờ không cười? Giống như ta nợ người mấy trăm lượng bạc!”

Nhìn chằm chằm mặt đất, nàng vẫn không cười, thậm chí ngay cả một tia miễn cưỡng cũng không muốn thử.

Ung Tuấn nhíu mày, nhẹ giọng hỏi nàng: “Tại sao không vui?”

Nàng không nói lời nào, kiềm chế suy nghĩ ở trong lòng.

Hắn buông tay: “Ta mới trở về Phủ, không muốn nhìn thấy gương mặt này!” Giọng hắn chuyển lạnh, sắc mặt khó chịu.

Chúc Tâm biết, nàng chọc hắn mất hứng.

Ngay cả chính nàng cũng không hiểu tại sao, nàng không thể cười với hắn, không thể lá mặt lá trái.

Nhưng đối với hắn tính tình càng chân thật, lòng của nàng lại càng lo lắng.

“Người đi ra ngoài, không cần hầu hạ.” Hắn mất hứng.

Chúc Tâm ngẩng đầu, chợt thấy túi thơm bên hông hắn, túi thơm đó không có rời khỏi người, mi tâm nàng đang nhíu chặt bỗng giãn ra

“Nô tỳ cởi giày cho Bối Lặc Gia.” Nàng tiến lên, không quan tâm vẻ mặt lạnh lùng xua đuổi của hắn.

Ung Tuấn nhìn chằm chằm nàng, lạnh giọng hỏi: “Lòng của nữ nhân cứ nhất định phải thất thường tráoc trở?”

Chúc Tâm làm bộ như không nghe thấy, cởi giày cho hắn sau đó gọi Đông nhi lấy nước nóng tới rửa chân cho hắn.

Ung Tuấn mắt lạnh nhìn nàng, không nhúc nhích, để cho nàng hầu hạ.

Trong phòng đốt than nóng, Chúc Tâm tất bật bận rộn, chỉ một lát nàng đã đổ mồ hôi đầm đìa, ướt đầm cả quần áo, hơi bốc lên mùi thơm của cơ thể, cũng đột nhiên hiện rõ dáng người thiếu nữ lung linh.

Ánh mắt Ung Tuấn dần dần ẩn hiện một lớp sương mù, ngửi mùi thơm trên người nàng, hắn nhìn chăm chú thân thể uyển chuyển đã sớm trưởng thành của nàng, lúc này trở nên mới mẻ nóng bỏng tự nhận thấy thật nhiệt liệt muốn đốt cháy người.

“Cẩn thận suy nghĩ, người cũng đến tuổi lập Gia đình rồi.” Nhìn chăm chăm nàng, hắn bỗng nhiên khoan thai nói.

Chức Tâm sững sốt.

Nàng quay đầu lại, thấy ánh mắt hắn lượn lơ ở trên người mình, nàng không khỏi có chút khản trương.

“Ngạch nương ta chưa đề cập với người chuyện này sao?” Giọng điệu lười biếng hắn hỏi.

Chức Tâm lắc đầu.

Hắn bĩu môi, miễn cưỡng nói: “Sớm muộn gì nương cũng sẽ nói với người.”

Nàng không nói gì, lại càng không biết nói tiếp như thế nào, không thể làm gì khác hơn đành quay đầu lại vội vàng làm việc.

Một hồi lâu sau hắn đứng lên đi tới bên cạnh nàng, chợt cúi đầu kề sát bên tai nàng nói: “Ta muốn ngạch nương Giao người cho ta, người nói được không?”

Nàng sững sốt, trống ngực đột nhiên dồn dập: “Nô tỳ đã là người của Bối Lặc Gia.” Nàng qua lưng lại với hắn nói.

“Người biết rõ không phải là ý này.” Ung Tuấn cười nhẹ, áp sát lên tai nàng khàn giọng nói nhỏ: “Ta là nam nhân, nên cũng muốn người.”

Nghe lời này, nàng vội vàng xoay người lại vô ý cùng hắn mặt đối mặt.

Hắn cố ý đến gần, giữa hắn và nàng gần như là không hề có khoảng cách: “Trên người người thật là thơm, thoa phấn loại gì mà có thể có mùi thơm mê hoặc lòng người đến thế?” Hắn trầm giọng hỏi, còn hít vào một cái thật sâu.

Hành động của hắn khiến cho lòng người nổi loạn: “Nô tỳ không có thoa hương phấn gì, có lẽ là mùi hoa thơm trên tóc.” Nàng quay mặt đi, vết đỏ cũng đã lan tràn xuống đến cổ.

Hắn cười: “Ta xem không phải.” Lại khàn khàn nói: “Đây là mùi thơm trên cơ thể người.”

Lời này ý tứ hết sức trêu chọc người, nàng hoảng hốt lui ra bên cạnh hắn.

Hành động đột ngột này, như con hổ hoang bị hoảng sợ, khiến hắn buồn cười: “Người sợ ta?” Hắn bật cười.

Chức Tâm không hiểu, hắn lại có thể như không có chuyện gì xảy ra, khuôn mặt tươi cười trêu ghẹo người: “Nô tỳ đi xem một chút, bữa tối đã chuẩn bị xong chưa.” Nàng vòng qua hắn, vội vã nhảy ra cửa phòng.

Hắn không có ngăn cản nàng rời đi.

Dù sao, hắn cũng cần phục hồi lại tinh thần đã bị nàng làm cho dâng trào dậy sóng.

Trong phòng còn lưu lại dư âm mùi hương, hắn ngửi ra được đó là mùi hương của nàng.

Chức Tâm của hắn, đã là một đóa hoa nở rộ xinh đẹp nóng bỏng, yêu kiều mềm mại đang chờ nam nhân đến hái.

Buổi chiều dùng cơm xong, Chức Tâm không tìm thấy Ung Tuấn ở trong phòng, Đông nhi đi vào thấy nàng đang tìm người, liền nói với Chức Tâm: “Bối Lặc Gia dẫn Hồng Ngọc cô nương đi ra ngoài chơi ngựa, dạo chơi kinh thành rồi.”

Chức Tâm nghe sững sờ một lát, sau đó hỏi Đông nhi: “Buổi tối còn ra ngoài sao?”

“Bây giờ vẫn chưa tối, vả lại ban đêm lúc này bên ngoài rất náo nhiệt, Hồng Ngọc cô nương nói muốn ra ngoài dạo chơi ngắm phong cảnh, Bối Lặc Gia liền chiều nàng.” Đông nhi đáp.

Đông nhi nói dứt lời liền sau đó đi ra ngoài, để lại Chúc Tâm, nàng ở trong phòng không yên lòng mà dọn dẹp phòng.

“Tuần nhi đâu?” Lục Hà đỡ phúc tấn đi tới, thấy có một mình Chúc Tâm, phúc tấn liền hỏi.

Nhìn thấy phúc tấn, Chúc Tâm khom người hành lễ, sau đó đáp: “Nô tỳ nghe Đông nhi nói, Bối Lặc Gia dẫn Hồng Ngọc cô nương cùng đi ra ngoài rồi.”

Phúc tấn cau mày: “Trời đã tối rồi, tại sao còn đi ra ngoài chứ?”

Chúc Tâm không trả lời, nàng đi tới bên cạnh bàn rót trà cho phúc tấn.

Nhận chung trà, phúc tấn nói: “Gia người lúc dùng bữa ở trong phòng, có nhắc tới với người chuyện gì về cô nương gọi Khổng Hồng Ngọc hay không?”

Chúc Tâm lắc đầu: “Không có.”

Phúc tấn thần sắc khó chịu: “Là một cô nương sao có thể đến nhà của một người đàn ông làm khách? Còn ra thể thống gì? Chẳng lẽ người Hán dạy dỗ nữ nhi như thế?”

Phúc tấn hiếm khi nói chuyện không vui, Lục Hà liếc mắt nhìn Chúc Tâm, le lưỡi một cái.

“Chúc Tâm, người thay ta cẩn thận để ý chút.” Trách mắng xong, phúc tấn Giao phó Chúc Tâm: “Nếu như ở trong phòng Gia người có nhắc tới chuyện gì về Khổng cô nương đó, thì người phải tới nói rõ đầu đuôi gốc ngọn cho ta biết.”

Phúc tấn căn dặn, Chúc Tâm chỉ đành phải đáp: “Dạ.”

Thở dài một hơi, phúc tấn nhìn ngó hai người Chúc Tâm cùng Lục Hà, rồi nói: “Ta không thích Khổng cô nương này, các người nhất định có thể nhìn ra. Ta không thích nàng ta, đầu tiên là bởi vì nàng ấy là một đại cô nương mà vứt bỏ mặt mũi như thế ta thật sự không thích, hai nữa là bởi vì nàng là người Hán.” Phúc tấn ngừng một chút, cẩn thận xem xét sắc mặt hai người: “Cũng không hoàn toàn bởi vì nàng là người Hán ta mới không thích nàng, hai đứa nhỏ các người cũng là người Hán, ta cũng yêu mến các người. Nhưng không giống Khổng cô nương đó, ta không hiểu Tuần nhi dẫn nàng ta về nhà là có ý gì, nhưng nếu không có ý gì khác thì không sao, nếu như có dụng tâm gì, hai người các người suy nghĩ xem, gia đình chúng ta như thế nào? Bối Lặc Gia sao có thể ở bên cạnh với con gái người Hán? Tuần nhi nói Khổng cô nương này là khách quý, đây là khách quý kiểu gì? Trước khi chưa nạp phúc tấn, ta không cho phép nó có tâm tư gì khác! Đừng nói, chẳng những ta không cho phép, mà ngay cả Vương Gia cũng sẽ không đồng ý!”

Chúc Tâm cùng Lục Hà cũng cúi đầu, không lên tiếng.

“Các người đều hiểu ý của ta, phải hay không?” Phúc tấn nhìn về phía Chúc Tâm: “Đặc biệt là người Chúc Tâm, chuyện vừa rồi ta căn dặn người phải làm theo, hiểu chưa?”

“Nô tỳ hiểu.” Chúc Tâm đáp.

Phúc tấn gật đầu một cái, giống như tạm thời yên tâm.

“Lục Hà, đỡ ta về phòng đi!” Phúc tấn đứng dậy.

“Dạ.” Lục Hà vội vươn tay lên đỡ.

Sau khi Phúc tấn rời đi, Chúc Tâm đứng ở trong phòng nhớ lại những lời nói vừa rồi.

Qua hồi lâu, nàng hoàn hồn mới phát hiện ra hai quả đấm mình nắm thật chặt, bấm đỏ cả lòng bàn tay của nàng

6. Q.1 - Chương 6

Liên tiếp mấy ngày Ung Tuần đều không có ở trong Phủ.

Ban ngày hấn dẫn Khổng Hồng Ngọc đi khắp vùng ngoại thành Kinh Thành, buổi tối hấn còn làm bạn với nàng dạo chơi ngắm cảnh vùng lân cận Kinh Đô, thời gian Chức Tâm có thể gặp mặt hấn chỉ có sáng sớm, có lúc hấn còn liên tiếp ba ngày đến nơi khác vui chơi không trở về.

Ít thấy Ung Tuấn ở lại trong Phủ, phúc tấn cũng cảm thấy bất mãn, thường xuyên than phiền với Chức Tâm, còn yêu cầu nàng trông giữ chủ tử nhà mình từng chút như nhà lao, có chuyện thì phải lập tức hồi báo.

Hôm nay hiếm khi thấy hai người không có ra ngoài dạo chơi, Khổng Hồng Ngọc ở thư phòng nhìn văn thư lưu trữ phong phú của Ba Vương Phủ mà sợ hãi than.

“Sách quý lưu trữ trong thiên hạ đều thu hết về Ba Vương Phủ của ngươi rồi! Nếu như không phải Bối Lặc Gia không tiếc lòng yêu thích, hôm nay ta sẽ không có duyên được mở rộng tầm mắt!” Khổng Hồng Ngọc khâm phục than.

Ung Tuấn hờ hững nói: “Sách chỉ dành để đọc, sách quý nếu như có thể khắc bản* mới là chuyện tốt.” (in ấn)

“Những thứ sách quý lưu trữ này đều là vật vô giá!” Khổng Hồng Ngọc không cho là đúng: “Theo ta biết, thị trường nguyện nâng giá tiền cao thu mua chỉ có mười người!”

Hấn cười nhạo: “Hồng Ngọc, ngươi là con gái, mở miệng ngậm miệng đều là bạc, không ngại bị chê thô tục?”

“Nói chuyện làm ăn sao có thể gọi là thô tục? Đây là nghề nghiệp kinh doanh! Không nói tới bạc mới đúng là lập dị!”

Nghe vậy, môi mỏng của hấn thoáng gợi lên chút ý cười, từ chối cho ý kiến.

Chức Tâm bưng khay trà bước vào thư phòng, ngoài châm trà cho chủ tử còn mang chén trà đến trước mặt Khổng Hồng Ngọc: “Khổng cô nương mời dùng trà!” Nàng dâng lên hay tay.

Khổng Hồng Ngọc ngẩng đầu nhìn thấy chính là nàng tỷ nữ mấy ngày trước gặp mặt lúc vừa tới vương Phủ, ánh mắt nàng liền có một chút mờ ám. Vươn tay nhận trà, nàng nói tiếng: “Cám ơn!”

Chức Tâm khẽ cúi chào rồi xoay người muốn đi ra ngoài.

“Oa, đây là cái gì?” Khổng Hồng Ngọc nhìn chằm chằm túi thơm bên hông Ung Tuấn, hai mắt tỏa sáng: “Đây không phải là túi thơm thêu hoa sao? Ngươi cũng chơi món đồ lạ này ư?”

Chức Tâm vừa mới xoay người thì nghe thấy lời này.

“Ngươi tháo túi thơm xuống cho ta nhìn một chút đi!” Khổng Hồng Ngọc nhìn Ung Tuấn nói.

Chợt nhìn thấy tỷ nữ đứng thẳng bất động, nàng có chút hoài nghi.

“Túi thơm bình thường mà thôi, ngươi muốn nhìn cái gì?” Ung Tuấn nói.

“Sao có thể bình thường được chứ? Ta thấy ở mặt trên thêu không giống nhau, tay nghề rất tinh xảo, ngươi mau cởi xuống cho ta muốn nhìn một chút!” Nàng nói, ánh mắt thoáng nhìn về phía tỷ nữ đứng cứng ngắc ở trước cửa phòng.

Ung Tuấn cũng chú ý tới Chức Tâm: “Còn có việc?” Hấn hỏi.

“Không có.” Chức Tâm lắc đầu: “Nô tỳ cáo lui.”

Khổng Hồng Ngọc nhìn nàng đi ra ngoài, thông thả hỏi Ung Tuấn: “Vẫn không cho ta sao? Chỉ là nhìn một chút mà thôi.”

Hấn chậm rãi cởi ra dây bạc, cầm lên túi thơm.

Khổng Hồng Ngọc lập tức đưa tay với lấy cẩn thận ngắm nhìn: “Cái này thêu thật khéo, thủ pháp tinh vi rất có phong cách, nhưng thoát nhìn hấn là mới thêu, rốt cuộc cái này tìm ở đâu vậy?” Khổng Hồng Ngọc xuất thân giàu có, đã thấy qua rất nhiều đồ tốt, bản thân có thể đánh giá bức tranh thêu là xấu hay tốt.

“Không cần tìm ở chỗ khác, nhà ta đã có.” Hấn nói.

Nàng hí hóp mắt: “Có ý tứ gì?”

Ung Tuấn nhếch miệng, đưa tay muốn lấy về.

Khổng Hồng Ngọc thụt lui đến cạnh tường: “Nếu như nhà ngươi đã có, vậy cho ta cái túi thơm này đi!”

“Lấy ra, trả ta.” Hấn nói.

“Đừng hẹp hòi như vậy, chỉ là một túi thơm mà thôi, ta thích nó, ngươi cho ta đi!”

“Ta lặp lại lần nữa, lấy ra đây.”

“Vậy đi, ta lấy một cái ấm tử sa Nghi Hưng* đổi với ngươi cái túi thơm này, như thế nào?”

(*Tử sa là một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà)

Hấn lạnh lùng thu lại ý cười, từ chối cho ý kiến.

“Được rồi, một túi Mao Phong Tước Thiệt* đổi lấy túi thơm của ngươi?” Biểu giá càng nói càng cao.

(*Tước Thiệt là một loại lá trà quý, đúng ra ở thời này Tước Thiệt phải ở Hoàng Sơn nhưng tg chế ở Mao Phong (cảm ơn bé Q đã giải thích giúp chị:D)

“Lấy ra đây.” Hấn ngồi ở trên ghế nói với nàng.

“Nếu không, nói cho ta biết cái này là ai thêu? Thêu một cái nữa giống như đúc cho ta đi!”

“Lấy ra.” Hấn vẫn nói câu đó.

Khổng Hồng Ngọc sa sầm nhìn hấn một hồi lâu, sau đó nói: “Ngươi đối với ta tốt, chỉ vì ta đã cứu ngươi một mạng, mặc dù bị thương ở cánh tay, nhưng may mắn cũng không có gì đáng ngại, một khi đã như vậy thì dùng một mạng đó để đổi lấy túi thơm này, như thế nào?”

Nàng đòi hấn nhân tình.

Năm trước hấn bị thương cánh tay chỉ vì đã thông buôn bán đường muối, cùng thương nhân muối lậu động thủ, Khổng gia mặc dù không cai quản việc muối, nhưng lượng người rất đông, các đường buôn lậu ít nhiều phải nể mặt mũi Khổng gia, lúc đó người Khổng gia phái ra Khổng Hồng Ngọc ra mặt hòa giải, chuyện cuối cùng được giải quyết thuận lợi, nên hấn thiếu Khổng gia một cái nhân tình.

“Dùng túi thơm đổi một mạng của ta, đáng giá không?” Hấn sầm mắt hỏi.

“Ta làm việc cũng chỉ là thuận nước giong thuyền. Còn nữa, mặc dù Khổng gia không ra mặt, dựa vào danh hiệu của Bối Lặc Gia cuối cùng cũng có thể giải quyết bang hội trà, lấy túi thơm đổi nhân tình này, đáng giá rồi.” Khổng Hồng Ngọc nói.

Nàng nhất định phải có túi thơm này, bởi vì nàng đoán, đây là đồ vật tỳ nữ kia cho Ung Tuấn.

Ung Tuấn nâng chén trà uống một hớp, chìm giọng nói: “Nếu ngươi đã đòi chính là nhân tình vậy thì phải cho rồi, nhưng mà, phải trả ta dây bạc.”

“Được thôi!” Khổng Hồng Ngọc tươi cười vui vẻ, nàng gỡ xuống dây bạc trả lại cho Ung Tuấn.

Nàng cho là dây bạc này cũng chỉ là phổi sức cho túi thơm, không quan trọng.

Hấn ước lượng dây bạc trong tay rồi bỏ vào túi áo.

Khổng Hồng Ngọc cầm lấy túi thơm, lập tức cài chiếc túi lên eo mình: “Đẹp không?” Nàng hỏi Ung Tuấn.

“Đó là đồ của nam nhân.” Hấn lạnh nhạt đáp.

Khổng Hồng Ngọc cong môi lên: “Vậy thì sao? Đẹp mắt là được, huống chi trên người con gái có đồ của nam nhân, xem ra cũng rất uy phong!”

Hấn từ chối cho ý kiến, hờ hững nói: “Bây giờ không nợ nhân tình ngươi nữa.”

“Người muốn đuổi ta khỏi Phủ sao?” Nàng cười duyên dáng.

Hắn bĩu môi: “Cũng chưa chắc, nhưng người rời khỏi Tấn Địa đã nửa năm, lại tới Kinh Thành du ngoạn gần mấy ngày, nên trở về Tấn Địa gặp phụ thân người rồi.”

“Ta sẽ trở về gặp ông ấy, nhưng không phải bây giờ.” Nàng chăm chú nhìn hắn nói: “Ta còn muốn người theo ta mấy ngày.”

Khẽ dựa về phía sau, hai tay hắn gác ở trên ghế dựa, nghiêng đầu nhìn Khổng Hồng Ngọc: “Còn chơi chưa đủ?” Hắn lên tiếng hỏi.

Thấy hắn khí lực cường tráng, nam tử cả người khí khái, khuôn mặt anh tuấn hào hứng lại có vẻ lười nhác, nàng không khỏi nũng nịu: “Người không muốn theo giúp ta?”

“Theo!” Hắn nhếch miệng, “ Bao lâu cũng theo!”

Lời này, làm cho Khổng Hồng Ngọc mát ruột mát gan.

Nàng nán lại ở thư phòng tán gẫu với hắn rất nhiều, chiếm giữ hắn thoảng cái hết một buổi chiều, cho đến khi Chúc Tâm vào cửa nhắc nhở dùng bữa, mới giật mình thấy thời gian qua thật nhanh.

Trước khi ra khỏi thư phòng, Khổng Hồng Ngọc vô tình hay cố ý bỗng quay đầu hỏi Ung Tuấn: “Tặng túi thơm ta, người có duyên tiếc hay không?”

Sắc mặt Chúc Tâm biến hóa.

Nàng nhìn thấy túi thơm vốn thắt ở trên lưng Ung Tuấn, đã cột vào trên người của Khổng Hồng Ngọc.

Ung Tuấn nhìn Chúc Tâm, lại với Khổng Hồng Ngọc nói: “Người muốn, không có gì phải tiếc.”

Nghe hắn nói như thế, trong nháy mắt sắc mặt Chúc Tâm biến lạnh, mặt không có chút biểu cảm.

.....

Buổi chiều, Chúc Tâm không có đến phòng chủ tử hầu hạ, nàng ở lại phòng nhỏ của mình, nằm nghiêng trên giường, co rúc thân thể về phía vách tường.

Đồng nhi đến phòng nhỏ nhìn nàng.

“Chúc Tâm tỷ, cơ thể người không có sao chứ?” Thấy Chúc Tâm nằm trên giường, nàng có chút bận tâm.

Chúc Tâm không trả lời cũng không xoay người, nàng lẳng lặng nằm im, hai mắt mở trừng thật to.

Đồng nhi tiến lên, nhỏ giọng nói: “Bối Lặc Gia hỏi, sao người không tới phòng hầu hạ, Đồng nhi nên về trả lời như thế nào?”

Đồng nhi chờ một hồi lâu, Chúc Tâm mới nói: “Thân thể ta không thoải mái. Người cùng Hạ nhi thay ta hầu hạ Bối Lặc Gia.”

“Chúc Tâm tỷ, người không thoải mái ở đâu? Có ổn không?”

“Không có việc gì.” Nàng nhàn nhạt nói, vẫn không xoay người.

Sau khi Đồng nhi rời đi, Chúc Tâm cứ như vậy nhìn chằm chằm vách tường, cả đêm không chớp mắt được.

Sáng sớm ngày hôm sau, Chúc Tâm đi tới phòng chủ tử, làm việc theo như thường lệ ngày thường của nàng.

Vừa thấy nàng, Ung Tuấn hỏi: “Đêm qua cơ thể người không khỏe sao?”

“Vâng.” Nàng đáp nhưng mắt vẫn không nhìn hắn.

“Khá hơn chưa?”

“Vâng.” Nàng gấp xếp giường chiếu.

Hắn nhìn nàng một hồi lâu: “Ta tặng túi thơm cho Hồng Ngọc, người không vui?”

“Túi thơm nô tỳ đã tặng cho Bối Lặc Gia, Bối Lặc Gia muốn tặng cho ai thì cứ tặng cho người đó.” Nàng nói.

Hắn đi tới trước mặt nàng, cầm tay của nàng: “Ta cho rằng trước khi rời Phủ, chúng ta đã có nhận thức lẫn nhau.”

Nàng cúi đầu nhìn trừng trừng phiến đá trên mặt đất, không hề có biểu cảm gì.

“Nếu như không vui, thì cứ nói thật với ta.” Hắn híp mắt nói.

“Nô tỳ mới vừa rồi đã nói, túi thơm tặng cho Bối Lặc Gia, Bối Lặc Gia muốn tặng cho ai thì tặng cho người đó.” Nàng nhẹ nhàng tránh ra vòng tay, xoay người đi tới trước chậu vắt ráo khăn ướt.

Nhìn chằm chằm bóng lưng nàng bận rộn, hắn lạnh lạnh nói: “Năm trước ở Giang Nam, ta cùng với thương nhân muối lậu vì tranh đoạt đường muối dẫn đến tranh chấp, Khổng gia đã từng phái người điều giải, hôm qua Hồng Ngọc đòi ta nhân tình này, nàng chỉ muốn túi thơm của ta.” Hắn nói.

Nàng ngừng tay nhưng vẫn đứng quay lưng về phía hắn.

“Ta cần gì giải thích với người? Chúc Tâm?” Hắn cười nhẹ: “Nếu ta đã giải thích với người, người vẫn không thể quên được, vậy bây giờ ta sẽ đi đòi nàng ta trả lại túi thơm!” Dứt lời, hắn đi ra ngoài.

“Đừng làm vậy!” Nàng đuổi kịp trước cửa ngăn cản.

“Nếu người không vui, ta sẽ đi lấy lại nó.” Hắn sầm mặt nói.

“Đồ đã tặng rồi, sao có thể lấy lại được?”

“Cùng lắm thì, ta lại thiếu một cái nhân tình.”

Nàng lắc đầu, rũ mắt cắn môi nói: “Đừng đòi nữa, nô tỳ thuê lại một túi thơm khác cho Bối Lặc Gia.”

Hắn nhìn nàng rũ xuống hàng lông mi, hàng lông mi dày đậm giống như cánh bướm mềm mại, nhỏ nhắn xinh đẹp.

Hắn chớp mắt, đưa tay vuốt nhẹ bên má nàng — nhẹ giọng hỏi: “Còn giận không?” Giọng khàn khàn hỏi nàng.

Nàng lại lắc đầu, ngẩng mặt nhìn hắn: “Bối Lặc Gia thích cái gì? Tường thú* hay là Kỳ Lân? Nô tỳ thuê cho người.” (*con vật tượng trưng cho điềm lành)

“Ta muốn người!” Hắn khàn giọng nói: “Thuê dáng vẻ của người ở trên túi thơm đi.”

Chúc Tâm sững sốt.

“Hình dáng của người không ai được muốn, chỉ ta mới có thể.” Hắn lại nói.

Lời này, khiến lòng của Chúc Tâm khốn đốn.

Ngực nàng co rút lại, nhú mày nhìn hắn.

“Sao vậy?” Nâng mặt nàng lên, hắn hỏi: “Tại sao cau mày?”

“Lời Bối Lặc Gia nói, khiến nô tỳ tiếp nhận không nổi.”

Hắn sâu lắng nhìn nàng.

“Nô tỳ sẽ thuê tường thú ở trên túi thơm cho người!” Nàng nói.

“Ta chỉ muốn người.” Hắn trầm giọng nói.

Chúc Tâm quay mặt đi, tránh né ánh mắt của hắn: “Nô tỳ chỉ là tỳ nữ, hình dáng tỳ nữ không nên thuê ở trên túi thơm Bối Lặc Gia.”

Hắn cười nhẹ: “Vẫn còn giận sao?” Siết nhẹ mặt của nàng, ép nàng nhìn hắn: “Người cứ cố chấp như vậy, nhất định không chịu tha thứ cho ta?”

“Nô tỳ không dám tức giận.” Không thể tránh né, nàng liền lui sang một bên, không nhiệt tình nói: “Ba ngày sau, nô tỳ sẽ thêu xong túi thơm cho người.”

Ánh mắt bình tĩnh hắn hỏi: “Phải làm sao mới có thể làm cho người vui vẻ?”

“Bối Lặc Gia là chủ tử, không cần để ý nô tỳ có vui hay không.” Nàng bình thản nói.

Hắn nhìn nàng chăm chăm, một hồi lâu sau ánh mắt trở nên chán nản: “Nếu như vậy cũng không thể làm người vui, vậy thì tùy người.” Hắn lạnh giọng nói.

Sắc mặt Chúc Tâm trắng bệch, cúi đầu nói: “Nô tỳ đến hỏi phòng bếp đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong chưa.”

Ung Tuấn từ chối cho ý kiến.

Ánh mắt bình tĩnh, hắn làm thỉnh nhìn nàng đi ra khỏi phòng.

Ban ngày, Khổng Hồng Ngọc cố ý ở lại Vương Phủ, không cùng Ung Tuấn ra ngoài dạo chơi.

Dùng nhân tình xem như uy hiếp, nàng biết Ung Tuấn sẽ không vì một cái túi thơm mà rũ bỏ nhân tình, còn biết chắc hẳn đối tốt với nàng, là vì việc kinh doanh đường trà. Hắn có tâm tư muốn độc quyền đường trà Kinh Thành, muốn cho nó không trở ngại thì phải cần Khổng gia ủng hộ, chuyện này nàng vô cùng hiểu rõ tình hình, cố tình muốn hắn cả ngày đi theo bên cạnh mình, không sợ lời đàm tiếu trong Phủ, nàng muốn ánh mắt Ung Tuấn một giây cũng không rời khỏi mình.

Khổng Hồng Ngọc ở lại trong Phủ, Vương Phủ rộng lớn như thế chỉ mới đến vài ngày, nàng gần như đã đi hết mấy khu vườn, trừ phòng nhỏ dành cho hạ nhân trong viện của phúc tấn —— Tuy vậy, nàng ngược lại rất có hứng thú đi thăm phòng ở của tỳ nữ Chúc Tâm.

“Người đối với nàng hình như rất đặc biệt?” Ở trong phía sau viện Ba Vương Phủ, Khổng Hồng Ngọc hỏi Ung Tuấn.

“Nàng?” Hắn nhíu mày.

“Chính là tỳ nữ của người, người con gái có tên gọi Chúc Tâm đó.”

“Có sao?” Hắn hồ hững đáp, ánh mắt lạnh lạnh âm trầm.

“Nhưng ta nghe mấy nha đầu khác trong Phủ nói, Chúc Tâm chẳng những đọc sách mà còn vẽ tranh, người cũng chiều theo nàng.”

“Vậy thì sao?”

“Đọc sách vẽ tranh không phải nghề chính của nha hoàn, ột nha đầu đọc sách vẽ tranh, hợp lý sao? Còn nữa, nếu như không có chủ tử đồng ý cho phép, nàng có thể tự ý mà làm như thế sao?” Nàng thử dò xét hắn.

Ung Tuấn tà quái lạnh nhạt cười một tiếng, từ tốn ung dung đáp: “Đúng như người nói, để một nha đầu đọc sách vẽ tranh, là chủ tử đồng ý cho phép. Ta vui thì có thể làm như không thấy, không can thiệp sở thích của một nô tỳ, nếu như ngày nào đó chọc ta không vui, sẽ thu hồi ân điển, một món cũng không đồng ý.”

Nghe được này, Khổng Hồng Ngọc xì cười: “Người là gia, theo lý phải là như thế, nhưng nha đầu kia ngày thường xinh đẹp, xinh như đào lý, nàng không giống một nha hoàn mà giống như hoa khôi trong Câu Lan viện*, dung mạo xinh đẹp của nàng khiến cho người con gái nào lớn lên cũng phải ghen tỵ.” Nàng hí mắt, chậm rãi hỏi: “Sắc đẹp trước mặt, vừa là tỳ nữ bên cạnh mình, Bối Lặc Gia chẳng lẽ không động lòng sao?” (*Câu Lan là nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc)

Ánh mắt Ung Tuấn lạnh lùng vô sắc, nở nụ cười thâm trầm: “Chính bởi vì là tỳ nữ còn ở bên cạnh, chỉ cần muốn là được, cần gì phải động lòng?”

Lời này, khiến Khổng Hồng Ngọc rét lạnh đến tận đáy lòng.

Quá mức vô tình!

Người ta nói nam tử tuần mỹ không tình cảm là nam tử bạc tình nhất thế gian, trời sinh nhất định phụ lòng phụ bạc. Nhưng mà càng như thế lại càng làm cho nữ nhân cuồng dại, yêu đến sâu lắng, yêu đến điên cuồng.

“Bối Lặc Gia thật là vô tình!” Nàng trách mắng, tiếp tục nói: “Nhưng ta không tin, mỹ nhân như thế ở trong mắt Bối Lặc Gia, quả thật không thể xem nhẹ chỉ là một nha đầu?” Vô tình hay cố ý, Khổng Hồng Ngọc nghiêng qua dò xét hỏi hẩn.

Khổng Hồng Ngọc không Phủ nhận, nàng có lòng đổ kỵ, cho nên muốn điều tra rõ ràng.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Ung Tuấn, nàng liền si mê khí chất phóng túng buông thả của hẩn, nhìn như vô tình nhưng có lúc lại ôn tồn săn sóc trên chộc lòng người mềm yếu! Đừng nói sự nghiệp nhà hẩn vĩ đại, sau này còn là quyền quý đương triều, nam tử như vậy còn muốn đi đâu tìm? Về mặc buôn bán, danh tiếng của Khổng gia vang dội gần xa, Khổng Hồng Ngọc nàng nếu muốn tìm lang quân, chỉ muốn ủy thân cho Ung Tuấn Bối Lặc.

“Không phải nha đầu, còn có thể là gì?” Hẩn lãnh con mắt thấp liễm.

Khổng Hồng Ngọc do dự, lòng đầy hoài nghi, nàng vẫn không hề tin.

Đang suy nghĩ xem nên mở miệng ra sao để tìm hiểu thêm, chợt nhìn thấy nha đầu mà nàng quan tâm đang đi về phía bên này, tựa như đang tìm chủ tử của nàng ta.

Khổng Hồng Ngọc nhú mày, cười duyên nói với Ung Tuấn: “Bối Lặc Gia, ‘nha đầu’ của người đến tìm người kìa.”

Ánh mắt Ung Tuấn hờ hững, ngay cả cười cũng không có.

“Bối Lặc Gia, phúc tấn mời người đến Tứ Hỉ trai.” Tứ Hỉ trai là viện của phúc tấn, phúc tấn bảo Lục Hà đến phòng Ung Tuấn tìm người nhưng không thấy người nên yêu cầu Chúc Tâm đi tìm.

Nhưng Ung Tuấn tựa như mất diếc tai ngơ, đối với Chúc Tâm làm như không thấy.

“Bối Lặc Gia, nha đầu người đang nói chuyện với người đó!” Khổng Hồng Ngọc lên tiếng nhắc nhở, trong bụng nàng cảm thấy khác thường nhưng cũng không nói thẳng ra.

Ung Tuấn nhìn Khổng Hồng Ngọc một cái, rồi mới lạnh nhạt nói với Chúc Tâm: “Một lát ta sẽ đến Tứ Hỉ trai.”

Chúc Tâm thấy hẩn nói chuyện ngay cả liếc mắt cũng không nhìn mình một cái, lòng nàng bỗng nhiên hơi nhói đau, nhưng trên mặt nàng không hề để lộ ra vui buồn ở trong lòng, chỉ trầm mặc xoay người, chán nản bỏ đi.

Đây là nàng tự chuốc lấy, nàng muốn hẩn đối với nàng như thế, không phải sao?

Nếu không, hôm qua cần gì chộc giận hẩn.

Nàng việc gì phải tự làm khổ mình?

Nàng không ngu ngốc, nhưng lại cố chấp, còn cả niềm kiêu hãnh.

Cứ cho là vì nhân tình, nàng có thể thêu cho Khổng Hồng Ngọc một chiếc túi thơm khác, nhưng hẩn không nên đem túi thơm nàng làm suốt ngày đêm cho hẩn mà dễ dàng cho người khác.

Nàng biết nàng ngốc, chút hành động không cẩn thận này mà chộc hẩn không vui, nhưng nàng không thể không để ý đến sự dễ dàng tùy tiện của hẩn, đem tâm ý và tâm huyết của nàng để làm lễ tặng cho người khác.

Cũng bởi vì nàng là nô, hẩn là chủ, chủ muốn bỏ, nô không thể oán.

Hiện thực thượng hạ tôn ti này như kim châm vào lòng nàng, hẩn muốn nàng thẳng thắn thổ lộ tình cảm chân thật, nhưng hẩn lại chưa từng một khắc quên sự thực nàng là nô.

Hôm nay, hẩn đối với nàng lạnh lùng. Như vậy cũng tốt, nàng đạt được ước muốn, yên tâm làm nô.

“Bối Lặc Gia sao vậy? Mới vừa rồi còn vừa nói vừa cười, sao bây giờ lạnh lùng lãnh đạm như thế? Thật giống như có bất mãn với nha đầu của người?” Chúc Tâm chưa đi xa, Khổng Hồng Ngọc liền mở miệng hỏi.

Nghe vậy, hắn cười nhẹ, giọng điệu không cao không thấp cười tà nói: “Một nô tài mà thôi, sao có thể kích động được tâm trạng của chủ tử?” Hắn lạnh lùng nói.

Chúc Tâm cứng đờ, bước chân của nàng vẫn đi tới, nhưng trái tim lại đau nhói, tầm mắt bỗng nhiên mờ hồ.

“Nhưng mới vừa rồi Hồng Ngọc hỏi Bối Lặc Gia, người để cho ‘nô tài’ này đọc sách vẽ tranh, việc đó còn chưa đủ đặc biệt sao?” Khổng Hồng Ngọc hỏi nữa, ánh mắt vô tình hay cố ý, nghiêng mắt nhìn qua bóng lưng Chúc Tâm cách đó không xa.

“Đặc biệt?” Mối mông Ung Tuấn thoáng gợi lên ý cười, tà tứ cười nhẹ: “Nếu như việc này gọi là đặc biệt, như vậy ta đối với người như thế, người chẳng phải nên lấy thân báo đáp sao?”

Hồng Ngọc trong nháy mắt đỏ mặt: “Bối Lặc Gia, người nói chuyện thật lỗ mãng!”

Bầu không khí di chuyển sự ái muội giữa hai người, trong lòng Khổng Hồng Ngọc vui sướng, bởi vì Ung Tuấn tuy là âm trầm tuấn mỹ, nhưng đối với nàng chưa từng khiêu tình thế này.

Không những tình cảm của Khổng Hồng Ngọc nảy nở chuyển động, Ung Tuấn lộ liễu khiêu tình, cho dù chưa từng nếm trải chuyện tình cảm nam nữ lòng dạ Chúc Tâm cũng có thể biết rõ.

Nàng tăng nhanh bước chân, không muốn tiếp tục nghe bọn họ trêu chọc, vội vã rời khỏi hậu viên.

Phúc tấn khó khăn lắm mới đợi được Ung Tuấn, trên mặt đã hiện ra thần sắc sốt ruột.

“Ngạch nương.” Ung Tuấn sải bước vào Tứ Hỷ trai, thấy nương mình đứng ở trước viện chờ đợi, có chút ngoài ý muốn.

“Sao người bây giờ mới đến? Ta chờ người đã lâu, cùng ta vào đi!” Phúc tấn xoay người về phòng, nha đầu Lục Hà nhắm mắt theo đuôi ở phía sau.

“Ngạch nương có chuyện gì sao?” Sau khi vào phòng, Ung Tuấn cười hỏi.

“Không có việc thì không thể tìm người sao?” Phúc tấn oán trách: “Mấy ngày nay người đều đi theo khổng cô nương, người bị khổng cô nương chiếm giữ cả ngạch nương cũng để ở phía sau đầu luôn rồi!”

“Ngạch nương ăn dấm Khổng cô nương rồi hả?” Hắn cười như không cười.

“Người do ta hoài thai mười tháng sinh ra, sao ta có thể ăn dấm của tiểu cô nương đó!” Phúc tấn mắng.

Ung Tuấn cười nhẹ.

“Có điều là.” Phúc tấn xoay chuyển đề tài câu chuyện: “A mã người cũng sắp về Phủ rồi, ông ấy về Phủ nếu thấy người dẫn con gái vào Phủ, chỉ sợ sẽ một phen tức giận không nhỏ.”

“Ngạch nương yên tâm, trước khi A mã về Phủ, Hồng Ngọc sẽ rời Phủ.” Hắn hồ hững nói.

“Dù vậy, ta vẫn muốn hỏi ý người muốn như thế nào?”

Ung Tuấn nhú mày, quỵ mị cười một tiếng: “Ngạch nương nói thế thật khó hiểu.”

“Người sao lại không hiểu!” Phúc tấn híp mắt: “Người dẫn một người con gái về Phủ, đừng nói hạ nhân trong Phủ nghĩ như thế nào, nếu như truyền ra ngoài, Kinh Thành nhiều chỗ Vương Phủ Bối Lặc, người muốn A mã người ra ngoài ứng đối như thế nào?”

Hắn nhếch miệng: “Hài nhi cũng không biết, Bối Lặc Kinh Thành vẫn có quy củ của hậu sinh*.” (*thế hệ trẻ tuổi)

Phúc tấn xì một tiếng: “Người nên hiểu, ta chỉ. . . thân phận nàng là con gái người Hán!”

Ung Tuấn híp mắt lại: “Vậy thì như thế nào?”

“Mãn-Hán không thể kết thông gia. Người thường ngày tận tình bừa bãi, ta đều có thể nhắm mắt làm ngơ, bắt đầu lúc người mười lăm tuổi yêu cầu Chúc Tâm tám tuổi, ngạch nương cũng chiều theo người, nhưng đây là quy củ của Lão Tổ Tông người phải tuân theo, không được làm càn!”

Ung Tuấn thu lại ánh mắt ngưng trọng, không nói một lời.

“Thế nào?” Thấy hắn không đáp, phúc tấn ép hỏi.

“Chúc Tâm cũng là con gái người Hán, mỹ nữ động lòng người như thế đi theo hầu ở một bên, ngạch nương không sợ con thu Chúc Tâm vào làm thiếp?” Chợt thu lại ánh mắt lạnh lùng, hắn đột nhiên nói ra lời ấy.

Phúc tấn sửng sốt, trợn mắt hỏi: “Người, muốn thu Chúc Tâm vào làm thiếp?”

Ung Tuấn nhếch miệng, tà ý cười một tiếng: “Ngạch nương không đồng ý?”

Trong lúc nhất thời, phúc tấn không nói nên lời.

Nàng chau mày, không rõ tâm tình mâu thuẫn giờ phút này: “Người thật muốn muốn Chúc Tâm?”

Ung Tuấn mắt lạnh, cười chuyển âm trầm: “Nhưng nếu con muốn nàng, ngạch nương không đồng ý?” Hắn hỏi lần nữa.

Phúc tấn im lặng, một hồi lâu ánh mắt nhìn thẳng vào con trai nàng, như có điều suy nghĩ: “Chúc Tâm, đứa nhỏ này đúng thật làm cho ta rất yêu thích, một người con gái xinh đẹp như ngọc được mài giũa, thanh tú thông minh, cốt cách phi phàm hiếm có. Hôm nay Chúc Tâm đã trưởng thành, trở mã càng ngày càng lung linh duyên dáng, kiều diễm tuyệt sắc, chẳng trách con thích nàng.”

Ung Tuấn không nói lời nào, ánh mắt tà mị, không có mấy ai đoán được tâm tư hắn.

Phúc tấn qua loa từ tốn nhẹ giọng nói: “Người nhà trong Phủ, chỉ thu làm thiếp, không đến nỗi bị người ngoài dèm pha, Vương Gia chưa hẳn từ chối đâu.”

Lời này, có nghĩa là phúc tấn đã đồng ý.

Ung Tuấn lạnh lùng quỷ quyết, tuần nhan không thay đổi, hắn không vui không dao động, giống như phúc tấn hứa hẹn không có liên quan gì đến hắn.

“Sao vậy? Không phải là người muốn nàng sao?” Thần sắc hắn lãnh đạm, ngược lại khiến cho phúc tấn nghi ngờ.

Ung Tuấn bĩu môi, không tiếng động khẽ cười: “Có thể muốn, cũng có thể không muốn.”

Phúc tấn bị làm cho hồ đồ, nàng từ trước đến giờ vẫn không hiểu tâm tư quỷ quyết của con trai mình, cho nên lo lắng: “Mặc kệ người có muốn Chúc Tâm hay không, nhất định không thể muốn Khổng cô nương kia.” Phúc tấn cảnh cáo.

Ánh mắt lạnh lùng của Ung Tuấn ẩn chứa ý cười, ngay lập tức trầm mặc.

Phúc tấn nhẹ thở dài: “Nhớ lời ngạch nương, nếu không, A mã người là người đầu tiên không bỏ qua cho người.” Nàng không có cách, chỉ có thể mang Vương Gia ra để răn đe như thế.

Chẳng biết tại sao, mặc dù Ung Tuấn không đồng ý ngay mặt nàng, nhưng phúc tấn đối với Khổng Hồng Ngọc cũng không có gì lo ngại, nàng bỗng nhiên có cảm giác, Khổng Hồng Ngọc cũng không phải là một uy hiếp. Nhưng mà Chúc Tâm.

So với Khổng Hồng Ngọc, Ung Tuấn đối với Chúc Tâm, dường như mới đúng thật là có hứng thú.

7. Q.1 - Chương 7

Hôm Khổng Hồng Ngọc rời Kinh, Ung Tuấn không có đi theo.

Bởi vì mấy ngày hồi Kinh hắn làm bạn với nàng đi dạo chơi khắp nơi, vì xử lý trăm rương hàng hóa chở về Kinh Đô và sắp xếp thủ tục thương hiệu cho nên cần phải ở lại Kinh Thành.

Ung Tuấn ngăn chặn việc buôn bán trà bang Kinh Thành, mang về mấy rương Kim Long Tước Thiệt, cùng hơn mười rương trân phẩm hàng thù Tô Châu, tin tức truyền ra, trong chốc lát hậu duệ quý tộc Kinh Thành tranh nhau tới hiệu buôn của Ba Vương Phủ mua sắm, chỉ qua mấy ngày, thượng phẩm Tước Thiệt cùng trân phẩm hàng thù Tô Châu đã tranh mua hết sạch.

Lần này Khổng Hồng Ngọc rời Kinh trước cũng có chính sự trong người, Ung Tuấn lúc ở Nam Hành đã sớm cùng Phiêu Bang liên thủ, để Kinh Thành dòng dõi quý tộc sắm hàng tiền giấy, từ ngân hiệu gửi tiền ở Kinh Thành đến ngân hiệu Kiều gia Tấn Thương, rồi lại xuyên qua cứ điểm Hàng Châu trước đó đã thu xếp thỏa đáng, do Khổng gia ra mặt hạ sát giá hàng, rồi dùng số lượng lớn tiền gửi để mua hàng giá thấp vật liệu trân phẩm địa phương, lấy lý do chưa đủ yêu cầu Kinh Thành bổ sung, cộng thêm liên kết với bang khuôn vác đội thuyền, cùng với Hải Lục, mang hoa quả khô cùng hàng ướt chia nhau chuyển vào kinh.

Khổng gia cùng Ung Tuấn liên thủ ngầm thu lợi, cũng bởi vì thực tế lần này suy tính, Khổng Hồng Ngọc tưởng nắm được lòng của Ung Tuấn, ngoại trừ ý nghĩa việc Ung Tuấn khiến cho nữ tử đa tình nam nhân ra, chỉ cần bán cái thể diện việc buôn bán chính là không cần vốn.

Thế lực thương bang Kinh Thành nếu không có Nam Bắc liên kết so với lần này có lẽ còn phải lớn hơn nữa!

Trong đó Ung Tuấn chính là một nhân vật mấu chốt, lấy thân phận dòng dõi quý tộc đương triều, hẳn đã có thể thông suốt không bị ngăn trở, lại bàn về thủ đoạn của người mua bán, càng không ai có thể vượt qua hẳn.

Lúc đó, Lâu Dương Bối Lặc cũng là một trong khách quý nghe tin mà đến, nhưng khiến cho hắn hứng thú không phải là hàng hóa, mà chính là người.

“Ta nhớ được, hàng hóa mang về không có Ngựa, ta cũng không có làm ăn chợ Ngựa, Lâu Dương Bối Lặc vì sao đến đây làm người ta nghĩ mãi không thông?” Lời này, Ung Tuấn nói rất lạnh nhạt.

Lâu Dương cười đến vô độ. “Lâu Dương mặc dù hành nghề buôn bán Ngựa, nhưng cũng có buôn bán trà trang và tơ lụa, thậm chí thiên hạ buôn bán không gì không thể tham dự! Đại Bối Lặc cơ trí không ai bằng, tuyệt không đến mức nghĩ mãi không ra.” Trong lời của hắn có ẩn ý.

Ung Tuấn cười lạnh. “Như vậy lần này Lâu Dương Bối Lặc viếng thăm, là vì cái gì? Muốn nói thảo luận buôn bán thứ gì?”

“Việc làm ăn lần trước, Đại Bối Lặc suy tính như thế nào?” Lâu Dương bất thành linh nhắc tới.

“Ý Lâu Dương Bối Lặc muốn nói, là việc làm ăn nào?” Hắn giấu đi ánh mắt hỏi.

“Chợ Ngựa Kinh Thành, tại hạ đồng ý cùng Đại Bối Lặc cùng hưởng lợi nhuận của nó.” Lâu Dương trả lời hào phóng.

Ung Tuấn trầm giọng cười lạnh. “Chẳng lẽ ngay cả nữ nhân, Lâu Dương Bối Lặc cũng có thể cùng hưởng?”

Nghe vậy, sắc mặt Lâu Dương trầm xuống.

Ung Tuấn bỗng nhiên xoay chuyển lời nói. “Đề nghị của Đại Bối Lặc, ta đã hỏi qua Chúc Tâm, nhưng nàng ấy không hề có ý muốn rời Phủ, ta cũng lực bất tòng tâm.”

Lâu Dương híp mắt, trầm giọng nói: “Chúc Tâm cô nương không phải là món hàng, thật sự không nên đánh đồng Chúc Tâm cô nương với việc buôn bán.”

Ung Tuấn không đành lòng cười một tiếng, lạnh nhạt nói: “Lâu Dương Bối Lặc thay đổi chủ ý?”

“Nhưng nếu Đại Bối Lặc có thể thành toàn, coi như Lâu Dương nợ người một cái nhân tình!”

Ánh mắt Ung Tuấn vẫn lạnh nhạt nói. “Vừa rồi ta đã nói qua, nàng không có dự định rời Phủ.”

“Nếu Chúc Tâm cô nương đồng ý, ta bằng lòng mang kiệu hoa đến cưới nạp làm tiểu thiếp.” Hắn nói.

Đây là bố trí ổn thỏa tốt nhất.

Lâu Dương Bối Lặc là hậu duệ quý tộc ở Kinh Thành, một người con gái bình thường tuyệt không có khả năng gả vào Nguyên Vương Phủ làm tiểu thiếp Lâu Dương.

Nhưng hần lại nhẹ nhàng nói ra, nguyên vì Chúc Tâm phá lệ.

“Xin phiền Đại Bối Lặc truyền lời giúp Lâu Dương, mặc dù chỉ là như thế, cũng xem như Lâu Dương thiếu Đại Bối Lặc một ân tình.” Lâu Dương mắt lạnh trầm giọng nói.

Ung Tuấn trầm mặt, ánh mắt tà mị âm u lạnh lẽo.

“Như thế nào?” Ánh mắt sâu xa Lâu Dương lại nữa: “Tại hạ chờ Đại Bối Lặc cho câu trả lời thuyết phục.”

Hương nhang Trầm Mộc trong sảnh Ba Vương Phủ cháy sáng, bầu không khí trong phòng khách lượn lờ như sương mù, mơ hồ quỷ dị.

“Đương nhiên.” Ung Tuấn lạnh lùng tà mị cười một tiếng, phá vỡ yên lặng.

Buổi chiều, người đến phòng hầu hạ Ung Tuấn trong không phải là Chúc Tâm, mà là Đông nhi.

“Bối Lặc Gia, Đông nhi mang tới nước nóng, hầu hạ người lau mình.” Đông nhi nói.

“Chúc Tâm đâu?” Ung Tuấn híp mắt hỏi.

Đông nhi hít vào một hơi, dường như có chút khó chịu. “Chúc Tâm tỷ tỷ ở hạ phòng, giặt quần áo cho Bối Lặc Gia.”

“Giặt quần áo?” Sắc mặt hần trầm xuống, nghiêm nghị lạnh lùng khiển trách: “Đó là công việc của người!”

Đông nhi thụt lùi hai bước, giống bị vẻ mặt lạnh lùng của Ung Tuấn dọa sợ. “Đông, Đông nhi hiểu được, nhưng Chúc Tâm tỷ tỷ muốn như thế, Đông nhi cũng muốn hầu hạ Bối Lặc Gia.”

“Người muốn hầu hạ ta?” Ánh mắt lạnh lùng hần hỏi.

“Dạ, Đông nhi cảm thấy công việc nhỏ này không chỉ có Chúc Tâm tỷ mới có thể làm được, Đông nhi cũng có thể hầu hạ Bối Lặc Gia.” Nàng đánh bạo nói.

Ung Tuấn im lặng một hồi lâu, Đông nhi không hiểu chuyện gì, lặng lẽ giương mắt nhìn hần, lại bị thần sắc lạnh lùng sắc bén của chủ tử hù dọa.

“Người cho rằng, bất luận kẻ nào cũng có thể hầu hạ ta?” Sóng mắt Ung Tuấn âm u. “Nha đầu hồ đồ, có can đảm nhưng không có trí khôn.”

“Đông nhi là nô tỳ, Đông nhi có thể không có trí khôn, nhưng Đông nhi hiểu chủ tử muốn cái gì.” Nàng có khôn vặt.

“Người hiểu?” Hần lạnh giọng hỏi: “Người cho rằng, chủ tử muốn cái gì?”

“Muốn nô tỳ tận tâm hết lòng hầu hạ.” Đông nhi đáp, tự cho là thông minh.

Nghe vậy, Ung Tuấn cười lạnh. “Người sai lầm rồi, ta không cần nhất chính là một nô tỳ chỉ biết quỳ gối.”

Đông nhi không hiểu, tròn tròn mắt nhìn chủ tử.

Ung Tuấn đột nhiên xoay người đi ra cửa phòng.

Đông nhi ngây dại!

Nàng trở mắt nhìn chủ tử đi ra cửa phòng, cũng không dám đuổi theo về phía trước.

Ở trong phòng giặt quần áo, hần nhìn thấy Chúc Tâm cuộn xoắn lên ống tay áo ngồi xổm bên giếng nước ra sức giặt quần áo.

Trên trán nàng chảy đầy mồ hôi hột, chuyên tâm giặt quần áo, hồn nhiên không phát hiện ra hần đã đi tới bên cạnh, cho đến khi tiểu nha đầu ở kế bên gấp đến độ mạnh mẽ đẩy tay nàng, nói khẽ với nàng: “Chúc Tâm tỷ tỷ, mau nhìn kia!”

Chúc Tâm hồi hồn, ngẩng đầu, lúc này mới nhìn thấy Ung Tuấn.

Nàng lập tức đứng lên, chùi chùi vài cái ở trên người vội vàng lau khô tay ướt, mới khom người hành lễ với chủ tử. “Bối Lặc Gia!”

Hắn trầm tĩnh nhìn nàng thần sắc lạnh nhạt, không bởi vì hắn đi tới phòng giặt quần áo mà hốt hoảng.

“Không hỏi ta tới đây làm gì?” Hắn lườm nàng, lên tiếng hỏi.

“Bối Lặc Gia đến phòng giặt quần áo có gì chỉ bảo nô tỳ?” Nàng hỏi là bởi vì hắn hỏi nên mới hỏi.

Mắt Ung Tuấn càng lạnh lẽo. “Nhất định phải giương cung bạt kiếm với chủ tử người như thế người mới có thể sống dễ chịu?” Hắn chất vấn.

“Nô tỳ không hiểu ý của Bối Lặc Gia.” Nàng bình tĩnh đáp.

“Không hiểu?” Ung Tuấn cười lạnh.

Ngay sau đó, hắn nắm chặt cổ tay nàng lôi kéo đi ra khỏi phòng giặt quần áo.

Thấy sắc mặt Đại Bối Lặc âm trầm, đột nhiên lôi kéo Chúc Tâm đi ra ngoài, mấy nha đầu còn lại ở trong phòng giặt quần áo đều bị dọa sợ!

Chúc Tâm không có giây giụa, mặc cho hắn lôi tự lôi kéo nàng đến hậu viên.

“Nói!” Hắn gạt phắt tay ta, tàn khốc quát nàng: “Ai cho người cả gan tự chủ trương, lại còn gọi Đông nhi tới hầu hạ ta?”

“Đông nhi lớn rồi, nên học làm chút việc tinh tế. Để nàng thường xuyên giặt quần áo, nấu nước, đối với nàng không công bằng.” Nàng mặt không chút thay đổi, đáp như mây trôi gió nhẹ.

“Không ngờ người có tấm lòng Bồ Tát suy nghĩ cho người khác như thế!” Hắn lạnh lùng chế giễu, sắc mặt rét lạnh. “Tự nguyện xuống làm công việc nặng của nha đầu, đây chính là cách người muốn làm cho ta mất mặt?”

Chúc Tâm sắc mặt cứng nhắc, nhìn thẳng vào hắn. “Chúc Tâm tiến cũng không được, lùi cũng không xong. Bối Lặc Gia từng nói Chúc Tâm là người, là người thì có tư tưởng, có ý chí, cho nên Chúc Tâm muốn Đông nhi thay thế, nhưng Bối Lặc Gia lại không đồng ý. Chúc Tâm không hiểu, rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể làm cho Bối Lặc Gia thuận ý?”

Ung Tuấn mắt lạnh nhìn nàng.

Nàng ngược mắt nhìn lại.

“Thuận ý?” Hắn dụ dằng nhưng mắt lạnh lẽo, lời lẽ âm trầm sắc bén gần từng tiếng: “Người đây không phải là đang không thuận qua ý của ta sao?”

Nàng — Thống khổ, trái tim ần ần dâng lên chua xót.

“Nô tỳ là nô tài, tất nhiên mọi chuyện phải thuận theo ý Bối Lặc Gia, nhưng mà ‘Ý’ này là ý của nô tài? Hay là ý của chủ tử? Bối Lặc Gia là chủ tử, Chúc Tâm là nô tài, nô tài cùng chủ tử vốn là hai loại người, hai tầng lớp vĩnh viễn không cân xứng, nô tài cho rằng thuận theo ý của Bối Lặc Gia, làm trọn chức trách của nô tài lại làm cho Bối Lặc Gia không vui. Nhưng nô tài nguyện ghi lòng tạc dạ làm nô, lại không làm cho lòng Bối Lặc Gia vui vẻ, đã như vậy, Bối Lặc Gia rõ ràng còn mang ra dằn vặt của Gia, thao túng Chúc Tâm, ra lệnh Chúc Tâm, như vậy Chúc Tâm có thể an tâm làm nô tài, Bối Lặc Gia đâu có không thuận ý, cũng sẽ không có nô tài nào không phục tùng chủ nhân, chộc người nổi giận.” Lời nói nói ra vô cùng rõ ràng sáng tỏ, không hề do dự, một bước cũng không lùi.

Nàng đã định bụng như thế, tiện thể muốn trút hết tính cách tính kiên nhẫn, về phần hắn nghĩ như thế nào, việc đó cũng không quan trọng.

Hắn tặng túi thơm người khác, làm lòng nàng lạnh lẽo, nhưng nếu như không lấy lại dây bạc, lòng nàng cũng không còn.

Hắn không xem nàng là nô, nhưng lại không muốn hiểu lòng nàng, nàng tặng hắn túi thơm bất quá cũng chỉ có thể là vật phẩm tiện tay tặng. Nếu đã như thế, nàng thà rằng làm nô, cũng không cần ân huệ bố thí này.

Ung Tuấn nhìn ánh mắt nàng, rét lạnh đến đáy lòng.

Chín năm nay, trải qua rất nhiều ngày dài đằng đẵng, hẳn tin rằng chưa từng có một giây phút nào tỳ nữ của hắn chưa từng chân chính cam tâm thần phục.

“Người cho rằng, người thật có thể yên tâm làm nô tài? Có biết người đang nói gì hay không? Có thể nói ra lời này, người đã không phải là một nô tài! Đáng tiếc người tám tuổi vào Phủ bán mình làm nô, số mạng đã định, thân bất do kỷ!” Hắn mắt lạnh nhìn nàng.

“Nhưng Chúc Tâm hiểu rất rõ ràng, biết mình là một nô tài, ít nhất cũng có giá trị của nô tài.”

“Người cho rằng, người thật xứng làm nô tài?” Hắn lạnh giọng cười lạnh. “Thân là nô tài, người quá mức lạnh lợi thông tuệ, quá mức thẳng thắn cố chấp. Chúc Tâm, người không xứng làm nô, cho tới bây giờ cũng không thích hợp!”

Nàng cứng mặt, kinh ngạc nhìn hắn.

“Đã không xứng làm nô, vậy thì xuất Phủ xuất giá làm thê.” Hắn nói.

Khuôn mặt Chúc Tâm trong nháy mắt trắng bệch.

Ung Tuấn lạnh mặt, tiếp tục nói: “Lâu Dương Bối Lặc đồng ý nạp người làm tiểu thiếp, hẳn hỏi ý người như thế nào.”

Mặt nàng không chút biểu cảm nhìn hắn, mặt hắn cũng không chút cảm xúc nhìn lại nàng.

Một hồi lâu, nàng bình tĩnh thản nhiên đáp lời: “Nô tỳ đã là nô tài, nô tài tất nhiên phải nghe theo chủ, chủ tử muốn nô tài làm cái gì, nô tài sẽ làm cái đó. Số mạng nô tỳ do Bối Lặc quyết định, dù cho Bối Lặc Gia muốn đem nô tỳ mua đi bán lại, hoặc tặng cho người làm thiếp làm nô, nô tỳ đều không có một câu oán hận, cũng không có ý kiến.”

Nàng không hề phản đối, không hề biểu lộ côi lòng nữa.

Bởi vì đã là nô, thổ lộ tâm tư mình chính là chuyện buồn cười, tâm ý nàng muốn gì vĩnh viễn không đáng nhắc đến.

Mặt Ung Tuấn lạnh đến cực điểm, cho đến nước này thì cũng không cần nhiều lời với nàng nữa.

“Thế thì, hãy chuẩn bị sẵn sàng xuất Phủ, xuất giá làm vợ người khác đi.” Hắn lạnh lẽo mà nói. Ai nói thân làm nô, chính là rất buồn rất khổ?

Ít nhất, làm một nô tài tốt cũng có thể được chủ tử yêu thích. Như việc phúc tấn chuẩn bị giá y cho nàng, đồ nữ trang, tất cả vì một tên nô tài, việc này ngay cả nam mộng cũng không thể có được.

Chúc Tâm ngồi ở phòng nàng, nhìn chằm chằm một số hộp trang sức quý giá trên bàn nhỏ Lục Hà đưa tới, châu báu thủy ngọc bên trong sáng chói lọi, nàng nhìn nhưng chẳng có chút biểu cảm nào.

Phụ nữ yêu thích châu báu để tăng thêm sự mỹ lệ ỳnh, nhưng một nô tài cần châu báu để làm gì? Mặc dù gả làm thiếp, châu báu ở trên người nàng lại càng nổi lên sự quái dị, đồ vật biến đổi nhân cách của nàng, giống như nói ọi người nàng là châu báu được mua, một người sống sờ sờ. Mang những thứ này ở trên người thật chỉ có làm trò cười.

“Chúc Tâm, người xem, phúc tấn đối với người thật tốt? Còn ban thưởng rất nhiều thủy ngọc trân bảo cho người.” Lục Hà hâm mộ nói.

“Lục Hà tỷ, những hộp trân bảo này, nhờ tỷ giúp ta trả lại cho phúc tấn.” Nàng cầm hộp châu báu lên để vào trong tay Lục Hà. Hộp trân bảo này, nàng nhất định phải trả lại. Dù phúc tấn có tức giận, nàng cũng không thể nhận.

Lục Hà trợn to mắt, nàng không hiểu. “Người làm sao vậy? Đây là phúc tấn đưa cho người, tại sao muốn trả lại cho phúc tấn?”

“Phúc tấn cho đồ quá quý trọng, ta không thể nhận.” Chúc Tâm nhàn nhạt nói.

“Người không thể nhận?” Lục Hà không hiểu. “Vì sao không thể nhận? Chỉ bởi vì quý trọng sao? Nhưng này là tấm lòng của phúc tấn.”

“Ta hiểu, nhưng có lòng đã đủ rồi, Chúc Tâm vô cùng cảm kích, nhưng hậu lễ thế này ta tuyệt không thể nhận.” Nàng nói.

“Nhưng ——”

“Lục Hà tỷ, nếu như người không thể thay ta đem hộp báu giao trả cho phúc tấn, vậy ta sẽ tự mình đi gặp phúc tấn, tự miệng nói cảm ơn với phúc tấn, cảm tạ ân đức phúc tấn mấy năm nay thu nhận và giúp đỡ Chúc Tâm.” Nói đến đây, nàng cầm lên hộp châu báu rồi bước ra khỏi phòng, một đường đi tới Tứ Hỉ trai của phúc tấn.

Lục Hà đi theo phía sau, trong lòng không yên.

Phúc tấn đang ngồi uống trà ở trong phòng, bên cạnh có hai tiểu nha đầu hầu hạ, không ngờ Ung Tuấn cũng ngồi ở tiền đường.

“Chúc Tâm!” Vừa nhìn thấy Chúc Tâm, phúc tấn cười tươi rói.

“Phúc tấn.” Chúc Tâm khom người hành lễ, rồi đổi phương hướng vấn an Ung Tuấn. “Bối Lặc Gia!” Mắt nàng không nhìn hắn, thân thể cứng ngắt.

Ung Tuấn không lên tiếng, Ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào nàng, gian trá lạnh nhạt nhưng lại có vẻ khác thường.

“Sao lại tới đây?” Phúc tấn hỏi, thấy hộp châu báu nàng cầm trên tay, cười hỏi: “Đồ vật này cho người, có thích không?”

“Những thứ trân bảo thúy ngọc này rất đẹp, nhưng Chúc Tâm không xứng để nhận.” Nàng nói, khóe mắt bỗng nhìn thấy Ung Tuấn cười lạnh.

“Không xứng?” Nụ cười Phúc tấn biến mất. “Sao người lại nói những lời này? Là những đồ vật này không vừa mắt người sao?”

“Không phải.” Nàng giải thích, sự thương yêu của phúc tấn khiến cho nàng giải thích vô cùng khó khăn. “Là đồ vật này quá đắt giá, Chúc Tâm không xứng với nó, huống chi Chúc Tâm chẳng qua chỉ là một nô tỳ, phúc tấn đối với Chúc Tâm quá tốt, như vậy Chúc Tâm cảm thấy hổ thẹn.”

Phúc tấn lại cười tươi. “Đứa nhỏ ngốc, nói lời ngốc nghếch gì vậy, thúy ngọc vòng tay hay chuỗi ngọc, đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng chỉ là đồ vật lạnh lẽo. Hơn nữa, người trưởng thành rồi, dáng dấp tinh xảo đặc sắc thế này, giống như tiên nữ hạ phàm, nữ quyến trong Phủ chúng ta còn ai có thể xứng với đồ tốt như vậy? Huống chi ta cũng không có sinh nữ nhi, những thứ này tặng cho người, không có gì thích hợp hơn.”

“Phúc tấn ——”

“Không cần nói nữa.” Phúc tấn nói: “Những thứ này là tặng cho người, nếu như người không cần thì cầm đi cho người khác, bổ thí cứu tế cũng được, cũng không cần hỏi ý của ta.”

Phúc tấn nói đến nước này, chính là bảo nàng không được từ chối nữa.

Chúc Tâm biết bây giờ không trả được, chỉ có thể đợi lúc rời khỏi vương Phủ lặng lẽ để lại những thứ này.

“Đúng rồi, sắp tới người muốn xuất Phủ trước hay là vẫn ở lại trong Vương Phủ? Nếu muốn xuất Phủ, đợi đến giờ lành mới có thể đón người về Vương Phủ, nếu là ở trong Vương Phủ, nên bắt đầu ở biệt viện, tuy rằng trước sau gì cũng vào nhà mình nhưng cũng nên kiêng dè một chút, ta sẽ phái hai nha đầu đến biệt viện hầu hạ người, mấy ngày này người tạm thời đừng ra cửa, sau này nhà mới ở tiểu trúc Nguyệt Nha, đợi Đại Bối Lặc cưới vợ rồi, người sẽ được ngồi kiệu bước vào cửa.” Phúc tấn cười khanh khách nói.

Nhưng Chúc Tâm nghe đến bị choáng váng.

Nàng không có nghe lầm chứ? Tiểu trúc Nguyệt Nha? Đại Bối Lặc cưới vợ?

Tiểu trúc Nguyệt Nha vốn là nơi dành để Đại Bối Lặc và thiếp thất sau này đến ở, là một căn phòng trang nhã bỏ trống đã lâu. Về phần một câu “Đại Bối Lặc cưới vợ”, càng làm cho nàng kinh hãi!

Lòng thất lại, nàng đột nhiên quay đầu nhìn Ung Tuấn ——

Hắn không có biểu lộ tình cảm, thu lại ánh mắt nóng rực ẩn giấu ngọn lửa mãnh liệt, bình tĩnh nhìn nàng.

“Ta thấy, xuất Phủ có nhiều bất tiện, ngươi nên ở biệt viện trước đi! Đúng rồi, ngươi nên sớm cách ly với nhà dưới, từ hôm nay, trước cứ chuyển hết đến phòng nhỏ ở hậu viên đi!” Phúc tấn đã quyết định thay nàng.

“Nô tỳ không hiểu.” Nàng mở miệng, vội vàng kiên quyết. “Nô tỳ cho rằng người phải gả là Lâu Dương Bối Lặc?”

“Lâu Dương Bối Lặc?” Phúc tấn sững sốt. “Sao ngươi có thể nghĩ vậy chứ? Ta chưa từng gặp Lâu Dương Bối Lặc này, càng không có ai nhắc với ta chuyện này, còn nữa, ta vẫn luôn yêu thương ngươi, sẽ không đồng ý để cho ngươi xuất Phủ.” Phúc tấn nói.

“Nhưng việc này là chính miệng Bối Lặc Gia nói với nô tỳ ——”

“Ta nhắc tới Lâu Dương, chỉ là.”

“Bối Lặc Gia muốn nô tỳ gả khỏi Phủ.”

Hắn cười lạnh. “Vốn ta muốn ngươi đi theo ta cùng nhau xuôi nam, ngạch nương không chịu, cho nên việc hứa hẹn gả khỏi Phủ đã không thể làm.” Ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt đen thẳm thâm trầm. “Ngươi phải ‘Gả vào Phủ’, đây là quyết định của ngạch nương.”

“Chức Tâm, chẳng lẽ ngươi muốn gả cho Lâu Dương Bối Lặc?” Phúc tấn kinh ngạc, còn có nghi ngờ.

Chức Tâm nhìn hắn, nàng không hiểu ý hắn muốn như thế nào? Hắn vì sao cưới nàng?

Bỗng nhiên, nàng “Bộp” một tiếng, quỳ xuống trước mặt phúc tấn.

“Làm cái gì vậy?” Phúc tấn luống cuống, bị nàng làm cho hồ đồ.

Thần sắc Ung Tuấn cũng thu lại, ánh mắt sắc bén chợt phát lạnh.

“Nô tỳ không dám trèo cao, nô tỳ ai cũng không gả, nô tỳ nguyện hầu hạ phúc tấn đến già, cả đời làm nô.”

Phúc tấn chưa được kịp lên tiếng, Ung Tuấn đã mở miệng: “Ngươi không muốn làm thiếp?” Hắn lạnh giọng hỏi.

“Nô tỳ không xứng làm thiếp Bối Lặc Gia.” Nàng lạnh lạnh đáp.

“Nếu không muốn làm thiếp, vậy thì lên cấp làm trác thất.” Hắn lạnh mắt nói. (Ở đây Phúc tấn là lớn nhất xong đến trác thất *cũng đều là vợ*, còn thiếp chỉ là dạng hơn nô tỳ một bậc kg đc tính là vợ)

Nghe nói thế, lòng phúc tấn bất an, nhú mào. Con gái người Hán chỉ có thể làm thiếp, sao có thể gả cho Bối Lặc Gia làm trác thất? Huống chi còn xuất thân nô tỳ?

Nhưng không ngờ, Chức Tâm lại đáp: “Nô tỳ không làm thiếp, cũng không thể làm trác thất.”

Ung Tuấn hơi cúi đầu giấu đi ánh mắt lạnh lẽo, lãnh đạm nói: “Không muốn làm thiếp, cũng không thể làm trác thất, không lẽ là muốn làm thiếu phúc tấn?”

Phúc tấn trợn to hai mắt: trong lòng kinh hoàng — Chuyện này đương nhiên tuyệt đối không thể!

“Việc này sao có thể được ——”

“Bối Lặc Gia đừng cố ý hiểu lầm ý của nô, nô tỳ chỉ có lấy cái chết để giữ khí tiết.” Cắt ngang lời phúc tấn còn chưa kịp nói ra, Chức Tâm đáp càng trực tiếp triệt để.

Nghe lời này, phúc tấn càng vô cùng lắp bắp kinh hãi, thần sắc giống như bị làm cho hoảng sợ.

Ung Tuấn lạnh mặt, từ đầu tới đuôi mặt không chút thay đổi.

“Người cần gì phải làm như thế? Làm cho cả phúc tấn cũng mất vui, việc này có cần thiết không?” Sau khi trở về phòng, buổi tối Lục Hà đến phòng nhỏ hỏi nàng.

Chức Tâm không đáp, nàng ngồi ở trên ván giường nhìn chăm chăm phía trước.

“Có thể gả cho Bối Lặc Gia là may mắn trời ban, người thông minh hơn ta, chắc chắn hiểu rõ Gia chúng ta là dạng nam nhân gì! Nam tử anh tuấn giống như Gia, đừng nói thân là hậu duệ quý tộc hoàng triều, lại còn là bậc giàu có một phương, đừng nói Khổng cô nương đầy lòng mơ tưởng, kể cả nhóm cách cách trong Phủ khác cũng là như thế, đều ước gì có thể gả cho Gia trong Phủ chúng ta. Có Gia như thế, cho dù là làm thiếp, cũng không có gì để tiếc nuối?”

“Vấn đề không phải là làm thiếp hay không?” Chức Tâm rót cuộc mở miệng. “Còn nữa, nữ tử hà có gì phải làm thiếp cho nam nhân? Nam nhân thế này dù có tốt hơn nữa, ta nguyện cùng phàm phu tục tử áo vải cày ruộng cả đời, chỉ muốn một chồng một vợ, yêu nhau kính trọng nhau.”

“Người sai rồi, Chức Tâm.” Lục Hà không cho là đúng. “Người cho rằng, dựa vào người, có thể cùng một kẻ phàm phu tục tử áo vải cày ruộng sao?”

Nàng hơi chấn động.

“Người không giống người bình thường khác, đây là nguyên nhân Gia coi trọng người, nếu không phải người không tầm thường, người cũng không có vận mệnh như thế này!” Lục Hà nhìn nàng, lắc đầu thở dài, tiếp tục nói: “Nhưng ta không hiểu ông trời này, cũng thật là thích trêu ghẹo người! Có số mạng như thế, tại sao người lại còn có thêm tính khí này cơ chứ?”

Lục Hà lại tiếp tục nói: “Còn nữa, nam nhân như Gia, người sao có thể chờ mong hẳn cả đời chỉ chung thủy với một người? Cho dù là người, Chức Tâm, người không nghĩ mình yêu cầu rất xa vời rồi sao?”

Các nàng là tỷ muội tối, Chức Tâm hiểu, Lục Hà nói với nàng là lời nói thật lòng, không có một chút ý tứ đùa cợt mỉa mai.

“Cho nên ta nguyện làm nô, một đời một kiếp.”

Lục Hà nhíu mày. “Sao người lại cứ không hiểu đây? Nô tài là không có ý chí tự do. Coi như người nguyện làm nô, Gia không đồng ý, phúc tấn không đồng ý, người cũng không làm gì được!”

“Làm không được, cũng phải làm, mười năm, hai mươi năm, tuổi tác già đi, Bối Lặc cũng sẽ không còn chung tình với ta.” Nàng lạnh nhạt nói.

Lục Hà sâu sắc nhìn nàng. “Chức Tâm, ta không hiểu, trong đáy lòng người rốt cuộc đang suy nghĩ gì?” Nàng thật sự không hiểu.

Chức Tâm quay đầu lại, nàng nhìn Lục Hà. “Lục Hà tỷ, ta không quan tâm Bối Lặc Gia muốn thành thân với bao nhiêu người, nhưng ta không thể gả ột nam nhân không hiểu ta.”

“Nam nhân không hiểu người?” Mi tâm Lục Hà nhíu chặt.

“Ta cùng với Bối Lặc Gia không gặp đã ba năm.” Nàng u uẩn dốc bầu tâm sự. “Ba năm nay, chúng ta không có gặp mặt, không biết tâm tư và ý niệm lẫn nhau, nhưng Bối Lặc Gia trở về tình huống liền thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn chung đụng không có tình thâm ân nghĩa, người muốn nạp ta làm thiếp ta không thể tiếp chấp nhận.”

“Bối Lặc Gia thích người, chẳng lẽ còn không đủ?” Lục Hà thật sự không hiểu.

“Thích không phải là yêu.” Nhìn mình lom lom đầu gối, Chức Tâm lẩm bẩm đáp: “Nữ nhân cùng nam nhân khác nhau, nữ nhân yêu chính là một đời một kiếp, nữ tử giữ gìn tiết tháo* thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành. Nhưng nam tử đột nhiên chung tình với một người con gái, nếu như chỉ vì sắc đẹp mà si mê, vậy thì qua không được bao lâu, ngược lại chỉ có nữ nhân là người tan nát cõi lòng.” (*giữ gìn tiết tháo (trong xã hội phong kiến chỉ người phụ nữ giữ gìn trinh tiết, thà chết chứ không chịu nhục)

Lục Hà nín chặt tâm. “Ý của người là, là muốn Bối Lặc Gia yêu người?” Nàng mạnh mẽ lắc đầu. “Nhưng điều đó không có khả năng! Người đây là ——” Rồi bỗng nhiên im bặt.

“Ta biết rõ không có khả năng đó, ta biết đây là vọng tưởng.” Chúc Tâm hiểu Lục Hà nguyên muốn nói cái gì. “Cho nên ta không dám nghĩ tới, ta cam tâm tình nguyện làm nô tài, một đời một kiếp.”

Lục Hà kinh ngạc nhìn nàng, ngây người cùng choáng váng.

“Người việc gì mà phải. . . Khổ như thế chứ?” Lục Hà lẩm bẩm nói, trong hốc mắt có lệ.

Chỉ có Lục Hà hiểu, nàng biết Chúc Tâm chịu rất nhiều uất ức, bởi vì chính nàng cũng là nô tài.

Lục Hà bội phục dũng khí của Chúc Tâm, bởi vì nếu đổi lại là nàng, có thể trở thành thị thiếp cho Bối Lặc Gia, mai kia bay lên đầu cành biến thành Phượng Hoàng là chuyện đáng mừng, đã là ân điển trời ban rồi, nàng không thể nào cự tuyệt, nàng làm không được.

Chúc Tâm không nói thêm gì nữa.

Nàng nhìn om lom đầu gối mình, quyết định ngồi trên ván giường chịu đựng qua tối nay, lặng lẽ chờ đợi ngày mai phúc tấn cùng Ung Tuấn xử trí nàng.

8. Q.1 - Chương 8

Đêm khuya, Phúc tấn vẫn còn ở nội viện chất vấn Ung Tuấn.

“Tại sao con làm cho Chúc Tâm nghĩ nàng phải gả cho Bối Lặc Nguyên Phủ, rốt cuộc con đang tính toán gì? Ta cho rằng...ta cho rằng con đã thực lòng thích nàng!” Phúc tấn hỏi.

“Là nàng đơn phương tình nguyện nghĩ vậy, con quả thật là muốn cưới nàng.” Hắn đáp, ánh mắt thương tiếc lạnh nhạt.

“Con muốn cưới nàng, vậy con có thích nàng không?” Thần sắc phúc tấn vô cùng nghiêm túc.

“Không thích, cần gì cưới.”

Phúc tấn lắc đầu. “Nếu đã như vậy, vì sao nàng lại thà chết, cũng không chịu gả cho con? Con nói cho ta biết, chuyện này là sao?” Phúc tấn cau mày hỏi.

Việc này khiến nàng phiền lòng!

Phúc tấn khó có thể nghĩ ra được, một Chúc Tâm vẫn luôn khéo léo hợp lòng người, vì sao đột nhiên trở nên cố chấp? Vì sao lại xảy ra chuyện như thế khiến nàng thật đau đầu?

“Bởi vì thứ nàng muốn, không phải chỉ có vậy.” Ung Tuấn cúi mắt xuống.

“Cái gì? Lời này có ý tứ gì, ta không hiểu!” Phúc tấn nhíu mày lại, lo lắng nghĩ thầm : “Hay là nha đầu Chúc Tâm thật sự muốn làm phúc tấn?”

Ung Tuấn cười nhạo. “Nếu nàng chỉ là nữ tử bình thường, việc này ngược lại sẽ tốt hơn.”

Phúc tấn trừng mắt nhìn con trai của nàng, đoán không ra tâm tư của hắn. “Tốt như thế nào, chẳng lẽ cho nàng làm phúc tấn, chuyện này không thể! A mã người nhất định không đồng ý!” Mặc dù phúc tấn rất nhân hậu, rất yêu thích Chúc Tâm, nhưng cũng không đồng ý.

Hắn mắt lạnh nói: “Cho dù cho nàng làm hoàng phi, nàng cũng chưa chắc đồng ý.”

Phúc tấn lại không hiểu.

Nàng quả thực sắp hồ đồ rồi!

“Quên đi, ta không hiểu người nói cái gì! Đừng nói muốn làm phúc tấn, cho dù muốn làm Trắc Phúc Tấn cũng không có khả năng! Tóm lại, người còn muốn nàng hay không? Nếu muốn nàng, phải làm cho nàng hiểu, nàng không còn lựa chọn nào khác.”

Ung Tuấn lãnh đạm nói: “Không sao, nàng muốn làm nha hoàn, thì để nàng làm nha hoàn.”

“Có ý tứ gì?” Phúc tấn lại nhú mày.

Ung Tuấn không lên tiếng.

Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn hoa viên bên ngoài phòng nổi thẳng với chỗ ở của nô công*, không nói một câu. (chỗ ở nô công là chỗ ở của hạ nhân làm việc)

Việc Chúc Tâm phải gả cho Đại Bối Lặc làm thiếp, phúc tấn đã tạm thời gác lại, không nhắc tới nữa.

Hôm sau, Chúc Tâm không có bị gọi đến như mong đợi, chỉ có Hạ nhi tới báo cho nàng biết, từ nay trở đi, Đông nhi thay thế vị trí của nàng, đến phòng hầu hạ Bối Lặc Gia, còn nàng làm thay công việc của Đông nhi, làm một số việc linh tinh nặng nhọc.

Cầu nhân được nhân, là do nàng muốn, nàng vui vẻ chịu đựng.

Bắt đầu từ sáng nay, Chúc Tâm thay thế Đông nhi, cùng Hạ nhi xuống dưới làm việc.

Buổi chiều, Chúc Tâm nấu nước nóng bưng vào phòng, thấy Đông nhi đang hầu hạ Ung Tuấn cởi áo chuẩn bị tắm rửa.

“Ồ, Chúc Tâm tỷ, mời tỷ lui ra ngoài phòng trước, ta làm xong sẽ ra ngoài lấy nước.” Đông nhi phân phó.

Chủ khách thay đổi, bây giờ là Đông nhi ra lệnh cho nàng.

Ung Tuấn nhìn nàng muốn khom người thỉnh an, Ung Tuấn ánh mắt lại lập tức dời đi chỗ khác, tựa như trước đó không nhìn Đông nhi.

Nàng quên, nàng ở chỗ này đang làm nha đầu tạp vụ, chỉ phụ trách bưng nước nóng vào phòng mà thôi, không cần đặc biệt thỉnh an.

Chúc Tâm im lặng lui ra khỏi phòng phòng, lẩn tránh đi trước, giống như trước đây Đông nhi đã làm.

Một lát sau Đông nhi đẩy cửa ra ngoài, lấy nước nóng. “Chúc Tâm tỷ, người không trách ta chứ?” Đông nhi không có lập tức vào phòng, ngược lại mở miệng hỏi nàng.

“Trách người?”

“Đúng vậy, nếu không phải tại ta, người hầu hạ bên cạnh Bối Lặc Gia là người.”

“Ta tại sao phải trách người, chẳng những không trách người, ta còn phải cảm tạ người.”

“Cảm tạ ta?” Đông nhi không rõ chân tướng.

“Cảm tạ người nguyện ý thay thế ta, hầu hạ Bối Lặc Gia.”

Đông nhi chớp mắt, nghĩ rằng Chúc Tâm không phải thật lòng nói vậy. “Vậy sao?” Đông nhi cười hừ một tiếng. “Nói như vậy, ta cũng muốn cảm tạ người, nếu như không phải là Chúc Tâm tỷ nhường lại, ta còn không biết đợi đến khi nào mới có cơ hội hầu hạ Bối Lặc Gia.” Nàng nhếch miệng cười một tiếng, sau đó đẩy cửa vào phòng.

Chúc Tâm đứng ở ngoài phòng một lát, đang chuẩn bị rời đi, Đông nhi chợt ôm một đồng quần áo lại đẩy cửa ra ngoài.

“À, đúng rồi, đây là quần áo còn có giày vớ của Bối Lặc Gia, Chúc Tâm tỷ thuận đường ôm về chỗ hạ nhân giặt sạch đi!” Đông nhi đem quần áo cùng giày vớ toàn bộ đẩy hết vào ngực Chúc Tâm.

Ôm đầy quần áo giày vớ trong lòng, Chúc Tâm cố hết sức rời khỏi phòng, trở lại chỗ hạ nhân.

“Chúc Tâm tỷ, để ta!” Hạ nhi thấy Chúc Tâm ôm lấy quần áo giặt tấy trở lại, còn có giày vớ, vội vàng đi đến đỡ lấy.

“Không sao, mình ta làm được rồi.” Chúc Tâm nói.

“Đông nhi tại sao đưa hết những thứ này cho người? Nàng ấy nên tự mình mang quần áo tới đấy! Huống chi, tại sao đem giày vớ cùng quần áo cũng chồng chất tại một chỗ!” Hạ nhi cau mày.

Chức Tâm không lên tiếng, nàng tự mình đi tới bên cạnh giếng ngồi xổm xuống, bắt đầu giặt quần áo của Bối Lặc Gia.

Hạ nhi đi đến hỏi: “Chức Tâm tỷ, những việc nặng này người có làm quen không?”

“Người có thể làm, ta cũng có thể làm.” Chức Tâm nhàn nhạt nói.

Hạ nhi cười cười. “Hạ nhi tin Chức Tâm tỷ có thể làm, chỉ là người ôn nhu như nước giống người, lại muốn tới chỗ hạ nhân làm việc nặng, ta cuối cùng có chút cảm thấy kỳ lạ! Như vậy đi, công việc giặt quần áo, hãy để cho Hạ nhi làm đi ——”

“Hạ nhi, ta không dám, công việc ta phải gánh vác.” Nàng không đồng ý.

“Nhưng.”

“Buổi chiều ta phụ trách nấu nước giặt quần áo giày vớ, người phải đi nhặt cho Bối Lặc hai chậu than, còn phải quét sân trước phòng Bối Lặc Gia, công việc của người không hề nhẹ hơn so với ta.”

Nghe đến đó, Hạ nhi rốt cuộc không còn tranh giặt quần áo nữa. “Chức Tâm tỷ, Hạ nhi chỉ sợ người bị ủy khuất.” Nàng nói.

Ngày trước Chức Tâm ở trong phòng hạ nhân luôn sẵn sóc bọn họ, còn rất sớm đã bảo bọn họ đi nghỉ ngơi, trong phòng Bối Lặc Gia đều là Chức Tâm quét dọn, giày của Bối Lặc Gia cũng chỉ mười ngày giặt sạch một lần là được, chỉ sợ họ mệt mỏi. Nhưng bây giờ Đông nhi chuyện gì cũng ném cho hai người, còn nàng chỉ lo chuyện trong phòng, cũng không dọn dẹp quét dọn, nói được dễ nghe là hầu hạ Bối Lặc Gia, nhưng nói khó nghe, trong lòng Đông nhi không biết có ý định gì!

“Ta không uất ức, đây là ta muốn.” Chức Tâm nói.

Hạ nhi đứng im tại chỗ, không rõ Chức Tâm nói gì.

“Người mau đi xuống dưới nhặt than, để làm chậu than cho Bối Lặc Gia, tránh lát nữa Đông nhi đến đòi chậu than, chúng ta không khó ăn nói.” Chức Tâm cười đuổi nàng đi.

Hạ nhi chỉ có thể rời đi. Nàng tuổi còn nhỏ cái gì cũng không hiểu, cho nên không biết nên nói gì, cho dù nàng ở lại, cũng không biết phải hỏi gì nữa.

Trong khoảng thời gian này, Ung Tuấn nhìn thấy Chức Tâm chỉ lạnh lùng.

Nói đúng ra hắt lạnh lùng cũng không phải, Chức Tâm không trách hắt. Nàng vẫn như trước cố gắng đứng thẳng sống lưng, nếu đã muốn cả đời như vậy, nàng phải tiếp tục chịu đựng.

Nhưng cả đời. Cả đời là thời gian bao lâu đây!

Cả đời này nàng có thể mỗi ngày đều cùng hắt gặp mặt, nhưng cũng chỉ có thể xa xa nhìn hắt, cũng đã không thể thân cận hắt, chăm sóc cuộc sống thường ngày của hắt, bởi vì là nàng cự tuyệt ân huệ của hắt.

Đã từng đã hỏi mình, vì cái gì?

Vì cái gì nhất định quật cường như thế? Cố chấp như vậy?

Cho đến một đêm khi nàng đọc sách, từ trong Đồng Thúc Án, đọc được:

Vô tình không giống đa tình khổ

Một tắc còn thành ngàn vạn sợi

Chân trời góc bể cũng có nơi tận cùng

Chỉ có tương tư không bến bờ

(*Đây là bài Ngọc Lâu Xuân của Yến Thù:

Lục dương phương thảo trường đình lộ

Niên thiếu phao nhân dung dịch khứ

Lâu đầu tàn mộng ngũ canh chung

Hoa để li sầu tam nguyệt vũ.

Vô tình bất tự đa tình khổ

Nhất thốn hoàn thành thiên vạn lữ

Thiên nhai địa giác hữu cùng thời

Chỉ hữu tương tư vô tận xử.

Nghĩa:

Liều xanh, cỏ thơm ở chiếc đình bên đường

Tuổi trẻ người ném bỏ đã dễ dàng đi mất

Trên lầu cao, tiếng chuông canh năm làm tỉnh giấc mộng,

Dưới hoa, mưa tháng ba gợi lại nỗi sầu ly biệt.

Kể vô tình đầu thấu hiểu nỗi khổ của người đa tình,

Một tác tương tư cũng biến thành ngàn vạn sợi sầu khổ.

Chân trời góc bể có cũng có điểm cuối cùng

Chỉ có tương tư là mãi vô tận.)

Nàng bắt giác hiểu ra, nàng chấp nhất cái gì, nàng quan tâm cái gì, nàng muốn cái gì?

Lục Hà nói không sai, nàng muốn tình cảm của Bối Lặc Gia, cho nên hấn khổ sở, nàng cố chấp, nhưng nếu không quan tâm, như vậy nàng có thể an tâm làm thiếp, không cần chuốc khổ.

Nhưng nàng sao có thể muốn tình cảm Bối Lặc Gia đây?

Đó là vọng tưởng.

Lục Hà tùy miệng không nói ra, đáy lòng nàng thật ra đã rõ ràng như tuyết trắng.

Nàng tin, hấn có thể cho nàng thương yêu, có thể chăm sóc cho nàng, có thể cho nàng vinh hoa phú quý, nhưng nàng không muốn những thứ này, nàng muốn nhiều hơn, nhưng nàng hiểu hấn cho không nổi.

Nam nhân quyền thế như vậy, mình há có thể chờ mong hấn cả đời chỉ có một cô gái? Cho dù là người, Chức Tâm, người không nghĩ là mình yêu cầu quá xa xỉ rồi sao?

Lời của Lục Hà, cũng chính là lời nói nơi đáy lòng nàng.

Cũng bởi vì hiểu là yêu cầu xa vời, cho nên với hấn không cầu, chỉ có thể đau khổ.

Nhưng vì cái gì? Nàng thương hấn cái gì? Nàng thế nào lại yêu chủ tử của mình?

Chức Tâm nhớ lại lúc tám tuổi, ngày đầu tiên nàng đến Vương Phủ, Ung Tuấn ở trước mặt phúc tấn nói muốn nàng, nhiều năm qua đi nhưng một màn kia vẫn thủy chung ghi khắc trong đầu, không quên đi được.

Còn ngày đó hấn cầm lấy bức tranh của nàng, nói với nàng: Vẽ coi trọng sự say mê, chỉ cần ý nghĩa chủ yếu tuyệt đối sống động như thật, chính là một bức tranh đẹp.

Hoặc là hôm đó hấn tặng nàng thuốc màu bút vẽ, còn mở miệng nói với nàng: Ta là chủ tử của ngươi, nếu ta không cho phép, trên đời không ai có thể thương ngươi.

Hay là bởi vì ngày ấy, hấn nói cho nàng biết, nàng là nô, cũng là người.

Hấn đối nàng tốt, nàng hiểu, hấn đối với nàng đặc biệt, nàng cũng rõ ràng.

Chỉ là như vậy tốt cùng đặc biệt không phải yêu, chỉ là cảm tình nhẹ nhàng cùng quan tâm, nhưng một chủ tử đối với nha hoàn cảm tình cùng quan tâm, khiến cho nàng chấp nhận không nổi, vì vậy, nàng không nên cũng đã động tâm.

Mà hần, chỉ là muốn nàng, chỉ là nhất thời ân ái, tình cảm dịu dàng cùng quan tâm cũng dần dần thay đổi vị trí cho tình cảm ngọt ngào, nàng cuối cùng chỉ là một tiểu thiếp không hiểu biết, cả đời bị nhốt trong vương Phủ, cũng chỉ cấp nổi cảm tình cùng quan tâm cho Bối Lặc Gia, nhưng cảm tình cùng quan tâm này, so với nam tử như hần, tuyệt đối không đủ để giữ nồng tình mật ý cả một đời.

Nàng hiểu, hần là nam nhân thế nào, hành tẩu Đại Giang Nam Bắc, chung quy một ngày, hần sẽ gặp nữ tử làm cho hần chân chính thuần phục cảm mến.

Là nàng không thể đòi hỏi, vẫn là nàng tự thương xót bản thân.

Một nha hoàn trong Phủ, nàng sẽ không thể làm chuyện gì cho bản thân, để xứng với hần. Nàng thật rất hâm mộ Khổng Hồng Ngọc, bởi vì nàng tự do tự tại, tầm mắt mở rộng, tựa như đóa hoa yêu kiều nở rộ ngày xuân, tinh thần phấn chấn bừng bừng, hồn nhiên sinh động. Kinh nghiệm cùng kiến thức của nàng cũng xứng với Ung Tuấn, mà nàng, Liễu Chúc Tâm, chỉ là người lẻ loi, cá chậu chim lồng trong Vương Phủ, không có kiến thức, ếch ngồi đáy giếng.

Để quyển sách xuống, nàng thổi tắt ánh nến chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, không ỉn ỉnh nghỉ ngơi quá nhiều.

Nàng nghĩ quá nhiều rồi, không cần phải nhiều hơn nữa!

Hiện tại không có ai buộc nàng phải làm thiếp Bối Lặc Gia, nàng có thể như ý nguyện, an tâm làm nô tài.

Nhưng mà tại sao, nàng không vui vẻ, lòng như tro tàn.

Có lẽ cuộc đời này, nàng không thể vui vẻ được nữa.

Chúc Tâm ở dưới làm việc hơn một tháng, thì đã gần đến tháng Chạp, ngày hôm đó Đông nhi bị nhiễm phong hàn, cả ngày không ngừng ho khan, không thể tiếp tục ở trong phòng hầu hạ Bối Lặc Gia, chỉ có thể đợi tại chỗ nghỉ tạm tĩnh dưỡng.

Buổi chiều Bối Lặc Gia không có người chăm sóc, vì vậy Chúc Tâm bưng nước nóng vào phòng. “Bối Lặc Gia!” Nàng đi lên trước, đến bên cạnh Ung Tuấn nói với hần: “Nô tỳ hầu hạ người thay đồ.”

Hần quay đầu, dùng ánh mắt nhìn a hoàn xa lạ nhìn nàng. “Vì sao là ngươi? Đông nhi đâu?” Âm điệu hần rất lạnh.

“Đông nhi bị bệnh, cho nên nô tỳ tạm thời thay thế nàng tới hầu hạ Bối Lặc Gia.” Chúc Tâm nói.

Nàng tận lực không để ý ánh mắt của hần, trong đó là lạnh lùng cùng xa cách.

“Kêu nô tài khác tới đây hầu hạ.” Hần nói.

Chúc Tâm sửng sốt, nhất thời không phản ứng kịp.

“Ngươi không nghe thấy?” Hần lạnh lùng nhìn nàng.

Chúc Tâm kinh ngạc chăm chú nhìn hần, sắc mặt trắng bệch.

“Ta bảo ngươi, kêu nô tài khác tới đây hầu hạ.” Mắt hần lạnh lẽo, trầm giọng lặp lại lần nữa.

Sau đó, thời gian giống như đông lại.

Nàng nhìn hần, cảm thấy người kia thực xa cách cùng lãnh ý, như có một bức tường cứng rắn chắn ngang giữa hai người.

“Vâng.” Sau một lúc lâu, nàng rốt cuộc đáp lời.

Xoay người, nàng giống như u hồn, vô tri vô giác đi ra khỏi phòng của Ung Tuấn, tuy rằng biết hần đã không đồng ý để nàng quay trở lại.

Đổi thành Hạ nhi đến phòng Bối Lặc Gia hầu hạ, Chúc Tâm tận tình dạy nàng, may nhờ Hạ nhi thụ giáo lành lợi, nhận việc phút cuối nhưng không loạn.

Chức Tâm một mình nhận lãnh chỗ hạ nhân, tất cả công việc nặng nề cũng đều rơi vào đầu một mình nàng, nàng còn phải chăm sóc Đông nhi, cây nến đốt hai đầu sức khỏe đã từ từ không thể gánh vác.

Đông nhi bị bệnh mười ngày, bệnh trạng vẫn không thuyên giảm, đại phu đề nghị đưa nàng tới khu nhà vùng ngoại ô cách ly tĩnh dưỡng, để tránh bệnh này lây cho những người khác trong Phủ.

Sau khi Đông nhi bị đưa đi, công việc của Chức Tâm cũng không thể giảm bớt, nàng mỗi ngày làm việc tới tận đêm, ngày kế tiếp trời chưa sáng đã phải dậy, lại tới những ngày cuối tháng Chạp, người hầu trong Phủ bận rộn, Quản gia không cách nào phái nha đầu khác chia sẻ công việc với nàng, lại qua mười ngày thể lực Chức Tâm không thể gánh vác được nữa, rốt cuộc ngã bệnh, nàng cũng giống Đông Nhi bị phong hàn ngày một nặng.

Nàng bệnh tuy mê man nhưng cũng không ho khan, cho nên sáng sớm vẫn có thể miễn cưỡng xuống giường, vẫn làm việc như cũ.

Đêm qua, trận tuyết đầu mùa đã rơi, sáng sớm không khí lạnh lẽo, lạnh đến nỗi cả người phát rét.

Đến buổi chiều, lúc đưa chậu than vào phòng, nàng đứng chờ tại ngoài cửa, hoa tuyết thảng mười hai tung bay trên vai nàng, khí lạnh bức người, nàng bắt đầu cảm thấy người không vững, hai chân trong hư không nhẹ nhàng run rẩy.

“Chức Tâm tỷ, người có khỏe không?” Hạ nhi ra ngoài, nhìn thấy Chức Tâm sắc mặt đỏ tươi, lo lắng không thôi.

“Ta, ta không sao.” Nàng kiên cường chống đỡ thân thể, cười với Hạ nhi. “Người mau vào đi, đem quần áo thay ra giao cho ta.”

Hạ nhi lắc đầu. “Không, ban đêm ta đem quần áo về chỗ hạ nhân giặt sạch là được rồi!”

“Đưa cho ta, người nên đi hầu hạ Bối Lặc Gia.”

“Nhưng ——”

“Hạ nhi!” Ung Tuấn ở trong phòng kêu nàng.

“Dạ.” Hạ nhi lo lắng nhìn Chức Tâm một cái, sau đó ôm chậu than vào nhà.

Chức Tâm vẫn đứng ở cửa, đợi nàng ôm quần áo ra ngoài.

“Gió lạnh thổi vào, đóng cửa phòng lại.” Ung Tuấn cúi đầu đọc sách, lạnh giọng phân phó.

“Nhưng mà,...” Hạ nhi lo lắng không thôi. “Nhưng Chức Tâm tỷ vẫn còn ở ngoài cửa, nàng chờ nô tỳ đem quần áo cho nàng. Ngoài phòng lạnh quá, Chức Tâm tỷ cóng đến gương mặt đều đỏ, nhân lúc trong phòng có khí nóng, nô tỳ muốn dùng khí nóng sưởi ấm cho nàng.” Hạ nhi nghĩ rằng hai má Chức Tâm ửng đỏ là do bị lạnh.

Ung Tuấn vẫn cúi đầu, cũng không phát một câu.

Hạ nhi không để ý Bối Lặc Gia có vui hay không, vội vàng chạy một mạch vào phòng trong, ôm lấy một đống quần áo liền xông ra ngoài cửa phòng ——

“Chức Tâm tỷ!”

Đột nhiên nghe Hạ nhi bên ngoài phòng kêu to.

Ung Tuấn vội vàng đứng lên, vọt ra ngoài cửa.

Chỉ thấy Hạ nhi ngồi chồm hổm trên mặt đất, gập đến độ bật khóc, tựa như không biết làm thế nào.

Mà bất tỉnh nằm ở trên mặt tuyết, khuôn mặt mảnh mai xinh đẹp giờ trắng bệch không có huyết sắc, là Chức Tâm.

Ngay đêm đó đại phu lập tức tới Phủ chẩn bệnh, kết luận là mắc phong hàn giống như Đông nhi, cần đưa ra khỏi Phủ.

“Còn muốn để nàng như vậy, dựa vào tính tình này liệu có tiếp tục kéo dài nữa hay không?” Phúc tấn không đồng ý.

Nàng mặc dù không ủng hộ Chúc Tâm tính tình cương liệt, nhưng dù sao đã yêu thương Chúc Tâm rất nhiều năm, phúc tấn không thể nhìn thấy Chúc Tâm tiếp tục chịu khổ.

“Tính tình đứa nhỏ này ta hiểu, đau khổ đến mấy cũng đều nuốt vào bụng, nếu như người nhất định giữ nàng ở bên người, nàng sẽ không khuất phục. Nhưng nếu người tức giận muốn trừng phạt nàng, thế thì hãy đưa nàng đi đi! Nhất định không được đối xử với nàng như thế, ta thấy mà đau lòng.” Phúc tấn nói với Ung Tuấn.

Ung Tuấn gương mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào Chúc Tâm đang nằm ở trên giường, mắt lạnh không đáp.

“Hoặc là, người trả nàng lại cho ta!” Phúc tấn nói tiếp: “Lúc tám tuổi ta giao nàng cho người, hiện tại ngạch nương cầu xin người trả nàng lại cho ta, có được không?”

Ung Tuấn vẫn không trả lời.

“A mà người mấy ngày nữa là từ quan ngoại trở về Phủ mừng sang năm mới rồi, ta nghe theo lời đại phu, trước tiên đưa Chúc Tâm ra Phủ, mấy ngày nay người suy nghĩ một chút, quyết định thế nào sớm nói cho ta biết ——”

“Nàng không thể ra Phủ.”

“Cái gì?”

“Nàng hiện tại bệnh nặng, không thể ra Phủ.” Hần nhắm mắt, lặp lại lần nữa.

“Bệnh nặng!” Phúc tấn cho là Ung Tuấn nghe không hiểu, vì vậy giải thích: “Nàng bị bệnh nặng, nhất định phải xuất Phủ!”

“Ta sẽ không cho nàng xuất Phủ.” Hần bình tĩnh nói: “Ngạch nương nếu lo sợ, có thể không tới biệt viện của ta.”

Phúc tấn hít vào một hơi, không nhận được mở to mắt nhìn hần chằm chằm. “Người nói cái gì? Nghe nói Đông nhi ở khu nhà bên ngoài đến nay bệnh vẫn còn nặng, nha đầu kia không biết mắc bệnh gì lây cho Chúc Tâm! Nhưng ý của người là, người lại muốn giữ Chúc Tâm ở lại trong Phủ, lại còn ở trong biệt viện của người?” Nàng lạnh giọng hỏi.

“Không sai.” Ung Tuấn trầm giọng đáp.

Nghe hần đáp như thế, phúc tấn không chịu được nữa. “Người điên rồi!” Phúc tấn cao giọng mắng hần. “Nha đầu này đã cho người ăn độc gì? Tại sao người điên rồi, hành hạ nàng còn muốn hành hạ bản thân mình!”

Phúc tấn vốn khoan hậu cũng không thể đối với tánh mạng nhi tử mình không để ý, đúng như nàng vừa nói, nàng thật sự lo lắng Chúc Tâm sẽ lây bệnh.

“Không còn sớm, mời ngạch nương về Tứ Hỷ trai nghỉ ngơi.” Ung Tuấn lạnh giọng, ngoảnh mặt làm ngơ đối với lời nói phúc tấn.

“Người ——”

“Lục Hà!” Hần lớn tiếng kêu vào Lục Hà, lần áp lời nói của phúc tấn.

“Bối Lặc Gia.” Lục Hà nghe tiếng vội vàng chạy vào.

Phúc tấn tức giận, nhìn chằm chằm Ung Tuấn lại kêu: “Người thế nào ——”

“Lập tức đưa phúc tấn về phòng nghỉ ngơi!” Ung Tuấn cắt ngang lời phúc tấn.

“Vâng.” Lục Hà theo lời diu phúc tấn.

Phúc tấn giận đến phát run, lại không thể làm gì Ung Tuấn!

Trên đường trở về Tứ Hỉ trai, phúc tấn trong lòng buồn bực, bực mình nhớ lại tình cảnh lần đầu Chúc Tâm đến vương Phủ ——

Đứa nhỏ này thật xinh đẹp, đẹp đến mức không giống những đứa nhỏ nhà bình thường, lại muốn bán mình làm nha hoàn.

Vậy mà, đến đêm nay, phúc tấn mới rút cuộc tỉnh ngộ, hiểu được ý nghĩa câu nói mỹ nhân họa thủy!

Đáng tiếc nàng tỉnh ngộ quá chậm, ngày Chúc Tâm vào Vương Phủ, nàng nên nghĩ đến, đứa nhỏ này quá mức xinh đẹp, sẽ không mang đến phúc khí.

Bây giờ Chúc Tâm ở đây.

Cuối cùng là họa, không phải phúc ư?

Trong đêm yên tĩnh, Ung Tuấn ngồi ở bên giường, trầm tĩnh mà nhìn người nằm trên giường của mình, thân hình mảnh khảnh gầy yếu.

Nàng hạ độc gì cho hắn? Lời nói của Phúc tấn còn vang vọng bên tai.

Mặc kệ Chúc Tâm đối với hắn hạ độc gì, hắn thừa nhận, đối với nàng hắn buông tay không được.

Không thể phủ nhận, dáng vẻ bên ngoài của nàng, chính là nguyên nhân chính hấp dẫn hắn, nhưng hắn cũng đã gặp nhiều cô gái tướng mạo xinh đẹp, Chúc Tâm quả thật rất đẹp, có lẽ so bất kỳ mỹ nữ nào hắn đã gặp qua, nhưng mà đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu làm hắn buông tay không được.

Hay là bởi vì không chiếm được nàng?

Hay là bởi vì nàng muốn hắn chung tình!

Hắn hiểu được, hắn trước sau đều hiểu nàng muốn cái gì, nhưng lại không thể hứa hẹn cùng nàng.

Bởi vì hắn đối với nàng không thể buông tay, nhưng còn chưa đủ để chung tình đến cùng trời cuối đất, biển cạn đá mòn.

Năm tháng sẽ khiến cho Lưu Kim thất sắc, mỹ nhân già đi, hiện tại hắn thích nàng, mãnh liệt thích nàng. Nhưng tương lai, chính hắn cũng không thể bảo đảm.

Có lẽ nhiều năm sau, vẫn là thích như lúc này, cũng có lẽ, tình yêu này không quá ba năm đã biến chất.

Trước đây ở Giang Nam mấy năm, hắn từng quen một nữ nhân, bởi vì sâu sắc hiểu rõ, nồng tình cùng mật ý không thể vĩnh hằng. Một năm, hai năm đã là yêu cầu xa vời, đòi hỏi quá đáng một đời một kiếp, đó là khờ dại.

Có lẽ bởi vì nàng là nữ nhân, cho nên khờ dại. Cho nên nàng phản kháng hắn, xa lánh hắn, bởi vì không cầu được cùng trời cuối đất, nên tình nguyện xa lánh cách ly.

Hắn hiểu nàng, hiểu tâm tính của nàng.

Nhưng những điều nàng muốn, hắn vẫn không thể cho.

Thông minh thông tuệ như nàng, cuối cùng cũng hiểu hắn không thể cho, cho nên cố ý xa cách hắn, thà làm nha hoàn, không chịu làm thiếp.

“Bối Lặc Gia, nên cho Chúc Tâm tỳ uống thuốc rồi.” Hạ nhi bưng vừa thuốc đã sắc đi vào.

Ung Tuấn không nói một lời nhận lấy thuốc.

Hạ nhi sưng sốt một chút. “Bối Lặc Gia, để nô tỳ làm được rồi.”

“Người xuống dưới, ta tự tay cho nàng uống.” Ung Tuấn mặt không chút thay đổi nói.

“Vâng.” Hạ nhi tuy có nghi ngờ, nhưng bởi vì trời sanh tính tình khôn khéo, cho nên lập tức lui xuống.

Sau khi Hạ nhi đi, Ung Tuấn nhìn người nằm trên giường, ánh mắt hẩn nồng nàn, sau đó dùng miệng ngậm thuốc đưa xuống môi nàng ——

Một ít nước thuốc tràn ra mang hơi thở có mùi đàn hương từ môi nàng, hẩn híp mắt, cúi đầu từ từ hôn tới khô sạch.

Chức Tâm ưm một tiếng, tuy mang bệnh, nhưng phụ nữ đối với ôn nhu chăm sóc vẫn có cảm giác tự nhiên.

Hắn đưa tay, vuốt lại ít tóc bay rối bên má của nàng, ánh mắt sáng rực chăm chú nhìn nàng không buồn chớp mắt, kinh ngạc vì gương mặt này vô cùng xinh đẹp tựa như tuyết trắng, trong lòng dâng lên cảm giác kích động mãnh liệt không thể đè nén.

Đối với nàng, từ lúc tám tuổi gặp mặt lần đầu, vẫn mãnh liệt tồn tại dục vọng chiếm hữu.

Mặc dù không thể hứa hẹn với nàng một đời một kiếp, nhưng bây giờ hắn thực sự buông tay không được!

Nói hẩn ích kỷ cũng tốt, tự lợi cũng được ——

Vào giờ phút này, hắn vẫn sẽ mạnh mẽ muốn chiếm lấy nàng.

9. Q.1 - Chương 9

Được Ung Tuấn hết lòng chăm sóc, bệnh tình của Chức Tâm qua mấy ngày đã có chuyển biến tốt, có lẽ được trời ban phúc, thuốc đại phu vừa bốc liền phù hợp, Chức Tâm nằm trên giường chưa quá mười ngày cuối cùng cũng tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, Chức Tâm chỉ thấy mình ngủ ở phòng của Ung Tuấn, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Buổi chiều Hạ nhi đưa thuốc tới, Chức Tâm hỏi nàng, Hạ nhi mới nói: “Mấy ngày qua Bối Lạc Gia ban đêm đều ngủ tạm ở phòng nhỏ phía đông Phúc Yên Cư.”

Chức Tâm không hiểu, nàng là nô tài, nhưng Ung Tuấn lại để nàng nằm trong phòng của hắn, còn hẩn lại ngủ ở Phúc Yên cư, chuyện này là sao?

Vì việc làm này của hẩn, lại khiến cho Chức Tâm cảm thấy lòng mình giống như bông liễu trong gió, lung lay bất an.

“Chức Tâm tỷ, tỷ không biết sao? Mấy ngày qua đều do Bối Lạc Gia chăm sóc cho người.” Hạ nhi nói.

“Hẩn chăm sóc cho ta?” Chức Tâm kinh ngạc hỏi Hạ Nhi: “Hẩn tại sao lại chăm sóc ta? Tại sao hẩn còn nhường lại phòng mình cho ta?”

Hạ nhi không trả lời được, nàng tuổi còn nhỏ, cũng không biết tại sao, nhưng nàng nhớ đến chuyện phúc tấn cùng Bối Lạc Gia tranh chấp, vì vậy nàng nói với Chức Tâm: “Ban đầu Bối Lạc Gia muốn giữ tỷ lại nhưng phúc tấn cố gắng ngăn cản, muốn đưa tỷ ra ngoài Phủ, người lo Chức Tâm tỷ lây bệnh cho Bối Lạc Gia, nhưng Bối Lạc Gia không chịu, nhất định phải giữ tỷ bằng được, phúc tấn không cách nào ngăn cản người, giận tới mức mấy bữa nay không có nói chuyện với người.”

Nghe Hạ nhi kể chuyện này, Chức Tâm sững người.

“Chức Tâm tỷ, Gia đối với người tốt như vậy, người vì sao không theo hầu hạ Gia? Nếu tỷ có thể quay lại hầu hạ Gia thì thật là tốt? Trước đây Đông nhi lừa dối, Hạ nhi ta vừa ngốc tay chân lại hậu đậu, hơn nữa không ai có thể giống như tỷ cẩn thận khéo tay, hầu hạ Gia tốt như vậy.” Hạ nhi ngổ ngẩn nói.

Chức Tâm cúi đầu, không nói điều gì.

Hạ nhi nghĩ rằng nàng mệt mỏi, vì vậy đỡ nàng nằm trên giường, giúp nàng đắp chăn rồi mới xoay người đi ra ngoài.

“Hạ nhi.” Chúc Tâm chợt lên tiếng kêu Hạ nhi.

Hạ nhi dừng bước, xoay đầu lại nhìn Chúc Tâm. “Còn có chuyện gì sao? Chúc Tâm tỷ?”

Chúc Tâm lắc đầu. “Ngày mai, giúp ta mời Bối Lạc Gia, ta có chuyện muốn nói với Bối Lạc Gia.”

Hạ nhi mỉm cười. “Ta không cần mời Bối Lạc Gia, Gia ngày nào cũng đến.” Nàng cười bước ra khỏi phòng, sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại.

Ban đêm, Chúc Tâm mở to mắt nhìn chăm chăm lên mặt tường sáng trắng.

Phải làm sao mới tốt?

Nàng có thể làm sao làm mới tốt.

Phải làm sao mới không nợ hấn? Phải làm như thế nào, mới có thể không phụ tấm lòng trước kia của mình?

Ung Tuấn đến rất sớm.

Trời vừa sáng chưa bao lâu, hấn đã bước vào trong phòng, lại thấy nàng đang ngồi dựa vào đầu giường.

“Thân thể còn yếu, sao lại dậy sớm như vậy?” Hấn đi tới bên giường, nâng chiếc cầm mảnh mai của nàng lên hỏi.

“Mấy bữa nay nô tỳ ngủ nhiều rồi, ban đêm cũng không ngủ thêm được nữa.”

Hấn thu tay lại, chăm chú nhìn nàng, rồi từ từ ngồi xuống cạnh giường, đề lên y phục nàng. “Vì đây là giường của ta, cho nên không ngủ được?”

“Dạ, không phải vậy.”

“Dạ, dạ cái gì? Không phải, không phải cái gì?”

Nàng rũ mắt xuống. “Dạ, bởi vì chiếm giường của Bối Lạc Gia nô tỳ cảm thấy lo lắng, cho nên không ngủ được.” Nàng lại nói: “Không phải, là vì nô tỳ trong lòng có chuyện, cho nên trằn trọc cả đêm, khó có thể ngủ được.”

“Giường không nhận người, chỉ có người quen giường. Chỉ cần trong lòng nghĩ tới, người nào ngủ ở giường này, người nào là chủ nhân của cái giường này, vậy có thể ngủ.” Hấn lạt nhạt nói.

Nàng nhắm mắt không trả lời.

“Trong lòng có chuyện, sẽ tổn hại tinh thần.” Hấn lại nói.

Chúc Tâm giương mắt, nhìn thẳng vào con ngươi thâm trầm của hấn. “Bối Lạc Gia không nên giữ nô tỳ lại Phủ, không nên đối tốt với nô tỳ, không nên vì nô tỳ mà chống đối phúc tấn.”

Hấn cười nhẹ. “Mới hừng sáng, ngươi đã đặt cho ta ba cái không nên. Cho dù làm thế là không nên, ta vẫn phải làm, nếu đã làm, thì sẽ không có cái gì nên hay không nên. Vận mệnh đời người, lúc đó đã định, muốn quay đầu lại nói hối hận, cũng đã quá trễ.”

Chúc Tâm chăm chú nhìn hấn trái tim thất lại. “Vì nô tỳ không xứng đáng.” Nàng nói, sắc mặt trắng bệch.

“Có đáng giá hay không, tùy theo suy nghĩ mỗi người.”

Cách đây không lâu, nàng cũng nghe hấn nói qua những lời này.

Có đáng tiền hay không, là do người mua tranh quyết định.

Nàng không muốn nghe lại lời này, lời này không nên từ miệng hấn lần nữa nói cho nàng nghe.

“Bối Lạc Gia muốn nô tỳ báo đáp cho người thế nào?” Nàng mở to mắt, gương mặt không biểu cảm.

Hắn nhìn nàng hồi lâu, sau đó lãnh đạm nói: “Người đến phòng phúc tấn, đi theo hầu hạ người.” Hắn giữ nàng lại, nhưng không cho phép nàng tiếp tục làm việc nặng.

Chức Tâm nhìn chằm chằm thành giường, cũng không trả lời.

“Thế nào? Người giận phúc tấn?” Hắn hỏi.

Hắn biết khi nàng tỉnh lại, Hạ nhi nhất định sẽ nói rõ mọi chuyện cho nàng biết.

Chức Tâm lắc đầu. “Nô tỳ không giận phúc tấn.”

“Người biết lúc người mang bệnh, phúc tấn muốn mang người ra khỏi Phủ?”

“Phúc tấn không làm sai, nô tỳ ở lại sẽ gây hại cho Bối Lặc Gia, cho nên nô tỳ tuyệt không dám trách phúc tấn, nhưng nô tỳ vẫn chân thành biết ơn Bối Lặc Gia.”

Hắn không lên tiếng.

“Vì vậy nô tỳ muốn ở lại, hầu hạ người.” Nàng lại nói.

Thế nhưng những lời này, cũng không làm cho hắn vui mừng. “Cảm kích ta, cho nên muốn hầu hạ ta?” Hắn hỏi.

Chức Tâm gật đầu.

Ung Tuấn thu lại con ngươi lạnh giá, hạ giọng nói: “Chức Tâm, người biết điều ta muốn, không phải sự cảm kích của người, cũng không cần người hầu hạ.”

Nàng nhìn lại hắn, sâu thẳm trong tim quặn đau.

Một lúc lâu sau, nàng tái nhợt nhưng lại kiên định nói: “Nô tỳ thân là kẻ hèn, trong người không có thứ gì đáng giá, chỉ có thể một đời làm nô bộc để báo đáp Bối Lặc Gia.”

Ung Tuấn ánh mắt trầm lại, chăm chú nhìn nàng một khắc, sau đó bỗng nhiên đứng lên.

“Trong Vương Phủ có hơn trăm người nô bộc, ta muốn người cảm kích như vậy làm gì?” Hắn chăm chăm nhìn nàng, cười lạnh. “Người khiến ta rất thất vọng, làm trái tim lạnh giá của ta quá yếu mềm!”

Chức Tâm trở mắt nhìn sàn nhà sáng bóng trong phòng, sắc mặt đỏ ửng.

“Nếu không tâm không ý, cũng không cần phải miễn cưỡng!” Hắn lạnh nhạt nói: “Sau khi khỏi bệnh người phải đi hầu hạ phúc tấn, không cần xuất hiện trước mặt ta, khiến ta bực dọc.”

Dứt lời, hắn vút áo khoác lại, rời khỏi phòng mà không quay đầu lại.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Chức Tâm.

Nàng vẫn như cũ trở mắt nhìn sàn nhà, sắc mặt vẫn thẫn thờ như cũ, nhưng trong hốc mắt của nàng đã ngưng đọng nước mắt, môi cắn chặt, trái tim rỉ máu.

Đêm đã khuya.

Chức Tâm khỏi bệnh đã được vài ngày, mấy ngày này nàng đều hầu hạ bên cạnh phúc tấn, phúc tấn cũng không quan tâm trước đây đã xảy ra chuyện gì, vẫn như trước đối xử rất tốt với Chức Tâm.

Chỉ là phúc tấn mỗi lần nhìn thấy Chức Tâm, trong lòng lại phiền não, đợi Vương Gia trở lại, nàng nhất định phải đem mớ tâm sự này giải quyết cho xong.

Đêm đã rất khuya.

Nhưng cây đèn nhỏ trong phòng Chức Tâm vẫn còn sáng, nàng đang chuyên tâm thêu một túi hương, vì một nam nhân thêu túi hương.

Mặc dù hắn không muốn gặp nàng, nhưng nàng vẫn muốn thêu túi hương, không tại sao, đơn giản là lời hứa với hắn, nàng vẫn chưa quên.

Chỉ là, trong quá khứ không tìm được có gì để tiếp tục thêu túi thơm cho hấn, nhưng bây giờ, nàng có thể cầm kim thêu túi thơm cho hấn, bởi vì khi nàng bị bệnh hấn đã không bỏ rơi nàng, hấn chăm sóc nàng, thậm chí đem mình phòng mình tặng ột nha hoàn như nàng.

Đã mấy đêm liền, nàng không ngủ không nghỉ, chỉ để thêu chiếc túi thơm này.

Nàng chuyên tâm thêu, ánh mắt chăm chú nhìn mặt thêu, tập trung đến nín thở, tập trung tinh thần, giống như đây là chuyện hệ trọng nhất trong đời nàng, cho dù ngày mai có chết, nàng cũng nhất định phải hoàn thành nó.

Bên ngoài phòng nhỏ, bóng đêm bao trùm.

Vậy mà lòng của nàng trong sáng.

Nàng hiểu, nàng vì cái gì mà cố chấp.

Ngày Ba Vương Gia trở về Vương Phủ, trên dưới Ba Vương Phủ đều mừng rỡ.

Ba Vương Gia là đại tướng trấn thủ biên cương, là khâm mệnh Tướng quân, vì lẽ đó mà Ba Vương Phủ được hoàng thượng nể trọng, quyền quý đương triều.

Mà Ba Vương Gia chỉ có một người con, nhi tử này từ nhỏ đã được dạy dỗ, đại a ca võ công đương nhiên hơn người. Nhưng mà vị đại a ca này lại yêu thích doanh thương hơn là làm một đại tướng quân, Ba Vương Gia là nhân vật anh hùng, hấn lại đau đầu với đứa con của mình, thế nhưng trưởng tử thông minh hơn người, trí mưu linh hoạt, hấn có thể tranh luận khiến A mã hấn có miệng cũng khó trả lời, giống như hấn tạm thời không phải là Ba Vương Gia, hơn nữa được phúc tấn dung túng, Ba Vương Gia đối với nhi tử không thể làm gì, tuy là đau lòng nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể mặc kệ hấn.

Phúc tấn thấy chồng trở về, đương nhiên vui mừng, nhưng mà nàng càng vui mừng hơn chính là, những chuyện nàng giấu trong lòng mấy ngày nay cuối cùng cũng có chỗ trút bầu tâm sự.

Vui mừng ban ngày qua đi, buổi tối ở trong phòng ngủ, phúc tấn không để cho Vương Gia nghỉ ngơi, lại lôi kéo Vương Gia ra nói chuyện.

“Ta có lời muốn nói cùng Vương Gia.”

“Nói cái gì, ngày mai nói không được sao? Chạy mấy ngày đường, long đong mệt mỏi trở lại Kinh Thành, ta mệt rồi.” Vương Gia nói.

“Ta biết rõ Vương Gia mệt mỏi, nhưng người quanh năm suốt tháng không ở trong phủ, chuyện này lại không phải chuyện đùa, ta muốn nói trước với người, nhưng tối nay không muốn cùng người thương lượng ổn thỏa, chỉ cần người để trong lòng là được.” Phúc tấn uyển chuyển nói.

Vương Gia thấy phúc tấn khẩn thiết nói chuyện, vì vậy lòng trầm xuống. “Nàng nói đi!”

“Vương Gia hôm nay cũng nhìn thấy Tuấn Nhi rồi, chúng ta chỉ có một đứa con này, Vương Gia chẳng lẽ cũng không quan tâm sao?”

Vương Gia cau mày. “Nàng không đi ngủ, thì ra là muốn chỉ trích ta? Nàng cũng không phải là không biết, ta nhận hoàng mệnh không thể ở lại Kinh Thành lâu được, tuy là bất đắc dĩ nhưng thân bất do kỷ.”

“Ta không phải trách Vương Gia, ta chỉ muốn Vương Gia phân phối tinh thần, nhớ tới con mình.” Phúc tấn nói.

“Tuấn nhi thế nào? Ta thấy hấn rất tốt!”

“Hấn rất tốt, nhưng hấn năm nay đã không còn nhỏ, nhà binh thường đến này tuổi đã sớm lấy vợ sinh con.”

Vương Gia mặt mũi thông suốt. “Ý của nàng là ——”

“Ta chính là ý này.” Phúc tấn mỉm cười, Vương Gia rốt cuộc cũng đã nghe hiểu, khiến cho nàng tạm thời buông tảng đá trong lòng xuống. “Chuyện này cũng cần Vương Gia mới có thể thành toàn, chỉ là Kinh

Thành dòng dõi quý tộc, không một ai Vương Gia không quen. Ta muốn tìm một người người có thể xứng với Tuấn Nhi, tìm một cách cách hiền lương thực đức.”

Vương Gia nhếch môi cười. “Chuyện này còn không dễ dàng?”

“Tuy là dễ dàng, nhưng Vương Gia xem đi, nha đầu Chúc Tâm bên cạnh Tuấn Nhi, dung mạo như thế nào? Ngay cả tỳ nữ còn như vậy, muốn cho Tuấn nhi chọn làm thê tử, dung mạo tất nhiên không thể tầm thường được.”

Vương Gia nhướng mày lên. “Nếu so về dung mạo xinh đẹp với tiểu nha đầu kia, đây cũng không phải chuyện dễ rồi!”

“Ta hiểu, cho nên mới muốn Vương Gia quan tâm, đạo lý là ở đây.”

Phúc tấn nhắc nhở Vương Gia, hấn híp mắt trầm tư, một hồi lâu sau quay sang phúc tấn nói: “Chuyện này, ta nhớ kỹ rồi.”

Nửa khối đá còn lại trong lòng phúc tấn lúc này mới rơi xuống.

“Tất cả nhờ Vương Gia lo lắng.”

“Tuấn nhi cũng là con ta, đáng lẽ nên thế.” Vương Gia nói.

Phúc tấn lộ vẻ mặt nụ cười.

Nàng yêu cầu Vương Gia tìm một kiều nữ tướng mạo xinh đẹp, chính là bởi vì Chúc Tâm.

Đối với Chúc Tâm, Ung Tuấn chẳng lẽ không phải là thế sao?

Không phải chỉ vì Chúc Tâm có dung mạo xinh đẹp hơn người, nên mới mê luyến nàng?

Phúc tấn tin tưởng, một khi Ung Tuấn cưới một thê tử tướng mạo xinh đẹp cùng thân phận cao quý, hẳn nhất định vì kiều thê mới cưới mà hồi tâm. Đến lúc đó cho dù là Chúc Tâm, lòng của Ung Tuấn cũng sẽ lạnh nhạt, càng không nói đến Khổng Hồng Ngọc, các nàng cũng sẽ không còn làm cho phúc tấn phiền lòng.

Buổi tối sau khi hầu hạ phúc tấn đi ngủ, Chúc Tâm mới về đến phòng thấp nển lên, tiếp tục ngồi xuống thêu chiếc túi thơm vẫn chưa hoàn thành.

“Chúc Tâm.” Lục Hà đến phòng tìm nàng. “Ta thấy mấy đêm nay người hình như không ngủ, bệnh vừa mới hết, tại sao không đi nghỉ ngơi?” Nàng đi vào phòng hỏi.

Thấy Chúc Tâm tay đang thêu túi thơm, Lục Hà sưng sốt một chút. “Đây là cái gì, người thêu cho ai?”

Cúi đầu, Chúc Tâm nói: “Ta thêu chơi, chắc giữ gìn dùng.”

“Người gạt ai chứ? Đây rõ ràng là túi thơm thêu cho nam nhân mà.” Lục Hà híp mắt. “Mà ta nhớ, người lúc trước đã thêu một cái cho Bối Lặc Gia rồi, bây giờ lại thêu, chẳng lẽ vẫn thêu cho Bối Lặc Gia sao?”

Nàng dừng lại, chăm chú nhìn mặt thêu.

“Thêu làm gì? Người đã cự tuyệt Bối Lặc Gia, tại sao còn muốn thêu túi thơm?” Lục Hà không hiểu.

“Ta nhận lời Bối Lặc Gia, sẽ thêu cho hắn một túi thơm.” Chúc Tâm ngẩng đầu lên nhìn Lục Hà, sắc mặt bình tĩnh. “Huống chi Bối Lặc Gia đối với ta có ân cứu mạng, thêu túi thơm cho hắn là việc ta có thể làm.”

Lục Hà lắc đầu, phản đối. “Đây chỉ là cái cớ.” Nàng nói: “Từ xưa đến nay, nữ nhân vì báo ân nhân ân cứu mạng, chỉ biết xả thân quên mình, hay hoặc là ân nhân muốn cái gì liền cho cái đó, cho dù lấy thân báo đáp cũng không chối từ. Ta chưa từng nghe nói, vì báo ân cứu mạng thêu túi thơm. Nữ nhân sẽ không vì ân nhân thêu túi thơm, sẽ chỉ vì người tình thêu túi thơm.”

Lời nói của Lục Hà khiến Chúc Tâm kinh hãi.

“Người có thể gạt ta, nhưng không lừa được chính người.” Lục Hà nói: “Thường ngày người thông minh lanh lợi hơn ta không biết bao nhiêu lần, cho nên phúc tấn mới thích người như vậy, nhưng vì cái gì trong chuyện Bối Lặc Gia, người liền biến thành người khác, so với ta còn ngốc nghếch, khờ dại hơn?”

Trong phòng nhỏ, không khí giống như đông lại.

Những lời Lục Hà nói giống như cây kim đâm khoét sâu vào lòng của Chúc Tâm.

“Chức Tâm, ta vẫn muốn hỏi người, người tại sao lại như thế? Tại sao phải khổ sở như vậy? Bối Lặc Gia cũng không hiểu rõ người, người mang ủy khuất vào mình, nhưng cả phúc tấn cũng trách người.”

Chức Tâm lại lắc đầu. “Hắn biết, hắn hiểu được.”

“Cái gì?” Lục Hà không hiểu.

Chức Tâm cúi đầu. “Phúc tấn oán trách ta là có lý, ta không uất ức, ta thực sự đã làm cho phúc tấn tức giận.”

“Người biết rõ phúc tấn tức giận, tại sao còn khẳng khái làm như vậy?”

“Bởi vì Bối Lặc Gia cái gì cũng hiểu, nếu đã hiểu, ta sẽ không thể làm chủ bản thân mình.” Nàng bình tĩnh nói.

“Chức Tâm, người nói cái gì, sao ta một câu cũng nghe không hiểu.”

Chức Tâm ngẩng lên nhìn Lục Hà, nhàn nhạt nói với nàng: “Nếu như Bối Lặc Gia không hiểu, như vậy ta có lẽ có thể giả khờ, có thể không không cần quan tâm, giống như những cô gái bình thường khác, chấp nhận số mệnh, vì phu quân ta cũng không biết ta yêu hắn. Nhưng hắn hiểu, hắn cái gì cũng hiểu, cũng bởi vì như thế khiến ta đau khổ, cho nên ta không thể xem như không có việc gì, cùng hắn sống cuộc sống bình thường, ta không làm được.”

Lục Hà ngây dại, sâu sắc nhìn Chức Tâm. “Ý của người là, người yêu Bối Lặc Gia, nhưng Bối Lặc Gia hắn.”

Lục Hà nói đến một nửa, nàng lại không thể tiếp tục nói.

“Mặc kệ hắn nghĩ cái gì, mặc kệ hắn có bao nhiêu toan tính, ta chỉ muốn nắm bắt trái tim của mình, vậy là đủ rồi.”

Trong lòng Lục Hà như bị vật gì đó đè nặng. “Chức Tâm, hiện tại ta hiểu rõ rồi, nhưng lại không thấy người thông minh, ngược lại cảm thấy người càng ngốc hơn.” Nàng khó chịu thay Chức Tâm.

“Ta ngốc ư, Lục Hà tỷ?” Chức Tâm lại cười. “Làm nha hoàn có lẽ ta ngốc, nhưng làm nữ nhân, ta không ngốc.”

Lục Hà nhú mày, giống như sắp khóc. “Người sao có thể như vậy chứ? Người không nên làm nha hoàn!”

“Không ai muốn làm nha hoàn.” Chức Tâm cười nói.

Lục Hà sững sốt, hốc mắt rưng rưng, hồi lâu vẫn nói không ra lời.

“Chức Tâm, ta không giống người, ta nhất định không giống người.” Lục Hà gắng sức nói, như đang nói với chính mình.

“Lục Hà tỷ, người sẽ không giống ta, không ai có thể giống ai. Bởi vì mỗi người đã đến thế gian này trong lòng đều có chỗ tổn thương, đều có tình cảm ở trong lòng, đều có thử thách.”

Lục Hà kinh ngạc nhìn nàng, tiếp tục không nói nên lời.

Nữ nhân đời thường, cũng có ưu phiền sao? Trong lúc ưu phiền, còn có thể nắm chặt mình, bình tĩnh đón nhận sao?

Bởi vì là Chức Tâm nên mới đặc biệt như vậy!

Lục Hà đi rồi, lòng Chức Tâm trấn tĩnh lại, đêm nay nhất định phải thêu xong túi thơm.

Nhưng mà, cố chấp thêu xong túi thơm, thật sự muốn đưa cho Ung Tuấn sao?

Sẽ không, nàng sẽ cất túi thơm đi, giấu dưới gối của nàng.

Bởi vì vật này nàng phải giữ lại.

Vật này không phải của hấn, không nên đeo trên hông hấn, càng không cần hấn biết được.

Mỗi dịp mừng một, mười lăm, Ba phúc tấn đều sẽ ra ngoài Kinh Thành để dâng hương tụng kinh cầu bình an.

Sáng sớm hôm đó, Chúc Tâm đã chuẩn bị xong đồ dâng hương là hoa tươi quả ngọt, cùng phúc tấn đi vào Chùa lễ Phật, Lục Hà ở lại trong Phủ xử lý công việc lặt vặt.

Lễ Phật xong, Chúc Tâm thu dọn lễ vật xong xuôi liền theo phúc tấn rời khỏi Chùa, nhưng mới đi đến trước cửa Chùa, phúc tấn bỗng nhiên dừng lại.

“Chúc Tâm, người xem, ở đây có một cô nương, nàng té trên đất nhìn giống như bệnh rất nặng!”

“Phúc tấn, người đừng quan tâm, nói không chừng chỉ là giả chết lừa tiền.”

Chung quanh đây ăn xin rất nhiều, chỗ phố xá sầm uất, hạng người nào cũng có, không thể không đề phòng.

“Không phải thế đâu? Ta thấy cô nương này xinh đẹp hơn người. Người mau tới xem xem, hai người các người, đúng là cùng một dạng người, đều khiến người khác động lòng như vậy.”

“Phúc tấn, người đừng đến gần, để Chúc Tâm đến xem.” Nàng ngăn cản phúc tấn, bảo vệ phúc tấn.

Tiến về trước, nàng thấy một nữ tử đang ủ rũ nằm bên cửa Chùa, dường như chỉ còn vài hơi thở.

Cô gái thấy nàng, chợt bình tĩnh mở ra hai mắt, trong mắt như có một tia kinh ngạc, như có tiếng thở dài.

.

Cho đến trước khi cô gái hôn mê, nàng vẫn cứ quỳ lạy nhìn Chúc Tâm, mãi đến khi sắp mất đi ý thức. Trong miệng còn lẩm bẩm thì thầm:

“Điềm đạm uyển chuyển hàm xúc, dịu dàng tự nhiên. Định Kỳ, ta rốt cuộc đã tìm được người con gái người yêu thích.”

Phúc tấn đến Chùa Hiền Lương lễ Phật, khi trở về bị kinh sợ, lại còn mang về một tên ăn mày.

Nhóm hạ nhân trong Phủ không có việc gì làm, liền tụ lại nói huyền thoại, lần này lời đồn như thế, trong Phủ từ trên xuống dưới ai ai cũng thấy tò mò, muốn xem xem tên ăn mày này là ai? Rốt cuộc bộ dáng như thế nào? Tại sao Phúc tấn lại mang một tên ăn mày bẩn thỉu về vương Phủ?

Phúc tấn mặc dù thương người, nhưng cũng sợ tên ăn xin này có bệnh trên người, vì vậy muốn Chúc Tâm mời đại phu đến khám cho nàng.

Chúc Tâm đi mời đại phu, tự mình cũng chăm sóc cho nữ tử không rõ lai lịch tên gọi Ba Ca này, nàng không sợ nhiễm bệnh.

Chúc Tâm từ đáy lòng thương hại Ba Ca, ngày đó ở bên ngoài cửa Chùa trông thấy nàng trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng đáy mắt lại tang thương hiu quạnh, Chúc Tâm như thấy lại lúc mình tám tuổi.

Ba Ca hôn mê chưa tỉnh, Chúc Tâm hai ngày hai đêm không ngủ không nghỉ chăm sóc cho nàng, không nghĩ tới bản thân.

Vì vậy sáng sớm hôm nay nàng lại nhiễm bệnh, nàng bị bệnh, lúc này phúc tấn không còn muốn nàng rời Phủ, chỉ cần dời đến viện khác, không để Chúc Tâm ảnh hưởng tới mình và Vương Gia, cũng không muốn Chúc Tâm lây bệnh cho những nha đầu khác. Về phần đứa bé ăn xin kia, phúc tấn muốn tự mình Chúc Tâm chăm sóc.

Chúc Tâm mang bệnh còn phải cách ly phòng ở của nàng, Hạ nhi chỉ có thể giúp nàng chuyển phòng, lại không thể làm gì, vì vậy ngồi khóc cả đêm.

Buổi sáng Hạ nhi hầu hạ chủ tử rửa mặt, con mắt là sưng đỏ.

“Mắt của người bị làm sao?” Ung Tuấn lạnh lùng hỏi nàng.

“Dạ... Sạo ạ?” Hạ nhi ngơ ngác đáp lời.

“Mắt sưng húp lại, người còn có thể hầu hạ ta?”

“Nô tỳ. . . .” Hạ nhi sờ sờ mắt của mình. “Nô tỳ có thể hầu hạ Bối Lặc Gia.” Hạ nhi lại thút thít .

“Người khóc cái gì?” Ung Tuấn lãnh đạm quan sát nàng.

“Nô tỳ, nô tỳ là vì Chúc Tâm tỳ mà đau lòng.”

Nghe thấy hai từ Chúc Tâm, sắc mặt Ung Tuấn cứng lại.

“Chúc Tâm tỳ thật đáng thương, mắc bệnh, phúc tấn còn kêu nàng dọn khỏi phòng nhỏ, một mình phải ở gác viện bên cạnh phòng chứa củi. Nô tỳ thấy Chúc Tâm tỳ như vậy, cảm thấy đau buồn, sau này nếu nô tỳ ngã bệnh, không biết có phải dời đến gác viện mà ở?”

Hạ nhi vẫn còn nhỏ, sẽ không che giấu tâm sự.

Lúc đầu nàng là không cam lòng thay cho Chúc Tâm, người nàng xem như tỷ tỷ ruột của mình, nhưng thật ra cũng là tự thương xót chính bản thân mình cũng là số mạng tồi tệ.

Ung Tuấn âm trầm nhìn chằm chằm Hạ nhi, hồi lâu cũng không lên tiếng.

Hạ nhi thút tha thút thít , hồi lâu cũng không ngớt tiếng.

“Người nói nàng ngã bệnh, bây giờ còn hầu hạ phúc tấn?”

“Không.” Hạ nhi lắc đầu. “Chúc Tâm tỳ hiện tại chăm sóc tỷ tỷ xin ăn đó.”

“Tỷ tỷ ăn xin?”

“Chúc Tâm tỳ nói phúc tấn tắm lòng Bồ Tát, mấy ngày trước tốt bụng từ Chùa lễ Phật về Phủ, mang về một tỷ tỷ xin ăn ngắt xỉu trước cổng Chùa.”

“Đứa bé xin ăn đó đang ở đâu?”

“Ở góc phòng nhỏ bên cạnh nhà bếp.”

Ung Tuấn không hỏi thêm gì nữa.

Hạ nhi khóc xong, mới tiếp tục hầu hạ chủ tử.

Dù sao cũng là đứa nhỏ, mặc dù mới khóc, nhưng chỉ chớp mắt Hạ nhi cũng quên luôn chuyện khiến nàng đau lòng khổ sở vừa rồi.

10. Q.1 - Chương 10

Buổi tối, Chúc Tâm bưng chậu nước cạnh giường ra khỏi phòng đến giếng nước bên cạnh nhà bếp, lại múc một chậu nước lạnh khác để thấm khăn ướt, đắp lên trán cô nương đang ở phòng nhỏ.

Từ sau khi phúc tấn mang cô nương này về, nàng đã bắt đầu sốt cao, đại phu nói có thể là do bị bỏ đói quá lâu.

Sáng nay đại phu đến khám bệnh còn nói, nếu cô nương này tối nay có thể hạ sốt, thì sẽ không có việc gì, nhưng nếu không hạ sốt, bệnh tình sẽ trở nên trầm trọng hơn, cho dù có cứu được mạng sống cũng sẽ trở thành kẻ ngốc.

Nghe đại phu nói thế, Chúc Tâm biết tối nay là thời khắc quan trọng, mặc dù chính nàng cũng bị bệnh, nhưng vì cứu người nàng phải tỉnh táo hơn.

Ngồi bên giếng, Chúc Tâm tựa vào đồng đất bên cạnh mà múc nước, cố hết sức kéo thùng treo từ đáy giếng lên.

“Chúc Tâm tỳ.” Hạ nhi đứng bên phòng chứa củi gọi nàng.

Chúc Tâm kéo thùng nước lên, sau đó quay đầu lại.

Hạ nhi chạy tới. “Chức Tâm tỷ, có cần ta giúp người một tay không ——”

“Không cần, người đi mau, đừng đến gần ta, mắt công ta lây phong hàn cho người.” Nàng lui về sau vài bước.

Nàng không muốn Hạ nhi mắc bệnh, cũng không muốn Hạ Nhi chăm sóc cho bệnh của mình.

“Không đâu, để ta giúp một tay, sẽ không có chuyện gì đâu.” Chức Tâm ngay cả giúp đỡ cũng không cần, càng làm Hạ nhi khổ sở.

“Ta bị bệnh, người đến gần ta cũng sẽ lây bệnh.”

“Nhưng.”

“Nghe lời ta, mau về đi, đừng đến đây nữa.” Cố hết sức nhắc thùng nước, Chức Tâm muốn xoay người trở về.

Nhưng chân của nàng vừa mới nhấc lên, thân thể liền ngưng lại.

Hạ nhi nhìn theo ánh mắt của Chức Tâm, quay đầu lại khẽ kêu một tiếng Bối Lặc Gia, cúi người chào hắt sau đó lặng lẽ đi rời đi.

Chức Tâm nhìn hắt, nàng không cử động, cứ như vậy đứng bên cạnh giếng nước.

“Bây giờ, người còn muốn quay về bên cạnh ta?” Ung Tuấn hỏi nàng.

Lời của hắt ngắn gọn, nghe không có cảm tình, hơn nữa hỏi không đầu không đuôi.

Nhưng Chức Tâm hiểu hắt đang hỏi cái gì.

Nàng chỉ nhìn hắt, không mở miệng nói chuyện, cũng không có biểu hiện gì.

“Chỉ cần mở miệng nói một câu, ta lập tức cho người trở về.” Hắt nhìn thẳng vào nàng nói tiếp.

Chức Tâm vẫn không nói chuyện, nàng lẳng lặng nhìn Ung Tuấn, hắt giống như rất xa lại rất gần, nàng chỉ có thể nhìn hắt, cứ như vậy nhìn hắt mà thôi.

“Không mở miệng nói chuyện? Cứ như thế, không mở miệng vì bản thân mà nói một câu?” Về mặt hắt không biểu lộ điều gì, thanh âm so với mới vừa rồi cứng rắn hơn một chút.

Gió lạnh thổi phất qua mảnh đất trống trước phòng củi khiến cho người cảm thấy được sự lạnh giá của tháng mười hai, người nghèo chưa có năm nào vui vẻ, chỉ có thể buồn khổ với vận mệnh bản thân. Làm một nha hoàn, khi còn bé lễ mừng năm mới vẫn vui mừng, chỉ là sự vui mừng này sau khi lớn lên dần dần bị sự gian khổ của vận mạng hòa tan, năm này qua năm khác, vui sướng càng ngày càng nhạt đi, chỉ còn năm tháng thúc giục con người tang thương.

“Bối Lặc Gia, trời đã lạnh, xin người mau trở lại phòng đi.” Chức Tâm cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, thanh âm của nàng rất nhẹ, yếu ớt giống như không tồn tại.

Nhưng lời nói này nghe sao rất nặng, nặng tựa ngàn cân, gương mặt Ung Tuấn như bị sương tuyết bao phủ chỉ còn lại băng giá.

“Ngay cả chút tình cảm cũng không chịu tiếp nhận, người làm tổn thương người khác, cũng tự tổn thương chính mình.” Hắt nói, thanh âm cũng lạnh như băng.

“Nếu như ta đón nhận một chút này, thì ta sẽ lại khát vọng một chút, nhiều hơn một chút, nhiều hơn một chút nữa.” Nàng cười với hắt, nụ cười rất tự nhiên, nhưng cũng rất lạnh lẽo. “Sau cùng điều ta muốn sẽ không phải là một chút, ta vĩnh viễn sẽ không thỏa mãn. Thay vì như thế, không bằng hiện tại một chút này cũng không cần. Như vậy trong đáy lòng người sẽ vĩnh viễn nhớ đến nô tỳ. Chỉ cần người không quên nô tỳ, cho dù chỉ nhớ một chút, vậy cũng đủ rồi.”

Ung Tuấn không nói thêm gì nữa, nhìn ánh mắt phức tạp của nàng, trong đó như có tia gì lướt qua ánh mắt thâm trầm của hắt, từ trong mắt lại xồng thẳng vào tim hắt.

“Bối Lặc Gia, trời lạnh rồi, xin người mau trở lại phòng đi.” Nàng lặp lại lần nữa, thậm chí còn mỉm cười.

Cúi người xuống, nàng cố hết sức nhấc tới thùng nước, sau đó nhấc chân tập tễnh đi về phía nhỏ phòng cạnh giếng.

“Một nữ nhân chưa bao giờ dừng bước, chắc chắn sẽ không lưu lại dấu vết trong lòng nam nhân.” Hắc ở sau lưng nàng lên tiếng.

Chức Tâm dừng bước lại, hai chân của nàng trong nháy mắt cứng ngắc.

“Nếu không chịu bước từng bước một, nghỉ ngơi một chút, cho dù người đàn ông này yêu nữ nhân này bao nhiêu, cũng sẽ không lưu lại, cho dù về sau, nam nhân cũng sẽ vĩnh viễn không nhớ tới nữ nhân này nữa.” Ánh mắt hắc u ám, trầm giọng nói tiếp: “Đây chính là sự khác nhau giữa nam nhân và nữ nhân.”

Chức Tâm quay lưng về phía hắc, nước trong thùng cũng bị vung vẩy ra một chút.

Hai cánh tay của nàng là vì mệt mỏi mà run rẩy? Hay là vì những lời này của hắc mà run rẩy? Nàng không biết, cũng không phải là nàng chuyện nàng nghĩ trong đầu.

Hắc không đi đến cạnh nàng, chỉ đứng tại chỗ nói chuyện với nàng: “Buông bỏ sự kiêu hãnh của nàng, buông bỏ sự quật cường của nàng, nàng sẽ có những thứ mà nữ nhân khác không có, ta đối với nàng, so với những nữ nhân khác là nhiều hơn rất nhiều.” Thanh âm của hắc rất mềm mại, nhu hòa tựa như tình nhân đang nỉ non.

Trong nháy mắt, Chức Tâm nghĩ mình sẽ quay đầu lại.

Nhưng cuối cùng nàng cũng không quay lại.

Trơ mắt nhìn nàng đi vào phòng nhỏ, hắc không nói gì nữa, cũng không đuổi theo nàng.

Trong mắt hắc, nàng từng bước một chậm rãi đi vào phòng nhỏ, cho dù là bước nặng nề nàng cũng đi, như nói với bản thân, ngay cả quay đầu cũng không thể quay trở lại.

Nhưng, nàng không quay đầu không phải là bởi vì không có dũng khí.

Mà là vì sợ hãi.

Một người sẽ vì sợ hãi mà trở nên kiên cường.

Nhất là nữ nhân, nữ nhân có rất ít dũng khí, nhưng nếu nữ nhân sợ hãi sẽ kích phát sức mạnh, có lúc so với nam nhân còn cứng rắn hơn.

Cái này gọi là lấy nhu thắng cương.

Những lời này là nam nhân nói, phần đông nữ nhân đều không biết, nhưng phần đông nam nhân đều rất rõ ràng.

Có lẽ bởi vì đã nhiễm bệnh một lần, Chức Tâm có kinh nghiệm hơn, nàng có thể chống cự lại bệnh phong hàn, có cách bảo vệ bản thân, như ngồi ở giường đất nóng để toàn thân đều đổ mồ hôi, như khi phát bệnh thì không ăn gì, như làm những công việc tay chân để duy trì thể lực. Tóm lại nàng đã có phương pháp bảo vệ mình, cách nàng làm cũng đại khái chính xác, bởi vì nàng sợ ngã xuống, nhưng nếu lần này lại nghiêm trọng như lần trước, thì nàng nhất định sẽ giống như Đông Nhi bị đưa ra khỏi Vương Phủ.

Khi Chức Tâm sắp khỏi bệnh, cô nương đang hôn mê kia cũng tỉnh lại.

Tăng sáng, cô nương kia hạ sốt, phúc tấn nhận được tin tức, cũng biết Chức Tâm khỏi bệnh, quyết định đến xem cô nương kia thế nào.

Dù sao người là do phúc tấn mang về, phúc tấn làm người tốt nên làm đến cùng, nếu như cô nương này thân thể đáng thương, phúc tấn cũng có thể tính đến chuyện chứa chấp nàng, có lẽ để nàng làm quản gia trong Vương Phủ cũng là ý kiến không tồi.

Sau khi phúc tấn tới, hỏi tên nàng, hỏi qua hỏi lại với nàng vài câu rồi đi.

Chức Tâm đã nhờ nha đầu Thu nhi ở phòng bếp nấu cho nàng một chậu nước nóng, để cho cô nương tên Ba Ca đó lau mình.

Khi Ba Ca cởi áo ra, Chức Tâm phát hiện trên ngực nàng có vết bớt đỏ hình chim nhạn.

Chức Tâm tám tuổi vào Phủ, từ nhỏ đến lớn đã thường xuyên nhìn thấy nó ở trên người đại a ca, nàng chắc chắn không nhận sai!

Vết bớt đó, chính là vết bớt đặc biệt chỉ có trên người con cháu Ba Vương Phủ.

Chức Tâm sợ run, nàng thật sự không thể tin được, giờ khắc này ở mình trong đầu hiện ra ý nghĩ này.

Tiểu cô nương Ba Ca này, thì ra là nữ nhi do tiểu thiếp của Ba Vương Gia sinh ra.

Vừa sinh ra thì Ba Ca đã bị mẹ ruột mang ra khỏi Vương Phủ, trong này có một đoạn nguyên nhân, một đoạn oan ức, một đoạn quá trình.

Chức Tâm thấy họ người nhà nhận nhau, trong Phủ tràn ngập không khí vui mừng, trong lòng nàng chợt dâng lên nỗi nhớ nhung người thân.

Trước khi nàng vào Vương Phủ, mẹ đã qua đời, vào Vương Phủ chưa được năm năm, cha cũng mất.

Cha nàng là con trai độc nhất, mẹ là con nuôi, trước khi Chức Tâm sinh ra, các bậc trưởng bối của cha đều đã đi về cõi tiên, sau khi sinh nàng ra cha cũng không còn cha mẹ, chẳng có người thân, chỉ còn lại thê tử.

Cho nên, ở trên đời này Chức Tâm đã không còn người thân.

Có lúc, thương cảm vì thân thể của mình, Chức Tâm cũng cảm thấy cô đơn.

Số mạng nàng chưa từng được dễ chịu, ngay cả một người thân để gần bó ông trời cũng không để lại cho nàng.

Vương Phủ mấy ngày nay có chuyện vui, mỗi người đều có dáng vẻ vui mừng, nhưng trong không khí vui vẻ lớn như vậy, lại có một người rầu rĩ, đó chính là phúc tấn.

Phúc tấn không nghĩ tới mình làm việc tốt, lại nhất phải con rơi của chồng mình và tiểu thiếp sinh ra.

Nhưng phúc tấn cũng chỉ buồn phiền mấy ngày rồi không để ý nữa. Dù sao nàng cũng là người lương thiện, tuy rằng cũng có thất tình lục dục, cũng có hỉ nộ ái ố, nhưng đã là người thì sẽ không thể quá nghiêm khắc, có thể nhắc tới mà buông xuống là việc không dễ dàng, bởi vậy không đề cập tới cũng không buông xuống, đã là tu thành đặc đạo, nhưng số đông vừa nhắc tới lại không bỏ được, đều là tự vào địa ngục.

Hơn nữa trong mắt không có nói ra cũng không có buông xuống, đã thành Bồ Tát bên cạnh Phật tổ. “Người” như vậy không phải không có, chính là vô cùng hiếm có, Thánh Hiền nhân gian.

Bệnh của tiểu cách cách càng ngày càng tốt, liền được chuyển tới gian nhà phía Tây, vì vậy Chức Tâm lại trở về hầu hạ bên cạnh phúc tấn.

Ở bên cạnh phúc tấn, Chức Tâm theo chủ tử thường xuyên đi lại ở trước sảnh hoặc hậu viện.

Vì vậy, cơ hội Chức Tâm gặp được Ung Tuấn đương nhiên cũng nhiều hơn.

Nhưng mà mỗi lần gặp hần, nàng lại cúi đầu tránh né hần.

Nàng tránh né hết lần này đến lần khác, đến khi nàng phát hiện ánh mắt hần đã không còn nhìn mình nữa, dần dần, hần bắt đầu đối đãi lạnh nhạt, nhìn như không thấy, gặp mặt tựa như không quen biết.

Tới lúc này, trong đầu Chức Tâm giống bị bánh xe lăn qua lăn lại, lòng của nàng bị thương một lần lại thêm một lần, mỗi lần gặp là một lần tổn thương, nhưng do tổn thương quá nhiều lần, lòng của nàng giống như không thể chịu đựng thêm được nữa, vết thương trong lòng càng ngày càng lớn.

Cho đến một ngày, Hạ nhi nói cho nàng biết, Ung Tuấn tới Tứ Hỉ trai nói chuyện cùng phúc tấn.

Nàng không biết vì sao hần để Hạ nhi nói cho nàng biết trước, là muốn nàng tránh sao? Hay là nàng muốn nghênh đón?

Nàng lựa chọn trốn tránh.

Có lẽ hắn đã đoán được, cho nên để Hạ nhi tới nói với mình.

Chức Tâm trở lại phòng nhỏ của nàng. Kể từ khi nàng theo chủ tử mới, nàng cũng phải chuyển qua phòng nhỏ khác.

Nàng ngồi trong phòng nhỏ, nàng không nhúc nhích ngồi trên ghế chờ thời gian trôi qua, trong đầu không muốn nghĩ tới điều gì.

Một canh giờ trôi qua, Chức Tâm đứng lên rời khỏi phòng nhỏ, đi về Tứ Hỷ trai.

Một canh giờ chắc đủ rồi, nàng hiểu Ung Tuấn, biết hắn là nam nhân không nhiều chuyện, hắn sẽ không ở lại trong phòng phúc tấn quá lâu.

Nhưng nàng đã tính sai.

Nàng tới Tứ Hỷ trai thì Ung Tuấn đang đi ra khỏi phòng, chắc là phúc tấn có nhiều chuyện nói với hắn.

Ở trước phòng Tứ Hỷ trai, hắn nhìn thấy nàng, nàng cũng nhìn thấy hắn.

Chức Tâm đứng tại chỗ, giống như các nhà hoàn bình thường khác trong phủ cúi đầu, chuẩn bị phúc thân vãn an khi hắn đi qua.

Thế nhưng khi Ung Tuấn bước qua bên người nàng cũng không liếc nàng một cái, giống như nàng chỉ là cỏ hoa gỗ đá bên cạnh.

Ung Tuấn lướt qua, làm như không thấy.

Chức Tâm cúi người hành lễ, nhưng một câu “Bối Lặc Gia tốt lành” lại nghẹn ở cổ họng, nàng cúi đầu nhìn chằm chằm đôi chân trên đất, tận mắt nhìn thấy hắn thờ ơ hờ hững đi lướt qua mình, khi đó, nàng ngay cả một câu cũng không phát ra được.

Nàng chỉ nhớ mình vẫn cúi đầu, thân người cũng cúi xuống, duy trì dáng dấp của nha hoàn hèn mọn. . . .

Mãi đến khi Ung Tuấn rời khỏi tiền đình Tứ Hỷ trai, nàng mới từ từ đứng dậy, ánh mắt ảm đạm nhìn vào hư không, đầu óc cũng hoàn toàn trống rỗng.

Không lâu sau sẽ sang năm mới, buổi sáng nàng xuất Phủ chọn mua nhang đèn thượng hạng cho phúc tấn, chuẩn bị đầu năm làm lễ tế bái Thiên Địa.

Nàng thường xuyên cùng phúc tấn lên chùa dâng hương, biết mua hương đèn ở cửa tiệm nào tốt nhất, phúc tấn trước giờ luôn xem trọng mừng một tế trời xin phúc cho cả năm, cho nên mới kêu Chức Tâm xuất Phủ đi mua.

Buổi chiều, có người đột nhiên tới tiền sảnh Vương Phủ, nghe nói người này là Ngọc Bối Lặc của Ngọc Vương Phủ.

Chức Tâm biết đến Ngọc Bối Lặc tới Phủ, là nghe một tên sai vặt đến Tứ Hỷ trai kể lại.

“Phúc tấn Cát Tường, Bối Lặc Gia đang ở tiền sảnh muốn gặp Chức Tâm cô nương hỏi một số chuyện.” Người làm tới Tứ Hỷ trai thông báo.

“Hỏi cái gì?” Phúc tấn nhìn Chức Tâm một cái, cau mày hỏi gã sai vặt.

Phúc tấn không thích Ung Tuấn tìm Chức Tâm, ít nhất, trên mặt nàng biểu lộ như vậy.

“Ngọc Bối Lặc Ngọc Vương Phủ tới Phủ, Bối Lặc Gia sai tiểu nhân tới gọi Chức Tâm cô nương, tiểu nhân cũng không biết tại sao.” Gã sai vặt đáp.

Phúc tấn nheo lại mắt, không nói gì.

Chức Tâm đứng một bên, nàng không có biểu hiện gì cũng không trả lời, tất cả đều để phúc tấn làm chủ.

“Nghe thấy rồi?” Một lúc sau, phúc tấn quay đầu lại nhàn nhạt nói với Chức Tâm: “Hắn gọi người, người đi đi!”

“Dạ.” Chúc Tâm cúi người, không nói chuyện đi theo gã sai vặt.

Nhìn Chúc Tâm đi ra khỏi phòng, vẻ mặt phúc tấn như có chút đăm chiêu.

Chúc Tâm đi tới tiền sảnh, trông thấy Ngọc Bối Lặc.

Đây là nam nhân một anh tuấn, nhìn rất phong lưu nho nhã, nhưng lại có một đôi mắt sắc bén lộ ra sự khôn khéo.

Chúc Tâm tới, ánh mắt Ung Tuấn lạnh lẽo trước sau như một, không liếc nhìn nàng một cái.

“Người nói, là nàng?” Ung Tuấn hỏi.

“Không phải nàng.” Ngọc Bối Lặc trầm tĩnh đáp, thần sắc như có chút đau thương.

“Người nhớ tới thê tử người?”

“Vô cùng mong nhớ.”

Ung Tuấn lãnh đạm cụp mắt xuống. “Như vậy đi, ta tặng Chúc Tâm cho người làm thiếp, có thể làm giảm đi một chút sự đau xót nhớ nhung thê tử của người.”

Nghe hắn nói như thế, thần sắc Chúc Tâm khẽ biến.

Nhưng nàng không nói lời nào, chỉ đứng bất động không có phản ứng.

Lúc sau, hai nam nhân còn nói chuyện gì, Chúc Tâm đã hoàn toàn không nghe được. Nàng sợ run đứng ở trước thính đường, cảm thấy số mạng mình giống như bèo trôi trong gió.

Chỉ cần làm nô, nguyện cả đời đơn độc ở lại Ba Vương Phủ.

Nguyện vọng nhỏ bé như thế, có lẽ, cũng cuối cùng không cách nào mãn nguyện.

Bởi vì chỉ cần là nô, sẽ không có bất kỳ hy vọng gì, hay chỉ là ngày ngò buồn cười.

Biết có người quan tâm mình, rồi sẽ không quan tâm mình nữa, trong lòng sẽ như thế nào?

Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng trải qua, bởi vì chính nàng cũng không lừa được bản thân, nàng biết nàng xa cách lạnh nhạt với hắn, là vì nàng muốn trốn tránh.

Cho nên khi hắn không còn nhìn tới nàng nữa, lòng của nàng khổ sở hơn bất cứ lúc nào, so với đấu tranh đổ máu còn khổ sở hơn.

Nàng đã sai rồi, nàng an lòng làm một nha hoàn, nhưng khi bắt đầu trở thành một nha hoàn bình thường nàng mới thấy đau khổ.

Con người không phải là Thánh Hiền, nhưng người bình thường lại nghĩ không thấu, thường đem xem bản thân quá cao, đem những thứ học được xem quá thấp.

Dù là Chúc Tâm, nàng tám tuổi đã làm nha hoàn, đã sớm học xong kiềm chế và nhẫn nại, nhưng quay đầu lại mới thấy khả năng của mình thì ra lại không cao như nàng nghĩ.

Nàng luôn bị tình cảm dày vò, nàng là người không phải Thánh Hiền.

Đến lúc này nàng mới hiểu được, mình vẫn còn là nữ nhân.

Nữ nhân chỉ muốn có nhiều hơn, sẽ không buông ra, nếu như buông xuống, đây chẳng qua là một loại thái độ, không phải thật lòng.

Nhưng cho dù là thái độ, cũng có một loại gọi là xa cách.

Nữ nhân bằng lòng xa cách nam nhân, trước tiên cần phải biết tôn trọng bản thân.

Nhưng mà, cũng chỉ có thời gian nam nhân đuổi theo nữ nhân, mới cần bày ra bộ dáng, bởi vì nếu như nam nhân không theo đuổi nữ nhân mà bày ra bộ dáng, không chỉ có phí công, mà còn là buồn cười hơn cả buồn cười, thậm chí làm người ta sinh ra chán ghét.

Cho nên, nàng đã không có thái độ đó.

Hôm nay, nàng cũng không tránh hấn nữa, trong mắt hấn đã không còn nhìn thấy nàng, cho nên căn bản cũng không cần tránh.

“Chức Tâm.” Sau chiều hôm đó, ăn xong cơm trưa, phúc tấn chợt gọi nàng.

“Dạ.” Chức Tâm đi tới trước mặt phúc tấn, khom người vãn an.

“Người đi mời Bối Lặc Gia tới đây, ta có lời muốn nói với hấn.” Phúc tấn nói.

“Dạ,” Chức Tâm chỉ nhàn nhạt đáp, lập tức xoay người.

“Chờ một chút.” Phúc tấn lại gọi nàng.

Chức Tâm quay đầu lại.

“Ta kêu người đi mời Bối Lặc Gia, không bảo Lục Hà đi, người hiểu ý ta nói chứ?” Phúc tấn hỏi nàng.

“Nô tỳ không hiểu.” Chức Tâm đáp.

“Thật sao? Người thật sự không hiểu?” Phúc tấn nhíu mày. “Chức Tâm, ta muốn nghe lời thật lòng của người.”

“Nô tỳ nói là lời thật lòng.”

Phúc tấn nhìn nàng một hồi lâu. “Thật vậy sao? Như vậy, ban đầu Bối Lặc Gia muốn cưới người làm thiếp, người không muốn, đó cũng là lời thật lòng người?”

“Dạ, đúng là lời thật lòng của nô tỳ.”

Phúc tấn híp mắt lần nữa. “Đây là một cơ hội tốt, đổi lại những người khác là chuyện tốt cầu còn không được! Cho nên ta không hiểu, người tại sao lại không muốn?”

“Nô tỳ không xứng với Bối Lặc Gia.” Chức Tâm lạnh nhạt đáp.

Phúc tấn cười nhạo một tiếng. “Người rất rõ ràng, xứng hay không xứng, không phải chuyện Bối Lặc Gia nghĩ. Nếu hấn thích người, ta không có ý kiến, vốn cũng muốn thành toàn, nhưng người quá quật cường, thậm chí có thể nói là không biết tốt xấu gì! Người nên hiểu, chuyện chủ tử đã quyết định, người vốn không được xen vào, nhưng Bối Lặc Gia lại thành toàn tâm ý của người.” Giận tím mặt, phúc tấn cầm lên ly trà lên uống một hơi cạn sạch, sau đó lãnh đạm nói: “Trải qua sau chuyện này, Bối Lặc Gia còn giữ người lại Vương Phủ, trong lòng ta thật ra không đồng ý.”

Chức Tâm nhìn xuống sàn nhà, không nói gì.

Phúc tấn lại nhìn nàng một hồi. “Người biết ta gọi chủ tử người tới gặp ta, để nói chuyện gì không?”

“Nô tỳ không biết.” Nàng bình đạm đáp.

“Vì hôn sự của hấn.” Phúc tấn nói.

Một lời nói ra, nàng liền tỉ mỉ quan sát biểu tình của Chức Tâm.

Vậy mà Chức Tâm không lộ vẻ gì, ánh mắt nàng vẫn thủy chung thản thờ.

“Tốt lắm, người đi đi!” Phúc tấn lãnh đạm hạ mắt, rốt cuộc nói: “Đi gọi chủ tử tới đây.”

Chức Tâm cúi người rồi xoay người rời đi.

Chăm chú dõi theo bóng lưng nàng, phúc tấn cau mày.

Mặc dù nàng thích Chức Tâm, nhưng nàng yêu con trai ruột của mình hơn, vì Ung Tuấn, nàng vẫn có lòng riêng.

Chức Tâm đi tới phòng của Ung Tuấn, ven đường vừa mới có bão tuyết lớn, cả đường lầy lội trơn trượt, nàng không đi vội cũng không đi nhanh được, vì trong đầu nàng hiện tại là trống không, nàng không nghĩ nhiều cũng không muốn nghĩ nhiều, nàng chỉ là tuân theo lệnh của phúc tấn, mời Bối Lặc Gia đến Tứ Hỉ trai.

Hạ nhi ở trong phòng, nghe thấy tiếng gõ cửa, lập tức ra ngoài mở cửa.

“Chức Tâm tỷ?” Nhìn thấy Chức Tâm, Hạ nhi có chút kinh ngạc.

Người đàn ông trong phòng nghe thấy Hạ nhi kêu lên, hắn cũng không có phản ứng gì.

Hắn vẫn ngồi xem sách như cũ, ánh mắt cũng không chớp một cái.

“Bối Lặc Gia ở trong phòng sao?” Chức Tâm đứng ở ngoài cửa hỏi.

“Ở đây.” Hạ nhi mời Chức Tâm vào phòng.

Chức Tâm đi vào trong phòng, nhìn thấy chủ tử đang xem sách, nàng đi tới khom người hành lễ, sau đó nói: “Bối Lặc Gia, phúc tấn mời người qua Tứ Hỉ trai một chuyến.”

Ung Tuấn đọc sách, lãnh đạm đáp: “Biết rồi.” Hắn không nhìn tới nha đầu kia một cái.

Chức Tâm cúi đầu xoay người lui ra ngoài, trên mặt không buồn không vui, vẻ mặt vô hồn.

Hạ nhi thấy cảnh này, cảm thấy như có gì đó không đúng, lại không biết không đúng chỗ nào.

Nàng tuổi còn nhỏ, nói không ra được là cảm giác gì chỉ cảm thấy quái lạ.

Sau khi Chức Tâm rời đi, một lúc lâu sau Ung Tuấn mới bỏ sách xuống, đứng lên.

Hạ nhi biết chủ tử muốn tới Tứ Hỉ trai, nàng vội vã chạy vào nhà sau lấy áo lông chồn đưa cho chủ tử mặc vào.

Ung Tuấn đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài là cả một vùng đất đầy tuyết mênh mông trắng xóa.

Hắn cúi đầu, nhìn dấu chân chằng chịt trên mặt tuyết, những dấu chân thật nhỏ, đi không lường lự, cũng rất kiên định.

“Bối Lặc Gia, bên ngoài tuyết vừa mới rơi, trời lạnh quá, người mau mặc vào áo lông chồn này đi.” Hạ nhi đuổi theo hắn nói.

“Không cần.” Hắn nói.

Sau đó cũng không quay đầu lại, đạp lên hàng dấu chân phía trước, đi tới hướng Tứ Hỉ trai của phúc tấn.

11. Q.2 - Chương 1: Chương Thứ Nhất

“Bối Lặc Gia đến rồi, Chức Tâm, rót cho chủ tử ly trà đi!” Ung Tuấn đi vào cửa ngồi vào chỗ của mình, phúc tấn không quay đầu lại mà phân phó nha hoàn Chức Tâm của mình.

“Vâng.” Chức Tâm tiến lên, rót nước cho Bối Lặc Gia.

Ung Tuấn cũng không nhìn nàng một cái.

“Trà đã nguội rồi, người đem bình trà bỏ lên chậu than đi, để trà nóng lại.” Thấy Chúc Tâm tới cầm bình nước lên, phúc tấn còn nói: “Ta sợ lửa không đủ mạnh, người cầm cây quạt đứng bên cạnh chậu than quạt đi.” Nàng bảo Chúc Tâm đứng ở góc phòng.

Chức Tâm tới góc phòng, cầm lên cây quạt, đứng bên cạnh chậu than quạt lửa.

“Ta gọi con tới, có biết vì chuyện gì không?” Dặn dò xong, phúc tấn mới quay sang Ung Tuấn, đi thẳng vào vấn đề.

“Con biết.” Ung Tuấn đáp.

“Con biết ta kêu con tới đây vì chuyện gì?”

“Vâng.”

“Chức Tâm nói cho con?” Phúc tấn liếc về phía nha hoàn đang đứng trong góc quạt chậu than.

“Không có? Nếu không có, vậy sao con biết ta kêu con tới đây vì chuyện gì?”

“Con có thể đoán được.”

“Vậy sao?” Phúc tấn híp mắt, sau đó nói: “Hay là lần trước ta đã nói cho con nghe rồi nhỉ?” Nàng lại giả vờ vô tình liếc nhìn về phía Chúc Tâm.

Người nào đó không có phản ứng, cũng không có biểu tình gì, giống như không biết phúc tấn nhìn nàng.

“Vâng.” Ung Tuấn đáp.

Hắn nhìn phúc tấn, không nhìn những người khác, bởi vì các nàng chỉ là nha hoàn.

“Rất tốt.” Phúc tấn gật đầu một cái, lúc này mới cười. “Lục Hà, vào phòng ta, mở tủ lấy bức họa hôm qua Vương Gia đưa cho ta mang ra đây.”

“Vâng.” Lục Hà đi lấy đồ theo lệnh phúc tấn.

Chức Tâm đứng như khúc gỗ, nàng không biết bức tranh nào, cũng không biết hôm qua Vương Gia giao cho phúc tấn thứ gì.

Nàng là nha hoàn, nhìn thì giống người thân cận, nhưng nô tài thì phải dựa vào sắc mặt chủ tử, khi chủ tử sắc mặt không tốt, chính là không tin tưởng nô tài, nếu đã không tin tưởng, thì sẽ có rất nhiều chuyện nô tài sẽ không biết, bởi vì lúc có chuyện xảy ra nô tài đó đã bị đuổi đi nơi khác rồi.

Nhưng phúc tấn chưa từng làm ra vẻ mặt không tốt với Chúc Tâm. Vẻ mặt của phúc tấn luôn luôn là tốt, bởi vì nàng không phải là chủ tử bình thường, nàng là một chủ tử có thân phận cao quý, nàng sẽ không cho bọn hạ nhân thấy sắc mặt xấu của nàng, bởi vì vui buồn của nàng không hề hiện lên trên mặt, nàng có thân phận của nàng. Vậy cho nên nàng có sắc mặt tốt không có nghĩa là nàng thương yêu nô tài đó, sắc mặt xấu cũng không có nghĩa là nàng ghét nô tài kia, thương hay ghét, chỉ lòng nàng mới biết.

Chỉ là, khi chủ tử có chuyện, mà nô tài kia cũng không hiểu rõ tình hình, thì có thể hiểu, nô tài kia đã mất lòng chủ tử.

Không lâu sau, Lục Hà đem tới một bức tranh cuộn.

Bức tranh hình như vừa được vẽ, bởi vì vải vẽ tranh vẫn còn mới, với lại vẫn còn có thể ngửi thấy mùi thuốc màu.

“Người tới gần một chút, tháo miếng vải màu đỏ ra, gọi đám tiểu nha đầu tới mở bức họa ra.” Phúc tấn phân phó Lục Hà, từ đầu tới cuối cũng không kêu Chúc Tâm tới giúp.

Lục Hà theo lệnh phúc tấn phân phó, cởi mảnh vải đỏ ra, gọi đám tiểu nha đầu cẩn thận mở tranh.

Bức họa dần dần được mở ra, bên trong hiện ra dung mạo của một thiếu nữ, từ mái tóc đen lánh như sa tanh đến vầng trán sáng bóng, đôi mắt long lanh như biết nói, gò má ửng hồng, sóng mũi thẳng tắp thanh tú, đôi môi mềm mại đỏ hồng. Trên môi đang nở nụ cười, nụ cười vô cùng ngọt ngào thuần khiết,

so với trẻ con mới sinh còn thuần khiết hơn. Cô gái trong bức tranh kia không chỉ là xinh đẹp tuyệt trần, nụ cười hồn nhiên ngọt ngào của nàng còn có năng lực lay động lòng người khác, đặc biệt là nam nhân.

Khi phúc tấn phát hiện Ung Tuấn mắt không rời bức họa, nàng nở nụ cười.

“Nàng đẹp không?” Phúc tấn hỏi, thanh âm của nàng rất trầm thấp mà mềm mại.

“Rất đẹp.” Ung Tuấn đáp, hần vẫn còn nhìn bức họa.

“Ngạch nương không lừa người chứ? A mã con nhất định sẽ vì con mà tìm cô gái tốt nhất, xứng đôi với con nhất.” Phúc tấn nói tiếp, sau đó, nàng lại nhìn Chúc Tâm.

Trừ tay đang quạt gió, Chúc Tâm chỉ khẽ nhúc nhích một chút, nhưng mà cũng vẹn vẹn là đôi mắt của nàng nhẹ nhàng chớp động một chút mà thôi.

Nàng đương nhiên không nhìn thấy bộ dáng của người trong tranh, người kia cuối cùng là đẹp đến cỡ nào? Không phải vì nàng chỉ khẽ nháy mắt, không muốn ngó sang hai bên, mà là vì là tầm mắt của nàng bị Lục Hà cùng tiểu nha đầu ngăn trở, phúc tấn không để cho nàng nhìn thấy mỹ nhân trong tranh này.

Nhưng Ung Tuấn vừa mới khen người trong bức họa kia rất đẹp, người trong tranh kia chắc chắn rất là đẹp.

Vì Chúc Tâm hiểu chủ tử của nàng, từ tám tuổi đến nay, nàng đã hầu hạ hần gần mười năm.

Nhưng cho dù chỉ chớp mắt, Chúc Tâm có thể thấy được ánh mắt của người trong bức họa kia, cho dù chỉ thấy ánh mắt biết cười kia, cũng phải nói rằng đó là một đôi mắt xinh đẹp, Chúc Tâm cũng phải thừa nhận, đây nhất định là đôi mắt của mỹ nữ. Khó trách Ung Tuấn khen cô gái trong tranh kia rất đẹp, cô gái đó đôi mắt kia nhất định rất là đẹp.

“Đây là một cách cách, ” Phúc tấn lại nói, khoe miệng nàng dần cong lên, nét mặt rất vui vẻ. “Cách cách của Tường Phủ, là con gái một của Tường Bối Tử.”

Ung Tuấn không lên tiếng, mắt của hần cũng đã dời khỏi bức tranh, chăm chú nhìn tiền đường, giống như đang đợi phúc tấn nói hết.

Phúc tấn quả nhiên tiếp tục nói: “Tường Phủ mặc dù không hiển hách như Ba Vương Phủ nhà chúng ta, nhưng người ta cũng là hậu duệ quý tộc, hơn nữa, ta vừa thấy cách cách duy nhất này của Tường Bối Tử thì đã thích nàng, xem đôi mắt của cách cách đẹp biết bao? Thật tinh khiết, thật thà, ta nhìn đôi mắt này liền biết, cười cô bé này vào nhà, nhất định sẽ rất hợp nhà hợp phòng.”

Ung Tuấn vẫn im lặng không nói.

Mà phúc tấn tựa hồ cũng không cần hần trả lời, tự mình nói tiếp: “Lần trước con đã đồng ý với ta, hôn nhân là chuyện lớn, do ngạch nương ta làm chủ. Lời này hôm nay còn giá trị không?”

“Vẫn còn.” Ung Tuấn trả lời, hần còn mở miệng nói một cách chắc chắn: “Chỉ cần là chuyện con đã đồng ý với ngạch nương, nhất định sẽ giữ lời.”

Phúc tấn lại cười.

Lúc này nàng là cười rất thỏa mãn mà nói: “Tốt, như vậy ngạch nương hôm nay làm chủ, thay người đến Tường Phủ đính ước hôn sự.”

Chợt “Bịch” một tiếng, cây quạt trên tay nha hoàn đang đứng trong góc rơi xuống, phát ra tiếng vang.

Ánh mắt Phúc tấn cùng bọn nha hoàn, trong nháy mắt đều chuyển sang Chúc Tâm.

Chỉ có Ung Tuấn, hần cầm ly trà lên, ánh mắt chăm chú nhìn ly trà, sau đó uống trà, hần căn bản không chú ý đến nha hoàn đó. Chúc Tâm yên lặng ngồi xồm người xuống, bằng bộ dáng của nha hoàn hèn mọn không được chú ý yên lặng nhặt lên cây quạt, tiếp tục quạt gió cho chậu than, đóm lửa bay ra rơi trên mu bàn tay trắng mềm của nàng, nàng lại giống như không để ý, mặc u bàn tay đã nóng đến độ căng ra bọt nước, vẫn không cảm thấy đau rất chút nào.

Ánh mắt Phúc tấn quay lại trên người Ung Tuấn. “Người đồng ý không?” Nàng hỏi.

Tuy rằng nàng hiểu được lời hần nói, nhưng hần đồng ý vẫn là tốt nhất.

Uống một hớp trà, Ung Tuấn chậm rãi đặt ly trà xuống, từ từ ngẩng đầu kiên định nhìn đến ngạch nường đang không đạt mục đích tuyệt không bỏ qua. “Dĩ nhiên.” Hắn cuối cùng đáp.

Nghe được lời cam kết từ miệng hắn nói ra, bấy mới khiến phúc tấn thực sự an tâm.

Phúc tấn lại cười.

Lúc này không phải chỉ là hài lòng mà cười, còn là cười từ trong bụng! Đây dù sao cũng là con trai của nàng, nơi này dù sao cũng là nhà của nàng, Vương Phủ của trượng phu nàng, cho nên nàng vẫn có thể làm chủ mọi chuyện. Những chuyện khác nàng có thể mặc kệ, nhưng chuyện đại sự như vậy, giống như quyết định chủ mẫu tương lai của gia đình này — Nàng phải làm chủ! Chỉ cần Vương Phủ còn đứng vững, sau này nàng vẫn phải tiếp tục làm chủ.

Đợi đến khi Ung Tuấn rời khỏi Tứ Hỷ trai, phúc tấn lại mở miệng nói chuyện.

“Ta quyết định như thế, ngươi có cảm thấy vui mừng cho Bối Lặc Gia không?” Phúc tấn ngữ điệu bình thản, thái độ hiền lành.

Chức Tâm vẫn ở chỗ cũ đảo lửa than, giống như không phát hiện ra phúc tấn đang nói chuyện với nàng.

“Không cần đảo lửa nữa, bình đã đủ nóng, nước bên trong cũng muốn cạn rồi. Ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi có nghe thấy không?” Phúc tấn nói tiếp.

Chức Tâm giờ mới hiểu được, phúc tấn đang nói với mình.

“Ta chọn thiếu phúc tấn cho Bối Lặc Gia, hắn rất hài lòng, ngươi cũng cảm thấy vui mừng chứ?” Phúc tấn hỏi lại lần nữa.

“Vâng.” Chức Tâm cúi đầu, thần thờ đáp.

“Ngươi không hầu hạ hắn, dù sao cũng phải kiếm một nữ nhân khác hầu hạ hắn. Lúc này ta tìm một thê tử cho hắn, Tường Phủ cách cách và Ba Vương Phủ chúng ta cũng có thể coi là môn đăng hộ đối, hắn cũng nghe lời ta lấy vợ, với ngươi cũng như với hắn, đều là chuyện tốt, đúng không?”

“Vâng, đúng là chuyện tốt.”

“Ừ.” Phúc tấn gật đầu, ra vẻ hài lòng. “Ta làm thế, còn ở trước mặt ngươi làm như vậy, ngươi có oán trách ta không?” Phúc tấn lại hỏi.

Chức Tâm lắc đầu.

“Mặc dù ngươi không theo hầu hạ chủ tử ngươi, nhưng chỉ cần hắn không thành thân, lòng ngươi nhất định vẫn không thể dẹp yên.” Chức Tâm chăm chú nhìn mặt đất, không lên tiếng.

“Nhưng chuyện của hai người các ngươi cuối cùng vẫn là bế tắc, cho nên, ta làm như vậy để ngươi phải chết tâm, là vì muốn tốt cho ngươi.” Phúc tấn nói: “Đây là tấm lòng của ta, ngươi hiểu không?” Nàng gật đầu.

“Đã hiểu.”

“Rất tốt.” Phúc tấn cầm lên ly trà, uống một hớp, sau đó ngẩng đầu mỉm cười nói: “Hiểu là tốt rồi, ngươi lui xuống đi!” Nàng vẫn là phu nhân cao quý, luôn luôn quan tâm hạ nhân.

Cho dù là chuyện trong lòng hạ nhân, nàng cũng muốn quan tâm, bởi vì nàng lạy là lạy Bối Tát, nàng ăn là ăn chay trường.

Nhưng tự cho là người nhân từ, thường thường sẽ làm những chuyện tàn khốc nhất.

Người giàu có bố thí người nghèo khó ốm yếu hoặc sủng vật, lại dùng thủ đoạn đấm máu tàn bạo, chiếm hết tài sản rồi giết sạch cả nhà đối thủ trên thương trường của mình.

Bản thân bố thí chính là tính tốt, tính tốt luôn luôn là chuyện tốt, nhưng chỉ biết được hành thiện cho những người không bằng mình, tuyệt đối không giống như hành thiện cho người bằng mình hoặc cao hơn so với mình.

Người so với mình cao thượng hơn, cần gì người khác thiện hạnh (hành động tốt)? Bối cảnh vật chất chính là bắt đầu ột việc làm tốt, cảnh giới tối cao của thiện hạnh chính là phải hiểu được phóng sinh từ trong đáy lòng.

Phóng sinh? Phóng sinh là như thế nào? Phổ độ cuộc sống cho chúng sinh khắp thiên hạ, tha cả những loài không phải là chúng sinh cũng chính là sinh. Phóng sanh xong sau đó sẽ không để lại dấu vết, giống như không có phóng sanh, đó mới là công đức lớn nhất của phóng sinh.

Công đức, cái gì gọi là công đức? Bỏ công ra không nghĩ tới báo đáp, đó chính thiện hạnh lớn nhất.

Phúc tấn là mẫu người lương thiện, chẳng qua thường nói chính là Phật ngoài miệng, việc trên tay luôn là việc của Phật.

Tranh dành thiệt hơn, người đầu tiên nàng nghĩ tới chính là chính nàng, cùng với con trai của nàng.

Trong đáy lòng nàng không thể có phóng sinh, cho nên nóng vội mưu cầu, cố chấp ý muốn của mình, vì vậy nàng thường xuyên lo lắng phiền não, không thấy vui vẻ, bởi vì nàng không chịu phóng sinh chính mình.

Chức Tâm không trách ai hết, dĩ nhiên cũng không trách phúc tấn.

Nàng hiểu mỗi người sống trên đời đều giống như tu hành, đều phải trải qua vướng mắc, giống như nàng, nàng không muốn gả cho Ung Tuấn làm tiểu thiếp. Vì vậy, nàng không trách phúc tấn, nàng phóng sinh, phóng sinh cho bản thân cao thượng hơn so với phúc tấn.

Phúc tấn nói chuyện với Chức Tâm, Lục Hà đương nhiên là đứng bên cạnh, ánh mắt của nàng nàng giống phúc tấn ban nãy nhìn sang Chức Tâm.

Nhưng trong mắt Lục Hà chính là thương xót và cảm thán, không giống phúc tấn theo dõi và lạnh nhạt.

Bởi vì nàng cũng là nô tài, cho nên nàng thương xót Chức Tâm, rồi lại cảm thán Chức Tâm ngu ngốc, tự nhiên lại bỏ cơ hội trở thành Phượng Hoàng.

Bởi vì nàng không biết, trong mắt Chức Tâm, cái gì gọi là Phượng Hoàng.

Trên thế gian này không có Phượng Hoàng.

Cũng có thể nói, trên thế gian này khắp nơi đều là Phượng Hoàng.

Nhưng mà làm Phượng Hoàng cũng khổ, không làm Phượng Hoàng cũng khổ, vậy tại sao không sống theo ý mình? Có thể sống theo ý mình cũng khổ, không thể sống theo ý mình cũng khổ.

Nếu cái gì cũng khổ, vậy thì làm tiểu thiếp cũng khổ, làm nô tài cũng khổ, làm chủ tử cũng khổ.

Còn có cái gì có thể không khổ hay sao? Xem ra con người rất nhỏ bé, chỉ được vui vẻ một lúc còn lại phần lớn là tìm niềm vui trong đau khổ.

Nhưng mà, cũng có thể làm tiểu thiếp không khổ, làm nô tài không khổ, làm chủ tử cũng không khổ.

Nhất niệm Thiên đường, nhất niệm Địa Ngục. (câu này có ý nghĩa là dù thiên đường hay địa ngục, đó cũng là do mình nghĩ mà thôi *cảm ơn bạn Loyal đã giải thích giúp mình câu này)

Cuộc đời con người, chính là không sánh bằng với thế sự biến hoá vô thường.

Cho nên tâm trạng của con người thường thay đổi theo hoàn cảnh, có thể kiềm định không thay đổi theo hoàn cảnh, đó chính là tu hành.

Tu hành xem ra dễ dàng, nhưng lại rất khó khăn.

Nhưng nhìn như là việc rất khó, thật ra thì lại rất dễ, chỉ là buông xuống mà thôi.

Chỉ là buông xuống, nhưng vẫn là cực kỳ khó khăn.

Bởi vì tâm không phải đồ vật, nói tới thì không thể buông xuống, buông xuống rồi thì lại muốn nói tới.

Người sống trên đời, vừa bắt đầu có thể mỗi lần nhắc tới, mỗi lần buông xuống, lại là lúc bắt đầu bước lên con đường tu hành. Phúc tấn có chút tu hành, nhưng tu hành không đủ, hay bởi vì là một phúc tấn, không

có hoàn cảnh gian khổ, không dễ tu hành. Vả lại cũng vì phúc tấn có chút tu hành, cho nên mọi chuyện mọi vật so với người khác rõ ràng hơn, thấy được cái cốt lõi cùng thủ đoạn nhưng cũng vì vậy càng làm tổn thương người hơn.

Chức Tâm lui ra, về mặt thần thờ rời khỏi Tứ Hỉ trai.

Lòng nàng đã không còn cái gọi là đau, bởi vì với đứa mồ côi đau lòng không có giá trị.

Nhưng trên đường rời khỏi Tứ Hỉ trai, đáy lòng nàng chợt dâng lên một loại cảm giác khó hiểu. . . .

Giống như lúc động vật gặp nguy nan, trâu sẽ rơi lệ, ngựa sẽ hí vang.

Nàng nghĩ rằng mình sẽ không hầu hạ phúc tấn sẽ không còn lâu, thời gian ở lại Vương Phủ cũng sẽ không còn nhiều nữa.

Duyên phận giữa người với người, vẫn luôn chính là chia chia lìa lìa, tụ rồi lại tan, tan rồi lại tụ, cứ tuần hoàn như thế.

Ung Tuấn cùng Ngọc Bối Lặc làm một cuộc giao dịch.

Cuộc giao dịch này, có liên quan tới Chức Tâm.

Hắn muốn Ngọc Bối Lặc mang Chức Tâm đi.

“Ta sắp lấy vợ, người không thích hợp ở lại Vương Phủ nữa.” Ngày hôm đó, Ung Tuấn vào phòng nhỏ của Chức Tâm, nói với nàng như thế.

Về mặt của hắn rất bình tĩnh, sắc mặt bình thản.

Hắn ít khi đến, ít khi nói chuyện với nàng, mấy ngày gần đây, hắn còn ít nói chuyện với nàng hơn nữa, không nhìn tới nàng nữa.

Nhưng hôm nay hắn tới, chẳng những tới, còn nhìn nàng nói chuyện với nàng.

Chỉ là lời hắn nói với nàng, chính là muốn nàng rời khỏi Vương Phủ.

“Người rời đi, cả hai đều có lợi, người cũng có thể thay Vương gia chăm sóc tiểu Cách Cách.” Tiểu cách cách trong miệng hắn, chính là Ba Ca.

Chức Tâm sắc mặt trắng bệch, hít thở dường như không thông. “Nô tỳ là nô tài, vĩnh viễn nhớ mình là thân phận nô tài. Thiếu phúc tấn là trời, nô tỳ chỉ là bùn đất. Nô tỳ hiểu được, vĩnh viễn sẽ không vượt phận.” Lúc lâu sau nàng mới nhàn nhạt nói.

“Đây là hai chuyện khác nhau.” Ung Tuấn nhìn nàng, ánh mắt băng giá. “Người là nô tài, ta vẫn thích người, bởi vì không chiếm được mới chính là đẹp nhất. Còn nữa, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm. Người là nữ nhân, ta là nam nhân, trong lòng ta ôm lấy thê tử, mắt vẫn nhìn người, loại cuộc sống này, ta và người đều không sống dễ chịu.” Lòng của nàng chợt quặn đau.

Những lời này tựa như một cây kéo, cắt đứt lòng nàng.

“Thiếu phúc tấn mới vào Phủ, thứ nàng cần chính là trượng phu toàn tâm toàn ý yêu thương, ta cưới nàng, nhất định phải thương nàng, không thể phụ rẫy nàng.” Hắn nói tiếp.

Chức Tâm không nói lời nào, nàng thần thờ chăm chú nhìn vào hư không.

Đây là, một nam tử đang nói cho nữ nhân hắn yêu nghe.

Nữ nhân nghe, vết thương đau đớn lại bị xé rách, nhưng nàng vẫn muốn nghe, bởi lời này là do nam nhân nói, lời này nàng cần bản hiểu được, cũng là nàng không cần.

“Nếu nữ nhân ta cưới là người, cũng sẽ đối với người tốt nhất, cho người nhiều nhất.” Hắn chăm chú nhìn nàng, híp mắt. “Nhưng nữ nhân ta muốn cưới không phải người.” Hắn nói.

Lời này nói ra rất hợp tình hợp lý.

Nàng biết ý tứ của hấn, hiểu rõ suy nghĩ của hấn.

Nàng không thể ở lại.

Nàng không thể ở lại chỗ này, tiếp tục làm một người bên cạnh quan sát, cho dù hấn đồng ý, tân nương của hấn cũng sẽ không muốn, nhất định sẽ không cho phép.

“Nô tỳ hiểu.” Cuối cùng nàng nói.

Thanh âm của nàng rất nhạt, nhưng từng chữ từng câu, như giọt nước rơi xuống lá sen, véo von vô tận.

Hấn không nói thêm gì, cũng không ở lại.

Hấn rời đi, vẫn lạnh nhạt giống như trước.

Sau đại thọ Vương Gia không lâu, Chức Tâm đi theo cách cách xuất giá, cùng nhau đến Ngọc Vương Phủ.

Tới Ngọc Vương Phủ không lâu, chồi non trên cây đã nảy mầm, Xuân năm nay đến sớm, nhưng Chức Tâm lại thấy ngày trôi qua thật chậm.

Công việc của nàng không nhiều lắm, bởi vì phần lớn thời gian cách cách không cần nàng hầu hạ.

“Người có hai tay, hai chân, ta cũng có hai tay, hai chân, việc người có thể làm ta cũng có thể làm.” Ba Ca nói với nàng như thế.

Bởi vì chủ tử không cần thường xuyên hầu hạ, cho nên ngày trôi qua thật chậm, những ngày sau cũng sẽ trôi qua thật chậm như thế, vậy phải tìm việc gì đó làm để giết chỗ thời gian chậm chạp này.

Vì thế, Chức Tâm bỏ ra nửa ngày để khâu đồ, kỹ thuật khâu của nàng càng ngày càng tiến bộ.

Ba Ca đến phòng nàng, nhìn thấy đồ nàng khâu, thích đến độ không muốn rời tay.

“Người đúng là huệ chất lan tâm! Không chỉ là huệ chất lan tâm, Chức Tâm, người đúng là tài nữ!” Cầm trong tay túi tiền, Ba Ca nở nụ cười hồn nhiên rực rỡ, khích lệ nàng.

Vì thế, Chức Tâm tặng cái túi tiền cho nàng.

Lại qua hơn nửa tháng, Ngọc Bối Lặc gọi Chức Tâm đến tiền đường, hấn có chuyện muốn nói nàng.

“Chuyện này vốn muốn để Ba Ca nói cho người biết, nhưng ta sợ nàng nói không rõ ràng, hơn nữa, chuyện này để ta nói sẽ dễ dàng hơn.” Ngọc Bối Lặc nói.

Chức Tâm nghe, nàng không lên tiếng.

“Sau vài năm nữa, ta muốn đưa Ba Ca đi du ngoạn Đại Giang Nam Bắc.” Hấn dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Chuyến đi này không biết mất bao nhiêu thời gian, cũng không có mục đích, ăn ở tùy hứng, hôm nay không biết chuyện ngày mai, ngày mai không biết chuyện tương lại, cho nên không có phương tiện dẫn người theo.” Chức Tâm vẫn đang nghe.

“Hơn nữa, sau này ta sẽ mang nàng trở về Phủ Thuận, có lẽ không hồi kinh nữa, nhưng người từ nhỏ đã sống ở kinh thành, nếu như vậy, ta với Ba Ca đã quyết định, chuộc thân cho người, sau này người không còn là nha hoàn của Ngọc Vương Phủ nữa, người được tự do.” Nghe đến đó, Chức Tâm giật mình.

Một lúc sau, nàng mới nói: “Bối Lặc Gia cùng thiếu phúc tấn muốn rời phủ, nô tỳ có thể ở lại Vương Phủ mà chờ đợi, Bối Lặc Gia quyết định mang thiếu phúc tấn trở về Phủ Thuận, nô tỳ cũng có thể theo đến đó”

“Chẳng lẽ người không muốn chuộc thân?” Hấn hỏi.

“Nô tỳ không có tiền chuộc thân.” Chức Tâm đáp.

Trước kia tiền bạc hàng tháng của nàng ở Vương Phủ đều đưa cho phụ thân, bản thân nàng không có giữ lại bao nhiêu, chỉ có mấy lượng bạc vụn.

“Ta không lấy tiền của người.” Ngọc Bối Lặc nói.

Chức Tâm chờ hẩn cho hết.

“Ta đã thấy người thuê đồ cho Ba Ca, tú nhả không tầm thường, tay nghề tinh xảo khéo léo làm người ta nhìn không muốn rời mắt.” Ngọc Bối Lặc lại nói: “Người có thể vẽ lại có thể thuê, tài năng như thế không nên bị mai một. Người nên đến Giang Nam đi, tiếp kiến Lão sư, thỉnh cầu chỉ điểm, sao này tay nghề sẽ có thể cao hơn.”

“Nô tỳ không hiểu ý của Bối Lặc Gia.” Nàng giật mình hỏi.

“Ta ở Giang Nam có mở phường thuê, Hồng Đậu Tú trang, ta cũng cần một quản sự có thể tín nhiệm, nếu người nguyện ý rời Kinh Thành theo ta và Ba Ca đến Phủ Thuận, chi bằng tới Giang Nam, thay ta trông coi Hồng Đậu Tú trang.”

“Chuyện này với chuyện nô tài chuộc thân có quan hệ gì?” Chức Tâm nói: “Huống chi, nô tỳ chưa bao giờ rời Vương Phủ, cũng không có kinh nghiệm quản lý kinh doanh.

“Người thay ta quản lý phường thuê, ta cho người ba năm thời gian, trong vòng ba năm, chỉ cần phường thuê kinh doanh vào quỹ đạo, làm ăn thuận lợi, người có thể chuộc thân.” Hẩn dừng một chút, sau đó nói rõ hơn nữa: “Nói cách khác, một khi người bắt đầu kiếm tiền cho phường thuê, coi như đã tự chuộc thân ỉnh.” Chức Tâm nín thở, nàng đã động lòng, nhưng cũng vẫn sợ hãi.

“Không chỉ như thế, ” Ngọc Bối Lặc nói tiếp: “Một khi phường thuê ăn nên làm ra, hàng năm ta sẽ chia cho người phân nửa lợi tức, cho người chính thức trở thành một nửa chủ nhân của phường thuê.”

Điều kiện này thật động lòng người.

Nhưng Ngọc Vương Phủ to lớn như vậy, nô tài giỏi giang chỗ nào cũng có, vì sao lại chọn nàng? Đáy mắt nàng tràn ngập nghi ngờ, Ngọc Bối Lặc dĩ nhiên có thể nhìn ra được.

“Vừa rồi có nói, ta đã thấy qua tranh thuê của người. Muốn trở thành quản sự của phường thuê, người này không chỉ ta có thể tin tưởng, còn phải có thể có thiên phú về thuê thừa, vậy mới có thể vì phường thuê mà kiến tạo ý tưởng, đào tạo nhân tài, kế thừa cái cũ sáng tạo cái mới. Hơn nữa ta đã quan sát người mấy ngày, người làm việc nhạy bén, tỉ mỉ, cẩn thận, trí tuệ, toàn là điều kiện hiếm có, cho nên ta muốn dùng người.” Giờ phút này, trong lòng Chức Tâm đang kinh hoàng

Đây chính là một cơ hội hiếm có! Trước đây nàng đã từng hâm mộ Khổng Hồng Ngọc, bây giờ ở trước mặt nàng đang có một con đường, một con đường làm cho người ta vui mừng lại để cho người ta tâm trạng thấp thỏm.

Sau này nàng có thể không còn là chú chim nhỏ bị nhốt trong lồng nữa, chỉ cần nàng chịu nhấc chân lên bước ra ngoài.

Nhưng mà, Chức Tâm chưa bao giờ dám mong muốn một cơ hội biến thân như vậy, thế nhưng cho dù nàng rất muốn như vậy nhưng vẫn không thể đoán được tương lai, việc này làm cho tinh thần nàng thấp thỏm.

“Người vẫn chưa trả lời ta, người có bằng lòng không?” Hẩn hỏi.

“Nô tỳ tám tuổi đã làm nô, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm tốt một nô tỳ, Bối Lặc Gia sao lại dám tin tưởng nô tỳ có thể kinh doanh phường thuê?” Nàng phải hóa giải nghi vấn trong lòng.

“Ta biết người không thể.” Hẩn nói với nàng: “Nhưng phường thuê Giang Nam ở xa, mắt ta không thể nhìn tới, tay không thể quản đến, vì vậy, ta cần người có phẩm hạnh hàng đầu, dù là ba năm sau người vẫn không thể làm cho phường thuê sinh lời, ta cũng tin tưởng người đã dốc hết toàn lực. Cho nên, ta nguyện ý để cho người thử một lần.” Nghe xong lời này, trong mắt Chức Tâm mơ hồ phát sáng.

“Ta đã giải đáp nghi vấn trong lòng người, bây giờ, người có nguyện ý không?” Hẩn hỏi lần nữa.

Lúc này, Chức Tâm cuối cùng cũng gật đầu: “Nô tỳ nguyện ý thử một lần.” Nàng cười.

Ngọc Bối Lặc cũng cười. “Như vậy, từ giờ trở đi, người chính là nửa chủ nhân của Hồng Đậu Tú trang.” Hẩn nói: “Từ nay về sau người chính là người quản lý, trên vai trách nhiệm vô cùng, người hiểu không?” “Ta hiểu.” Chức Tâm trầm ổn trả lời.

Cho dù tương lai có trách nhiệm nặng nề, nhưng khóe miệng của nàng đang cười, lông mày cũng cười, mắt cũng đang cười.

“Trong phường thêu có lão bộc, người đến phường thêu hẳn sẽ tìm người, việc người không hiểu, có thể hỏi hẳn.” Bối Lạc Gia nói: “Chỉ cần có lòng, sẽ có thể gánh vác. Chỉ cần không sợ khổ, nhất định sẽ thành công.”

“Ta có lòng, ta cũng không sợ khổ.” Chúc Tâm trả lời hẳn như vậy.

Ngọc Bối Lạc gật đầu, cười nói: “Như vậy được rồi.”

12. Q.2 - Chương 2

Chúc Tâm vừa rời khỏi tiền đường, một người con gái xinh đẹp mỹ lệ lập tức từ nhà sau vén rèm đi ra, dung mạo cô gái này có ba phần giống với Chúc Tâm.

“Chúc Tâm thật là đẹp, vừa rồi thiếp nhìn thấy hai mắt nàng tỏa sáng, xinh đẹp đến động lòng người!” Cô gái miệng nói như vậy, nhưng lại lắc đầu: “Mà ta thật sự không hiểu, ”Người kia” nếu thích nàng, vì sao lại buông tay? Tại sao muốn Chúc Tâm rời xa hẳn?” Cô gái xinh đẹp đi tới bên cạnh trượng phu chí ái của nàng, vẽ mặt tràn đầy nghi ngờ.

“Chắc vừa rồi nàng cũng nghe thấy, nàng ấy đồng ý rồi.” Hấn nhếch miệng.

“Nàng thua.” Nghe được từ “Thua” này, cô gái kia - chính là thiếu phúc tấn Ngũ Vương Phủ - Ba Ca ra sức than thở: “Ta cho là nàng ấy sẽ không đồng ý, bởi vì Chúc Tâm luôn luôn cố chấp.”

“Người cố chấp cũng có mơ ước, chỉ là những gì họ mơ ước tương đối thực tế, tương đối thiết thực, chỉ cần có điều kiện tốt, bọn họ sẽ không cự tuyệt được, huống chi, rời khỏi Kinh Thành, bây giờ có thể cứu lại tính thần cô ấy.”

“Cho nên, ý của chàng là ”Người kia” làm đúng phải không?” Định Kỳ cười cười.” Chính xác, hẳn đúng còn nàng sai rồi.”

“Sai thì cũng sai rồi, chàng đâu cần phải thường nhắc nhở ta?” Nàng híp mắt, cong cái miệng nhỏ nhắn lên.

“Bởi vì nàng sai, nên tối nay phải.” Hấn ghé vào bên tai nàng thì thầm mờ ám.

Ba Ca cắn môi, nghe hấn ghé vào tai nói như thế, thẹn quá hóa giận. “Chàng đúng là bại hoại!” Nàng đưa tay lên muốn đánh phu quân.

Định Kỳ cười hì hì nắm lấy tay nương tử.

“Thua rồi lại muốn gỡ trò vô lại sao!”

Một tay ôm nàng vào lòng.

“Ai nói ta muốn gỡ trò hả?” Ba Ca khê đậm chân chân.

Nói thế nhưng nàng rất muốn gỡ trò à.

Định Kỳ ôm thê tử, cúi sát vào cổ ngửi hương thơm trên người nàng.

“Chàng nói xem, người kia vì sao phải phiền toái như vậy? Quanh quẩn một vòng thật lớn, không ngại dài dòng sao?” Rúc vào trong lòng hẳn, Ba Ca vẫn muốn hỏi.

Ánh mắt Định Kỳ tối sầm lại, bí hiểm đáp lại: “Tâm tư nữ nhân khó hiểu, nhưng có lúc, lòng của nam nhân còn khó đoán hơn.”

Ba Ca cong môi lên, hỏi hẳn: “Chàng có khó đoán không? Định Kỳ? Ta đoán được lòng chàng không?”

Định Kỳ cười nhẹ.

“Nàng không cần phải đoán ta, bởi vì nàng đã nắm giữ ta, lòng của ta chỉ xoay chuyển quanh nàng, tâm tư của ta chính là tâm tư của nàng.”

Ba Ca phì cười một tiếng.

“Lời ngon tiếng ngọt của nam nhân chính là thuốc độc à.”

“Vậy thì tiếng cười của nữ nhân chính là thuốc giải.” Hắc si mê nhìn nàng.

“Nữ nhân nào cười cũng là thuốc giải của chàng sao?” Nàng giả vờ vô tình hỏi hắc.

“Dĩ nhiên là chỉ có thể tử ta yêu thương nhất, nụ cười của nàng ngọt ngào dịu dàng, mới chính là thuốc giải của ta.”

Hắc khôn ngoan đáp lại.

Ba Ca cười nhạt một tiếng.

“Thế thì, ”Người kia” cũng cần thuốc giải?”

“Trên đời không có nam nhân nào không cần thuốc giải.” Nàng đảo mắt một vòng.

“Nhưng nếu dùng quá nhiều, thuốc giải cũng trở thành độc dược.” Nàng cười mê mị nói.

Định Kỳ cũng cười, nụ cười bí hiểm. “Nếu đã nghiện, cho dù là thuốc gì, cũng có thể thành độc dược.”

“Xem ra chàng cũng trúng độc rồi Định Kỳ.”

“Trên đời này, không trúng độc, thì không phải là nam nhân.” Nghe vậy, nàng lại phì cười.

“Định Kỳ, chàng cũng là nam nhân, chàng có thể đoán được tâm tư của ”người kia” không?” Nàng hỏi.

Môi hắc cong lên thành nụ cười mê hoặc. “Ba Ca, chắc nàng cũng biết, Chu U Vương vì đổi lấy nụ cười của Bao Tự, không tiếc phóng hỏa đùa giỡn với chư hầu?”

“Dĩ nhiên biết, sách có viết, thiếp cũng đã xem qua, nhưng chuyện này với ”người kia” và Chúc Tâm thì có cái quan hệ gì?”

“Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương. Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương*” Hắc bỗng nhiên ngâm như thế.

(*Trích trong bài Kiêm Gia trong Kinh Thi

Nghĩa là:

Lau lách xanh tươi và rậm rạp

Móc làm sương phủ khắp mọi nơi

Người mà đang nói hiện thời

Ở vùng nước biếc cách với một phương)

Ba Ca biết ý tứ bài thơ cổ này. “Thấy cảnh nhớ người, người đó hiện tại không ở bên cạnh. Chàng nói là Chúc Tâm?”

“Cho dù người đang ở bên cạnh, nhưng tâm không có ở bên cạnh, nam nhân này cũng không được xem là đã khiến y nhân cười.”

“Cho nên mới nói hắc dụng hết tâm tư, chỉ là vì muốn đổi lấy một nụ cười cuat mỹ nhân?” Ba Ca cười nói.

“Ba Ca, nàng thông minh hơn rồi!”

“Ta vốn thông minh mà!” Nàng không đồng ý.

Định Kỳ ho một tiếng, mỉm cười không nói.

Bây giờ Ba Ca đã hiểu, nhưng nàng vẫn muốn hỏi: “Nhưng mà, ngoại trừ nụ cười của mỹ nhân, ta nghĩ hắc không chỉ muốn có thế?”

Định Kỳ cười nhẹ. “Mỹ nhân cười một tiếng, quý hơn ngàn vàng. Hắn muốn con người nàng, càng muốn lòng của nàng.”

“Tâm không đặt trên người hắn, tự đương dừng chuyện, khó khăn biết bao?” Hắn nhếch miệng.

“Theo ta biết, hắn không buôn bán lỗ vốn.”

“Như vậy, hắn biết là khó, sao còn muốn có?”

“Có lẽ đã đoạt được tâm, nhưng không đoạt được người.”

“Chuyện này càng kỳ quái, đã chiếm được tâm, người thì ở ngay bên cạnh, sao lại muốn đẩy ra xa?”

Hắn cười.

“Có lúc càng ra xa, lại càng rõ ràng hơn.” Ba Ca đầu óc vốn rất trong sáng, nhưng lúc này lại bị hắn nói tới hồ đồ luôn.

“Hong Đậu Tú Trang, thật có thể làm cho người ta đạt được ước muốn sao?” Nàng đành phải hỏi.

Định Kỳ cười, thuận miệng ngâm lên: “Xuân sơn yên dục thu, thiên đạm tinh hi tiểu. Tân nguyệt kiểm biên minh, biệt lệ lâm thanh hiếu. Ngữ dĩ đa, tình vị liễu, hồi thủ do trọng đạo. Kí đắc lục la quần, xử xử liên phương thảo.”

Ba Ca cười, nàng cũng ngâm một đoạn thủ sinh tra tử khác. “Tân nguyệt khúc như mi, vị hữu đoàn viên ý. Hồng đậu bất kham khan, mẫn nhãn tương tư lệ. Chung nhật phách đào nương, nhân tại tâm nhân lí. Lương đoá cách tường hoa, tảo văn thành liên lí.”

Hồng Đậu Tú Trang.

Chỗ kia chính là bắt đầu của sự kết thúc? Hay vẫn là đường xa lẫn lộn? Hay là, nơi nàng có thể nhìn thấy rõ ràng?

“Nhưng mà, Hồng Đậu Tú Trang chính là một thách đấu, là thách đấu quá khắc nghiệt! Huống chi thiếp không tin là sẽ có người giúp Chúc Tâm. Nếu như thua, Chúc Tâm vẫn là hai bàn tay trắng, tốn 3 năm lại hai bàn tay trắng, đúng là khiến người khác khổ sở!”

Ba Ca nhú mày lắc đầu nói: “Thiếp còn nghĩ rằng, ”Người kia” là ma quỷ, có lúc, hắn thật sự quá tàn khốc.”

“Nhưng hiện tại Liễu Chúc Tâm cần khiêu chiến.”

Định Kỳ lại nói: “Còn nữa, thua cũng không chắc là chỉ có hai bàn tay trắng.”

Ba Ca ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn ngẩng đôi mắt của nàng, cười nhẹ. “Chim nhỏ bay ra khỏi tổ, cho dù không học được ca hát, cũng biết thế nào là kiếm ăn. Một khi đã học được kiếm ăn, sẽ trở nên kiên cường.”

Ba Ca vẫn lắc đầu.

“Chim nhỏ không biết ca hát, nhất định sẽ không vui.”

“Một số người, niềm vui của họ chưa chắc đã là ca hát.”

Ba Ca híp mắt trừng hắn.

“Thế nào? Còn muốn đánh cuộc?” Định Kỳ dĩ nhiên rõ ràng, trong đầu nhỏ của thê tử hắn đang có chủ ý gì.

“Dĩ nhiên!” Quả nhiên đúng như dự đoán.

“Như vậy, lúc này tiền cược là gì?”

Ba Ca hất cằm lên.

“Chàng cứ quyết định đi!” Vô cùng hào phóng nói.

“Ta quyết định?” Con ngươi hấn chợt sáng, cười cười.

“Không sợ thua?” Hấn chế nhạo.

Ba Ca trợn to mắt, ung dung nói: “Người thua nhất định là chàng!”

“Đánh cược một đứa bé.” Hấn nói.

Nàng sửng sốt.

“Cái gì?”

Hấn bày ra bộ mặt anh tuấn vô hại tươi cười.

“Nương tử, ta muốn đánh cược với nàng một đứa bé.”

Hấn nở nụ cười giả tạo, lặp lại lần nữa.

Bất kể đánh cược thắng hoặc thua, hấn nhất định không thiệt thòi.

Xe ngựa đi nhiều ngày, Chức Tâm rốt cuộc đã đến Tô Châu, trước cửa chính Hồng Đậu Tú Trang.

Huyện Tô Châu Ngô là nơi tập trung hàng thêu của Tô Châu, tương truyền vùng đất Tô Châu đã có hơn vạn người thêu.

Hồng Đậu Tú Trang, là khu nhà kiểu cũ, mặt tiền cửa hiệu không lớn, nhưng nhà cửa rất dài rất rộng, ngói xanh tường đỏ, nội viện cây cỏ sum suê, vào sâu bên trong là dãy phòng sáng sửa sạch sẽ.

Một cụ già ăn mặc nho nhã, đã đứng ở cửa trạch viện chờ nàng đã lâu.

“Là Diên tiên sinh phải không ạ?” Lão bộc quản sự Diên Thất ngẩn người, hấn mở to mắt trước nhìn thiên tiên mỹ nhân trước mặt, nhất thời thất thần.

“Diên tiên sinh?” Chức Tâm hỏi lần nữa.

Diên Thất ho một tiếng, đánh tan lúng túng.

“Chức Tâm cô nương?” Đồng thời hấn giơ đôi tay to lớn ra, đỡ Chức Tâm xuống xe.

Xương tay của hấn nổi lên, rất ổn, rất lớn, rất có lực, lúc tuổi trẻ chắc hấn có thói quen lao động. Nếu như không phải là làn da nhăn nheo, sinh ra nếp nhăn, đôi tay có lực như vậy, không giống như một đôi tay của người già.

“Chức Tâm tiểu thư, kể từ hôm nay cô chính là chủ nhân nơi này, từ nay về sau cô hãy gọi ta là Diên Thất.”

Vừa vào nhà, Diên Thất liền nói với Chức Tâm.

Bối Lặc Gia đã sớm đưa tin, tất cả mọi việc đều do Liễu Chức Tâm làm chủ. Từ lúc Liễu Chức Tâm bước vào phường thêu, nàng chính là chủ tử của Hồng Đậu Tú Trang.

Chỉ là, Diên Thất vạn lần không nghĩ tới, quản sự mới tới này, lại là một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp như vậy.

Cô nương như vậy, thật có thể làm quản sự sao? Lần đầu nhìn thấy Chức Tâm, Diên Thất đã nảy sinh hoài nghi.

“Tốt, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ gọi ngươi là Diên Thất.” Chức Tâm không tranh luận, bởi vì nàng là chủ nhân, đây là ý của Ngọc Bối Lặc.

Nàng đã đồng ý làm chuyện này, sẽ phải có bộ dạng như vậy.

Nhưng mà, ngày đầu tiên nàng đến Hồng Đậu Tú Trang thì đã biết, phường thêu này cơ hồ không có việc làm, mỗi ngày đều không có lấy một cuộc giao dịch.

Hôm nay, Chức Tâm đứng ở cửa tiệm, nhìn khách qua đường đi lại, chính là không ai vào trong tiệm, hết cả một ngày, lại không có một người khách nào tới cửa.

“Tại sao lại như vậy? Ta vốn nghĩ rằng, đây là một cửa tiệm đã mở cửa buôn bán từ lâu, nếu đã mở cửa buôn bán, cho dù bán không được nhiều cũng không nên suy thoái đến như vậy.” Nàng kinh hãi, hỏi Điền Thất.

“Sau khi Bối Lặc Gia mua phường thêu, cũng không có tích cực kinh doanh, chỉ duy trì nguyên dạng phường thêu, Bối Lặc Gia nói, muốn tìm người để quản lý phường thêu này, đưa phường thêu này đi lên, lời này là nói từ năm ngoái, nửa năm qua đi, bây giờ cô nương mới tới.”

Nơi này vốn chính là trạch viện đã suy tàn, trước khi nhượng lại phường thêu buôn bán đã hết sức tiêu điều, Điền Thất đến sau lại không hiểu kinh doanh, đừng nói tới đơn đặt hàng, từng ngày trôi qua, đến cả khách vào cửa mua một túi tiền thêu cũng không có.

Cũng khó trách không có khách! Bởi vì Hồng Đậu Tú Trang, mặc dù được đặt tên là “Tú Trang” (phường thêu), nhưng bên trong phường thêu thực tế chỉ có hai người tú nương, là một lão bà và một thiếu nữ. Lão bà hoa mắt lâu năm, kim thêu cũng cầm không vững, nửa tháng mới thêu một túi tiền. Thiếu nữ mặc dù có thể thêu, tiến độ rất chậm, sản phẩm nàng tốn hao mấy ngày để thêu, đều là tục vật vụng về không đẹp mắt.

Buổi chiều, Chúc Tâm trở lại nhà sau, cùng Điền Thất ngồi xuống thương nghị.

“Ta muốn dùng tiền ở trong ngân hiệu, chúng ta còn lại bao nhiêu bạc có thể dùng?” Chúc Tâm vừa mở miệng lại hỏi hẩn như vậy. Điền Thất sửng sốt. “Dùng tiền? Cô nương, cô muốn dùng tiền làm gì?”

“Ta lấy tiền, tuyển mộ một nhóm tú nữ.” Điền Thất rũ mắt xuống, không nói lời nào.

“Thế nào? Không có bạc sao?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao người không nói lời nào?”

“Cô nương cũng nhìn thấy, tiệm chúng ta trong một ngày không có được một cuộc làm ăn, thì tuyển tú nữ làm gì? Cô nương đã tính qua hành động lần này chưa?” Ngụ ý của Điền Thất là trách Chúc Tâm căn bản không biết làm ăn buôn bán.

Mặc dù Điền Thất xem thường nàng, nhưng Chúc Tâm không tức giận, ngược lại nàng mỉm cười. “Ta cần thông báo tuyển dụng một nhóm tú nữ ưu tú nhất Tô Châu, có tú nữ xuất sắc, mới có thể có tranh thêu đẹp, có tranh thêu đẹp, mới có thể có nhiều đơn đặt hàng.”

Điền Thất nhướng mày lên, có vẻ như xem thường.

“Ta hiểu, người nhất định cho là ta quá ngây thơ rồi.” Chúc Tâm vẫn mỉm cười. “Ta đã sớm đoán được, người sẽ không đồng ý để ta thông báo tuyển dụng tú nữ.”

Điền Thất không nói.

“Đã như vậy, chúng ta trước tiên bàn về hai tú nữ trong phường thêu này.”

Điền Thất tiếp tục hếch mày. “Có ý tứ gì?”

“Triệu ma ma lớn tuổi, có thể cho bà một khoản bạc, để nàng về nhà dưỡng lão. Về phần Tiểu Hồng, làm việc tùy tiện qua loa, ta có thể không so đo. Bắt đầu từ bây giờ, ta cho nàng thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày bất luận nàng muốn đẩy nhanh tốc độ thế nào cũng được, cần phải thêu được một cái quạt sáo đủ tiêu chuẩn, không làm được, người có thể nói với nàng, mời nàng rời khỏi phường thêu!” Nàng nhìn chăm chăm Điền Thất, nói từng chữ từng câu.

“Ta, nói với nàng?” Điền Thất trợn to mắt, chỉ chớp mũi của.

“Đúng, chính là người, bởi vì người này là người mời về.” Chúc Tâm mỉm cười nói với hẩn.

Điền Thất trợn mắt nhìn nàng chăm chăm.

Chúc Tâm làm như không thấy, nàng tiếp tục nói: “Về phần người ta muốn mượn về, sau nàng sẽ cho họ tiền lương cao hơn, phúc lợi tốt hơn, hàng năm nếu phường thêu có sinh lợi, thì cho họ lợi nhuận.”

Điền Thất trợn to hai mắt. “Tiền lương cao, phúc lợi tốt không nói tới, còn phải chia lợi nhuận? Trong thành Tô Châu này, phường thêu nhà nào cấp phúc lợi như vậy? Ta còn chưa nghe nói qua!” Ngụ ý, hẳn cho rằng không cần thiết.

“Cũng bởi vì người chưa nghe nói qua, cho nên chúng ta phải làm.” Ngưng cười, Chúc Tâm nói: “Nếu tú nữ có tài, cố gắng ra sức, chúng ta có thể chăm sóc người ta. Ngược lại, tú nữ nếu không có tài, không đủ cố gắng, liền tức thời mời họ rời đi, không cần giữ lại.”

Điền Thất nuốt nước miếng, bỗng thấy run cầm cập.

Tiểu nữ nhân trước mặt này nhìn thì nhu nhu nhược nhược, có thể nói lời nói thần thái quả quyết kia, xem ra không thua nam nhân chút nào.

Chúc Tâm đứng lên, lập tức phân phó.

“Dán bảng tuyển người trong thành, cứ nói Hồng Đậu Tú Trang chúng ta cần tuyển người, chỉ cần có tài hoa, tú nương có tay nghề, vào Hồng Đậu Tú Trang chúng ta, chỉ cần phường thêu năm nay kiếm được tiền bạc, nhất định có huê hồng.” Nói xong, nàng xoay người đi vào phòng sau.

Điền Thất hí mắt, nhìn chằm chằm bóng lưng Chúc Tâm lẩm bẩm nói: “Thối, một nha đầu xuất thân là nô tài, chỉ vừa mới đến, lại dám bày ra cái dáng vẻ ấy!” Nhưng là Chúc Tâm đã phân phó, hẳn cũng không dám không làm.

Xem ra, cô nương này căn bản không cần hẳn “Hướng dẫn”, mọi việc nàng tựa hồ tự có chủ trương! Điền Thất không thể vui nổi, bởi vì trước kia không ai quản hắn, hắn đã quên mình là một nô tài.

Nhưng mà, mặc dù hắn sao không muốn, cũng phải tạm thời nghe lời tiểu cô nương này.

Tóm lại, chân ướt chân ráo tới phải lấy uy, Điền Thất nghĩ, qua một thời gian nàng sẽ chán thôi, nói chung chỉ là đùa một chút.

Nghĩ thế, hắn cũng an tâm.

Tú nữ trẻ tuổi tên Tiểu Hồng kia, bị ép buộc như thế, biết sau này công việc căng thẳng, không nhẹ nhõm như vậy nữa, nàng mới làm quá một ngày, sáng sớm hôm sau cũng không thấy bóng người đâu nữa, mất tăm mất tích, chuyện này chọc cho Điền Thất giận đến gần chết, da mặt dày cũng không nén được giận! Chúc Tâm như ý, thuê về hai người tú nữ trẻ tuổi có tay nghề lại có tài.

Hai cô nương trẻ tuổi này, một người tên là Thể Văn, một người tên là Cẩm Văn.

Thể Văn, Cẩm Văn thật ra là hai tỷ muội, hai người đáng đắp nồn nà, thanh tú nho nhã, tay nghề giỏi lại nhanh nhẹn, kim cầm trong tay thêu nhanh như gió, cả hai người một ngày có thể tự mình thêu ra một đôi hoa sen chụp tai.

Tìm được hai người này, Chúc Tâm thật sự rất vui mừng.

Nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ. Phường thêu này đã xuống dốc bấy lâu, tất cả cần phải chỉnh đốn lại.

Chúc Tâm cũng không thấy chán ngán.

Nàng chẳng những không chậm trễ, ngược lại ở phường thêu lên lên xuống xuống, càng ngày càng quan tâm, khiến Điền Thất thở không nổi.

Đầu tiên, nàng muốn kho hàng chi tiền, sơn lại cửa tiệm, đổi mới bảng hiệu, chỉnh đốn tứ phía, trang hoàng tất cả.

Sau đó, nàng thiết kế cho Hồng Đậu Tú Trang một logo bảy màu hình hạt đậu, đây là ký hiệu của phường thêu, tương lai nhìn thấy dấu hiệu tương tự, thì biết là tranh thêu của Hồng Đậu Tú Trang.

Tiếp đó, nàng còn cùng Điền Thất vào trong thành cắt mấy xấp vải tơ, may mấy bộ y phục giống nhau. Nam thì may trường bào mã khoái, tự nhiên hào sảng. Nữ thì mặc áo ngắn, dưới là váy đuôi phượng. Bất

lụa nam nữ, trên y phục đều có thêu ký hiệu của Hồng Đậu Tú Trang. Về phần tú nữ, sẽ mặc váy Nguyệt Hoa ưu nhã.

Đến khi trong phường thêu ai nấy đều mặc đồng phục, Chức Tâm còn sai Điền Thất vào thành mua thêm mấy cân trà hoa lai Long Châu thượng hạn, hai bình sứ trắng và mười hai chén sứ trắng, còn mua mấy thứ đặc sản Tô Châu.

“Có thể cho ta biết, mua những thứ này làm gì?” Hấn nhìn Chức Tâm bình thường cũng không có thói quen uống trà, ăn điểm tâm, không nghĩ được sao nàng lại sai hấn mua những thứ đồ này?

“Trà và điểm tâm là dùng để tiếp khách đến cửa tiệm.” Chức Tâm mỉm cười nói.

Điền Thất trợn to hai mắt. “Khách tới tiệm, lại không nhất định sẽ mua đồ, buôn bán còn chưa làm đã phải tốn tiền, đây là đạo lý gì?” Hấn không đồng ý.

“Mua bán không thành là do cách phục vụ. Mỗi vị khách đồng ý tới tiệm, chúng ta đều đón tiếp như khách quý. Như vậy, khách sẽ gặp nhớ chúng ta đã chiêu đãi nhiệt tình, sau này khách có cần mua đồ, nhất định sẽ nghĩ tới Hồng Đậu Tú Trang của chúng ta đầu tiên.” Chức Tâm nói cho hấn nghe.

“Như vậy, muốn bọn tiểu nhị được đổi đồ mới, là đạo lý gì?”

“Phường thêu là buôn bán lịch sự. Không có lịch sự, lấy đâu ra buôn bán? Nếu chỉ buôn bán như phố phường, tuyệt đối không thể chống đỡ nổi gia nghiệp của Bối Lặc Gia ở đây.” Chức Tâm dịu dàng đáp.

Nàng đã tính qua, phường thêu và đại trạch viện, một tháng chi tiêu hơn mấy trăm bạc trắng, hiện tại ngày ngày đều hụt vốn ban đầu, mặc dù có khách lai rai đến cửa tiệm, cũng không thể cân bằng.

“Muốn làm ăn buôn bán lớn, không làm buôn bán nhỏ, sao lại phải tốn tiền thêm cho những thứ bề ngoài như vậy?” Điền Thất ngược lại hỏi nàng.

“Tô Châu là thành lớn, Hồng Đậu Tú Trang mặt tiền không nhỏ, vị trí nơi này trong thành xem ra cũng tốt, nơi này trước cửa có người lui tới, xe ngựa như nước, trong tiệm có thể có vài món hàng thêu vừa mắt, khi đó cửa hàng chúng ta cũng có thể kiếm được thêm vài vụ buôn bán.”

Điền Thất cau mày thật sâu, như không hoàn toàn đồng ý.

“Phường thêu vừa mới đổi chủ, vốn của chúng ta ở trong ngân hiệu cũng không còn bao nhiêu tiền, nếu cô nương xài tiền phung phí như vậy, chưa gì đã đem bạc dùng hết, mọi người sẽ không còn gì ăn, không còn đường thoát.”

Sắc mặt Chức Tâm trắng bệch.

Một lúc lâu sau, nàng chỉ nói với Điền Thất: “Không thử một lần, vĩnh viễn không thể trở mình.” Điền Thất hếch mày.

Trong lòng hấn nghĩ: Vị cô nương này đúng là dân cờ bạc.

Chức Tâm có lẽ là dân cờ bạc, nhưng nàng biết, mình từ trước đến giờ không có vận số tốt.

Dân cờ bạc không có hảo vận, thì đó chính là vận rủi.

May mắn không phải người nào cũng có, cho dù có, cũng không dài, từ xưa tới nay luôn là vận rủi nhiều hơn may mắn. Cho nên người đời đều không nên đánh cược, nếu không thì mười người có chín người rười rượi nhất định bán khổ.

Nhưng Chức Tâm không thể không đánh cược, bởi vì Hồng Đậu Tú Trang tuyệt đối không thể đóng cửa.

Nàng chưa từng buôn bán, không biết thế nào là kinh doanh, chỉ có thể dùng kinh nghiệm làm tiểu nha đầu, quản lý người làm và tú nữ. May mà người làm và tú nữ không nhiều lắm, quản lý vẫn còn được.

Nhưng mà, Chức Tâm chính xác là không có vận tốt, cho nên qua ba tháng, nàng vẫn không có được đơn đặt hàng nào.

Ở hai bờ đất Giang Nam, muốn vận chuyển bằng thuyền thì có đội thuyền, muốn bán muối thì phải tìm vựa muối.

Huống chi nơi này phường thêu đông đúc, mỗi nhà đều có mặt bằng, đều có khách hàng, đều có phương pháp.

Những thứ này nàng đều không hiểu, cũng không biết làm ăn nên đưa tiền bảo hộ.

Chức Tâm không có người chống lưng, không có nguồn người, càng tệ hơn là nàng không biết lòng người hiểm ác.

Cho nên nàng không có được đơn đặt hàng, Hồng Đậu Tú Trang còn thường xuyên bị phỉ báng vu khống hãm hại.

Cho nên, mặc dù Hồng Đậu Tú Trang đã thay hình đổi dạng hơn ba tháng trước, hơn nữa còn ở Ngô huyện Tô Tú tập kết chào hàng, vậy mà, Hồng Đậu Tú Trang vẫn không kiếm được đơn đặt hàng nào.

Không chỉ như thế, tình hình buôn bán ở cửa tiệm cũng rất ảm đạm, bởi vì các phường thêu trên cùng đường biết Hồng Đậu Tú Trang có hoạt động, đã sớm giảm giá bán, giành khách tới, mặt khác hối lộ tụi du côn, cướp đoạt đơn đặt hàng. Nhưng Chức Tâm kiên trì không giảm giá, cho dù tiệm cùng nghề ai cũng thế, tình trạng như nước sôi lửa bỏng, nàng vẫn kiên trì không giảm giá.

“Tại sao? Tiệm chúng ta nhiều hàng như vậy, có thể bán đồng giá! Xuống giá bán ra mới có thể chuyển tốt, buôn bán tốt sẽ bảo tú nữ làm thêm giờ chế tạo nhanh hơn, như vậy mới có thể kiếm tiền!” Điền Thất kháng nghị với nàng.

“Sản phẩm không thể làm gấp, một vật phẩm làm gấp chất lượng sẽ phải giảm xuống.”

“Vậy thì sao? Trong tiệm chỉ là buôn bán nhỏ, khách hàng phổ thông ai lại đi chú ý chất lượng?”

“Nếu đã là khách hàng, nhất định sẽ chú ý chất lượng!” Chức Tâm lại nói: “Đây không phải là lý tưởng, mà là nguyên tắc. Ta không biết làm ăn, nhưng ta biết rõ, trong đáy lòng mỗi người đều có nguyên tắc, kiên trì nguyên tắc của người, nhất định sẽ được người kính trọng.” ”

Chúng ta là làm ăn, cũng không phải là làm người! Điền Thất cau mày, hét lớn: “Người rốt cuộc có hiểu thế nào là làm ăn buôn bán không?”

“Làm ăn buôn bán cũng giống làm người, đều là một việc.” Nàng vẫn kiên trì.

Điền Thất tức giận, thiếu chút nữa muốn nổi trận lôi đình.

Chức Tâm vẫn kiên định như thường.

Cũng may mà Chức Tâm kiên trì, chưa đầy hai tháng sau, phường thêu dần dần có khách tới cửa.

Lúc này sản phẩm của Hồng Đậu Tú Trang, mỗi một món đều do Chức Tâm tự tay thiết kế, trang trí đồ thêu, đều là hoa và chim, phi cầm tẩu thú, bách hoa dị thảo, nét vẽ tự nhiên tỉ mỉ, tươi mát thanh nhã, siêu trần thoát tục.

Mỗi xấp vải thêu, đều được Chức Tâm vẽ trước trên đồ án cho thật tốt, sau đó giao cho tú nữ thêu theo vẽ bản đồ án, như vậy khiến cho hàng thêu đa dạng độc đáo, nổi bật hơn so với hàng thêu của các nhà khác, vì vậy từ từ có danh tiếng, thu hút khách hàng, đến cuối tháng kết toán sổ sách, trừ bỏ chi tiêu có thể miễn cưỡng quân bình.

Pường thêu chuyển biến, Điền Thất nhìn thấy thế đành phải ngậm miệng, không dám phát biểu ý kiến gì nữa.

Nhưng thu chi cho dù đã quân bình, nhưng phường thêu kinh doanh vẫn rất khổ cực.

Chức Tâm biết, nếu như không có đơn đặt hàng lớn, không có tác phẩm tiêu biểu, phường thêu sẽ không có khả năng có thể kiếm được một địa vị.

Không thể kiếm được địa vị, sớm muộn gì cũng bị đào thải.

Chức Tâm nghĩ tới điểm này, cho nên, nàng lại đi tìm Điền Thất.

“Ta muốn chủ động thăm hỏi khách hàng.” Nàng nói với Điền Thất.

“Khách hàng?” Điền Thất đang uống trà, giơ ly trà trong tay lên, nhìn chăm chăm Chúc Tâm. “Khách hàng nào?”

“Khách hàng lớn. Không chủ động thăm hỏi, đợi rồi lại đợi, vĩnh viễn không thể kiếm được đơn đặt hàng.” Chúc Tâm nói.

Điền Thất để xuống ly trà, thu tay áo, đảo mắt một vòng.

“Chúng ta đi đâu thăm viếng khách hàng lớn nào?” Điền Thất hỏi.

“Trong phường thêu, hiện thời đã có sáu tú nương. Chúng ta có thể đến những địa phương khác buôn bán, chỉ cần có hứng thú với hàng thêu của Tô Châu, chúng ta đều đến nói chuyện.”

“Chúng ta đi tới chỗ nào? Hỏi thăm khách hàng nào?” Điền Thất lười biếng hỏi.

“Trước khi mua lại, chẳng lẽ phường thêu trước không có phương pháp nào sau?”

“Không có.” Điền Thất đáp rõ ràng.

“Như vậy, người có biết, cách hàng thêu khác ủy thác cho người nào bán ra?”

“Không biết.”

Chúc Tâm trầm ngâm một lát, nhíu mày thật sâu.

“Nhưng mà, ta biết có một người, người có thể đi gặp hẳn.” Điền Thất bỗng nhiên từ tốn nói.

“Người nào?” Chúc Tâm giương mắt, đáy mắt dấy lên một tia hy vọng.

“Chủ nhân của Như Ý Hiên.” Điền Thất nói.

13. Q.2 - Chương 3

Ngày đó nghe tới ba chữ “Như ý Hiên”, Chúc Tâm đã viết thiệp thăm hỏi, nhờ Điền Thất đưa đi.

Nhưng nàng đợi năm ngày liền, nhưng vẫn không nhận được hồi âm của đối phương.

“Sợ rằng Như Ý Hiên không chịu gặp chúng ta, dù sao có thể cùng Như Ý Hiên bàn bạc buôn bán, người nào người nấy cũng là thương hiệu lớn nổi tiếng!”

Điền Thất ngượng ngùng nói.

Nhưng đến ngày thứ sáu, vào giờ dùng cơm trưa, trước cửa phường thêu bỗng xuất hiện một đại kiệu sáu người khiêng, cỗ kiệu dừng ở trước cửa phường thêu, màn kiệu vén lên, từ trong bước ra là một người đàn ông trung niên mặc áo xanh.

“Đương gia của Hồng Đậu Tú Trang có ở đây không?” Người đàn ông âm điệu nho nhã, tướng mạo đoan nghiêm.

Chúc Tâm đang ăn cơm ở sau cửa hàng, nghe được âm thanh vội vàng đi ra ngoài, đối phương vừa rồi kêu đích danh đương gia, nhưng nàng lại không biết người tới là ai, vì vậy đành phải hỏi: “Tiểu nữ chính là đương gia của Hồng Đậu Tú Trang, xin hỏi quý tiệm là?”

Nam tử nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Chúc Tâm, trông thấy là một cô gái xinh đẹp khuynh thành, thì có chút ngạc nhiên, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn đã che đậy thần sắc cười nói: “Như Ý Hiên đến đưa thiệp mời cho đương gia.” Hai tay hắn dâng lên hồng thiệp.

Chúc Tâm nhận lấy, vừa mở vừa xem, thì ra là chủ nhân của Như Ý Hiên mời nàng ngày mai gặp mặt.

“Xin tiên sinh nhắc giùm quần sự trong phủ, Liễu Chúc Tâm ngày mai nhất định sẽ tới đúng giờ.”

“Tốt!” Nam tử nói xong, liền xoay người lên kiệu rời đi.

Sau khi hần đi, Chúc Tâm đứng trước cửa tiệm ngậy ngốc một hồi.

“Đưa có tấm thiệp, cũng phải ngồi kiệu sao? Ngay cả người đưa thiệp của Như Ý Hiên cũng có dáng điệu lớn như vậy!”

Tú nương Cẩm Văn từ bên trong đi ra, ríu rít tán thưởng.

“Người cũng biết Như Ý Hiên sao?” Chúc Tâm xoay người hỏi nàng.

“Dĩ nhiên biết.” Cẩm Văn gật đầu. “Hiệu buôn mới nổi vài năm nay, hàng Như Ý Hiên có đều là thượng phẩm, chính vì như vậy, nghe nói cùng hiệu buôn đồ thêu của kinh thành có quan hệ rất tốt, thậm chí cũng đã từng kinh doanh qua cống phẩm!”

“Những chuyện này, người làm sao biết?”

Cẩm Văn che miệng cười cười.

“Hai năm qua, tú nương toàn bộ thành Tô Châu, không ai không biết Như Ý Hiên, có lẽ chỉ có cô nương người là không biết thôi.”

Nghe vậy, nàng cảm thấy mình hỏi Điền Thất thật sự quá trễ, Điền Thất mặc dù chịu nói cho nàng biết, nhưng nàng đúng là biết quá muộn.

“Như vậy, Như Ý Hiên cũng tự mình đào tạo tú nương sao?”

Cẩm Văn lắc đầu.

“Như Ý Hiên chỉ buôn bán, hàng hóa qua tay không chỉ có tranh thêu, còn có trà, đồ sứ, tơ lụa, dược liệu, nhưng bất luận là buôn bán cái gì, Như Ý Hiên chỉ kinh doanh sang tay, có thể nói rằng bọn họ chỉ toàn kinh doanh ngoại thương, nhưng lại làm rất chu đáo!”

“Thì ra là thế.” Chúc Tâm mỉm cười.

“Nói như vậy, chương quầy của Như Ý Hiên là người có trọng lượng trong nghề?”

“Đúng vậy! Nghe nói quản sự của Như Ý Hiên họ Lưu, kinh nghiệm dày dặn, phía sau Lưu quản sự còn có ông chủ lớn, chưa ai từng gặp qua!” Cẩm Văn thần thần bí bí nói.

Chúc Tâm nghe cũng hiểu được đôi chút.

Đáy lòng nàng đã có chuẩn bị, lần này gặp mặt nên mang theo những món hàng hóa đã làm trước đây.

Ban đêm, Chúc Tâm mở chiếc rương tùy thân mang từ kinh thành tới, tìm kiếm bên trong hòm lấy ra ba túi thơm. Nàng đã tự tay thêu trên mặt túi thơm là Kỳ Lân, tay phật và ngọc Như Ý.

Đây những túi thơm năm ngoái nàng thêu cho Ung Tuấn, nàng vẫn mang theo, bởi vì vợ đã đi tới Giang Nam chưa có thời gian soạn lại.

Nhưng tối nay nàng lại lấy túi thơm ra xem kỹ một lần, bây giờ mới phát hiện ba túi thơm này đúng là vật hiếm có, là tác phẩm được toàn tâm toàn ý thêu thành, có lẽ do lúc ấy chuyên tâm làm nên bây giờ mới có những bức tranh thêu nhìn sống động như thật vậy.

Đêm khuya yên tĩnh, trăng mờ sao thưa.

Nhìn ba túi thơm này, Chúc Tâm lại nghĩ về quá khứ, nhớ tới những thứ nàng không nên nhớ.

Hần hiện tại có khỏe không? Đã lấy vợ hay chưa? Nhắm mắt lại, nàng nắm chặt túi thơm trong tay, nghẹn lại một hơi.

Qua hồi lâu, mới thở dài một hơi.

Nàng hiểu, tú nương trong Hồng Đậu Tú Trang không ai có thể thêu ra tác phẩm như vậy.

Đây không phải khoe khoang, cũng không phải kiêu ngạo, mà là thực tế.

Nàng như con chim nhỏ bị nhốt lâu trong lồng, một buổi sáng được tự do, chuyện đầu tiên không phải là nhảy nhót, mà là phải tập bay một mình. Nhưng cho dù thực tế là thế, bay một mình cũng không phải là chuyện khổ cực, con chim một mình bay lượn trên trời tuy rằng vất vả, lại cực kỳ nguy hiểm, nhưng tự do sẽ không làm ắt nàng tiếp tục thiếu cận, ý chí càng thêm lớn.

Bầu trời của nàng sẽ không còn giới hạn bởi một toà Vương phủ nữa, không phải phổ phường, lại càng không vèn vèn dừng lại ở một thành Tô Châu. Bầu trời của nàng sẽ vì hàng thêu Tô Châu, vì Hồng Đậu Tú Trang, mà lý tưởng và mục tiêu sẽ càng ngày càng lớn! Kể từ lúc đồng ý với Ngọc Bối Lặc tiếp quản phường thêu, Chúc Tâm đã quyết định vứt bỏ hết chuyện quá khứ, quyết tâm sẽ làm cho bốn chữ ‘Hồng Đậu Tú Trang’ vang danh thiên hạ! Mặc dù đây chỉ là mơ mộng, là một giấc mộng không thực tế, nhưng mơ ước sẽ làm cho nàng quên đi quá khứ, quên đi những thứ không nên nhớ tới.

Mở mắt ra, tâm ý Chúc Tâm đã quyết.

Hoàn cảnh hiện tại khiến cho nàng thấy rõ thực tế.

Nàng biết tay nghề thêu của mình so với bất kỳ tú nương nào trong phường thêu cũng đều tốt hơn, nhất là túi thơm này, mẫu thêu chân tình thiết ý, đường thêu mịn như tơ.

Ngày mai, nàng sẽ cầm này ba chiếc túi thơm này, chọn thêm vài tranh thêu tốt nhất trong phường thêu.

Tự mình mang tới Như Ý Hiên.

Ngày hôm sau, Chúc Tâm theo ước định, đến nơi đúng giờ.

Trạch viện của Như Ý Hiên so với Hồng Đậu Tú Trang lớn hơn gấp mười lần. Không chỉ có phong phái phi phàm, trong nhà thì rộng rãi, bên ngoài thì vững chắc rất giống một tòa thành nhỏ.

“Người đến là Đương gia của Hồng Đậu Tú Trang, Liễu Chúc Tâm, Liễu cô nương?” Đón tiếp nàng chính là thanh y nam tử hôm qua đưa thiệp.

“Vâng.” Chúc Tâm cảm thấy kỳ quái.

Người này rõ ràng biết nàng là ai, sao phải hỏi lại lần nữa? Đến khi thanh y nam tử liếc mắt nhìn về rèm che phía sau nhà, Chúc Tâm mới hiểu được, phía sau rèm có người, nhưng không chịu lộ diện.

“Ta chính là Lưu quản sự của Như Ý Hiên.” Thanh y nam tử nói với Chúc Tâm.

Chúc Tâm sững sốt. “Tiểu nữ không biết, quản sự lại tự mình đưa thiệp, không từ xa tiếp đón.”

“Không sao, ta luôn luôn thích tự mình đi đưa thiệp, thuận tiện nhìn xem quy mô Tú Trang của người một chút.”

Lưu quản sự cười cười, nói với Chúc Tâm: “Liễu cô nương mời ngồi.” Chúc Tâm ngồi xuống trước bàn tròn.

Lưu quản sự ngồi ở đối diện, lưng hấn đối diện rèm che.

Đôi mắt hấn sắc bén, chăm chú nhìn giai nhân thanh lệ nhã nhặn trước mặt.

“Liễu đương gia tuổi còn trẻ, lại có thể một mình quản tất cả công việc trong phường thêu, thật là không dễ.”

“Không dám dấu Lưu quản sự, tiểu nữ đối với buôn bán quản lý không có kinh nghiệm, có rất nhiều thứ còn chưa biết, vẫn mong Lưu quản sự chỉ giáo nhiều hơn.”

“Liễu đương gia khách khí!” Lưu quản sự tươi cười.

Chúc Tâm lấy số tranh thêu đã mang tới, đặt trước mặt Lưu quản sự.

“Đây là tranh thêu của Hồng Đậu Tú Trang, xin Lưu quản sự xem qua.”

Lưu quản sự chỉ liếc mắt, sau đó xoay người đưa vào phía sau rèm.

Người phía sau rèm nhận lấy tranh thêu, không lên tiếng.

“Trong phòng thêu của Liễu Đường Gia có bao nhiêu tú nương?” Lưu quản sự bắt đầu hỏi.

“Sáu người.”

“Một năm có thể sản xuất ra bao nhiêu tranh thêu?”

“Món nhỏ ba trăm, món trung một trăm, món lớn thì phải nhìn là mẫu thành phẩm nào.”

Lưu quản sự gật đầu một cái.

“Số lượng cũng không nhiều.”

“Do ta không muốn tú nương đẩy nhanh tốc độ, chất lượng chính là nguyên tắc của Hồng Đậu Tú Trang.”
Lưu quản sự lại gật đầu, mỉm cười.

Lúc này sau rèm chợt động, Lưu quản sự lập tức xoay người, ghé tai sát rèm.

Chức Tâm im lặng không lên tiếng, đợi một lát.

Một lúc lâu sau, Lưu quản sự cuối cùng quay đầu nói với Chức Tâm: “Liễu đương gia cũng nhìn thấy, Lưu mỗ chỉ là quản sự của Như Ý Hiên, đại nhân vật phía sau rèm ở đây mới chính là lão bản của Như Ý Hiên.”
Dừng một chút, Lưu quản sự lại nói: “Lão bản của Như Ý Hiên, là nhân vật có mặt mũi tại Giang Nam, vì danh tiếng quá vang dội, buôn bán quá nhiều, cho nên kẻ thù, địch thủ cũng không ít, để tránh gặp phải phiền não, vì thế không thể dễ dàng gặp người khác. Điểm này, xin Liễu đương gia thứ lỗi.”

“Vâng, tiểu nữ hiểu.” Chức Tâm nói xong, lại thấy giật mình.

Có người danh tiếng vang dội, trái lại không thể gặp người, điểm này thật sự vô cùng kỳ quái.

Nhưng người trên đời, vốn là đã có phiền não của mình, kỳ quái vô cùng cũng không thể giải thích.

“Vừa rồi lão bản mới chỉ thị, xin hỏi Liễu đương gia, mười món tranh thêu nàng mang đến có phải cùng do một tú nương thêu thành?”

“Không phải.” Chức Tâm đáp.

Lưu quản sự gật đầu một cái, sau đó nói: “Liễu đương gia đừng để ý. Vừa rồi lão bản chỉ thị Lưu mỗ, mười bức tranh thêu Liễu đương gia mang đến, trong đó chỉ có ba món là Thượng Phẩm, những khác đều là tục vật. Tuy bảy món tục vật đều có hình dạng đặc biệt, có sáng tạo, nhưng trình độ tú công không bằng, mũi kim thêu không tinh.”

Chức Tâm trầm ngâm chốc lát.

“Ý của lão bản là?” Nàng hỏi.

“Ba túi thơm này đều do một tú nương thêu?”

“Vâng.”

Có được đáp án, Lưu quản sự quay đầu tai nghe người sau rèm phân phó.

Một lúc lâu sau, Lưu quản sự gật đầu với người sau rèm, đưa tay lấy lại tranh thêu, đặt trên bàn.

Lưu quản sự nói với Chức Tâm: “Ba món thượng phẩm này chúng ta muốn mua, những cái khác không cần. Còn nữa, chúng ta không chỉ mua ba túi thơm này, còn muốn cùng Hồng Đậu Tú Trang lập khế ước, mua hàng thêu của tú nương này.”

Chức Tâm nhú mi, nhưng vì tiền đồ phòng thêu, nàng nói: “Xin Lưu quản sự nói lại rõ ràng một chút.”

“Tú nương này hàng tháng cần phải cung cấp hàng, hơn nữa chỉ được bán cho Như Ý Hiên, không được bán cho hiệu buôn khác.” Lưu quản sự nói.

Chức Tâm ngồi yên, không nói nữa.

“Liều đương gia không thể lập tức đồng ý?” Lưu quản sự chăm chú nhìn nàng hỏi.

“Vâng.” Chúc Tâm gật đầu. “Ta muốn suy nghĩ một chút.”

“Vị tú nương này, tay nghề xuất chúng, Liều đương gia nên nghĩ cách giữ nàng lại. Về phần Như Ý Hiên đã coi trọng, nhất định sẽ ra giá cao thu mua.”

“Ta hiểu.” Chúc Tâm thu hồi tranh thêu trên bàn, nàng đứng lên.

“Đã quấy rầy quản sự, Liều Chúc Tâm xin cáo biệt trước.” Lưu quản sự cũng đứng lên.

“Liều Chúc Tâm sẽ suy nghĩ một chút, ba ngày sau nhất định sẽ cho Lưu quản sự câu trả lời.” Chúc Tâm nói.

Lưu quản sự gật đầu. “Liều đương gia suy nghĩ cẩn thận là chuyện tốt.” Hắn cũng không miễn cưỡng.

Hắn tự mình đưa Chúc Tâm đến Như Ý ra cửa. “Lưu quản sự xin dừng bước.”

“Tại hạ chờ tin tức của Liều đương gia.” Lưu quản sự nói.

Chúc Tâm gật đầu hành lễ, sau đó mới rời đi.

Sự tình diễn ra cũng không thuận lợi như suy nghĩ của Chúc Tâm.

Nhưng cũng có thể nói, buôn bán nói chuyện cũng thuận lợi, nhưng đối phương chỉ cần tranh thêu của nàng.

Nhưng nếu chỉ cần tranh thêu của nàng, không thể coi là buôn bán lớn, mặc dù thu mua giá cao, nhưng chỉ dựa vào một mình nàng, vừa quản lý thêu trang còn vừa phải làm tranh thêu, sợ rằng tâm sức không đủ, vẫn không có biện pháp vì thêu trang kiếm một đường sống ổn định. Chúc Tâm vừa về đến phòng thêu, Điền Thất liền nói cho nàng biết, có người đưa thiệp mời tới, xin gặp mặt Liều đương gia Hồng Đậu Tú Trang..

“Tam Dương Cư, người đã nghe qua chỗ này sao?” Gặp lại thiệp mời, Chúc Tâm hỏi Điền Thất.

Điền Thất hí mắt suy nghĩ, sau đó lắc đầu.

“Chưa từng nghe qua.”

“Chủ nhân của Tam Dương Cư, hẹn ta ngày mai qua đó gặp mặt, bọn họ muốn xem tranh thêu.”

“Ồ, việc này cũng không tệ! Chúng ta cũng có nhiều cơ hội hơn.” Điền Thất nói, nhưng ngữ điệu cũng không ham thích.

Hắn lại hỏi: “Cô nương đến Như Ý Hiên, kết quả thế nào?”

“Ta còn phải suy nghĩ lại.”

“Bọn họ nói ra điều kiện rồi hả?” Điền Thất mừng rỡ.

“Phải.”

“Vậy thì nên lập tức đồng ý!” Điền Thất nói luôn.

Chúc Tâm không trả lời, nàng xoay người vào trong nhà.

Điền Thất theo đuôi hỏi: “Như Ý Hiên là cửa tiệm lớn, giá tiền chắc chắn sẽ không thấp! Cơ hội tốt như vậy, còn nghĩ cái gì?”

“Có rất nhiều chuyện cần phải nghĩ kỹ.”

“Thời cơ tốt không thể bỏ qua, mất rồi sẽ không có lại nữa!” Chúc Tâm dừng bước.

“Ta hiểu, nhưng ta vẫn muốn nghĩ lại.”

Điền Thất còn muốn mở miệng khuyên nữa, Chúc Tâm lên tiếng nói trước với hắn: “Ba ngày sau ta sẽ quyết định, người không cần gấp.”

Ý muốn nói, hắn có sốt ruột cũng vô dụng.

Điền Thất cuối cùng không đi theo Chúc Tâm nữa.

Hắn chăm chú nhìn bóng lưng Chúc Tâm, như đang nghĩ gì đó.

Ngày tiếp theo, Chúc Tâm đi tới Tam Dương cư, nhưng lần này nàng không đem theo thứ gì cả.

“Liều dương gia không mang gì tới sao?” Quản sự của Tam Dương Cư có chút giật mình.

“Nếu quý tiệm đã chủ động đưa thiệp mời, nhất định đã thấy qua tranh thêu của Hồng Đậu Tú Trang.”

Nàng thần nhiên đáp. Quản sự tươi cười. “Đúng, Liều dương gia quả là thông minh, chẳng qua là chủ nhân của chúng ta, trên thực tế cũng chưa nhìn thấy tranh thêu của quý tiệm.” Chúc Tâm sững sốt.

Nhưng sau một khắc, một nam tử từ sau nhà đi ra bước vào phòng.

Chức Tâm vừa thấy hắn, chuyện gì cũng hiểu ra. “Lâu Dương Bối Lặc.” Nàng khom người hành lễ.

Lâu Dương tiến lên, muốn đưa tay đỡ, nhưng tay vừa đưa ra lại thu lại.

“Đã lâu không gặp, Chúc Tâm cô nương vẫn mạnh khỏe?” Hắn nhìn chăm chăm người trước mắt, ánh mắt nóng rực càng hơn ngày trước.

“Chức Tâm rất tốt, đa tạ Bối Lặc Gia quan tâm.”

“Ta biết nàng đã tới Giang Nam, nên vội đến đây gặp nàng.” Hắn nói, âm điệu trầm nhẹ ôn nhu.

Chức Tâm nín thở. “Lâu Dương Bối Lặc sao lại biết Chúc Tâm đến Giang Nam?” Lâu Dương híp mắt, như đang nghĩ gì.

“Ngọc Bối Lặc sai người nói cho ta biết nàng đến Giang Nam.”

“Ngọc Bối Lặc?” Chức Tâm khó hiểu.

“Hắn hình như biết chuyện gì, nhưng hắn lại không nói!” Lâu Dương vẫn híp mắt như cũ, tiếp tục suy nghĩ.

Chức Tâm cắn môi dưới, nàng còn mơ hồ hơn Lâu Dương.

Bởi vì nghĩ không ra, nên nàng hỏi hắn: “Bối Lặc Gia vì sao muốn Chúc Tâm đến Tam Dương cư?”

“Vì mua tranh thêu của Hồng Đậu Tú Trang nàng.” Hắn cười đáp, khuôn mặt anh tuấn mơ hồ như có sương mù.

“Bối Lặc chưa từng thấy qua tranh thêu, sao lại muốn mua?” Nàng hỏi.

“Chỉ cần có liên quan tới nàng, ta sẽ ra tay giúp đỡ.” Hắn đáp, làm việc nghĩa không được chùn bước.

Nghe lời này, Chức Tâm mặc dù cảm động, nhưng nàng lại không nói lời nào.

“Ta sẽ cho nàng điều kiện tốt nhất, còn có thể giúp nàng quan hệ với hiệu buôn trong kinh thành, nàng có thể tin tưởng ta.” Hắn nói.

“Chức Tâm cảm ơn ý tốt của Bối Lặc Gia.” Nàng lại nói: “Nhưng mà, ta không thể tiếp nhận.”

Lâu Dương nụ cười cứng lại ở khóe miệng: “Nàng đã không còn là nữ tỳ của Ba Vương Phủ, ý tốt của ta nàng có thể tiếp nhận.”

Chức Tâm rũ mắt xuống.

“Bối Lặc Gia nếu thích tranh thêu của tú trang, Chức Tâm có thể vì người vượt vào nơi nước sôi lửa bỏng, đền ơn tri ngộ. Nhưng nếu chỉ vì Chức Tâm, như vậy, Chức Tâm vạn lần không thể tiếp nhận.” Dứt lời, nàng xoay người muốn rời khỏi.

Lâu Dương chặn đường nàng.

“Tại sao?” Sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc.

“Hiểu là ý tốt của ta cũng không tiếp nhận, nàng đã không cự tuyệt ta một lần!”

Chức Tâm nhìn hẩn hồi lâu, con người trong suốt lông lánh như có thiên ngôn vạn ngữ, lại chỉ có thể thở dài.

Ánh mắt nàng ưu thương, khiến cho Lâu Dương muốn nổi giận! Hẩn chỉ có thể nắm chặt quả đấm, không chế bản thân.

“Nếu gặp ngài sớm một chút, có lẽ, ta sẽ tiếp nhận.” Cuối cùng, Chức Tâm nói với hẩn như vậy.

Nói xong, nàng liền xoay người rời khỏi Tam Dương cư.

Nhưng mà khi nghe xong câu vô nghĩa này lại như đánh vào trái tim của Lâu Dương một cái thật mạnh! Hẩn chỉ có thể sững sờ tại chỗ, không cách nào nhúc nhích.

Ba ngày sau, Chức Tâm lại đến Như Ý Hiên.

“Liều đương gia đã suy tính thế nào?” Lưu quản sự hỏi.

“Cảm tạ đã nâng đỡ, Hồng Đậu Tú Trang cùng Liều Chức Tâm không thể cùng quý tiệm hợp tác, vô cùng lấy làm tiếc.” Nàng trả lời.

Lưu quản sự sững sốt một chút, đây hình như không phải đáp án trong dự liệu của hẩn.

“Ta có thể bảo đảm, nếu Liều đương gia hợp tác cùng Như Ý Hiên, giá tiền nhất định sẽ hậu đãi.”

“Không phải vấn đề giá cả.” Chức Tâm bình tĩnh nói: “Ta hy vọng Hồng Đậu Tú Trang có một đầu ra, nếu như chỉ cần một tú nương, không phải là điều ta mong muốn.”

Lưu quản sự trầm tư một lát, “Thế thì, đợi ta hỏi ý kiến của lão bản, nhưng nếu có thể thu mua toàn bộ tranh thêu của Hồng Đậu Tú Trang, ta và người có thể hợp tác?”

“Hợp tác không thể miễn cưỡng, còn nữa, vị tú nương này cũng không thể ký kết với Như Ý Hiên.”

Nghe vậy, Lưu quản sự nheo lại mắt.

“Nói như thế, Liều đương gia căn bản là không muốn cùng Như Ý Hiên chúng ta hợp tác?”

“Ý nguyện của hai bên khác nhau, có lẽ là thế.” Nói xong, Chức Tâm đã chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.” Người sau rèm đột nhiên lên tiếng.

Chức Tâm sững sốt, bởi vì thanh âm của người phía sau bức rèm đó lại là một nữ nhân.

“Buôn bán là để kiếm lời, Liều đương gia cần gì phải hành động theo cảm tính như vậy?” Nữ nhân nói.

Chức Tâm quay người lại, nàng không nói gì, chỉ nhìn thấy chiếc rèm trắng ngà, người sau rèm mặc dù có lên tiếng nhưng vẫn không có hiện thân.

“Nếu thấy điều kiện không thích hợp, Liều đương gia cứ mở miệng, chỉ cần có thể làm được, Như Ý Hiên sẽ có thể đồng ý, điều này cũng đại biểu ột chút thành ý của chúng ta.” Nữ nhân còn nói. “Vừa rồi ta đã cùng Lưu quản sự có nói qua, vấn đề không phải là tiền.”

Chức Tâm rút cuộc nói: “Muốn ký kết với tú nương này là không thể được.”

“Liều đương gia đã mở cửa làm ăn thì phải hiểu, thương trường như chiến trường, nếu không có kế ước, nếu không thể ký kết với tú nương có tài, Như Ý Hiên ta lại vì người nâng kiệu, chẳng lẽ đáng giá?”

Chức Tâm trầm ngâm một lúc lâu. “Ta hiểu, cho nên không dám yêu cầu quý tiệm làm theo tâm nguyện của ta.”

“Nhưng mà người nên suy tính thận trọng.” Nữ nhân bên trong màn nói: “Tuy có cái mất nhưng cũng có cái được, đối với phường thêu mà nói cũng không tổn thất, ngược lại còn có lợi, tại sao lại không làm?”

Một lúc lâu sau, Chức Tâm trả lời: “Lòng ta đã quyết, cảm tạ lão bản nâng đỡ ——”

“Chẳng lẽ tú nương này chính là Liều đương gia?” Chức Tâm sững sốt.

“Nếu không phải là như thế, Liễu đương gia cần gì phải suy đi tính lại?”

“Lão bản đúng là có tuệ nhãn, tú nương này đích xác là Chúc Tâm.” Nàng không phủ nhận.

“Nhưng mà, cho dù tú nương này là người khác, Chúc Tâm vẫn không thể ký khế ước này.”

Nữ nhân trầm mặc. Qua một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Tại sao?”

“Với Hồng Đậu Tú Trang mà nói, bây giờ không phải lúc.” Nàng chỉ nhàn nhạt đáp lại như vậy.

Nữ nhân không nói thêm gì nữa.

Lưu quản sự thấy thế liền nói với Chúc Tâm: “Đã thế, người nên suy nghĩ thêm, không cần nóng lòng quyết định ngay.”

Chúc Tâm không cự tuyệt nữa. Bởi vì nàng hiểu, bây giờ nếu tiếp tục cự tuyệt chính là không nể mặt người ta. Mặc dù nàng tâm ý đã quyết.

Rời khỏi Như Ý Hiên, tâm tình Chúc Tâm nặng trĩu.

Ba ngày trước trong lòng nàng tràn đầy hy vọng với Như ý Hiên, nhưng mà, việc đời thường không theo ý người, nàng cũng không đạt được mục đích, vì Hồng Đậu Tú Trang thực hiện nguyện vọng.

“Ta nghĩ rằng, nàng ta sẽ đồng ý. Phường thêu của nàng kinh doanh không tốt, trước đó ta đã điều tra qua, ai ngờ được, nàng lại bảo thủ cự tuyệt chuyện buôn bán tốt như vậy.” Nữ nhân khi nói chuyện thì ngữ điệu có một chút khinh miệt.

“Nàng vốn không phải là người làm ăn.” Giọng nói của nam nhân trầm bổng lạnh lùng.

Nữ nhân từ sau rèm đi ra —— Thì ra nữ nhân kia lại là Khổng Hồng Ngọc.

“Không phải người làm ăn, lại dám quản lý cả một phường thêu, lá gan của nàng ta thật đúng là không nhỏ!” Khổng Hồng Ngọc chê cười.

Nam nhân cũng từ sau rèm đi ra. “Chỉ cần làm hết sức, một ngày nào đó cũng có thể có hy vọng.” Ung Tuấn nói.

Khổng Hồng Ngọc nhìn hắn. “Người lúc nào cũng nói đỡ cho nàng?” Nàng hí mắt, âm điệu quyến rũ như tơ.

“Nói cho cùng người chính là đại lão bản của Như Ý Hiên, nếu người muốn giúp nàng, ta có thể thành toàn.” Nàng cố ý nói.

Nếu không phải biết ba cái túi thơm này là tranh thêu của Liễu Chúc Tâm, nàng đối với Hồng Đậu Tú Trang căn bản là không có chút hứng thú nào! Nàng muốn có được đồ do Liễu Chúc Tâm thêu, tâm tư và mục đích, giống như lúc muốn có được túi thơm của Ung Tuấn, nàng đã sớm nhìn ra này ba túi thơm này và túi thơm của Ung Tuấn được làm từ cùng một người, nàng cũng đã sớm biết rõ đó là tâm huyết của Liễu Chúc Tâm.

Ung Tuấn không có biểu tình. “Người cũng biết, từ trước đến giờ ta không can thiệp chuyện người làm.”

Khổng Hồng Ngọc nhếch môi. “Vì nàng là ‘của người’, ta có thể đặc biệt.”

Hắn bĩu môi. “Nàng không phải ‘của ta’, từ lâu nàng đã không còn bất cứ quan hệ gì với Ba Vương Phủ nữa.”

“Nhưng mà, người còn quan tâm nàng.” Khổng Hồng Ngọc hí mắt nói.

“Nàng hầu hạ ta nhiều năm, ta quan tâm nàng thì đó cũng là chuyện thường tình của con người.”

“Nhưng người thích nàng.” Khổng Hồng Ngọc lại nói.

Hắn nhìn thẳng mặt nàng, ánh mắt lạnh đậm. “Người muốn hỏi cái gì?” Hắn nói.

Khổng Hồng Ngọc nuốt nuốt nước miếng, nàng ngưng cười. “Người cũng rõ ràng, làm ăn tựa như ra chiến trường, ta không thích có người cùng ta đối đầu.”

Hắn không lên tiếng, nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lẽo.

“Ba ngày sau, nếu nàng không đồng ý, ta sẽ không để nàng sống dễ chịu.” Khổng Hồng Ngọc nàng nói ra lời này là muốn dò xét phản ứng của Ung Tuấn.

Hắn nhìn nàng một lát.

“Người biết rõ ba túi thơm này là do nàng偷, cần gì phải vòng vo, dùng đường kiếm sống của Hồng Đậu Tú Trang, chụp vào cổ của nàng?”

Ánh mắt Khổng Hồng Ngọc hơi dao động. “Làm ăn, vốn là Binh Bất Yếm Trá.” Nàng mơ hồ giải thích.

Hắn chợt cười nhẹ. “Nói rất hay, Binh Bất Yếm Trá.” Hắn híp mắt nhìn nàng.

“Nếu như ta đối phó Hồng Đậu Tú Trang, người sẽ không can thiệp chứ?” Nàng lưỡng lự hỏi.

Ung Tuấn nhìn nàng một cái, mặt không chút thay đổi. “Đương nhiên là không.” Hắn trả lời như thế.

14. Q.2 - Chương 4

Trên đường trở về Hồng Đậu Tú Trang, Chức Tâm giống như Du Hồn đứng tại ngã tư đường, đối với tương lai cảm thấy mờ mịt.

Nàng chưa bao giờ cho rằng kinh doanh phường偷 là chuyện dễ dàng, nhưng khi chân chính đi sâu vào trong, mới phát hiện thực tế và lý tưởng chênh lệch quá lớn, cuộc sống thực tế, không phải chỉ dựa vào bốn chữ “Toàn lực ứng phó” là có thể thuận lợi xây dựng mơ ước! Buổi trưa mặt trời chói rực, nóng đến thiêu người.

Chức Tâm đi đến dưới một tàng cây tránh nóng, nghỉ ngơi lấy sức, chuẩn bị trở về phường偷.

“Cô nương, muốn uống một ly trà lạnh không? Một ly trà chỉ có hai đồng tiền.”

Một ông lão bán Khổ trà đang gánh trên vai hai đòn gánh có vẻ rất nặng đi tới bên cạnh Chức Tâm, chào hàng trà lạnh.

“Được, cho ta một ly trà.” Chức Tâm mỉm cười với ông lão, rồi tiền lấy ra hai đồng tiền từ trong túi. Trời nóng như vậy, nàng thấy ông lão còn phải gánh nặng bán trà, thật sự không đành lòng.

Ông lão hết sức vui mừng, lập tức múc một chén trà lớn, hai tay đưa lên cho Chức Tâm.

Chức Tâm trước đặt đồng tiền vào tay ông lão, sau đó mới lấy trà lạnh uống một hớp.

Thấy Chức Tâm nhăn mày nhăn mũi, ông lão mới cười ha hả. “Rất đắng phải không? Đây là Khổ trà, Khổ trà trị được bách bệnh.”

“Trị bách bệnh?”

“Đúng thế! Khổ trà đắng, nhưng vị đắng này có thể trị thân thể suy nhược lắm bệnh, phong hàn đột ngột sốt cao, còn có thể chữa trị tâm bệnh!”

“Tâm bệnh?” Chức Tâm sửng sốt.

Ông lão mỉm cười với nàng mỉm, thế nhưng nụ cười lại giống nước đường đang tan ra, dần dần đáy mắt Chức Tâm quấy thành một hồ nước xoáy.

Sau đó, Chức Tâm mất đi ý thức.

Khi Chúc Tâm tỉnh lại, sắc trời vẫn còn sáng sủa, vẫn còn oi bức.

Nàng giật mình tỉnh lại, từ trên giường ngồi dậy — Nhưng nơi nàng tỉnh lại lại là một địa phương xa lạ.

Nàng ngủ trên chiếc giường xa lạ, nơi này còn có bức tường xa lạ, cánh cửa xa lạ, gian phòng xa lạ.

“Có lẽ trời nóng quá nên cô nương bị ngất.” Ông lão đi tới, trong tay bưng một chén nước trong.

“Cô nương nhất định là khát nước rồi, mau uống chén nước này đi!”

Nhưng Chúc Tâm đã không dám uống lần nữa.

“Đây là nơi nào?” Nàng hỏi ông lão.

Ông lão không đáp, chỉ nói: “Cô nương, cô cần nghỉ ngơi thêm một chút nữa, hay là muốn gặp chủ tử của chúng ta?”

Chúc Tâm trừng mắt nhìn hắn, bây giờ mới hiểu được, mình bị người hạ thuốc mê.

“Ai ta cũng không muốn gặp, chỉ muốn trở về.” Nàng xoay người xuống giường.

“Đã đến đây rồi, xin yên tâm đừng vội nóng lòng.” Một giọng nữ từ bên ngoài truyền tới.

Cửa lúc này đã được mở rộng, người vừa lên tiếng cũng xuất hiện trước mặt Chúc Tâm.

“Liều Chúc Tâm, Liều cô nương?” Đây là một mỹ nhân, nhưng là một mỹ nhân che mặt.

Nếu che mặt, vì sao Chúc Tâm lại cho rằng nàng là mỹ nhân? Vì chỉ cần thấy đôi mắt trên chiếc mặt nạ kia, bất luận là ai cũng có thể nhận thấy, cô gái che mặt này nhất định là một mỹ nhân.

Chỉ là trên mặt mỹ nhân này lại không có nụ cười, đôi mắt xinh đẹp lại đông lạnh như băng, làm cho người ta khó có thể gần gũi.

“Rất xin lỗi, ta phải dùng phương thức này mời người tới đây.” Người bịt mặt nói.

Chúc Tâm nhú chặt hai hàng lông mày, bị nữ nhân trước mặt mê hoặc thật sâu.

“Người biết tên ta?” Chúc Tâm hỏi nàng.

“Không biết, cũng sẽ không buộc người tới đây.” Ánh mắt mỹ nhân lộ ra một tia trào phúng, giống như Chúc Tâm vừa hỏi một vấn đề thật buồn cười.

Nhưng nụ cười cũng chỉ là chợt lóe lên rồi biến mất, ngay sau đó lại lạnh như băng.

“Nói rất đúng.” Chúc Tâm cũng cười.

Người bịt mặt nheo mắt hỏi nàng: “Người không sợ?”

“Sợ cái gì?”

“Người bị trói tới đây, cũng không biết đang ở đâu, càng không biết ta là ai, lại không sợ hãi tí nào sao?”

“Mới rồi chẳng phải người vừa xin lỗi ta sao, nếu như người là người xấu, hay là có ác tâm, cũng không cần giải thích với ta.” Chúc Tâm bình tĩnh nói.

Người bịt mặt nhìn nàng hồi lâu, sau đó lẩm bẩm nói: “Ta cuối cùng cũng hiểu, người đặc biệt ở điểm nào.”

“Tại sao người bắt ta tới đây?” Chúc Tâm hỏi nàng.

“Sao người không hỏi là ai bắt người tới đây?”

“Người muốn nói, tự nhiên sẽ nói cho ta biết.”

Người bịt mặt lại cười, thế nhưng nụ cười cũng là chợt lóe lên rồi biến mất.

“Ta không có tên.” Nàng nói.

“Không có tên?”

Chúc Tâm điềm nhiên như không có việc gì hỏi: “Như vậy, cũng không có họ sao?”

“Sau này có lẽ ta sẽ nói cho người biết, ta họ gì.”

Chức Tâm cười. “Không có tên, cũng là một cái tên rất hay.”

“Hay ở chỗ nào?”

“Không có tên, cũng không có người biết người là ai. Mặc kệ là kẻ thù hay địch thủ đều sẽ không nhớ kỹ người, bởi vì người không có tên.” Chức Tâm nói.

Mỹ nhân che mặt trầm giọng nói: “Người không nhớ kỹ, không phải chỉ có kẻ thù, cũng không chỉ có bằng hữu.”

“Nhưng nếu là bằng hữu, cho dù người không có tên, bằng hữu cũng sẽ nhớ kỹ người.”

Người bịt mặt nhìn nàng chốc lát. “Ta mời người đến, không phải để thảo luận tên của ta.” Nàng thở dài.

Chức Tâm cười nói: “Vậy thì, người muốn nói gì, bây giờ có thể nói cho ta biết.”

“Ta muốn Như Ý Hiên không có được những món đồ kia.”

Chức Tâm ngơ ngác.

“Ta biết, Như Ý hiên muốn ký kết cùng Hồng Đậu Tú Trang của người.”

Nhìn ra nghi ngờ của Chức Tâm, người bịt mặt nói: “Đừng hỏi ta làm sao biết được Như Ý hiên muốn cái gì, sao lại biết tú nương đó chính là người. Có thể sống yên ở trên thương trường, đều phải có tai mắt.”

“Ừ, hiện tại ta cũng đã hiểu, nhưng mặc dù hiểu, lại cảm thấy buồn phiền.”

“Buồn phiền chuyện gì?”

“Buồn phiền bản thân mình không có một chút thủ đoạn, không hiểu kinh doanh.”

Lời của nàng khiến người bịt mặt cười nhạt. “Người không phải là mẫu người con gái như thế. Máu lạnh, âm hiểm, đây là bản tính trời sanh.”

Chức Tâm kinh ngạc nhìn nàng.

“Người cảm thấy lời nói của ta quá trực tiếp, khiến người không thích?” Nàng hỏi.

“Không, ta cảm thấy người rất dũng cảm.” Chức Tâm mỉm cười. “Bởi vì ta chưa bao giờ gặp qua người con gái nào mà nói chuyện trực tiếp như vậy.”

Ánh mắt người bịt mặt càng thêm sâu.

“Nhưng người phải nói cho ta biết, tại sao muốn ký kết với Hồng Đậu Tú Trang? Tại sao muốn ký kết ta? Hồng Đậu Tú Trang cũng không nổi danh, ta cũng không hề có danh tiếng, tại sao bây giờ lại xuất hiện hai phe đội ngũ, tranh đua muốn ký hợp đồng với ta?”

“Bởi vì, ta chỉ thích đối nghịch với Như Ý hiên.” Người bịt mặt nói.

“Lý do của người không thể thuyết phục ta.” Trong mắt người bịt mặt hiện ra ý cười khó có được.

“Người biết mà, tranh thù của người không phải tục vật, say này chắc chắn có tương lai. Với lập trường là người kinh doanh, ta ký kết với người và Hồng Đậu Tú Trang là để kiếm lời.”

“Người cũng biết, ta đã cự tuyệt Như Ý hiên, thế sao phải đồng ý với người?”

“Người cự tuyệt Như Ý hiên, không phải nhất định sẽ cự tuyệt ta, huống chi, người phải chiếu cố Hồng Đậu Tú Trang. Còn nữa ta có thể ra giá cao, tỷ như gấp đôi giá mà Như Ý hiên đề ra, cho nên người càng không nhất định sẽ cự tuyệt ta.”

Chức Tâm mỉm cười. “Nói có lý.”

“Đã là có lý, còn cần suy tính?”

“Cho ta thời gian ba ngày để suy nghĩ.”

“Người đã có thể vào nơi này, thì nên hiểu, ta vốn không định cho người thời gian suy nghĩ.”

“Ta biết.” Chúc Tâm vẫn mỉm cười. “Nhưng mà ta cũng biết, hiện tại, người đã thay đổi chủ ý.”

Người bịt mặt không nói lời nào, nàng chăm chú nhìn Liễu Chúc Tâm.

Dùng ánh mắt khác, lần nữa nhìn Liễu Chúc Tâm.

“Nói cho ta biết, người tại sao cần dùng phương thức này mời ta?” Chúc Tâm hỏi.

“Người tới nơi này làm khách, không nên để Như Ý hiên biết.” Người bịt mặt nheo lại mắt. “Có lẽ người cũng không nghĩ tới, một khi Như Ý hiên biết được người và ta tiếp xúc, thì sẽ không chừa thủ đoạn nào lấy cho bằng được khế ước bán thân của người.”

Chúc Tâm mắt tròn to.

“Kinh ngạc sao?” Người bịt mặt cười nhạo. “Người không biết thương trường đen tối?”

“Không.” Chúc Tâm cười. “Ta chỉ kinh ngạc, người lại đồng ý cho ta thời gian ba ngày.”

Người bịt mặt cười như không cười. “Ta vẫn chưa hứa với người.”

“Lòng của người đã đồng ý?”

“Người làm sao biết lòng của ta?”

“Bởi vì miệng người cũng không cự tuyệt.”

Ánh mắt Người che mặt lộ ra ý cười nhẹ. “Hôm nay, là ngày mà ta cười nhiều nhất. Chỉ mong ba ngày sau, người vẫn còn có thể khiến ta cười.”

“Ta hiểu.” Chúc Tâm nhìn nàng nói: “Nếu không thể để người cười, tới lúc đó, chính là ta phải khóc.”

Người bịt mặt thu hồi ý cười. “Người thật sự rất thông minh.” Nàng lãnh đạm nói.

“Trên Như Ý Hiên còn có một nữ lão bản, người thay mặt cho thế lực phương nào?” Chúc Tâm hỏi nàng.

Người bịt mặt nhìn nàng một lúc lâu, đôi môi mềm mọng mới nhẹ nói ra ba chữ — “Chi Lan Đình.”

Lúc tới bị hôn mê, lúc đi còn phải dùng mảnh vải đen bịt kín mắt.

Xem ra Chi Lan Đình làm việc hình như có chút không quang minh, nhưng Chúc Tâm cũng không quan tâm.

Khi nàng được thả xuống từ trên xe ngựa thì đã ở khu phố phụ cận thành Đông, Chúc Tâm cũng chưa phân biệt được ngay là đang ở nơi nào, cho đến khi ngẩng đầu lên nhìn thấy bốn chữ lớn “Dịch Mã tửu lâu”.

Dịch Mã tửu lâu là quán rượu ngon nhất Ngô huyện.

Vừa thấy bảng hiệu của Dịch Mã tửu lâu, lúc này Chúc Tâm mới biết, nàng hiện đang ở khu phố thành Đông, mà Hồng Đậu Tú Trang là ở phương hướng phía khác.

Nàng ra ngoài đã một ngày, sắc trời sắp tối, người của phường thêu nếu không thấy nàng trở về nhất định rất lo lắng.

Vội vã đi nhanh về phường thêu, bước chân Chúc Tâm không tự giác mà tăng thêm mấy phần.

Đột nhiên, sau lưng nàng truyền đến một trận vó ngựa. Ba con khoái mã từ phía sau Dịch Mã tửu lâu chạy ra, nhanh chóng lướt qua người nàng.

Khói bụi ngay lúc này tràn ngập mù trời, Chúc Tâm nhắm mắt lại một hồi lâu cũng không mở mắt ra nổi.

Cho đến khi bên tai truyền tới một hồi tiếng ngựa hí, nàng mở mắt ra, không ngờ lại nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng sắc bén —

“Đã lâu không gặp.” Nam nhân cao lớn anh tuấn ngồi trên lưng ngựa, chất giọng khàn khàn nói với nàng.

Nam nhân từ trên cao cúi nhìn Chúc Tâm, ánh mắt thâm trầm của hắn nhìn vào đáy mắt nàng giống như kim đâm vào trái tim nàng! Sắc mặt Chúc Tâm trắng bệch, nói không nên lời.

Nàng không biết đây là mộng hay là thật, cũng không thể tưởng được được đời này sẽ còn gặp lại hắn. . . .

Ung Tuấn!!!

Hắn xuống ngựa, nhẹ nhàng linh hoạt đứng ở trước mặt nàng.

Ba Vương Gia từ nhỏ đã muốn Ung Tuấn học võ, Lão sư đều là kỳ nhân võ lâm, Chúc Tâm cho tới hôm nay mới nhìn thấy, lúc hắn xuống ngựa trực tiếp nhảy lên không trung, sau đó giống như lá cây nhẹ nhàng rơi xuống.

“Thế nào? Không nhận người quen?” Hắn cười nhẹ, đáy mắt thoáng lên tia sáng gian trá.

“Bối Lặc Gia.” Nàng nghi hoặc. “Sao người lại ở đây?”

“Sự nghiệp của ta ở Giang Nam, chẳng lẽ người không biết?”

Chúc Tâm nhớ lại, thật sự hắn quanh năm rời kinh thành là tới Giang Nam, nhưng lần tình cờ gặp nhau này thật sự là quá đột ngột.

“Có điều, hôm nay ta đến Dịch Mã tửu lâu, cũng là vì muốn gặp người.” Hắn lại nói.

“Gặp ta?” Nàng ngẩn ra, tim thất lại. Hắn và nàng, còn cần gặp nhau sao?

“Cho dù bây giờ người đã không còn là nô tỳ của ta, chẳng lẽ lại không thể gặp mặt nhau?” Hắn giống như biết Thuật Độc Tâm.

Nghe lời này, Mi tâm Chúc Tâm nhú lại. “Bối Lặc Gia tìm ta, có chuyện gì sao?”

Hắn cười nhẹ, “Cuối cùng đã không còn tự xưng là nô tài nữa rồi.”

Nàng im lặng, sắc mặt nghiêm túc, không cách nào tự nhiên chuyện trò vui vẻ được như hắn. Bởi vì nàng suy đoán, hắn hẳn là đã lấy vợ.

“Sao người biết, ta ở phường thêu Giang Nam?” Nàng hỏi, sau lại nghĩ, lời này khác nào hỏi thừa.

Hắn biết nàng ở phường thêu Giang Nam, nhất định là Ngọc Bối Lặc nói cho hắn.

“Đến phường thêu của người rồi nói. Ta có lời, muốn cùng người bàn bạc.” Hắn nói với nàng.

Bàn bạc? Chúc Tâm không nghĩ ra hắn muốn bàn bạc cái gì?

“Đi thôi!” Hắn bỗng nhiên đưa tay kéo eo nàng, sau đó ôm nàng nhảy lên ngựa.

Chúc Tâm kêu lên một tiếng. Nàng gần như là bay vút lên không trung!

“Người sợ?” Hắn đặt nàng yên ổn trên lưng ngựa, cánh tay mạnh mẽ có lực ôm chặt eo nhỏ của nàng.

Mặt nàng trắng bệch nghiêm túc lắc đầu. “Không sợ!”

“Không sợ?” Hắn cười nhẹ.

Sau đó, như là cố ý, hai chân hắn thúc vào bụng ngựa, tuấn mã lập tức xông về phía trước. Hai người tùy tùng phía sau lập tức đuổi theo.

Hai vai Chúc Tâm đang run rẩy, mọi cử chỉ hắn đều thu vào trong mắt.

Bờ lưng mỏng manh của nàng dán chặt vào hắn —— Run rẩy dán chặt vào hắn!

“Còn không sợ?” Đang chạy nhanh như chớp, hắn ghé sát vào tai nàng nói nhỏ.

Nàng cắn chặt môi, vẫn lắc đầu. “Không sợ!”

Hắn cười một tiếng, lại kẹp bụng ngựa, tuấn mã chạy như tên bắn.

“Bây giờ, sợ chưa?” Hắn hỏi.

“Không!” nàng vẫn là nói, đầu ngón tay nắm chặt vào cánh tay hắn, cũng không để ngừ điệu có một tia bất ổn.

“Thì ra là, đây chính là cảm giác hai chân đạp không tới bùn.” Nàng kiên cường nói.

Ung Tuấn trầm mắt. “Tốt!” Hắn kéo căng dây cương đến hết cỡ.

Tuấn mã chạy nhanh như bay, người đang trên lưng ngựa, đã giống như cưỡi mây đạp gió.

Chức Tâm sắp muốn nôn, nhưng nàng vẫn cố chấp, cố chấp muốn tới được Hồng Đậu Tú Trang. Nàng đánh cuộc với tốc độ này của ngựa, thời gian hành hạ nàng sẽ không còn lâu nữa.

Ung Tuấn cũng không hề thương hoa tiếc ngọc.

Hắn tin rằng nàng thật không sợ! Nhếch môi, cánh tay sắt của hắn kiềm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, trở mắt nhìn sắc mặt nàng trắng bệch.

Đến khi tới Hồng Đậu Tú Trang.

Điền Thất nhìn thấy Ung Tuấn, hiển nhiên hết sức kinh ngạc.

Dù hắn chưa lên tiếng, nhưng Chức Tâm đã chú ý tới sắc mặt ngạc nhiên nghi ngờ của hắn.

“Người biết hắn là ai?” Chức Tâm hỏi Điền Thất.

Nhà sau, Chức Tâm ở chỗ nghỉ tạm rửa mặt chải đầu, thật vất vả mới áp chế được cảm giác buồn nôn mãnh liệt.

Sắc mặt nàng trắng bệch đến dọa người.

“Cô nương, cô không sao chứ?”

“Ta không sao.” Nàng lắc đầu, môi không còn chút máu. “Người biết hắn là ai sao?” Nàng hỏi lần nữa.

Hiện tại Ung Tuấn đang ngồi ở hậu đường đợi nàng.

“Không rõ lắm, chỉ nhìn vị khách này khí phách phi phàm, ta đoán hắn nhất định không phải là người tầm thường.” Điền Thất lẩn tránh vấn đề. Mặc dù Chức Tâm hoài nghi cách nói của hắn, nhưng cũng không có truy vấn nữa.

Bởi vì Ung Tuấn chờ ở hậu đường, nàng biết, hắn từ trước đến giờ đều không có kiên nhẫn.

Trở lại hậu đường, Chức Tâm đã sai người bưng tới một ấm trà Tân Thê. “Bối Lặc Gia, mời người dùng trà.” Nàng tự tay châm trà cho hắn.

“Dù ta đã không còn là chủ tử của ngươi, như ngươi vẫn ân cần chu đáo như vậy.” Ánh mắt khó hiểu, hắn thâm sâu nhìn thẳng nàng.

Chức Tâm mở to mắt, cố ý vô tình đi tới chiếc ghế xa nhất ngồi xuống.

“Bối Lặc Gia muốn nói gì với Chức Tâm?”

“Phường thuyền buôn bán tốt không?” Hắn hỏi.

“Không tốt.” Nàng thành thật đáp. Ở trước mặt hắn, nàng vẫn không thể nói dối.

“Nếu không tốt, vì sao không đồng ý điều kiện của Như Ý Hiên?” Hắn đề cập.

Chức Tâm mở to mắt nhìn hắn. “Người làm sao biết chuyện này?”

Hắn nhếch miệng, cũng không trực tiếp trả lời. “Theo sự hiểu biết của ta đối với Như Ý Hiên, nàng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

Hắn nói với nàng: “Vì ngươi và Hồng Đậu Tú Trang, ngươi nên đồng ý điều kiện của Như Ý Hiên.”

Nàng vẫn im lặng.

“Như Ý Hiên trả được giá cao, người không nên cự tuyệt.” Hấn tiếp tục nói.

“Thứ nàng ấy muốn mua chính là ta, ta không thể đồng ý.” Nàng nói, hàng lông mày chau lại.

“Vậy thì sao? Người chính là làm kinh doanh, những việc có thể sinh lợi, không nên nghĩ quá nhiều.”

“Nhưng nếu có người ra giá gấp đôi, vậy thì ta vẫn còn có lý do cự tuyệt.”

Mắt hấn tối lại. “Ai có thể đưa ra giá như Như Ý Hiên, hơn nữa còn cao gấp đôi?”

Chức Tâm cắn môi. “Ta không thể nói.” Nàng trả lời hấn như thế.

Hấn nhíu mày, một lúc lâu, cười nhạt. “Đắc tội Như Ý Hiên, người sẽ ném quả đấm.” Hấn nhắc nhở nàng.

“Ta biết, tiếng tăm của Như Ý Hiên rất lớn.”

“Không chỉ có tiếng tăm lớn, thủ đoạn cũng không quang minh.”

Chức Tâm hít một hơi. “Bối Lặc Gia đến là muốn làm thuyết khách cho Như Ý Hiên?”

“Không phải.”

“Như vậy, Bối Lặc Gia đến đây vì chuyện gì?”

Hấn nhếch miệng. “Ta tới, chỉ muốn nhìn người.”

Chức Tâm không biểu lộ cảm xúc gì.

“Ta không còn là Bối Lặc Gia của người, người cũng không còn là nô tỳ nữa. Hiện tại người và ta, chỉ là nam nhân và nữ nhân.”

“Ta không hiểu ý của người.” Nàng nghiêm mặt, gằn từng chữ nói.

Hấn cười. “Nam nhân nhìn nữ nhân, người cho rằng, là có ý gì?”

Nàng lườm hấn, nhất thời không thể phản ứng.

“Khi người vẫn còn là tỳ nữ, ta không cách nào ép buộc người gả cho ta làm thiếp, hiện tại ta đã không còn là Gia của người, vậy thì lúc này dùng phương thức của nam nhân, để người nguyện ý trao thân cho ta.” Hấn thế nhưng lại nói ra lời này.

Chức Tâm dùng ánh mắt khó tin nhìn hấn, giống như hấn đã bị điên rồi.

“Người đã lấy vợ.” Nàng gằn từng chữ: “Còn nữa, ta không gả cho người, là vì ——”

“Mặc kệ vì sao, đó là quá khứ.” Hấn cắt đứt lời nàng.

Nàng bỗng ngừng hô hấp.

Ánh mắt Ung Tuấn cuồn mị chiếm lấy hô hấp của nàng.

“Ta không còn là Gia của người.” Hấn lạnh nhạt âm hiểm nói: “Ta muốn người, cũng không cần phải lo lắng ta dùng thân phận chủ nhân ức hiếp nô tỳ.”

“Ta, sẽ không gả một ột người đàn ông đã có thê thất.” Nàng nói.

Khó khăn lại còn ghen lời nói ra.

Chỉ là câu nói quá ngắn, nghe không rõ ràng tiếng nàng ghen ngào.

“Ta không muốn người gả cho ta.” Hấn cười tươi: “Ta cũng chưa nói, ta sẽ cưới người.”

Mặt Chức Tâm không chút biểu tình, suy ngẫm ý tứ của hấn.

Hấn nhếch môi, từ tốn nói: “Ở Giang Nam, tất cả so với Kinh Thành đều không giống nhau, có đôi khi, cũng không thể quan tâm tới cái gì gọi là lễ nghĩa đạo đức.”

Nàng trừng mắt nhìn hấn, sắc mặt trắng bệch.

Thế nhưng hấn lại nhếch miệng cười với nàng.

Nụ cười này, lại khiến cho nàng không hề cảm nhận được.

Hắn chăm chú nhìn vào mắt nàng, không hề lạnh nhạt như trước nữa, nhưng lại giống ác lang đang nhìn chăm chú vào con cá nằm trên thớt ——

Hóa ra, nàng cũng chưa từng hiểu rõ chủ tử của nàng.

Chưa bao giờ thật sự hiểu rõ về hắn.

15. Q.2 - Chương 5

Chức Tâm đang không biết đối với hắn như thế nào mới tốt, Điền Thất bất chợt từ ngoài cửa tiệm chạy vào —— “Cô nương, ngoài tiệm có một ông chủ chỉ tên muốn tìm người.”

Khi Điền Thất nói chuyện, hắn cố ý tránh né ánh mắt của Ung Tuấn.

“Đại danh người tới là gì?” Chức Tâm hỏi hắn.

Nàng thở nhẹ một hơi, Điền Thất xuất hiện kịp thời giải trừ cảm giác áp bức Ung Tuấn gây ra cho nàng.

Nghiêng người sang chỗ khác, nàng cũng giống như Điền Thất, đều tận lực tránh né ánh mắt của Ung Tuấn.

“Người đó không nói, chỉ kêu đích danh là muốn tìm Liễu Chức Tâm cô nương.”

“Ta biết rồi, người quay về tiệm tiếp đãi khách trước đi.”

“Hay là bây giờ cô nương hãy theo ta ra ngoài đi! Vị đó vốn định muốn xông vào đây, mặc dù đã ngăn cản nhiều lần, chỉ sợ bọn họ không cản được người đó ——”

Điền Thất vẫn còn đang nói, bên ngoài đã có tiếng xôn xao.

“Đại gia, đó là nội đường, người không thể vào!” Người làm không ngăn được người tới, chỉ đành phải chạy theo khuyên ngăn.

Lâu Dương cũng không thèm để ý, hắn tự mình đi thẳng vào nội đường!

Chức Tâm vội chạy ra cửa, nhìn thấy Lâu Dương, nàng trợn mắt há to miệng.

“Nàng không tới tìm ta, ta chỉ còn cách tự mình tới tìm nàng!” Nhìn thấy Chức Tâm, ánh mắt Lâu Dương lập tức sáng rõ.

So với khí phách của hắn, Ung Tuấn ngồi trong hậu đường, lại có vẻ lãnh đạm âm trầm.

Hắn không nói lời nào nhưng lại nhìn chăm chăm vào Lâu Dương đang hùng hổ xông vào nội đường, gương mặt lạnh lùng không chút thay đổi.

“Lâu Dương Bối Lặc, có chuyện mời ra cửa tiệm nói chuyện.” Do hắn lớn mật xông vào, sắc mặt Chức Tâm đã lạnh đi. Lâu Dương ngó nhìn vào nội đường xem nàng vì sao trì hoãn ở chỗ này, không ngờ lại trông thấy gương mặt lạnh lùng ung dung của Ung Tuấn, nụ cười trên mặt Lâu Dương lập tức liền đông cứng.

“Thì ra Đại Bối Lặc cũng ở nơi đây.” Lâu Dương cười lạnh.

“Không nghĩ tới, hiện tại Chức Tâm cô nương đã không còn là người của Ba Vương Phủ, Đại Bối Lặc lại vẫn còn đến thăm, như thể có vẻ thương cảm người làm xưa!”

“Bối Lặc Gia đến là để ——”

“Tới thăm nàng?” Lâu Dương nghiêng đầu nhìn nàng, cười nhẹ. “Chức Tâm cô nương, nam nhân tới thăm nữ nhân, mục đích chắc chắn không đơn thuần! Như ta và Đại Bối Lặc, động cơ mặc dù không giống, nhưng chắc cũng không khác nhau là mấy.”

Chức Tâm ghen lời.

Nàng không nghĩ tới, Lâu Dương Bối Lặc lại là nam nhân ăn nói thảng thẩn như thế!

Lời này của hắn chấn động được Chúc Tâm, nhưng Ung Tuấn lại không coi hắn chẳng có gì quan trọng.

“Lâu Dương Bối Lặc thật hăng hái!”

Ung Tuấn lười biếng nói: “Chúc Tâm nhà ta, cũng không phải là người nhà của người, hơn nữa cũng không có quan hệ thân thích với Bối Lặc Gia người! Nàng lại khiến cho Lâu Dương Bối Lặc người không màng phép tắc, tùy tiện xâm nhập, vô pháp vô thiên.”

Lâu Dương nghe thế lại lớn cười.

“Chẳng lẽ Đại Bối Lặc là được mời tới sao?”

Ung Tuấn cười tà, cổ ý dè giọng, giống như chia sẻ tâm sự.

“Ta bắt nàng lên ngựa, sau đó thúc cho ngựa chạy thật nhanh, thừa dịp lúc nàng sợ đến choáng váng mặt mày, sau đó dịu dàng dụ dỗ nàng đưa ta vào nội đường.”

Lâu Dương nheo lại mắt, nụ cười đông cứng.

Chúc Tâm sắc mặt hết trắng lại đỏ, hiện tại đã chuyển sang thành màu hồng đào.

“Xin mời hai vị ra ngoài cửa tiệm, nội đường không phải nơi dùng để tiếp khách!”

“Người xem, ta nói chuyện với người, chọc giận nàng rồi!” Ánh mắt Ung Tuấn quỷ quyệt cười như không cười nhìn chăm chăm vào Lâu Dương.

Chúc Tâm đến cả cổ cũng đỏ hồng lên! Nụ cười trên mặt Lâu Dương đã biến mất không thấy.

Hai người đàn ông ai cũng không chịu rời đi, một đứng, một ngồi, giống như hai con ác lang, ánh mắt sắc sảo nhìn chăm chăm lẫn nhau như muốn giương móng vuốt phanh thây đối phương.

Chúc Tâm không thể làm gì hơn đành phải đi đến trước mặt Lâu Dương, nói với hắn: “Lâu Dương Bối Lặc, xin người đi ra ngoài trước, ta sẽ rất cảm kích người.”

Lâu Dương di chuyển ánh mắt, ánh mắt sắc lạnh nhìn sang Chúc Tâm bỗng trở nên nhu hòa.

“Được, ta nghe lời nàng.” Dứt lời, hắn lập tức xoay người rời đi.

Ung Tuấn vẫn ngồi ngò y nguyên ở nội đường, không có dấu hiệu muốn đứng lên.

“Bối Lặc Gia?” Chúc Tâm xoay người hỏi hắn.

“Người bảo được hắn, không bảo được ta.” Hắn lãnh đạm nói, bất chợt rút bảo kiếm ở thắt lưng ra, nhìn chăm chăm vào kiếm, giống như đang ngắm nghía.

“Nếu như người nhất định muốn đợi ở đây, ta cũng tùy người.” Nàng nói.

Hắn giương mắt nhìn nàng.

“Người nghĩ đợi bao lâu thì đợi, một lát sẽ có nha hoàn đến mời người dùng bữa tối.” Nàng đành phải nói với hắn như thế. Nói xong, nàng xoay người đi về phía cửa tiệm để tiếp đãi Lâu Dương Bối Lặc.

Nhưng nàng mới nhấc chân đi được một bước, lại bỗng nhiên bị người từ phía sau ghim chặt ngang —— Chúc Tâm lấp bắp kinh hãi.

Nàng còn chưa kịp xoay người.

“Sao người không phản kháng? Người nên đuổi ta đi, vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt người!” Hắn ghé sát vào tai nàng thì thầm nói.

Trong nháy mắt, trái tim Chúc Tâm trở nên cuồn cuộn.

Nàng nuốt nước miếng, yết hầu trở lên chua xót khó chịu.

Môi hắn nóng bỏng dán vào chiếc gáy mềm mại trắng nõn của nàng, gắt gao ôm chặt nàng, cười nhẹ.

“Nhưng mà, ta biết, tận đáy lòng người chỉ có một người đàn ông là ta, cho nên người không thể đuổi ta đi, bởi vì này lần ta đi rồi, có lẽ sẽ không quay lại nữa.” Những lời này khiến lòng Chúc Tâm trở lên xáo trộn.

Nàng không thể cử động cũng không thể phản kháng, cũng vì thế, nàng chỉ có thể không nói gì hoàn toàn suy sụp mà chống cự lại sự cuồng nhiệt của hắn!

“Nói cho ta biết, yêu một người đàn ông đến mức này, là mùi vị gì?” Hắn cười nhẹ.

Sắc mặt nàng tái đi, run rẩy yếu nhược như giấy mỏng. “Người thật quá đáng!” Nàng giãy giụa vùng ra.

Hắn cười nhẹ, đè nàng ở giữa vách tường và hắn.

Lưng nàng vẫn tựa vào ngực hắn, hắn không cho nàng xoay người lại nhìn thấy ánh mắt hắn.

“Chúc Tâm, ” hắn cúi đầu ôn nhu gọi tên nàng, tựa như cố ý nhào nặn lòng nàng, sau đó lại gọi thêm lần nữa: “Chúc Tâm, từ tám tuổi trở đi nàng đã là tiểu Chúc Tâm của ta, đời này đã định nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta, lòng nàng đã sớm in sâu dấu ấn của ta.”

Răng môi hắn tìm được dây yếm sau gáy nàng, đùa giỡn cắn tháo nó ra, đôi môi nóng bỏng lớn mật điên cuồng lưu luyến với chiếc cổ trắng như tuyết của nàng.

Chúc Tâm mở to mắt, thân thể của nàng cũng như ý thức đã sớm tê dại, cho đến khi hắn chạm đến nơi hắn không nên chạm, hắn vẫn vờ khiến thân thể nàng run rẩy—— Trong chớp nhoáng, nàng chợt thanh tỉnh, không chút do dự đẩy hắn ra xa! Nàng lui đến góc khuất, áo quần đã lộn xộn.

Trong phòng tràn ngập không khí mờ ám, ánh mắt hắn cũng không còn trong sáng nữa, đôi mắt vẫn đục như tro lạnh đang nhìn chằm chằm vào nàng, trong mắt hắn là sự điên cuồng của dục vọng khiến cho nàng kinh hãi.

“Trốn được không?” Hắn lại cười, thấp giọng lười biếng khàn khàn mà cười. “Đừng trốn nữa, có lẽ hôm nay, người sẽ chạy không thoát đâu.”

Nàng nín thở, không nói gì.

“Nàng nên trốn, trốn xa ta, vĩnh viễn đừng ngừng nghỉ việc trốn tránh.” Ánh mắt hắn ma mị, tiếp tục nói với nàng: “Bởi vì, ta cũng muốn biết, ta có thể yêu một nữ nhân đến mức nào.” Trong phòng không khí như đông lại.

Chúc Tâm như nghe thấy ngoài đường có tiếng gió lay động lá cây xào xạc, tứ chi của nàng tựa như một khối băng, cổ họng lại có một cảm giác khô nóng, thiêu cháy lòng nàng, đốt cháy nỗi khổ tâm trong trái tim nàng.

“Yêu ta sao, người cũng sẽ không yêu ta giống như ta đã yêu người.” Rốt cuộc, nàng cũng có thể phát ra thanh âm nói với hắn.

Hắn im lặng.

“Vĩnh viễn thiếu một chút như vậy, đây chính là lý do tại sao ta tình nguyện rời đi, cũng chính là nguyên nhân ta không thể làm tiểu thiếp của người.” Nàng lại nói.

Hắn cười. “Có lẽ, nàng đúng.”

Nàng đứng như gỗ đá.

“Dù sao trên đời này nàng cũng là nữ nhân hiểu ta nhất.” Hắn tiếp tục nói.

Nàng không nói gì, gò má cũng lạnh như băng.

“Có điều, ta vẫn còn hoài nghi.” Hắn lại nói, “Hoài nghi chính mình, đối với nàng, tại sao ta lại không buông tay được?”

Nàng không lộ ra cảm xúc gì.

Nhìn nàng, hắn trầm mắt nghiên cứu, giống như nàng là một món đồ chơi tinh xảo.

“Cho nên, đừng để ta dễ dàng lấy được nàng, cần phải chờ ta hiểu rõ chính mình, chờ ta biết rõ, ta đến tột cùng nguyện ý vì nàng bỏ ra bao nhiêu.” Hấn cười, sau đó trầm nhẹ mà nói: “Nghe thấy lời khuyên không? Chúc Tâm của ta.” Lời này giống như kim châm vào trái tim nàng.

Hấn cần chứng minh, là chuyện nàng đã biết rõ ràng.

Hấn biết nàng thương hấn, nhưng không biết mình có thể bỏ ra bao nhiêu tình cảm.

Thật buồn cười, thật mỉa mai.

Mở to mắt, Chúc Tâm không nhìn hấn. “Nếu như người muốn ở lại, ta sẽ mang bữa tối tới.” Nàng nói.

Sau đó không nói thêm câu nào, nàng bước ra khỏi phòng.

Ung Tuấn vẫn ở trong phòng, nhìn theo bóng lưng yếu đuối đơn độc của nàng, con ngươi u ám của hấn lóe lên một tia quang mang phức tạp.

Lâu Dương đã đợi rất lâu.

Đối với hấn mà nói, nghĩ đến Chúc Tâm cùng Ung Tuấn chỉ có hai người ở trong nội đường, cho dù là thời gian ngắn, cũng thật sự quá lâu! Đúng lúc hấn không không còn kiên nhẫn nữa, chuẩn bị đứng lên xông vào lại nội đường thì trông thấy bên ngoài phòng thêu có một bóng dáng áo xanh đang núp ở gốc cây đầu đường đối diện.

Cách một con đường, ánh mắt người mặc áo xanh chăm chú quan sát tất cả động tĩnh bên trong phòng thêu.

Đầu hấn đội nón che phủ mặt, trên người khoác một chiếc áo choàng, viền nón kéo xuống rất thấp, làm cho người ta không thấy rõ dung mạo, người mặc áo xanh núp ở phía sau gốc cây, nhìn như không muốn để người khác nhìn thấy.

Ánh mắt Lâu Dương chợt lóe, mặt không biến sắc xoay người, ánh mắt tập trung vào người mặc áo xanh ở đầu đường kia.

Người áo xanh khẽ nâng viền nón, thân hình chớp động, trong chớp mắt đã biến mất trên đường phố.

Lâu Dương lại giống như không có chuyện gì xảy ra, hấn từ từ ra khỏi phòng thêu, thân hình đột nhiên thoát cái vọt lên —— Hấn như chim én nhảy lên nóc nhà, chạy theo phương hướng người mặc áo xanh.

Chúc Tâm trở lại cửa tiệm đã không thấy bóng dáng Lâu Dương.

Nàng hỏi Điền Thất. “Vị Gia kia đâu?”

“Không biết, người này vừa rồi mới đi ra ngoài, bây giờ đã không thấy tăm hơi.” Điền Thất đáp.

Chúc Tâm không tin.

Hấn vừa đến đã xông vào nội đường tìm nàng, không thể nào không đợi nàng đã đi.

Nhưng quả thật là không thấy người.

Lâu Dương Bối Lặc đã đi, Chúc Tâm không thể làm gì khác hơn đành phải quay trở lại nội đường.

Nhưng mà, trong nội đường cũng không còn thấy bóng người nào.

Chúc Tâm đứng ở tiền đường ngơ ngẩn một hồi lâu.

Hấn đi khi nào? “Người nhìn thấy Bối Lặc Gia ở đâu không?” Bước ra ngoài cửa, nàng hỏi một nha đầu đang đi tới.

Nha đầu mờ mịt lắc đầu. “Không có, không thấy có ai đi vào, cũng không thấy có người nào đi ra.”

Chúc Tâm ra dấu cho nha đầu kia rời đi.

Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là một giấc mơ? Đó đương nhiên không phải là mơ.

Nàng vẫn nhớ rõ, nhiệt độ bàn tay hần vẫn còn lưu lại ở trên ngực mình.

Chức Tâm thất thần, cho đến khi hai gò má xuất hiện cảm giác sốt nóng.

Nàng hít sâu một hơi, cưỡng bách bản thân chấm dứt suy nghĩ lung tung.

Nàng lập tức xoay người, không hề quay đầu nhìn lại bước ra khỏi nội đường.

Chi Lan Đình.

Ngày hôm sau, qua tìm hiểu Chức Tâm mới biết, Chi Lan Đình đại biểu cho dạng thể lực gì.

“Đó là bang phái của nhân vật trong giang hồ.” Thái Văn vuốt vuốt ngực, giống như vừa nghe cái tên này đã bị dọa đến sợ.

“Cô nương, người hỏi cái tên này làm gì? Sao người lại biết nó?” Theo cách Thái Văn hỏi, giống như ba chữ “Chi Lan Đình” này là độc xà mãnh thú.

“Như vậy, Thái Văn, người làm sao mà biết tên này?” Chức Tâm hỏi ngược lại.

Thái Văn sững sốt. “Việc này. Cái này là ta nghe người ta nói.” Nàng nói lòng vòng.

“Nghe người ta nói sao?” Chức Tâm nhìn thẳng nàng.

“Người là con gái gia đình lương thiện, Chi Lan Đình là bang phái của nhân vật giang hồ, sao người lại có thể ”Nghe người ta nói” đến tên này?”

“Là thật! Mặc dù người ngoài phố không dám nghị luận, nhưng trong lòng thì ai cũng biết đến Chi Lan Đình.” Nàng biện giải nói lại.

Chức Tâm chăm chú nhìn nàng một hồi lâu, cho đến khi Thái Văn không được tự nhiên nữa mà mở to đôi mắt.

“Ta, ta biết rồi, cảm ơn người đã nói cho ta biết.” Cuối cùng, Chức Tâm nhẹ giọng nói với Thái Văn.

Nàng không muốn truy cứu nữa, bởi vì nàng hiểu, Thái Văn sẽ không chịu nói sự thật.

Nơi này tựa hồ có quá nhiều chuyện làm người ta nghi ngờ, giống như có ẩn tình, lại như không có.

Chẳng qua là nàng quá nhạy cảm.

Ba ngày sau, người của Như Ý Hiên chủ động tìm tới cửa.

“Xin mời Liễu đương gia đến Như Ý Hiên một chuyến.” Lưu quản sự ngồi kiệu mà đến, tự mình vào cửa đích thân mời.

“Lưu quản sự, người tới thật đúng lúc, xin thay ta trả lời với lão bản Như Ý Hiên là được.” Chức Tâm đứng trong cửa tiệm, nói với Lưu quản sự.

Lưu quản sự sững sốt. “Liễu đương gia, người ——”

“Không có duyên cùng quý tiệm hợp tác, thật sự đáng tiếc. Ta muốn nói chỉ có như thế, cũng không cần phải đến Như Ý Hiên nữa.” Chức Tâm cười cười, khom người hành lễ, sau đó xoay người đi vào trong.

“Chờ một chút.” Chợt có một giọng nữ gọi lại Chức Tâm.

Chức Tâm dừng lại, nàng đã từng nghe thanh âm đó ở Như Ý Hiên, là thanh âm của cô gái ngồi phía sau rèm lần đó.

Thì ra là cổ kiệu có tới hai cái, phía trước là một kiệu nhỏ, xem ra là chuẩn bị để đưa nàng đến Như Ý Hiên. Phía sau cũng là một cổ kiệu lớn khác, kiệu phía sau lớn hơn gấp ba lần so với kiệu phía trước, có mười hai người khiêng kiệu, ngồi trong kiệu chính là nữ lão bản của Như Ý Hiên.

Nàng dường như sớm đoán được Chức Tâm sẽ không hợp tác, vì vậy mà tự mình đến.

“Vén rèm!” Nữ lão bản nói.

Màn kiệu vén lên, Chúc Tâm rốt cuộc thấy được lão bản của Như Ý Hiên, nàng chợt ngẩn ra.

“Thế nào? Trông thấy ta, rất kinh ngạc sao?” Khổng Hồng Ngọc bĩu môi cười nhạo.

Ánh mắt Chúc Tâm cũng không dừng ở trên người nàng, mà trên người tên nam nhân đang ở bên cạnh Khổng Hồng Ngọc — Chính là Ung Tuấn. Hắn bình tĩnh nhìn nàng, nhếch môi mỉm cười với nàng.

Khổng Hồng Ngọc chú ý tới ánh mắt Chúc Tâm, nàng híp mắt.

“Có phải ngươi muốn hỏi, Đại Bối Lặc vì sao ở trên kiệu của ta?” Khổng Hồng Ngọc cố ý hỏi Chúc Tâm.

Chúc Tâm không nói, nàng không hỏi cũng không đáp.

“Rất đơn giản, bởi vì tình nghĩa giữa ta cùng Đại Bối Lặc không phải tầm thường, quan hệ của chúng ta gần bó như môi với răng, còn thân mật hơn so với tưởng tượng của ngươi.” Khổng Hồng Ngọc cười duyên nói.

Giải thích của Khổng Hồng Ngọc, Ung Tuấn cũng không phủ nhận.

Hắn nghiêng người dựa vào kiệu, đôi mắt thâm trầm dù là một cái chớp mắt cũng không chớp cứ thế mà nhìn Chúc Tâm, tựa hồ nàng là người duy nhất trong trời đất tồn tại trong mắt hắn.

“Thật khiến cho người ta không nghĩ tới nha! Một năm trước, ngươi vẫn chỉ là một tiểu nha hoàn trong Ba Vương Phủ, hôm nay không ngờ đã trở thành đương gia của Hồng Đậu Tú Trang Giang Nam!” Khổng Hồng Ngọc nhũn mày. “Tuổi còn trẻ, đã có bản lĩnh quản lý phường thêu, thật là khiến người ta bội phục.” Tuy miệng nàng nói như vậy, nhưng giọng điệu lại rất lạnh nhạt.

“Khổng cô nương nếu có chuyện, đừng ngại cứ nói thẳng.” Chúc Tâm gọn gàng dứt khoát.

Khổng Hồng Ngọc cười thành tiếng.

“Tốt, thế thì ta nói thẳng.” Nàng xuống kiệu đi vào cửa tiệm, đi tới trước mặt Chúc Tâm.

“Liều đương gia hai lần ba lượt cự tuyệt Như Ý Hiên, dường như đây không phải là một cách làm thông minh.”

“Thông minh hay không, mỗi người một ý.” Chúc Tâm nói.

Khổng Hồng Ngọc cười lạnh một tiếng. “Liều đương gia cố chấp như vậy, không quan tâm đến việc làm ăn của Hồng Đậu Tú Trang, chẳng lẽ không sợ phụ sự ủy thác của Ngọc Bối Lặc?”

“Nếu như mất đi việc làm ăn với Như Ý Hiên, Hồng Đậu Tú Trang phải đóng cửa, thế thì, ta sẽ tự mình đến trước mặt Bối Lặc Gia thỉnh tội.”

“Tới lúc đó, chỉ sợ thỉnh tội cũng vô ích!” Khổng Hồng Ngọc lạnh mặt, nói tiếp: “Ngươi phải biết, trên thương trường không phải địch thì chính là bằng hữu, hôm nay ta và ngươi không làm được bằng hữu, sẽ trở thành kẻ địch.”

“Thủ đoạn của Khổng cô nương, không nhất định có thể đạt được mục đích.” Nàng chỉ nhàn nhạt nói với Khổng Hồng Ngọc.

Khổng Hồng Ngọc cười lạnh. “Vậy sao? Nói như vậy, là ngươi nhất định không chịu làm bằng hữu với ta?”

“Ta cho rằng Khổng cô nương và ta đã là bằng hữu rồi.” Chúc Tâm mỉm cười. “Nhân nghĩa vốn không thể mua bán, nơi nơi bốn bể đều là bằng hữu.”

Khổng Hồng Ngọc sa sầm mặt. “Không thể tưởng tượng được.” Nàng giận quá hóa cười. “Mới biết làm ăn có hai ngày, một tiểu nha đầu cũng học được miệng lưỡi trơn tru rồi!”

Chúc Tâm không đáp, chỉ xoay người gọi người làm trong tiệm. “Các người thật thất lễ, vì sao vẫn còn chưa châm trà cho Khổng cô nương?”

“Không cần!” Khổng Hồng Ngọc lại thay đổi sắc mặt. Lúc này, trong mắt nàng đều là thần sắc nhìn người bằng nửa con mắt. “Bỏ bớt việc thừa thãi đi! Đừng vẽ vời thêm chuyện nữa.” Khổng Hồng Ngọc xoay người đi trở về trong kiệu.

Ánh mắt Ung Tuấn từ đầu đến cuối, vẫn chỉ dừng lại ở trên người Chúc Tâm.

“Người đã nói, sẽ không can thiệp?” Khổng Hồng Ngọc trở lại ngồi lên kiệu, mắt nhìn chăm chăm Chúc Tâm, nhưng lại đang nói với Ung Tuấn.

“Người muốn thế nào?” Ung Tuấn không nhúc nhích, hắn vẫn nhìn Chúc Tâm.

“Ta nói rồi, nếu nàng cự tuyệt, ta sẽ không để cho nàng sống tốt!” Khổng Hồng Ngọc hung ác nói.

Trong lòng Chúc Tâm bỗng rét lạnh.

Nàng biết hai người đang đàm luận chuyện của mình! Chỉ là bọn họ lại ở trước mặt nàng, cứ thế nói ra phương thức xử trí nàng, không chỉ có sắc mặt Chúc Tâm trắng bệch, nhóm người làm trong phòng thêu và cửa tiệm, sắc mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Chúc Tâm nhìn về phía Ung Tuấn, ánh mắt hân lạnh lòng điềm tĩnh không lộ ra chút biểu tình nào.

“Thế nào? Người muốn can thiệp?” Khổng Hồng Ngọc hỏi hắn lần nữa.

Ung Tuấn vẫn nhìn Chúc Tâm, nhưng bây giờ hai chân hắn đã duỗi thẳng ra, đứng lên đi xuống khỏi kiệu. “Ta nói rồi, từ trước đến giờ không can thiệp chuyện người làm.”

Về mặt Khổng Hồng Ngọc tươi cười rạng rỡ.

Trước khi đi vào Hồng Đậu Tú Trang, Ung Tuấn bỏ lại một câu: “Không cần chờ ta, người về trước đi.”

Khuôn mặt tươi cười của Khổng Hồng Ngọc lập tức cứng đờ.

Hắn đi thẳng đến trước mặt Chúc Tâm rồi dừng lại. “Ta tới là muốn người làm việc tối hôm đó đã hứa.” Hắn nhìn nàng, nở nụ cười tươi.

Chúc Tâm nhìn lại hắn.

Sau một lúc lâu, nàng lạnh nhạt nói với hắn: “Bối Lặc Gia, mời đi theo ta.” Dứt lời, nàng xoay người dẫn hắn đi vào nội đường.

Không có đặt câu hỏi, không có nghi vấn, đối với hắn, nàng vẫn ôn hòa như nước, nhưng lại quật cường như thép.

Ung Tuấn hạ mắt cười một tiếng, theo nàng bước vào trong.

Khổng Hồng Ngọc ngồi trên kiệu neho mắt lại, trầm tĩnh nhìn theo bóng dáng hai người, cũng liếc qua người trong phòng thêu một cái.

Trong tiệm, Điền Thất nhìn thấy ánh mắt Khổng Hồng Ngọc, hắn lập tức xoay người, theo vào nội đường.

“Nàng ta muốn để người khó sống, người không trách ta sao?” Đi theo ở phía sau nàng, hắn chợt hỏi.

“Người đã nói là do Khổng cô nương muốn ta khó sống, vậy ta cần gì phải trách người?” Chúc Tâm bước lên thềm đá trong nội đường.

Ung Tuấn bất ngờ nắm giữ lại tay nàng.

Chúc Tâm xoay người, không hiểu xảy ra chuyện gì.

Hắn chợt dùng sức kéo cả người nàng vào trong lòng.

“Bối Lặc Gia?”

“Xuyt” Hắn cười nhẹ, sau đó thoát một cái nhảy lên không trung.

Bọn họ bay lên mái hiên, nơi đó có thể nhìn thấy quang cảnh ngoài cửa tiệm.

“Hắn nhất định có tai mắt. Nếu không, tại sao mỗi lần ta đến chỗ này, hắn liền theo tới?” Nhìn chăm chăm ngoài cửa tiệm, Ung Tuấn cười nhạo.

Theo ánh mắt của hắn, Chúc Tâm thấy ngoài cửa tiệm Lâu Dương đã xuống ngựa, còn chứng kiến Điền Thất đuổi theo vào nội đường.

Nàng kinh hãi, quay đầu nhìn Ung Tuấn. “Người biết trước hần sẽ đến tìm ta?” Cho nên, hần mới ôm nàng nhảy lên mái hiên?

Hần cười nhẹ, ghé vào tai nàng thì thầm nói: “Xem ra, người tới nơi này đông như trẩy hội, chỉ là người tới, đều không phải là khách hàng.”

Chức Tâm nhìn chằm chằm vào cửa tiệm, nhú mày không nói.

Lâu Dương đã nhiều lần tới gặp nàng, nàng cũng không biết phải ứng phó với hần thế nào nữa.

“Phải thật nghiêm túc, dùng thần sắc nghiêm nghị, lạnh lùng tiếp chuyện hần, nếu không nữa thì trực tiếp nói cho hần biết, người đối với hần không có nửa điểm hứng thú nào! Như vậy, mười nam nhân thì có đến chín người rười rượi mất hy vọng rồi nha.” Hần bỗng nhiên ngỏ lời với nàng.

Chức Tâm ngoái đầu lại, kinh ngạc nhìn hần.

Hần nhếch miệng. “Ta đoán trúng tâm sự trong lòng người?”

“Người xưa nay luôn có thể đoán trúng tâm sự người khác.” Nhìn hần, nàng nhàn nhạt nói, cũng không hề kinh ngạc.

Hần thu lại ánh mắt, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Mi tâm Chức Tâm càng nhú chặt. “Nhưng mà ngay lúc này, ta lại phát hiện thì ra mình cũng không hiểu rõ người.” Nàng nói với hần.

“Người vẫn là nữ nhân hiểu rõ ta nhất.” Hần cười nhẹ.

Lặp lại một lần nữa, giống như ba ngày trước rỉ tai nói với nàng.

“Người ta hiểu là Bối Lạc Gia ở trong Vương Phủ, chứ không phải Bối Lạc Gia ở Giang Nam Tô Châu.”

“Bất luận là ở đâu, ta cũng là Bối Lạc Gia của người.”

Lời này, lại khiến lòng nàng siết chặt.

Nhưng mà nhớ lại cảnh lúc trước hai người ở chung.

Chức Tâm nhớ tới hần lúc nào cũng làm khó nàng. Hần vốn chính là nam nhân khó hiểu.

“Người đã không còn giống nhau.” Nàng thì thầm nói: “Dường như xung quanh người có rất nhiều chuyện mà ta cũng không thể nào hiểu nổi, chính vì như thế, nên khoảng cách giữa ta và người ——”

“Bởi vì như thế, cho nên người mới tới Hồng Đậu Tú Trang ở Giang Nam.” Hần bình tĩnh nhìn nàng nói.

Nàng ngẩn ra, bị lời này mê hoặc.

Hần đột nhiên lái sang chuyện khác, “Chỉ là, Lâu Dương da mặt cũng rất dày, như vậy sợ rằng vẫn không thể khiến hần mất hy vọng.” Hần cười nhẹ, rồi nói: “Trừ phi ——” Hần bỗng nhiên không nói nữa.

“Trừ phi cái gì?” Chức Tâm hỏi.

Hần cong khóe miệng. “Trừ phi, người trở thành người của ta.”

Nàng giật mình, lúc này mới ý thức được khoảng cách hần rất gần nàng!

Nàng theo bản năng thụt lùi sang bên cạnh, nhưng hai chân lại đột nhiên giẫm hệt ——

“A!” Nàng hoảng sợ hô lên, đã quên mất mình đang ở trên mái hiên!

Ngay tại lúc nguy kịch, Ung Tuấn đưa tay kéo nàng trở về —— Nàng lại rơi vào trong lòng hần, lúc này đã bị vững vàng khóa chặt.

Chức Tâm hoảng hồn vẫn chưa ổn định, nhớ lại mới vừa rồi hai chân bị giẫm hệt, sắc mặt nàng trắng bệch.

“Ta thấy, nơi này thật không thích hợp với người.” Nhìn sắc mặt nàng trắng bệch khiến hần cảm thấy buồn cười. “Ta đã nói rồi, đối với ta, người nên có lòng tin một chút.” Lời nói chưa xong, hần chợt đưa tay nắm chặt eo nàng —— Chức Tâm còn chưa ý thức được xảy ra chuyện gì, hần đã ôm nàng bay ra khỏi phòng thêu.

16. Q.2 - Chương 6

Trong một khe núi không biết tên ở ngoài thành, khi gần tới một bờ hồ xanh biếc không rõ tên, cạnh hồ còn có một dòng nước chảy, dòng chảy hóa thành một luồng khe sông, khe sông lướt qua đồng bằng hoa cỏ xanh tươi, len lỏi qua từng gốc cây Dương Liễu rũ phát phơ, toàn bộ đều uốn lượn quanh co, tha thướt quyến rũ.

Ung Tuấn kèm theo nàng đến cạnh bờ sông.

Chân vừa mới chạm đất, Chúc Tâm liền ngã ngồi trên thảm cỏ xanh tươi.

Nàng nhận thấy hai chân như nhũn ra, việc bay lên không lướt qua từng mái hiên nhà quả thật rất đáng sợ, như có thể muốn lấy mạng của nàng.

“Người sợ cao?” Nhìn chằm chằm sắc mặt thê thảm của nàng, hắc bổng nhiên bật cười.

Nàng giương to mắt trừng hắc, lần đầu tiên dùng ánh mắt sắc bén như thế nhìn hắc.

Ung Tuấn buồn cười. “Sao hả? Hung hăng trừng to mắt như vậy làm gì!” Hắc không để ý, lại còn cảm thấy thật buồn cười.

Chúc Tâm mím chặt môi. Nàng không nói lời nào chứng minh nàng thật sự đang tức giận.

“Chắc chắc chắc, người nên dùng đôi mắt này để trừng tên gia hỏa Lâu Dương kia!” Hắc lại cười, vô cùng vui vẻ nói. “Có điều, ta bảo đảm nhìn dáng vẻ này của người, hắc sẽ càng yêu người hơn!” Hắc cười nhẹ một tiếng.

Hắc còn dám nói như thế, Chúc Tâm mở to mắt liếc chết nhìn chằm chằm vào hắc, như đang nhìn một kẻ điên!

“Ta cảnh cáo người, đừng dùng cặp mắt đó quyến rũ người khác, nếu không, trình tiết của người cũng không bảo vệ nổi.” Hắc đùa cợt, nhưng giọng nói khàn khàn lại ẩn chứa ý tứ có phần đe dọa đúng thật như lời nói.

Chúc Tâm mặc dù tức giận, cũng không dám khinh thường lời của hắc.

“Đến chỗ này muốn làm cái gì?” Nàng mở to mắt hỏi.

“Nói chuyện yêu đương, không muốn để người rảnh rỗi nhìn thấy.” Hắc nói.

Nghe xong câu trả lời của hắc, nàng vẫn trợn mắt trừng trừng nhìn hắc. “Người không phải đói bụng sao?” Nàng chỉ đành phải nói vậy.

Hắc phì cười, bất chợt kéo tay nàng.

Nàng thụt lùi người về phía sau.

“Đừng sợ, bây giờ chúng ta cần phải đi.” Hắc cười nói.

Hắc lôi kéo nàng đi vào khe núi, vòng qua một khe núi ngoằn ngoèo, trước mắt bỗng nhiên bừng sáng thoáng mát, xuất hiện một gian nhà mái bằng nhỏ được xây bằng trúc.

Chúc Tâm đi theo hắc bước thẳng vào gian phòng nhỏ mái bằng đó.

Ngôi nhà bề ngoài thoạt nhìn không lớn lắm, nhưng đi vào gần tới bên trong mới có thể phát hiện, phòng trúc chẳng qua cũng chỉ là một cách thức để che giấu tai mắt người khác. Nó được xây dựng dán sát vào vách núi, phía sau phòng là một tấm cửa trúc nhỏ, mở cửa trúc ra bên trong chính là một căn phòng rộng rãi thoáng mát, trong phòng còn có một chiếc giường nhỏ, Ung Tuấn vén ván giường lên, bên trong lại là một con đường hầm.

“Bối Lặc Gia?” Chúc Tâm kinh ngạc nhìn hắc.

“Người đoán xem đường hầm này thông tới nơi nào?” Hắc hỏi nàng, nhưng ánh mắt lại quỷ quái bí hiểm.

Chúc Tâm lắc đầu. “Ta không biết, lại càng không hiểu, tại sao người dẫn ta tới chỗ này?”

Ánh mắt hắn thoáng hiện lên một tia gian trá, hỏi nàng: “Người có từng nghe qua về Chi Lan Đình chưa?”

Chức Tâm rũ mắt xuống, không trả lời.

“Người từng nói, có người có thể ra giá tiền cao hơn Như Ý Hiên gấp đôi.” Hắn nhìn chăm chăm vào mắt nàng, nhàn nhạt nói: “Ở thành Tô Châu, giá tiền như vậy, chỉ có Chi Lan Đình mới xuất ra được.”

“Nơi này cùng Chi Lan Đình có quan hệ gì?”

“Nơi này trước đây là của Chi Lan Đình, đường hầm này chính là thông tới một tòa trạch viện ở trong thành, có điều tòa trạch viện đó hiện đã bị bỏ hoang.”

“Nơi này hình như cũng lâu rồi không có ai đến, tại sao lại bỏ hoang?” Chức Tâm hỏi.

“Bởi vì hai năm trước, triều đình từng phái người tiêu diệt bang hội của Chi Lan Đình.”

“Tiêu diệt?”

“Chi Lan Đình không chỉ là một bang hội tầm thường, mà còn là một tổ chức Hắc bang rất lớn.”

“Tổ chức Hắc bang? Ta cho rằng Chi Lan Đình chỉ là bang hội của người giang hồ.”

“Hắc bang cùng giang hồ, cũng giống như Tiêu Mạnh không rời.”

Chức Tâm trầm ngâm. “Nhưng mà Chi Lan Đình đến nay vẫn còn tồn tại.”

“Không chỉ tồn tại, hiện nay cũng đã ngày càng lớn mạnh. Tuy nhiên triều đình không định ngày tấn công và tiêu diệt ” Hắn nhú mắt nói.

“Bọn họ đã chuyển thành bang hội trong bóng tối?”

“Chi Lan Đình vốn chính là bang hội trong bóng tối.” Hắn là Đại Bối Lặc Ba Vương Phủ, Ba Vương Gia lại còn là đại tướng quân được hoàng thượng nể trọng, Ung Tuấn biết nhiều chuyện của triều đình, cũng là điều hiển nhiên.

Chức Tâm hỏi hắn: “Tại sao chúng ta phải tới chỗ này?”

“Đi ra ngoài rồi nói.” Hắn lại kéo tay nàng, dẫn nàng đi ra ngoài.

Ra đến ngoài phòng, hắn cũng không buông tay.

“Chỗ này đã hết sức kín đáo, hướng chi đường hầm còn ẩn trong phòng trúc, triều đình muốn tra được chỗ này, nhất định sẽ mất một khoảng thời gian.”

“Cho nên ta muốn để người hiểu được, Chi Lan Đình là nơi không ai có thể tìm ra được.”

“Người đang cảnh cáo ta?” Ánh mắt nàng trong suốt ngó nhìn hắn.

Hắn híp mắt, nhàn nhạt nói: “Người hiểu là tốt rồi.”

Chức Tâm rũ mắt xuống. “Như vậy, người thì sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi hắn: “Người cùng Như Ý Hiên là quan hệ gì?”

“Điều người thật sự muốn biết, là quan hệ của ta và Như Ý Hiên? Hay là quan hệ giữa ta và Hồng Ngọc?” Hắn hỏi ngược lại nàng.

Nàng chăm chú nhìn mặt đất không lên tiếng.

Ung Tuấn vẫn đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, bỗng nhiên đem cánh tay mảnh khảnh của nàng vòng lên thắt lưng mình, hắn một tay ấn chặt sau gáy nàng, một tay khác đỡ lấy chiếc eo thon nhỏ của nàng.

“Nhìn thẳng ta.” Hắn ra lệnh cho nàng.

Hoàng toàn bị động, Chức Tâm giương mắt nhìn thẳng vào ánh mắt thâm sâu huyền ảo của hắn.

“Người để ý Hồng Ngọc?”

Nàng không nói gì, vẫn rũ mắt xuống.

Hắn cúi đầu kề sát vào gương mặt trắng nõn của nàng, đôi môi phun ra hơi nóng như muốn dán lên bờ môi đỏ mọng của nàng.

“Nói chuyện.” Giọng khàn khàn hắn ra lệnh cho nàng.

“Ta không cùng Như Ý Hiên hợp tác, nàng ấy sẽ đối phó ta. Vậy người thì sao? Người cũng muốn đối phó với ta sao?” Nàng hỏi ngược lại hắn.

“Như Ý Hiên quả thật cùng ta có liên quan, Hồng Ngọc và ta quan hệ cũng không bình thường.” Hắn bày tỏ.

Nàng biết, hắn nói chính là lời nói thật.

Tuy rằng lời hắn nói là thật, không có một chữ hàm hồ, càng không có lừa gạt nàng, nhưng lời nói quá mức thành thực này, có lúc cũng đã thương người.

Chức Tâm quay mặt đi, đẩy hắn ra.

Phản kháng của nàng khiến hắn khẽ cười. “Người hỏi, nên ta có sao nói vậy, nhưng mà xem ra ta đã sai lầm rồi! Đối với nữ nhân, quả nhiên không được nói lời thật lòng!” Hắn ậm ừ mà cười cười.

Không cho nàng phản kháng, bàn tay to lớn hắn vẫn giữ chặt vòng eo nàng, ấn nàng càng chặt hơn.

Mặc dù đẩy không nổi hắn, Chức Tâm vẫn cố nói: “Ta sẽ không hợp tác với Như Ý Hiên, cho dù Như Ý Hiên cùng người quan hệ bất đồng.”

“Người để ý Hồng Ngọc?”

“Có lẽ có liên quan đến nàng ấy.” Nàng so với hắn còn thành thực hơn.

“Nhưng mà, ta không hợp tác với Như Ý Hiên, nguyên nhân cũng không hẳn hoàn toàn là vì nàng ấy.”

“Nhưng nếu Như Ý Hiên và ta là một người, người vẫn sẽ cự tuyệt?”

Nàng nhìn hắn một hồi lâu, sau đó nhẹ giọng nói: “Cũng có thể!”

Hắn híp mắt. “Người quá mức thành thực rồi, thành thực đến nỗi khiến cho ta mất hứng.”

“Ta cự tuyệt, đơn giản chỉ vì người là nam nhân.” Nàng lại nói.

Ung Tuấn nhú mày: “Có ý tứ gì?”

“Nam nhân tự cho là hiểu được nữ nhân, nhưng thường thường, có thể bị nữ nhân chọc cho tức chết, cũng chính là nam nhân.” Nàng giải thích sâu xa.

Ung Tuấn sững sốt, ngay sau đó lại nhếch môi.

“Ý của người là, không cùng ta hợp tác, chỉ vì ta không hiểu phong tình của ”Nam nhân“?” Hắn giễu cợt.

Chức Tâm bình tĩnh cười nói. “Hiểu rõ ‘Phong tình’ của nam nhân, đại đa số đều là những kẻ vô lại.”

Hắn nhú mày, dùng ánh mắt không thể so sánh tầm thường để đánh giá nàng lại một lần nữa.

“Mấy tháng không gặp, thế nhưng tiểu Chức Tâm của ta đã trưởng thành đến nỗi ngay cả ta cũng phải kinh ngạc khâm phục! Ta nhận thấy không bao lâu nữa, tiểu Chức Tâm của ta hẳn có thể trở thành tiểu yêu nữ làm điên đảo chúng sinh rồi!” Lời nói tùy tiện lỗ mãng của hắn, lại chọc giận nàng.

“Ta không phải yêu nữ!” Nàng đẩy hắn ra, xoay người tính đi.

Ung Tuấn lại từ phía sau ôm chặt lấy nàng. “Không phải là yêu nữ, nàng chỉ là yêu nữ của một mình ta!” Hắn cười nhẹ, ôm thật chặt thân thể nàng.

Tay hắn giống như bó đuốc không an phận, xấu xa khiến cho nàng mặt hồng tim loạn.

“Bối Lặc Gia, xin người tự trọng!” Nàng giãy giụa, nhưng mà ở đây là một khe núi vắng vẻ, không ai có thể nghe được tiếng nàng kêu gọi, nếu có người nghe thấy ắt hẳn cũng sẽ mất điếc tai ngay.

“Tự trọng? Một cân trị giá mấy lượng bạc?” Hấn phì cười, đồng thời khàn giọng dán sát vào cổ nàng mà âm ờ nói: “Đối với người, ta đã tự trọng bấy lâu nay, nhận thấy cũng sắp không thể ”Tự trọng” được nữa rồi!”

Chức Tâm cắn môi, tim của nàng nhảy loạn đã muốn rồi thành tơ vò.

Lúc này bỗng nhiên Ung Tuấn trở tay chợt xé rách vạt áo nàng, lại còn giật ra luôn quần áo của nàng!

“Bối Lặc Gia!” Nàng hoảng sợ kêu lên.

Muốn tránh né hấn cũng không còn kịp, thân thể nàng bị hấn giữ ở trên tay, chiếc áo rơi vào tay hấn đã dễ dàng vỡ thành từng mảnh vụn. Nàng ngóng nhìn vào trong mắt hấn, trong đó là tập hợp tất cả u ám của sự dục vọng và thâm trầm khiến toàn thân nàng run rẩy.

“Bối Lặc Gia, người không thể như thế!” Nàng trở tay che ngực cố gắng che giấu một mảnh cảnh xuân, nhưng năm ngón tay của hấn như kim sắt cũng như loài lang sói khiến thân thể nàng run rẩy, lòng cũng phát run theo.

Nàng định vùng giãy thoát khỏi hấn thế nhưng lại bị ngã sấp xuống trên thảm cỏ, cỏ non mềm mại xanh biếc làm ô uest một thân Dương Chi Bạch Ngọc, nhưng lại thôi thúc lửa lòng của người đàn ông.

“Người vẫn luôn hiểu ta rất muốn người, Chức Tâm.” Hấn ngồi xổm xuống, chưa vội chạm vào nàng, chỉ nhỏ giọng khàn nói: “Sự dè dặt này đã quá lâu rồi! Trừ người ra, đối với bất kỳ nữ nhân nào khác, ta chưa từng có kiên nhẫn như vậy. Nhưng bây giờ, người đã không ngăn được ta nữa, cũng ngăn cản không nổi được ta!” Dứt lời, hấn vươn tay, mẫn nguyện nắm giữ nơi mềm mại nào đó mà hấn đã muốn có từ rất lâu.

Chức Tâm suy sụp hít một hơi, đôi mắt trong suốt của nàng chảy ra dòng lệ nóng.

Nhắm mắt lại, nàng vì bản thân mình không thoát khỏi vận mệnh mà bi ai.

Thế nhưng đúng lúc này, tay Ung Tuấn lại đột nhiên rời khỏi cơ thể nàng.

Sau đó Chức Tâm mở to hai mắt, thì nhìn thấy một bóng dáng màu xanh ở giữa khe núi đang vội vàng chạy tới, rồi bất ngờ cùng Ung Tuấn giao chiến —— Nàng mở to hai mắt nhìn một màn đột nhiên biến hóa này, khiến nàng sửng sốt đến không hồi phục lại được tinh thần.

Đột nhiên, Lục Y Nhân lại chạy thẳng về hướng nàng, vừa chạy đồng thời vừa cởi áo choàng trên người xuống, đi thẳng tới trước mặt Chức Tâm, Lục Y Nhân nhanh nhẹn lấy áo choàng phủ ở trên người nàng.

“Khoác lên!” Lục Y Nhân quát với nàng.

Cầm lấy áo choàng, Chức Tâm ngồi ngầy người một lúc.

Nàng nghe ra, thanh âm người đó bảo nàng “Khoác lên”, hình như là giọng nữ?

Chức Tâm rốt cuộc nhận ra được, Lục Y Nhân này là người bịt mặt ngày đó bắt cóc nàng.

Nàng còn nhớ, ngày đó trên người mỹ nhân che mặt cũng mặc Lục Y. (áo xanh)

Chức Tâm không do dự nữa, cầm lên áo choàng Lục Y Nhân đưa nàng nhanh chóng khoác lên người.

Lúc này Lục Y Nhân đột nhiên chạy thẳng tới trước phòng trúc, ngay tại lúc sắp mở cửa, bất thành linh xoay người ném ra một thanh ám khí Lưu Tinh. Một phát ám khí này tuy rằng không thể đánh trúng Ung Tuấn, nhưng trong khoảnh khắc đó Lục Y Nhân đã trở về kèm theo Chức Tâm, rồi quay đầu chạy thẳng vào bên trong phòng trúc.

“Người ——” Lời Chức Tâm nói còn chưa ra khỏi miệng, Lục Y Nhân đã che kín miệng nàng một đường chạy thẳng đến phía sau phòng, và rồi đá văng tấm cửa sổ bằng trúc. Ngoài cửa sổ trúc, là một dòng chảy thác nước sâu thẳm.

Điều làm Chức Tâm kinh ngạc chính là, Lục Y Nhân đó lại mang mình nhảy lên bệ cửa sổ cực kỳ nguy hiểm này.

Ngay lúc này, Ung Tuấn đã đuổi theo vào.

Mắt thấy hấn sắp lướt vào cửa, Lục Y Nhân rút cuộc không chần chờ nữa! Nàng ta không chút do dự, ôm lấy Chúc Tâm cùng nhau nhảy xuống dòng xoáy vực sâu ngoài cửa sổ.

Giây phút té xuống vực sâu vạn trượng đó, Chúc Tâm nhìn thấy Ung Tuấn đã đuổi kịp đến bên bờ cửa sổ, đưa tay nhưng không thể bắt được góc váy của nàng đang rơi xuống: — Khoảnh khoảnh đó, nàng chỉ còn kịp nhìn thấy khuôn mặt khiếp sợ của hấn, cũng nghe thấy hấn phần nộ điên cuồng gọi tên nàng.

Nàng tưởng rằng mình đã chết.

Nhưng nàng lại không chết, trên người thậm chí ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có.

Lúc Chúc Tâm tỉnh lại, Lục Y Nhân đã ngồi ở cạnh giường đang băng bó vết thương, trong thời gian chờ đợi nàng tỉnh lại. Trên mặt Lục Y Nhân lúc này vẫn dùng vải che kín.

Khi Chúc Tâm mở mắt ra thì cả người đã hoàn toàn thanh tỉnh.

“Người, người không sao chứ?” Chúc Tâm quan tâm nàng trước.

Lục Y Nhân dừng tay, dường như có một chút sững sốt. Một lúc lâu sau, nàng mới lên tiếng trả lời, “Không sao.”

“Ta nhớ được chúng ta cùng ngã xuống vực sâu. Người là bị thương vào lúc đó sao?”

“Không phải.” Lục Y Nhân lắc đầu, nhanh chóng băng bó kỹ lưỡng xong miệng vết thương.

“Ba ngày đã đến, ta muốn đáp án.”

Chúc Tâm cúi đầu nhìn trên người mình vẫn còn đang khoác áo choàng của nàng ta. “Người có thể tìm cho ta một bộ y phục trước được không? Trên người ta có quần áo tử tế, chúng ta mới có thể nói chuyện.”

Lục Y Nhân nhìn nàng một lát, mới xoay người quay đi vào trong phòng.

Một lát sau, Lục Y Nhân đi trở ra, trên tay đã có thêm một chiếc áo bằng tơ lụa trắng mịn.

Nàng để bộ áo đặt ở bên cạnh Chúc Tâm.

Chúc Tâm cầm áo lên rồi quay lưng lại để mặc áo vào.

“Vết thương là do hấn sao? Hấn làm người bị thương?” Nàng hỏi.

Lục Y Nhân không trả lời.

“Ta biết là hấn làm người bị thương.” Mặc y phục xong, Chúc Tâm xoay người lại nói.

“Người, tại sao người muốn dẫn ta đi?” Chúc Tâm không nhịn được hỏi nàng.

Lục Y Nhân đứng ngó ra một hồi lâu, sau đó mới đáp: “Bởi vì người không đồng ý.”

Lòng ngực Chúc Tâm căng thẳng.

“Làm sao người sẽ biết ta ở đâu?” Nàng mở to mắt, hỏi một vấn đề khác.

“Phòng trúc là một cứ điểm của chúng ta.” Lục Y Nhân đáp. “Nhưng đó là một cứ điểm từ lâu đã bị càn quét.”

“Chỗ nguy hiểm nhất thường là nơi an toàn nhất.” Chúc Tâm bình tĩnh hiểu ra. “Cho nên, hiện tại chúng ta vẫn còn ở trong phòng trúc?” Nàng suy đoán.

Khóe môi Lục Y Nhân nhếch lên. “Không phải, người đang ở dưới phòng trúc.”

“Dưới phòng trúc?”

“Sự thật người không phải rơi xuống vực sâu vạn trượng.”

“Chẳng lẽ là đường hầm đó ——”

“Địa đạo đó chỉ là sự nguy trang. Ở dưới vực sâu có một phiến bàn đá, bàn đá dán sát vào mỏm núi đá, bên trong mỏm núi đá có một lối đi nhỏ thông tới lòng núi, chúng ta là đang ở trong vách núi đó.”

Chức Tâm mở to hai mắt. Nếu như vẫn mãi ở tại Vương Phủ, bản cùng cả đời như nàng, cũng không thể có cơ may gặp kỳ ngộ như vậy.

“Như vậy, người ở bên trong vách núi, phải đi ra ngoài như thế nào?” Chức Tâm càng ngày càng hiểu kỳ.

“Bên trong vách núi có dòng nước ngầm, ăn thông tới khe suối ở đáy sơn cốc, dòng suối này chảy ra sơn cốc rồi ra đến cửa sông.”

“Việc này thật sự quá kỳ diệu, quá kinh người!” Chức Tâm lẩm bẩm nói.

“Tất cả vấn đề người hỏi, ta đã cho người câu trả lời. Vậy bây giờ đến vấn đề của ta, người cũng nên cho ta đáp án rồi.”

“Ta đã biết quá nhiều bí mật nơi này, nếu như không có đồng ý, thì sẽ không thể còn sống đi ra ngoài?”

“Người rất thông minh.”

Chức Tâm trầm ngâm. “Ta còn có một vấn đề nữa.”

Lục Y Nhân hí mắt. “Nói đi!”

“Hong Đậu Tú Trang cũng không có gì đặc biệt, ta cũng không phải người có danh tiếng gì, người vì sao phải tốn công tốn sức với ta?”

“Cái vấn đề này người đã có hỏi qua, ta cũng đã trả lời.”

“Nhưng mà đáp án không đủ để thuyết phục ta.”

“Vậy đáp án người muốn nghe chính là cái gì?”

“Ta chỉ muốn nghe câu trả lời chân thật ở trong lòng người.”

Ánh mắt Lục Y Nhân trầm lắng nhìn nàng, sau đó nói: “Không có câu trả lời chân thật nào khác, đáp án lần trước, đó chính là câu trả lời chân thật.” Đáp án này dĩ nhiên không tính là câu trả lời.

Nhưng Chức Tâm đã hiểu, từ lời nói của Lục Y, nàng sẽ không biết được cái đáp án nào khác.

“Hiện tại, người đã không có con đường khác có thể đi.”

Lục Y Nhân tiếp tục nói: “Thứ nhất, biết bí mật của Chi Lan Đình, nếu như không đồng ý, thì phải chết. Thứ hai, cự tuyệt Như Ý Hiền, người được sống, nhưng sẽ sống không thoải mái.”

Chức Tâm kinh ngạc nhìn nàng, một hồi lâu, nàng lại thản nhiên bật cười. “Người nói chuyện vẫn luôn ngắn gọn hữu lực như thế?”

“Người sống, không nên lãng phí hơi sức nói lời vô nghĩa.”

Chức Tâm lại cười, nhưng lần này, là hiểu ý nên cười. “Nghe qua, ta không có lý do gì để cự tuyệt rồi.”

“Người đồng ý?” Lục Y Nhân nheo lại ánh mắt.

“Đồng ý rồi là có thể lập tức trở về Hồng Đậu Tú Trang?”

Lục Y Nhân lại lắc đầu. “Người cần phải rời khỏi Hồng Đậu Tú Trang.”

“Tại sao?” Nụ cười Chức Tâm biến mất.

“Bởi vì Khổng Hồng Ngọc sẽ không bỏ qua cho người.”

“Ta không sợ, mặc kệ nàng ta muốn đối phó với phường thêu như thế nào, ta cũng không thể trốn tránh.”

“Ngoại trừ đối phó phường thêu, nàng ta còn đối phó với người, người nhất định không thể trở về.”

“Ta rời khỏi phường thêu, ta còn có giá trị hợp tác với người sao?”

“Bản thân người chính là giá trị, Chi Lan Đình cũng sẽ không bỏ qua cho Hồng Đậu Tú Trang.”

Chức Tâm im lặng, nàng bỗng nghĩ đến Ung Tuấn.

Hắn đã thừa nhận cùng Như Ý Hiên có quan hệ, nếu như Khổng Hồng Ngọc muốn đổi phò nàng, Ung Tuấn cũng sẽ đổi phò nàng sao? Nghĩ tới đây nàng nhũn chặt hai hàng lông mày, có vẻ như chất chứa đầy ưu thương.

“Vì lợi ích, hắn sẽ không do dự.” Lục Y Nhân đột nhiên nói.

Chức Tâm giương mắt, mờ mịt nhìn nàng. “Người nói cái gì?”

“Cho dù người chính là người phụ nữ hắn yêu thích, nhưng vì lợi ích của Như Ý Hiên, hắn sẽ không ngăn cản Khổng Hồng Ngọc.” Lục Y Nhân lại nói.

Lục Y Nhân đã đoán trúng tâm sự của nàng! “Người biết hắn là ai? Người biết quan hệ của hắn và Như Ý Hiên?”

“Có thể có chỗ đứng ở trên thế gian này, đều phải có tai mắt.” Lời Lục Y Nhân nói cũng giống với lời nói lần trước gặp mặt. “Xem ra, tai mắt của Chi Lan Đình rất nhiều.”

“Tai mắt của Như Ý Hiên cũng không ít.” Chức Tâm cười nói.

“Ta vẫn muốn trở về.” Nàng lại nói.

Lục Y Nhân không lên tiếng.

“Nếu như bỏ mặc không quan tâm đến Hồng Đậu Tú Trang, ta thật có lỗi với sự phò thác của Ngọc Bối Lặc.”

“Chi Lan Đình sẽ trông coi việc buôn bán của Hồng Đậu Tú Trang.”

“Hồng Đậu Tú Trang không phải là của Chi Lan Đình, Hồng Đậu Tú Trang chính là Hồng Đậu Tú Trang. Tranh thù của Hồng Đậu Tú Trang bán cho Chi Lan Đình, nhưng Hồng Đậu Tú Trang thì không có bán cho Chi Lan Đình.” Chức Tâm gần từng tiếng nói.

Nàng muốn nói cho Lục Y Nhân hiểu, sự khác biệt ở trong chuyện này.

“Người nhất định phải trở về?”

“Đúng.” Chức Tâm không chút do dự.

“Vậy thì, ta sẽ phái người bảo vệ người.”

“Ta không cần ——”

“Từ lúc ta và người bắt đầu hợp tác, người đã là tài sản của Chi Lan Đình ta.” Lục Y Nhân lạnh lùng hà khắc nói: “Chỉ cần là tài sản của Chi Lan Đình, tất nhiên phải được Chi Lan Đình bảo vệ.” Giọng nói nàng kiên định không cho Chức Tâm bàn cãi.

Chức Tâm không nói thêm gì nữa, chỉ thở dài một hơi, nàng tự nghĩ cũng có thể tạm thời chấp nhận thỏa hiệp này.

Nhưng mà, cùng Chi Lan Đình hợp tác, rốt cuộc là đúng là sai? Đến tận bây giờ, Chức Tâm vẫn không cách nào lý giải nổi.

“Ta cũng có một cái vấn đề.” Lục Y Nhân chợt nói.

“Vấn đề gì?”

“Tại sao người đồng ý?”

“Bởi vì người hy vọng ta đồng ý.”

“Như Ý Hiên cũng hy vọng người đồng ý, nhưng mà người lại không chịu đồng ý.”

Chức Tâm bình tĩnh cười. “Đúng, ta là bởi vì người nên mới đồng ý.”

“Vì ta?”

“Vì người đã nói một câu.”

Lục Y Nhân híp mắt, hồi tưởng lại mình đã từng nói qua cái gì.

“Người nói ‘Bởi vì ta không muốn’ cho nên mới dẫn ta đi.” Chúc Tâm nói cho nàng biết.

Lục Y Nhân yên lặng nhìn lại nàng, hai người im lặng nhìn nhau không nói gì, nhưng cả hai đều đã hiểu rõ tâm ý của đối phương.

Sau đó, Lục Y Nhân nói với Chúc Tâm: “Người nên trở về Hồng Đậu Tú Trang rồi.”

17. Q.2 - Chương 7

“Vì sao người ngăn cản ta?” Trong hầm lạnh ẩm thấp, một tên nam nhân chất vấn Lục Y Nhân.

“Bởi vì người nói ra bảy chữ ‘Việc đè nén này đã quá lâu.’” Lục Y Nhân cung kính đáp.

Ánh mắt nam nhân bỗng sắc lạnh.

“Bởi vì bảy chữ này, nếu người muốn nàng ấy ở chỗ đó, sau khi sự việc xảy ra, người nhất định sẽ hối hận.” Lục Y Nhân lại nói tiếp.

“Tại sao ta phải hối hận?” Nam nhân nọ tức giận nói.

“Nếu bị đè nén đến mức đó, nếu chưa suy nghĩ kỹ mà đã làm, người chắc chắn sẽ thấy hối hận.” Lục Y Nhân vẫn nói câu đó.

Nam nhân lạnh lùng nhìn nàng nói. “Cần tới người dạy ta sao?”

Lục Y Nhân cúi đầu. Những gì cần nói nàng cũng đã nói xong, hiện tại, tùy ý người xử lý.

Nam nhân lạnh nhạt nhìn nàng một lúc, sau đó trầm giọng nói:

“Nhiệm vụ của người, là bảo vệ nàng.”

“Vâng.”

“Người không phải người nhiều chuyện, hơn nữa lại ít nói, cho nên ta mới ra lệnh cho người bảo vệ nàng.”

“Vâng.”

“Người nhiều chuyện, thông thường sẽ chết oan chết uổng.”

“Vâng.”

“Người nói nhiều, thường thường sẽ sớm mất mạng.”

“Vâng.”

“Hôm nay người chẳng những nhiều chuyện, hơn nữa lại còn nói nhiều.”

“Vâng.”

“Còn tái phạm lần nữa, dùng mạng của người tới đây nhận tội.” Những lời này nghe ra còn buốt lạnh hơn so với việc xuống địa ngục.

“Vâng.”

Lục Y Nhân tuy là nữ nhân nhưng sắc mặt nàng vẫn không một chút thay đổi.

Nàng chỉ là một quân cờ, một quân cờ không đáng để nói đến.

Phục tùng cùng làm việc theo lệnh, chính là số phận của nàng, là số phận của nàng từ khi sinh ra.

Nàng không nhiều chuyện, cũng không thích nói nhiều.

Hôm nay là lần đầu tiên nàng nhiều chuyện kể từ khi sinh ra, cũng là lần đầu nàng nhiều lời nhất kể từ khi sinh ra.

Nhưng hôm nay, chủ nhân của nàng không lấy mạng nàng. Cho nên nàng sẽ nhớ kỹ, từ nay về sau nàng không thể nhiều chuyện, cũng không thể nói nhiều.

Chức Tâm trở lại Hồng Đậu Tú Trang, nhưng lại nhìn thấy giữa ban ngày mà cửa phường thêu đã đóng kín, Điền Thất ngồi ở trong phòng vô cùng buồn chán, rảnh rỗi không có việc gì làm ngồi đập ruồi muỗi chơi.

“Tại sao lại đóng cửa tiệm?” Vừa bước vào cửa, Chức Tâm liền hỏi Điền Thất.

“Cô nương đi ra ngoài một ngày một đêm, khó trách không biết chuyện!” Điền Thất liếc nhìn nàng, lười biếng trả lời.

“Ta không biết cái gì?”

“Cô nương không nhìn thấy hai tên Hắc Bạch Song Sát đứng trước cửa phường thêu sao? Hôm qua và cả ngày hôm nay, hai tên ôn thần này không chỉ hù dọa khiến tất cả các khách khứa đều chạy mất, chỉ cần phường thêu vừa mở cửa ra, hai tên này liền tiến vào cửa đòi ăn đòi uống, không đáp ứng tốt cẩn thận sẽ bị ăn quả đắng, như vậy phường thêu chúng ta còn mở cửa để làm gì?” Điền Thất kể lể.

“Sao lại xảy ra chuyện như vậy, người đã báo quan chưa?”

“Quan?” Điền Thất giễu cợt hừ một tiếng.

“Ở thành Tô Châu này, quan nào dám quản chuyện của Như Ý Hiên!”

“Như Ý Hiên?” Chức Tâm nhú chặt đầu lông mày.

“Người chắc chắn hai tên hung thần kia là người của Như Ý Hiên phải tới sao?”

“Trừ bọn họ ra còn có thể là ai?”

“Chẳng lẽ không có ai trị được người của Như Ý Hiên sao?”

“Đối đầu với Như Ý Hiên, vốn là chuyện không thông minh.” Điền Thất lạnh lùng đáp.

Chức Tâm biết nàng cự tuyệt Như Ý Hiên khiến Điền Thất mất hứng.

“Không thể tiếp tục như vậy, phường thêu vẫn phải mở cửa.” Chức Tâm nói.

“Mở cửa?”

“Đúng, đi mở cửa đi, phường thêu vẫn phải được buôn bán.” Chức Tâm kiên trì.

“Mọi người trong phường thêu đã giải tán rồi, chỉ còn lại hai người thợ, buôn bán cái gì?” Điền Thất nói.

“Mọi người giải tán?”

“Đúng, không thể buôn bán nên ta cho bọn họ về nhà, nếu không chúng ta vẫn phải trả tiền công, miệng ăn núi lở, vậy sao được? !” Điền Thất nói.

Chức Tâm kiềm chế tức giận, nàng biết tức giận với Điền Thất cũng vô ích.

“Lập tức đi tìm người trở lại, ngày mai sẽ mở cửa tiệm.” Nàng nhìn Điền Thất nói.

“Nhưng mà ——”

“Cứ quyết định như vậy.” Nàng kiên định nói, sau đó liền xoay người đi vào nội đường.

Điền Thất nhìn chằm chằm bóng lưng Chức Tâm, nheo mắt lại như có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó.

Đêm về khuya, ánh trăng càng sáng tỏ.

Bóng đêm chiếu rọi vào ô cửa sổ bằng giấy trắng, làm nổi rõ lên mảnh trăng sáng ảm đạm, nhìn vào mắt vô cùng động lòng người.

Tên sát thủ bấm gãy then cửa, đi vào trong phòng, sự việc dễ dàng như trở bàn tay, nhưng chuyện quá dễ dàng như vậy, sẽ không khỏi khiến người ta cảm thấy lo lắng.

Bởi vì lo lắng, cho nên tên sát thủ lần nữa quay đầu nhìn lại phía ngoài phòng.

Ngoài phòng không có ai, không có động tĩnh gì lạ.

Tên sát thủ tạm thời yên tâm, lặng lẽ đi tới trước giường.

Người trên giường đang vui mình trong chăn, tên sát thủ nhếch môi lộ ra khuôn mặt cùng nụ cười dữ tợn hung ác.

Hắn có nghe nói, trên giường là một mỹ nhân, lại còn là mỹ nhân hiếm gặp trên thế gian.

Mặc kệ có phải là sát thủ hay không, hắn là nam nhân, mà nam nhân chung quy lại đều khó qua ải mỹ nữ.

Huống chi hắn là sát thủ, nhúng chàm con mồi của hắn, chỉ là khoản hoa hồng của việc giết người mà thôi.

Người nào đó ngủ rất ngon, hoàn toàn không biết vận rủi sắp buông xuống, sát thủ rút cuộc cũng ra tay, xóc lên một góc chăn hồng — Nhưng trên giường không có mỹ nữ nào cả, chỉ có một người giả.

Tên sát thủ biết mình trúng kế, xoay người chạy vọt ra khỏi phòng — Nhưng ngoài phòng đã có người ôm cây đợi hắn.

Tử Y Nhân ở ngoài phòng đã chờ hắn cả đêm, hắn cũng là sát thủ, chính là Tử Ảnh sát thủ nhanh như gió.

Tử Y Nhân ra tay sắc bén âm hiểm, sát thủ kia vốn ngăn cản không nổi Tử Y Nhân, vừa đánh vừa tìm đường chạy trốn, vào thời điểm mấu chốt tên sát thủ tránh được một kích của Tử Y Nhân kéo lấy góc vạt áo.

Tử Y Nhân không có ý định đuổi theo truy sát tên sát thủ đã chạy trốn chết kia, hắn đi vào trong phòng, cũng giống như tên sát thủ nọ đến cạnh giường lật lung chăn ra. Trong chăn hiển nhiên không có ai, chỉ có một người giả.

Tử Y Nhân đứng ở trong phòng, chăm chú đánh giá xung quanh chốc lát.

Sau một lúc lâu, Tử Y Nhân rút cuộc cũng rời khỏi phòng rồi nhảy lên mái hiên.

Tên sát thủ bị trọng thương trở lại nơi ở của hắn.

Trong sào huyệt lúc này có một nữ nhân đang chờ hắn, bọn họ đã có giao ước với nhau, vốn nghĩ rằng mọi chuyện đều thuận lợi, tên sát thủ lúc này đã giết được mỹ nhân kia.

Tên sát thủ sau khi trở lại rên rỉ không dứt, hắn vừa bò vừa lết đến bên chân của nữ nhân nọ.

“Tử Y.” Sát thủ còn chưa kịp nói xong những gì muốn nói.

Nhưng nữ nhân kia đã hiểu tên sát thủ này đã không hoàn thành được nhiệm vụ, vì vậy liền giết người diệt khẩu, võ công của đối phương so với tên sát thủ kia cao hơn rất nhiều.

Nữ nhân phát hiện trong tay tên sát thủ kia nắm chặt một mảnh vải màu tím.

Sắc mặt nữ nhân thay đổi, bởi vì mảnh vải màu tím đó, có đan xen chỉ tơ vàng. Trong thiên hạ chỉ có một bang hội sát thủ, bên trong chất liệu vải màu tím mới có đan xen vào chỉ tơ vàng....

Sắc mặt nữ nhân mặc hồng y tái nhợt rời khỏi sào huyệt của sát thủ.

Nàng biết tính mạng mình khó có thể giữ nổi, có phải nhiều sát thủ đi nữa cũng vô dụng, bởi vì sát thủ bình thường, tất cả cũng chỉ là những kẻ tài hèn sức mọn.

Nàng phải tự mình ra tay, lấy mạng của Liễu Chúc Tâm.

“Không thể tưởng tượng được, đường hầm đó lại ăn thông tới Hồng Đậu Tú Trang.”

“Đây là chuyện mà hết chín phần mười người trong thiên hạ không thể tưởng tượng nổi.”

“Không tưởng tượng được, địa đạo đó không những đi thông đến Hồng Đậu Tú Trang, hơn nữa còn trực tiếp thông tới giường ngủ của ta.”

“Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

Chức Tâm nhìn Lục Y Nhân đứng ở trước mặt mình, nàng nhẹ giọng hỏi: “Địa đạo đó vì sao lại thông đến Hồng Đậu Tú Trang, Hồng Đậu Tú Trang rốt cuộc là nơi như thế nào?”

Lục Y Nhân nhìn lại nàng.

“Ngươi không muốn nói? Hay là không thể nói?” Chức Tâm hỏi lại nàng lần nữa.

Câu hỏi của Chức Tâm, vẫn không có đáp án.

Lục Y Nhân đứng bên cạnh nàng, như thể biến thành người gỗ không biết nói chuyện.

“Coi như ngươi không thể nói, ta vẫn cứ muốn hỏi.”

Lục Y Nhân vẫn không nói lời nào.

Chức Tâm bắt đầu tiếp tục nói: “Phòng trúc là cứ điểm cũ của Chi Lan Đình!”

“Đường hầm trong phòng trúc thông tới Hồng Đậu Tú Trang!”

“Cho nên, Hồng Đậu Tú Trang cũng là cứ điểm của Chi Lan Đình!”

“Hồng Đậu Tú Trang vốn đã có quan hệ với Chi Lan Đình!”

“Nhưng Hồng Đậu Tú Trang là sản nghiệp do Ngọc Bối Lặc mua lại.”

“Ngọc Bối Lặc mua lại Hồng Đậu Tú Trang từ tay của ai?”

“Đối phương vì sao phải bán đi Hồng Đậu Tú Trang?”

“Hoặc là nên nói, Chi Lan Đình vì sao phải bán đi Hồng Đậu Tú Trang?”

“Chi Lan Đình bán ra Hồng Đậu Tú Trang, Hồng Đậu Tú Trang lại giao cho ta quản, rồi Chi Lan Đình lại ra mặt mua ta?”

“Thiên hạ không thể có đạo lý quanh co như vậy.”

“Đạo lý quanh co, có khi cũng chỉ có một đáp án đơn giản.”

“Đáp án đơn giản, trong đó nhất định có đạo lý của nó.”

“Nhưng những đạo lý đó cứ xoay chuyển xung quanh ta, nên vốn không có đạo lý.”

Nói tới đây, Chức Tâm nhìn Lục Y Nhân.

“Đáp án trở lại trên người ngươi, nhưng ngươi vẫn không chịu nói, phải không?”

Lục Y Nhân một câu cũng không đáp.

“Được, nếu ngươi không nói, vậy ta sẽ trở lại phòng thêu, đêm đến không chừng sẽ đi đến đường hầm trong phòng trúc.”

“Phòng thêu rất nguy hiểm, buổi tối, ngươi không thể ở lại phòng thêu.” Lục Y Nhân nói.

“Ngươi không trả lời, ta nhất định sẽ quay lại phòng thêu, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.”

Lục Y Nhân và Chức Tâm nhìn nhau.

Lục Y Nhân đã hiểu ra, Chức Tâm bắt chấp tới cùng quyết tâm tìm ra câu trả lời.

“Mua người là vì muốn bảo vệ người.” Lục Y Nhân rút cuộc chịu nói ra.

“Bảo vệ ta?” Chúc Tâm hỏi: “Ai muốn bảo vệ ta?”

“Có người muốn bảo vệ người.”

“Người đó là ai?”

“Không thể nói!”

“Tại sao không thể nói?”

“Nói ra sẽ chết!” Nét mặt Lục Y Nhân không hề thay đổi nói với nàng.

Chúc Tâm kinh ngạc. “Người sẽ chết?”

Lục Y Nhân không lên tiếng.

Chúc Tâm rũ mắt xuống, lẩm bẩm nói: “Ta hiểu rồi, người thật sự không thể nói.” Nàng thở dài một hơi.

“Bởi vì ta cũng không hy vọng người chết.” Đôi mắt Lục Y Nhân chợt lóe lên. Nhưng nàng không nói thêm gì nữa.

Lục Y Nhân vẫn ở lại bên cạnh Liễu Chúc Tâm, nàng giúp đỡ Liễu Chúc Tâm cũng phụng mệnh trông chừng Liễu Chúc Tâm.

Đêm hôm sau, Liễu Chúc Tâm trở về phòng mình.

Nhưng tối nay lại có một sát thủ nữa tới muốn giết nàng.

Sát thủ tối nay là một phụ nữ, nữ nhân sẽ không nhúng chàm nữ nhân, nàng ta chỉ muốn Liễu Chúc Tâm chết ở trong tay nàng ta. Nhưng tối nay Liễu Chúc Tâm vẫn không thể chết được, bởi vì tối nay nữ sát thủ này, phải dựa vào Liễu Chúc Tâm để cứu mạng. Nữ sát thủ chỉ muốn cưỡng ép nàng đi theo nàng ta.

Nhưng mà nàng ta không hay biết, Liễu Chúc Tâm của tối ngày hôm nay, cũng không phải Liễu Chúc Tâm thật.

Liễu Chúc Tâm tối hôm nay, là người khác giả dạng thành Liễu Chúc Tâm – Trước đó nữ sát thủ không nhìn ra đây chỉ là tên giả mạo, cho nên khi nàng ra tay chẳng những không bắt được người, mà còn bị trọng thương! Nữ sát thủ liền trốn chạy.

Kẻ giả mạo cũng không đuổi theo nữ sát thủ kia.

Kẻ giả mạo không đuổi theo, bởi vì phát hiện bên ngoài cửa có người ôm cây đợi thỏ.

Đây đã là đêm thứ hai Tử Y Nhân canh giữ bên ngoài cửa.

Tối nay Tử Y Nhân đã sớm phát hiện, Liễu Chúc Tâm bên trong phòng chỉ là Liễu Chúc Tâm giả, hơn nữa hẳn cũng nhìn ra được kẻ giả mạo này võ công rất cao cường, cho nên sau khi nữ sát thủ kia bỏ chạy, hẳn cũng lẩn trốn luôn.

Thế nhưng kẻ giả mạo đã phát hiện Tử Y Nhân, Tử Y Nhân lại không phát hiện hành tung của mình đã bị bại lộ.

Vì thế, kẻ giả mạo cố bỏ y phục của Liễu Chúc Tâm, mặc lại y phục của nàng, thì ra là Lục Y Nhân, nàng lặng lẽ đuổi theo Tử Y Nhân.

Chúc Tâm tỉnh lại trên giường của mình.

Nàng khi tỉnh lại đã qua nửa đêm, đầu lại choáng váng gay gắt.

Tối nay nàng kiên trì không đến phòng trúc, vậy mà giờ Tuất còn chưa tới, nàng đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. (giờ Tuất: 7-9h tối)

Sao nàng lại có thể ngủ say như thế được? Khi tỉnh lại, tất cả mọi chuyện nàng đều không thể nhớ lại được.

Trăng đã treo cao trên đỉnh đầu, trong một đêm tối lặng lẽ này thế nhưng đã xảy ra rất nhiều chuyện khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Chức Tâm đột nhiên cảm thấy khát nước, xuống giường đi tới bên cạnh bàn, bước chân lại loạng choạng không ổn định, giống như tình cảnh ngày hôm đó uống xong khố trà bị chóng mặt hôn mê.

“Coi chừng.” Một cánh tay cường tráng đưa qua, ôm lấy Chức Tâm thiếu chút nữa trượt chân té ngã.

“Người ——”

“Tỉnh rồi sao? Nàng ngủ rất say, đáng ngủ cũng rất mê người.” Ung Tuấn ôm nàng vào trong ngực, khàn giọng trêu chọc nói.

Chức Tâm gỡ tay của hắn xuống. “Người vào bằng cách nào?” Gương mặt của nàng chợt ửng hồng.

“Ta muốn vào là có thể vào.”

Chức Tâm nhú mày, ngưng mắt nhìn hắn.

“Nhìn cái gì?”

“Thì cửa không có mở.” Nàng nói.

“Vậy thì sao?”

“Người không có khả năng từ ngoài cửa đi vào.”

“Cho nên?”

“Người từ đâu tới đây?”

Hắn chớp mắt. “Trong lòng nàng đã có đáp án.”

Chức Tâm bình tĩnh nhìn hắn, một hồi lâu sau mới gần từng tiếng hỏi: “Người rốt cuộc là ai?”

“Là Bối Lặc Gia của nàng, là nam nhân mà nàng yêu.” Hắn cười nhẹ, kéo bàn tay trắng nhỏ lại đưa lên môi hôn nhẹ.

Nàng rút tay về, để lại sau lưng.

“Gần đây, vấn đề của ta không tìm ta đáp án.” Mi tâm nàng càng nhú chặt hơn.

“Trên đời có rất nhiều việc, không biết đáp án tốt hơn so với biết đáp án.”

“Nếu như ta cái gì cũng không biết, vậy ta cần gì phải đến Giang Nam?”

Hắn nhìn nàng. Nàng cũng nhìn lại hắn.

Ánh mắt của hắn rất sâu rất trầm, giống như vực sâu không thấy đáy, khiến cho người ta vĩnh viễn không thể đoán ra.

“Rốt cuộc tại sao ta lại tới nơi này? Tất cả những chuyện này đều là do người an bài, đúng không?” Nếu hắn đã không nói, như vậy nàng chỉ còn cách mở miệng hỏi.

“Đúng, là ta an bài.” Hắn không hề phủ nhận.

“Tại sao lại an bài như thế?” Nàng không hiểu.

“Người có quan hệ với Như Ý Hiên, lại còn có quan hệ gì với Chi Lan Đình?”

Hắn rốt cuộc là người như thế nào? Ở Giang Nam, hắn rốt cuộc đã làm những chuyện gì?

Ung Tuấn hạ tầm mắt, con ngươi âm thầm dị kì.

“Quan hệ giữa ta và Chi Lan Đình, nàng đã đoán được.”

Nàng dĩ nhiên đoán được. Hắn không đi từ ngoài cửa vào, đương nhiên chỉ có thể đi vào từ địa đạo.

Hắn biết rõ địa đạo thông tới đâu, hôm đó lúc đưa nàng tới phòng trúc cũng không nói rõ với nàng.

Rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật mà nàng còn chưa biết?

“Nhưng mà người đã từng cảnh cáo ta, không nên hợp tác với Lan Chi Đình.” Nàng nói.

Nghi ngờ của nàng lại khiến cho hấn bật cười.

“Chuyện ta muốn nàng làm, nàng thường không làm theo. Chuyện không bảo nàng làm, ngược lại nàng cứ làm. Lần này, ta đã không có đoán sai.”

Chức Tâm mở to hai mắt.

“Thì ra là như vậy, cho nên Lục Y Nhân mới ở trước mặt người nhảy xuống vực sâu? Nếu không bí mật của Chi Lan Đình sẽ sớm bị người đời biết được!”

Hấn không lên tiếng.

“Nhưng Chi Lan Đình là một bang hội, là một Hắc bang, người đã từng nói qua triều đình muốn tiêu diệt Chi Lan Đình, chẳng lẽ người đối nghịch với triều đình?” Nàng hỏi ngược lại, tuy câu hỏi này làm kinh động lòng người, nhưng lúc này nàng lại rất bình tĩnh.

“Nàng không sợ?” Hấn nhìn nàng, khóe miệng gợi lên ý cười.

“Sợ?”

“Nếu ta đối nghịch với triều đình, chính là phạm tội khi quân, nàng cũng sẽ trở thành đồng phạm với ta, nàng không sợ sao?”

Nàng lo lắng nhìn hấn. “Ta rất sợ.” Nàng lại nói: “Sợ cho an nguy của người.”

Ánh mắt hấn trầm xuống, giống như phát ra từng đốm lửa nhỏ.

“Nàng là thiếu nữ yếu đuối, tay trái gà không chặt, nàng nên sợ, nên lo lắng cho chính an nguy của nàng.”

“Như vậy Khổng Hồng Ngọc thì sao? Như Ý Hiên thì sao? Người sao phải vì ta từ ngàn dặm xa xôi tới Giang Nam mua lại Chi Lan Đình?” Nàng thật không hiểu dụng ý của hấn.

Tất cả những chuyện này biến hóa thật kỳ lạ!

“Bởi vì ta không muốn buông tay, nhưng cũng không muốn tiếp tục chiến tranh lạnh với nàng.”

Hấn lại nói tiếp: “Cùng chiến tranh lạnh với một nữ nhân xinh đẹp, là tổn thất của nam nhân.”

“Người vẫn còn đùa giỡn được hay sao?” Ngay lúc này, nàng rời khỏi người hấn.

“Mặc dù ta chỉ là từ một cái lồng tre sắt này đi vào một cái lồng sắt khác, nhưng cho dù bị người ta lừa gạt, ít ra cũng phải để ta biết nguyên nhân vì sao mình bị lừa.” Nàng nói. Nét mặt không có mỉm cười.

Ánh mắt nàng nghiêm túc nhìn hấn, ẩn chứa một tia lo lắng.

Hấn lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt nặng nề sâu thẳm: “Ta đã nói rồi, nếu như không phải là nàng, ta sẽ không bao giờ có thể biết được rằng mình có thể yêu một nữ nhân nhiều đến vậy.”

Về mặt nàng không chút thay đổi nhìn hấn.

“Một người đàn ông nếu như không thể nào biết được mình yêu một người nữ nhiều đến cỡ nào, thì nữ nhân này sẽ trở thành nhược điểm của chính mình.” Hấn nói.

“Ta không thể có nhược điểm, cho nên nàng nhất định phải đến đây.” Hấn nói tiếp.

“Nhưng mà nàng đến rồi, lại xuất hiện nguy hiểm.” Hấn lại tiếp tục nói: “Biết rõ nàng sẽ gặp nguy hiểm, nhưng ta vẫn không thể không cho nàng đến.”

Lời của hấn cũng không khó hiểu, nhưng Chức Tâm nhìn hấn, bỗng nhiên cảm thấy cuộc đời mình thật bi ai.

“Nếu như một người nam nhân yêu một người nữ nhân, thì nam nhân đó nhất định phải hiểu.” Nàng rốt cuộc cũng nói.

Hắn thờ ơ nhìn nàng.

Nàng biết hắn sẽ không như vậy, vì vậy mỉm cười, nụ cười thê lương.

“Người không hiểu, chỉ vì, ta là nô tỳ của người.” Nàng nhàn nhạt nói như vậy.

Trong chớp nhoáng, hắn bỗng nhiên chấn động, giống như lời nói nhỏ nhẹ không đáng kể này rung chuyển được hắn.

“Nếu như, ta mãi chỉ là một nữ nhân ở xa tận chân trời, người nhất định sẽ hiểu được người muốn ta đến chỗ nào, yêu thích ta đến chỗ nào.” Nàng khổ sở nói tiếp.

Hắn không nói lời nào.

“Nhưng ta không được như vậy, từ năm tám tuổi, ta đã là người của người. Thuận theo người đã thành thói quen của ta, thói quen được hầu hạ người, mặc dù rời khỏi, ta vẫn chỉ là cá chậu chim lồng, vĩnh viễn không thoát khỏi bàn tay của người. Cho nên, người vĩnh viễn sẽ không hiểu, người rốt cuộc có thể yêu một nữ nhân nhiều như thế nào.”

Hắn hạ mi mắt, vẫn yên lặng không nói.

Nên nói nàng đã nói, những việc không nên hỏi, nàng cũng không có lòng muốn hỏi.

Nhưng mà giờ phút này, nàng đột nhiên cảm thấy choáng váng đầu óc không dứt.

“Ta bị hạ thuốc mê?” Nàng bỗng nhiên hiểu rõ.

Hắn nhìn sâu vào mắt nàng. “Đây là muốn tốt cho nàng, nàng rất quật cường.”

Quật cường? Chúc Tâm bật cười.

Quật cường, đây là một từ thật thâm thúy?

Ở trước mặt một người đàn ông không hề yêu nàng, tôn nghiêm duy nhất mà nàng có chính là sự quật cường.

“Ta hiểu, người sẽ không để ta quay trở lại thành Bắc Kinh.” Nàng thản nhiên nói.

Ung Tuấn không trả lời.

“Một khi đã thế, vậy thì hãy để ta ở lại Hồng Đậu Tú Trang đi! Ta không muốn trở lại Lan Chi Đình, hoặc là Như Ý Hiên của người.”

Nàng nhìn hắn nói: “Cho đến một ngày nào đó, người đã suy nghĩ thông suốt muốn xử lý ta như thế nào, thì đến chỗ Hồng Đậu Tú Trang nơi ta ở. Mặc dù phòng thêu vẫn chỉ là một cái lồng sắt, nhưng ít ra, ở trong lồng sắt đó tạm thời không có người, ta mới có thể ung dung tự tại, mới có thể trở về chính con người của mình.”

Hắn trầm ngâm nhìn nàng. Nhìn nàng thật lâu.

Sau một lúc lâu, hắn rốt cuộc trả lời nàng: “Cứ theo mong muốn của nàng. Nếu nàng đã muốn ở lại, vậy thì ta để nàng lưu lại.”

18. Q.2 - Chương 8

Tử Y Nhân tự cho là hành tung của mình rất kín đáo.

Hắn trở lại ngôi nhà tranh của Minh Chủ, ngôi nhà tranh này nằm ở ngoại ô thành bình thường như không có gì lạ, bất luận kẻ nào cũng có thể vào, bởi vì nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

“Hình như có người ở bảo vệ nàng.” Tử Y Nhân hỏi báo với Minh Chủ.

“Là ai?” Một nam nhân đưa lưng về phía Tử Y Nhân hỏi, thân hình hắt ngang tàng, giọng nói nghiêm túc mạnh mẽ.

“Thuộc hạ. . . . Thuộc hạ không biết.”

“Không biết?” Khẩu khí của nam nhân kia dường như không chút gợn sóng.

“Dạ.” Nhưng Tử Y Nhân lại có chút kinh hoảng.

“Người nọ giả mạo Liễu Chức Tâm, võ công không thể coi thường, thuộc hạ không dám khinh phạm.”

“Giả mạo?” Nam nhân kia nhếch miệng. “Là nữ nhân?”

“Dạ.”

Mắt nam nhân kia hơi nhú mày lại, chợt tung người bay lên không trung ——

“A!” Lục Y Nhân ẩn thân bên ngoài nhà tranh, cho rằng thần không biết, quỷ không hay, chợt kêu thảm lên một tiếng.

“Nữ nhân!”

Tử Y Nhân hô to: “Chính là nàng!”

Nam nhân kia ra tay tàn độc.

Lục Y Nhân nhận chịu một đòn nghiêm trọng trúng ngực.

Nàng lao đảo mấy bước, lui xuống mấy bước dựa vào cây đa bên cạnh, miệng phun trào ra máu tươi.

“Nữ nhân.” Nam nhân kia lẩm bẩm nói nhỏ, phỉ phỉ bàn tay đánh trúng ngực Lục Y Nhân, dường như nở một nụ cười chế nhạo.

“Là nữ nhân.” Lục Y Nhân nhìn tướng mạo của nam nhân kia, hai mắt nàng mở to.

Hai người đối mặt nhìn nhau.

Nàng nhìn rõ sự hung tàn trong mắt hắn, hắn nhìn rõ sự sợ hãi trong mắt nàng.

Không có cơ hội thở dốc! Lục Y Nhân lấy chút hơi sức còn sót lại tung người bay lên. Nàng biết, người này võ công hơn hẳn nàng, thậm chí không kém gì chủ nhân, thủ đoạn còn tàn độc hơn —— Lục Y Nhân lần nữa kêu lên thảm thiết.

Nam nhân kia đã sớm bay lên trên không tung ra một chưởng, nhắm thẳng vào sống lưng Lục Y Nhân.

Lục Y Nhân rơi xuống trước mặt của hắn, hắn giáng thêm một chưởng nữa.

Như mèo bắt gà con, hắn trêu chọc, tiếp tục đùa giỡn nàng.

Lục Y Nhân rơi xuống mặt đất.

Nàng nôn ói dữ dội, toàn thân đầy máu tươi. Nhưng mà nếu như giờ phút này không đi, nàng nhất định mất mạng.

Nam nhân kia trở về mặt đất, nhìn thấy Lục Y Nhân chật vật bỏ chạy, trên gương mặt lạnh lùng nở một nụ cười nhàn nhạt. Con mồi đã suy yếu, hắn không còn hứng thú truy đuổi.

“Minh Chủ, để thuộc hạ đuổi theo!” Tử Y Nhân nham hiểm nói, hắn chỉ dám truy kích yếu binh.

“Không cần!” Nam nhân kia khẽ nhếch miệng. “Trong tay ta, nàng đã thoát một lần.”

Tử Y Nhân lập tức đứng lại, không dám đuổi theo, vẻ mặt có chút nghi ngờ.

“Nhưng nếu để nàng chạy thoát, thân phận của người ——”

“Không sao cả.”

Tử Y Nhân mở to mắt, hắn không hiểu.

Nam nhân kia nhếch miệng: “Nàng bị thương nặng. Nhẹ thì toàn bộ võ công bị phế, nặng thì phải chết.”

Trên mặt Tử Y Nhân biến sắc, không còn dám lên tiếng.

Nam nhân kia hỏi Tử Y Nhân: “Tối nay, Khổng Hồng Ngọc tự mình ra tay?”

“Dạ, tối nay Khổng Hồng Ngọc đã tự mình ra tay, ám sát Liễu Chúc Tâm, nhưng lại được Lục Y Nhân này cứu.”

Nam nhân kia chỉ cười lạnh một tiếng.

“Như vậy, ”Hắn” cũng đã sớm biết ta là ai rồi.”

Tử Y Nhân chợt hiểu ra. Như vậy, nữ nhân kia cho dù có toàn mạng trở về, cũng sẽ không sao cả.

“Khổng Hồng Ngọc ra tay, vì sao ”Hắn” sẽ biết thân phận của Minh Chủ?” Hắn còn có chút không hiểu.

Nam nhân kia cười nhạt, gương mặt anh tuấn bao phủ vẻ âm u lạnh khốc.

“‘Hắn’ để Khổng Hồng Ngọc ra tay, chính là vì mục đích này.” Hắn lãnh đạm nói.

Tử Y Nhân lại không hiểu.

“‘Hắn’ lấy tính mạng của Liễu Chúc Tâm ra đặt cược, để Khổng Hồng Ngọc ra tay, chỉ để biết thân phận thật sự của người?”

“Người không hiểu?”

“Dạ, thuộc hạ ngu muội ——”

“Khổng Hồng Ngọc ra tay thất bại, nàng có thể tìm ai để giúp đỡ?” Nam nhân kia nhẹ nhàng nói.

Sắc mặt Tử Y Nhân liền thay đổi. Hắn đương nhiên đã biết là ai.

Nam nhân kia khẽ nhếch mép cười. “Thú vị.” Lại lãnh đạm nói.

Thế trận đã rõ.

Giờ phút quyết chiến. . . .

Không còn xa nữa.

Lục Y Nhân trở lại trong phòng trúc.

Máu trong cơ thể nàng, dường như đã chảy gần hết.

“Phải Là hắn!” Lục Y Nhân giãy giụa bò sát đến bên chân chủ nhân.

Ung Tuấn ngồi xồm xuống.

Lục Y Nhân nói nhỏ bên tai Ung Tuấn, trên mặt nàng toàn là máu tươi.

“Thật không ngờ, đến mức phải đợi Khổng Hồng Ngọc ra tay, hắn mới xuất hiện.” Có được đáp án, Ung Tuấn đứng lên, lạnh giọng nói. Hơn một năm trước ở Giang Nam, người trong bóng tối đã chém tổn thương cánh tay trái của hắn, rốt cuộc cũng đã tìm ra được.

Giờ phút này, bên trong phòng trúc dường như bao trùm một bầu không khí rét lạnh

“Khổng Hồng Ngọc. Đã bỏ chạy.” Liễu mạng cố gắng nói hết một câu cuối cùng, miệng Lục Y Nhân học một giọng máu tươi nói: “Liều, Liều cô nương. Nguy hiểm.” Ung Tuấn vươn tay, điểm vào huyệt đạo của nàng.

Lục Y Nhân mất đi ý thức.

Nàng bị thương quá nặng, có thể nhìn thấy được võ công đã bị phế.

Bên trong nhà chột hiện ra mấy người, đưa Lục Y Nhân đang trọng thương đi, những người này đều là thành viên trong bang hội Chi Lan Đình.

Ung Tuấn vẫn đứng im lặng ở bên trong phòng trúc.

Bình minh đã qua, ánh mặt trời dần lộ dạng.

Nhưng rất nhanh, ánh sáng dần tắt, bóng tối lại bắt đầu tới.

Đêm trước, Khổng Hồng Ngọc phái sát thủ đến giết không được Liễu Chúc Tâm, đêm qua nàng ra tay, cho dù biết trước là mạo hiểm nhưng nàng vẫn muốn thử một lần, rốt cuộc vẫn phải chịu thua.

Vì vậy, hiện tại trước hết cần phải đi gặp một người, nếu không mọi chuyện không thể được thuận lợi.

Người này tiếp kiến Khổng Hồng Ngọc ở trong hầm băng lạnh buốt đến phát run.

“Người muốn thế nào?” Người kia hỏi Khổng Hồng Ngọc.

Đó là một người đàn ông, một nam nhân mang mặt nạ, hắn không chỉ mặc Tử Y to vàng, trên người còn khoác thêm áo giáp cũng bằng to vàng. Nam nhân này nhìn có vẻ oai phong凛冽, khi giơ tay nhắc chân đều toát ra vẻ vương giả đến kinh người.

“Thuộc hạ cần người.” Nữ nhân áo đỏ quỳ gối trước mặt nam nhân kia, khẩn thiết cầu xin.

“Người? Hạng người gì?” Nam nhân kia hỏi.

“Một người có thể trợ giúp ta giết người.”

“Người có thể đi giết người thì không ít, nhưng vì sao phải giúp người đi giết người?”

“Bởi vì nữ nhân thuộc hạ muốn giết này, cũng liên quan đến lợi ích của người.”

“Chuyện liên quan đến lợi ích của ta, sao ta lại không biết.”

“Thuộc hạ biết, nhưng nữ nhân này đi tới Giang Nam là ngoài ý muốn, bởi vì nàng xuất hiện ở đây, khiến cho Như Ý Hiên sẽ không còn nghe theo sự khống chế của chúng ta.”

“Hả?” Nam nhân dường như có chút hứng thú. “Là không còn theo sự khống chế của người? Hay là không còn theo sự khống chế của ta?”

Sắc mặt Khổng Hồng Ngọc thay đổi.

“Nữ nhân này còn sống, Như Ý Hiên sẽ không thể khống chế.” Câu trả lời của nàng đã nhỏ đi rất nhiều.

Nam nhân phát ra một tiếng cười lạnh. “Là không thể khống chế Như Ý Hiên? Hay là... không thể khống chế ”Hắn“?”

Khổng Hồng Ngọc cảm thấy một trận rét run, nàng hiểu, bất cứ chuyện gì cũng không qua khỏi mắt của chủ nhân nàng.

“Không thể khống chế ”Hắn“, tức là không thể khống chế Như Ý Hiên.” Nàng bạo gan nói.

Lúc này hai người đàm luận về ”Hắn“ đã rất rõ ràng, người này chính là Ung Tuấn Bối Lặc.

“Ừ, lời này nói rất hay.” Nam nhân cuối cùng đồng ý.

“Có điều, nếu ta ra tay giúp người, e rằng sẽ biến khéo thành vụng, lúc này lại càng khiến cho hắn không thể nghe theo sự khống chế của ta.”

Khổng Hồng Ngọc nheo lại mắt. Nàng nghĩ đến Tử Y Kim, đương nhiên hiểu được sự lợi hại của hắn—— Đây chính là nguyên nhân chân chính chủ yếu để nàng đến cầu xin hắn giúp đỡ.

Tử Y Kim, trên đời chỉ có một tổ chức mà thành viên mặc quần áo như vậy.

Một người có thể mặc Tử Y Kim chỉ huy sát thủ, nhất định phải là một nhân vật quan trọng trong tổ chức, nhân vật như vậy trên người không chỉ mặc Tử Y Kim, mà thất lưng đặc biệt còn đeo Kim Ti Đái*, đủ biết thân phận thế nào. (*đai lưng bằng tơ vàng)

Khổng Hồng Ngọc cũng là người của tổ chức Tử Y Kim, nhưng nàng cũng chỉ có thể mặc Tử Y Kim, căn bản không đủ tư cách đeo Kim Ti Đái.

Nếu là người Tử Y Kim, lúc Khổng Hồng Ngọc phái sát thủ đi ám sát Liễu Chức Tâm, nàng biết, bên trong tổ chức nhất định có người bảo vệ Liễu Chức Tâm, phái được sát thủ Tử Y Kim, địa vị quyền thế của người này, nhất định lớn hơn nàng rất nhiều!

“Bảo vệ nữ nhân kia, cũng mặc Tử Y Kim.” Khổng Hồng Ngọc bỗng nhiên nói.

Nam nhân vẫn trầm mặc.

“Vì vậy, thuộc hạ mới đến cầu xin chủ nhân giúp đỡ.” Khổng Hồng Ngọc nói.

“Tử Y Kim, chẳng nhẽ do Ung Tuấn Bối Lặc phái đi?”

“Không phải, điểm này thuộc hạ có thể khẳng định.”

“Dựa vào cái gì để khẳng định?”

Bối Lặc Gia phái sát thủ đến bảo vệ Liễu Chức Tâm, trên người sát thủ nguy trang thành Liễu Chức Tâm không có mặc Tử Y Kim.”

Nam nhân cup mắt xuống, hỏa khí lúc này bốc lên hùng hực, trong nháy mắt dường như có thể phá hủy nơi này thành tro tàn.

“Xin chủ nhân giúp ta.” Khổng Hồng Ngọc quỳ xuống, một lần nữa biểu lộ vẻ mặt hèn mọn, thành tâm thành ý thỉnh cầu.

“Ta có thể phái người giúp ngươi, chỉ là, người này, ta lại không thể khống chế.”

Nam nhân rút cuộc nói, giọng nói ngược lại còn lạnh lẽo hơn.

Khổng Hồng Ngọc ngẩng đầu lên, có phần không hiểu.

“Người này cùng Ung Tuấn Bối Lặc, đều là những người không thể khống chế.”

Nam nhân lạnh lùng tiếp tục nói: “Hai người không thể khống chế chạm mặt nhau, kết quả chỉ sợ không dự đoán được. Bất quá, nếu muốn giúp ngươi, trên đời này cũng chỉ có người này mới có thể giúp ngươi ngăn cản Ung Tuấn Bối Lặc.”

Khổng Hồng Ngọc híp mắt: “Chủ nhân, ý của người là?”

“Hai hổ đánh nhau, bọn họ cũng sớm đã tranh đấu gay gắt từ lâu, ta cũng đang chờ đợi, đứng ngoài nhìn xem cho tới khi nào mới có thể phân thắng bại.” Nam nhân cười lạnh, giọng nói dè xuống có chút gian tà.

“Dạ.” Khổng Hồng Ngọc rũ mắt xuống.

Nàng đã biết, người chủ nhân muốn phái đến cho nàng là ai.

Người này năm ngoái đã từng đã thương Ung Tuấn, quả thật cũng chỉ có người này mới có thể đối phó với Ung Tuấn.

Vì lộ trình buôn muối lậu này mà khó tránh khỏi hai hổ đánh nhau.

Hai hổ đánh nhau trên địa bàn là vì buôn bán muối, bí mật lại càng trở nên phức tạp! Nam nhân trời sanh dùng tranh giành để làm kiêu hùng, mà trên đời này, không thể đồng thời có hai người cùng kiêu hùng.

Hiện tại, chủ nhân nếu đã sai khiến người này ra tay hiệp trợ mình, coi như những người mặc Tử Y Kim khác, thậm chí thống lĩnh Kim Ti Đái có ra tay cũng cầm chắc thất bại. Đêm trước khi nàng phái sát thủ ra tay, không ngờ rằng bị người của bang phái Tử Y Kim truy sát, giờ phút này nàng đã không cần phải lo lắng nữa.

“Đi đi! Người này sẽ giúp người, về phần hấn khi nào ra tay, ra tay như thế nào..... ”

Nam nhân nhếch môi, chậm chậm nhả ra sáu chữ nói: “Cũng không thể biết trước được.”

Khổng Hồng Ngọc rót cuộc nở rộ nụ cười. “Dạ.” Thế này là đủ!

Khổng Hồng Ngọc không muốn có người làm tổn thương Ung Tuấn, chỉ có điều đều là người đồng môn, người chủ nhân sai khiến kia tuyệt đối không thể làm tổn thương hấn! Huống chi, người kia có bản lĩnh làm tổn thương Ung Tuấn hay không cũng còn chưa biết.

Nhưng cũng để xác định chính là, người kia tàn độc âm tà, muốn đả thương Ung Tuấn cũng chỉ có thể âm thầm hành sự, nhưng sau sự việc của năm ngoái Ung Tuấn nhất định đã có đề phòng! Hiện tại, cho dù người kia không thể đả thương được Ung Tuấn, nhưng ít ra, hấn võ công cao cường tuyệt đối có thể kiềm chế được Ung Tuấn.

Đây cũng chính là điều mà Khổng Hồng Ngọc muốn, như vậy đã đủ rồi.

Khổng Hồng Ngọc điềm nhiên vui vẻ thoải mái đi đến Hồng Đậu Tú Trang, thăm hỏi đương gia Liễu Chức Tâm.

Nhưng khi tới nơi, nàng lại nhìn thấy một người không liên quan - Là Lâu Dương Bối Lặc.

Lâu Dương Bối Lặc ngồi ở đại sảnh phường thêu, hấn không chịu đi, dường như hạ quyết tâm quán lấy Chức Tâm.

Lâu Dương giống như người tàng hình, hấn chiếm đóng một góc đại sảnh, ánh mắt nhìn chăm chăm Chức Tâm, đầy mắt hoàn toàn không hề có sự tồn tại của Khổng Hồng Ngọc. Thế nhưng hấn cũng không mở miệng nói chuyện hoặc đứng đứng lên đi lại, hấn cứ ngồi như vậy, mỗi ngày cửa tiệm vừa mở liền đi vào ngồi như thế, cứ ngồi lẳng lặng như vậy ở trong cửa tiệm hai ngày.

“Khổng cô nương có chuyện gì sao?” Chức Tâm không hiểu Khổng Hồng Ngọc tìm nàng có chuyện gì.

“Có vài lời, ta muốn nói với Liễu cô nương, nhưng không tiện nói ở trước mặt người ngoài.”

Khổng Hồng Ngọc giương lên khóe miệng nhấn mạnh giọng nói: “Ta muốn cùng Liễu cô nương nói chuyện riêng.”

Chức Tâm nhìn nàng một hồi lâu. “Khổng cô nương, mời vào.” Nàng đồng ý với Khổng Hồng Ngọc.

Nhưng Lâu Dương Bối Lặc lại đi theo vào nội đường.

Khổng Hồng Ngọc nhíu mày. “Bối Lặc Gia, ta và Liễu cô nương có chuyện cần nói riêng, Bối Lặc Gia đi theo vào làm gì ——?”

“Mặc kệ là chuyện gì, ta nhất định phải ở bên cạnh Liễu cô nương, trừ phi Liễu cô nương đồng ý hợp tác với ta, nếu không ta sẽ không đi đâu cả.”

Hai ngày nay Lâu Dương Bối Lặc cứ như vậy đợi ở phường thêu, không chịu rời đi.

Hấn rất có tính nhẫn nại, có thể đợi đến lúc Chức Tâm mở miệng, bởi vì hấn chưa bao giờ nghĩ tới buông tha cho Liễu Chức Tâm.

“Lâu Dương Bối Lặc, người muốn ở trong tiệm uống trà, Chức Tâm không thể ngăn cản người, nhưng chuyện Khổng cô nương muốn nói không có liên quan đến người. Còn nữa, Chức Tâm cũng có một số lời cần nói với Khổng cô nương, cho nên, xin người đừng đi theo vào nội đường.” Chức Tâm dịu dàng nói với Lâu Dương.

Lâu Dương trầm mặc nhìn nàng một lúc.

Chức Tâm quay đầu nhìn Khổng Hồng Ngọc nói: “Khổng cô nương, xin mời!” Hai người đi vào nội đường, Lâu Dương không hề đi theo nữa.

Đến nội đường, Chức Tâm nói với Khổng Hồng Ngọc: “Khổng cô nương có lời gì, xin mời nói.”

“Ta muốn người trở về thành Bắc Kinh.” Khổng Hồng Ngọc nói gọn gàng dứt khoát.

“Về thành Bắc Kinh?” Chức Tâm không biến sắc hỏi nàng: “Khổng cô nương tại sao lại yêu cầu như thế?”

“Người hiểu tại sao mà!” Khổng Hồng Ngọc cười lạnh: “Người sáng không nói lời tối, người biết rõ tình cảm của ta với Ung Tuấn, nếu người ở lại đây, sẽ phá hoại tình cảm của chúng ta.”

Chức Tâm nghe đến đó, chỉ lạnh nhạt mà cười. “Chức Tâm chỉ là nô tỳ, một nô tỳ thì sao có thể phá hoại chuyện nhân duyên của chủ nhân?”

“Ở trước mặt ta, người cũng không cần phải khầu thị tâm phi! Người biết rõ Ung Tuấn thích người, chỉ cần người ở nơi này một ngày, đối với ta mà nói đều là trở ngại!”

“Nhưng nếu Bối Lạc Gia thích người, vô luận ta ở nơi nào, cũng không thể phá hoại tình cảm của các người.” Nghe Chức Tâm nói như vậy, Khổng Hồng Ngọc chợt cười lạnh.

“Người cố chấp, thông thường đều rất bất hạnh.”

“Ta biết.”

“Có lúc còn có thể mất mạng!”

Chức Tâm nhìn nàng. “Người muốn giết ta sao?”

Khổng Hồng Ngọc bật cười. Nàng ngược lại không ngờ được, Liễu Chức Tâm lại nói thẳng thắn như vậy!

Khổng Hồng Ngọc cười khan hai tiếng mới tiếp tục nói: “Ta giết người làm cái gì? Ta giết chết người có lợi gì sao?”

“Có lẽ không có lợi, nhưng cũng có đôi lúc con người làm việc tuy biết rõ là không có lợi, nhưng nếu như không làm như vậy thì lại không cam lòng, bởi vậy nên mới tạo ra rất nhiều chuyện sai lầm.”

Khổng Hồng Ngọc hừ lạnh. “Cho dù ta muốn giết người, cũng không cần phải ghiết một tên nha đầu.”

Chức Tâm nhàn nhạt cười. “Người sợ giết chết ta rồi, sẽ có người giết người.”

Khổng Hồng Ngọc bỗng chốc híp mắt lại. “Ta là người làm ăn nghiêm chỉnh, sao có thể đi giết người?!”

“Có rất nhiều người làm ăn, lại giết người không thấy máu*. Phàm là bôi nhọ, bịa chuyện, đặt điều, cướp giết. Đủ loại thủ đoạn hạ lưu chỉ vì muốn tiêu diệt đối thủ, róc xương lóc thịt, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Sát thủ giết người cũng chỉ là một đao đoạt lấy tính mạng con người, nhưng thủ đoạn của người làm ăn, có lúc thật sự còn khủng khiếp hơn việc sát thủ muốn giết người.” Chức vừa cười vừa nói, trong khoảng thời gian này nàng trải qua đủ mọi loại chuyện, vậy mà nàng nói lại tựa như gió nhẹ mây trời. (*ví với thủ đoạn hại người hết sức hiểm độc, tinh ranh)

Khổng Hồng Ngọc thu lại ánh mắt không nói lời nào.

“Có điều, trên đời này luôn hồi cũng có khi thật khéo, ta thường xuyên cảm thấy ông trời nếu muốn cho người nào đó có thể làm thành một chuyện, thì chuyện đó tất sẽ hoàn thành.”

Chức Tâm mỉm cười nói tiếp: “Người xấu cho dù có mạnh hơn nữa cũng có lúc chỉ là số con rệp, người tốt mà số phận không tốt cũng có lúc trở nên may mắn. Vận mệnh con người ở thời điểm tốt mà không hiểu biết đạo lý tích phúc, tạo phúc, như vậy đợi đến khi vận mệnh xấu đi, đến lúc đó ác duyên gặp nhau, cũng có thể nói là tội ác chồng chất, chỉ sợ sẽ phải bị thất bại thảm hại rồi! Cho nên, con người nếu muốn đấu với ông trời, đó mới thật gọi là ‘Uổng kiếp làm người.’”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Khổng Hồng Ngọc hung ác quát âm lên.

“Khổng cô nương là người hiểu chuyện, người nhất định hiểu rõ những đạo lý mà ta vừa mới nói.”

Chức Tâm thành tâm thành ý nói với nàng: “Ta hiểu thương trường cạnh tranh, khó tránh khỏi cạnh người lừa ta gạt, đây là chuyện thường tình của con người. Nhưng làm người tuyệt đối không thể làm những chuyện tổn hại lương tâm, nếu không sẽ dẫn đến hại người thành ra hại mình, mai sau khi về già đến lúc cận kề với cái chết, đại nạn đến, lương tâm nhất định sẽ không dễ chịu.”

“Người đang chửi xiên chửi xỏ ta?” Khổng Hồng Ngọc giận quá hóa cười.

“Chẳng lẽ Khổng cô nương không có ra lệnh cho ác nhân đến canh giữ trước cửa tiệm nhà ta? Chẳng lẽ không có ra lệnh cho những vùng lân cận lớn nhỏ đến ép giá mười cửa hàng thuê của ta? Chẳng nhẽ không có sai người đến những cửa hàng tung tin bắt lợi cho phường thuê ta? Chẳng lẽ không có thả ra lời nói khiến cho ngân hiệu của phường thuê chúng ta phải sụp đổ? Chẳng lẽ không có ra lệnh ngăn ngăn không cho ta mua được chỉ thuê? Chẳng lẽ không có ra lệnh cho xưởng thiết không được bán kim thuê cho ta? Chẳng lẽ không có ra lệnh phường vải không được bán vải vóc cho ta? Dùng đủ mọi thủ đoạn, nếu như Khổng cô nương không có làm những việc này, vậy Liễu Chúc Tâm ta sẽ lập tức quỳ xuống thỉnh tội với Khổng cô nương.”

Khổng Hồng Ngọc cười lạnh. “Dù chỉ một chuyện ta cũng không có làm, vậy người tính thế nào?”

Trên đời này sao có thể có một nữ nhân ngu ngốc như Liễu Chúc Tâm? Mới vừa rồi, mỗi một điều nàng ta chỉ trích và tố cáo, nếu như mình vẫn không thừa nhận những chuyện đó, không phải Liễu Chúc Tâm thực sẽ quỳ xuống trước mặt mình chứ?

“Nếu Khổng cô nương thật sự không có làm, Chúc Tâm chẳng những phải quỳ xuống, mà còn phải tự vả vào miệng mình. Nhưng nếu như Khổng cô nương có làm những chuyện đó, mà Chúc Tâm thật phải quỳ xuống cho Khổng cô nương, sợ rằng Khổng cô nương vừa ra khỏi cửa sẽ bị thiên lôi đánh chết.”

“Người!” Lần này, hai tay Khổng Hồng Ngọc nắm chặt lại thành quyền, thân thể phát run, đúng thật là bị chọc cho tức chết.

Nàng thù hận nhìn chằm chằm Liễu Chúc Tâm, qua một hồi lâu mới khôi phục bình tĩnh lại, chép miệng cười lạnh nói: “Tốt, Liễu Chúc Tâm, người chẳng qua cũng chỉ là một nô tỳ dân đen, nhưng đối nhân xử thế người làm được rất tốt, sách cũng không đọc được mấy chữ, vậy mà cái miệng nhỏ nhắn thường ngày lại sắc bén như vậy! Ta nghĩ nếu cha mẹ người biết người như vậy, nhất định rất hài lòng, cũng không uổng công sinh ra người trên cõi đời này, trên người cũng có một chút ưu điểm như vậy.”

Nàng lạnh lẽo nói ra miệng những lời hiển nhiên tổn thương người cũng hại chính mình.

Chúc Tâm không có biểu cảm gì. “Người thừa nhận sao? Những chuyện đó tất cả đều là người làm?”

“Đúng vậy! Ta thừa nhận đã làm thì sao nào? ! Việc làm ăn vốn cũng chỉ cầu lợi, người thắng làm vua, người thua làm giặc, đây là đạo lý không thay đổi từ thời cổ chí kim! Vì cầu lợi người lừa ta gạt, không phải người cũng nói đó là chuyện thường tình của con người sao?” Khổng Hồng Ngọc giảo hoạt nói ra.

“Khổng cô nương, người phạm lỗi cũng không đáng xấu hổ, điều đáng tiếc chính là sai mà không sửa, lại còn mắc thêm lỗi, vậy làm người để làm gì mà ngay cả súc sinh cũng không bằng.”

Sắc mặt Khổng Hồng Ngọc khê biến. “Người dám mắng ta là súc sinh?”

“Nếu như Khổng cô nương làm việc quang minh chính đại, không muốn mình trở thành súc sinh, vậy thì hãy làm những chuyện mà không ai có thể mắng chửi người.”

Sắc mặt Khổng Hồng Ngọc trắng bệch sau đó chuyển sang tái xanh.

“Liễu Chúc Tâm, người cứ việc trở tài khả năng võ mồm của người đi!” Nàng cay nghiệt nói: “Ta vốn nghĩ sẽ cho nha đầu người một chút mặt mũi, nói chuyện đàng hoàng với người, nhưng bây giờ xem ra, việc này không thể nào làm được!”

Chúc Tâm còn chưa hiểu rõ ý tứ trong lời nói của nàng, Khổng Hồng Ngọc đột nhiên vọt lên phía trước, hai tay bóp chặt cổ Chúc Tâm, bất ngờ khiến cho nàng muốn kêu cũng kêu không được.

“Thế nào? Hiện tại xem cái miệng nhỏ nhắn của người còn có thể trở tài đấu võ mồm mắng chửi ta được nữa không?” Khổng Hồng Ngọc lạnh lùng cười khanh khách.

Trong lúc kích động, tiếng cười bén nhọn như mài dao, thật sự rất chói tai.

Chúc Tâm quả thật không thể nói được một câu!

Nàng không những không thể nói chuyện, hơn nữa cũng không thể thở nổi.

Khổng Hồng Ngọc vốn không có kế sách nào cả, vì vậy tính toán nếu nàng không chịu đồng ý sẽ trói nàng đi, nhưng bây giờ Khổng Hồng Ngọc đã thay đổi chủ ý.

Nàng thay đổi chủ ý, nhất định phải bóp chết Liều Chúc Tâm này! Có trách thì chỉ có thể trách mồm miệng ả ta quá lợi hại, tính tình lại quá thông minh! Cái miệng nhỏ của nàng nếu không có sắc bén như vậy, cái đầu nhỏ nếu không có thông minh như vậy, vậy thì có thể còn sống thêm được vài canh giờ. Cho nên nói, người có lúc thật sự nên giả bộ đần độn một chút mới là người thông minh.

Chúc Tâm giãy giụa từ từ chậm lại. Nàng vốn nghĩ rằng Khổng Hồng Ngọc chẳng qua chỉ là một người làm ăn bình thường, nàng quả thật không ngờ, Khổng Hồng Ngọc lại muốn ra tay giết nàng.

Nhưng Khổng Hồng Ngọc dường như có ý muốn hành hạ nàng, cố ý lúc nàng đang sắp tắt thở, lại nói lỏng tay ra.

Chúc Tâm ho mấy tiếng, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng bừng, “Người. Nếu người muốn giết ta, bản thân cũng không được yên đâu. Điền Thất, còn có vài tú nương. Cộng thêm người làm trong cửa tiệm, bọn họ tận mắt nhìn thấy ta và người cùng nhau đi vào cửa, nếu ta chết ở trong này, người cũng nhất định không trốn thoát được.” Chính vì vậy, nàng mới dám một mình đi vào nội đường với Khổng Hồng Ngọc, mới dám nói ra những lời vừa rồi với Khổng Hồng Ngọc.

Chúc Tâm cũng không phải đứa ngốc.

“Trốn không thoát?” Khổng Hồng Ngọc lại bật cười ra tiếng.

“Người có biết Hồng Đậu Tú Trang này là nơi nào không? Có biết Như Ý Hiên là tổ chức như thế nào không? Ở đây, ta muốn giết ai thì có thể giết người đó, những tên nô tài trong phường thêu này cũng không phải người nhiều lời, bởi vì bọn họ cũng không phải người tầm thường, bọn họ cũng là những người mà người không thể tưởng tượng được! Người đã muốn chết, vậy ta sẽ để cho người chết! Ta nói cho người biết, cho dù người có chết, ở đây cũng sẽ không có ai đi cáo quan, bởi vì quan Phủ căn bản không dám quản chuyện của Hồng Đậu Tú Trang, căn bản không dám quản trong Hồng Đậu Tú Trang này một ngày có bao nhiêu người chết!”

Chúc Tâm kinh ngạc nhìn chằm chằm vào nàng, giống như những lời mà Khổng Hồng Ngọc nói không phải là lời của người nói.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Chúc Tâm, Khổng Hồng Ngọc cười đến không nghĩ được.

“Ta xem ra người chẳng những một chút chuyện cũng không biết gì, hơn nữa từ đầu đến cuối căn bản đã bị lừa đến mức hồ đồ rồi!”

Chúc Tâm mở to hai mắt.

Nàng quả thật cái gì cũng không hiểu, quả thật cái gì cũng không biết! Chỉ vì Ung Tuấn không nói, nên nàng cũng không hỏi.

Cho đến lúc này, Chúc Tâm mới bỗng nhiên cảm giác được, khoảng cách giữa bọn họ thật sự xa xôi đến đáng sợ..... Coi như hần không nói, tại sao cho tới bây giờ nàng cũng không hỏi?

Nàng trách Ung Tuấn không thể yêu nàng, nhưng nàng đã yêu hần đủ nhiều sao?

Nếu đủ nhiều, vì sao nàng phải luôn giữ khoảng cách như vậy? Luôn luôn giữ tôn nghiêm như vậy? Luôn chứa đường sống ình như vậy?

Tại sao đã quyết định yêu hần, nàng còn phải nghĩ đến bản thân nhiều như vậy?

Nghĩ đến mình có thể chịu được hay không, nghĩ đến mình có thể qua được hay không? Người chỉ biết nghĩ đến bản thân mình trước tiên thì biết cái gì gọi là tình yêu sao?

Đã muốn nghĩ đến bản thân mình trước, nhưng lại đòi hỏi đối phương phải yêu mình, như vậy rốt cuộc nàng cũng chỉ là một người phụ nữ không hiểu biết gì về yêu một người, hoặc chỉ là một người ích kỷ nghiêm khắc, người phụ nữ chỉ biết yêu bản thân mình?

Chúc Tâm bỗng nhiên lâm vào mờ mịt.

Nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn chằm chằm Khổng Hồng Ngọc, giờ khắc này nàng đã không còn quan tâm tới sự sống chết của mình nữa, giờ phút này điều duy nhất làm cho nàng tiếc nuối nhất chính là khi nàng còn sống, thế nhưng chưa từng chính miệng nói cho Ung Tuấn biết, nàng thật sự rất yêu hắn.

Khổng Hồng Ngọc thấy nàng ngẩn người, còn tưởng rằng nàng vì sợ quá mà hóa thành ngu ngốc, vì vậy dương dương tự đắc tà ác mà hả hê cười.

“Thế nào? Cuối cùng bây giờ ngươi đã biết sợ rồi sao?”

Lúc Khổng Hồng Ngọc nói lời này, đồng thời siết chặt hai tay lại, lần này nàng dùng hết sức bóp chặt chiếc cái cổ nhỏ nhắn của Liễu Chức Tâm, tính toán chỉ một lần này nhất định phải lấy mạng Liễu Chức Tâm!

Nhưng lúc này, Chức Tâm lại không hề giãy dụa nữa.

Nàng không những không giãy dụa nữa, hơn nữa thân thể cũng không có cảm giác đau đớn nào.

Tuy rằng cơ thể của nàng đã mất đi tri giác, nhưng lòng của nàng lại đột nhiên kịch liệt đau nhói.

Nếu như nàng còn có thể sống sót, còn có thể gặp lại được Ung Tuấn, như vậy, nàng nhất định phải vứt bỏ sự cố chấp của mình, giang đôi tay ôm thật chặt lấy người đàn ông mà nàng yêu, hơn nữa còn nhất định phải lớn tiếng nói với hắn rằng.

Mặc kệ hắn có yêu nàng hay không, đời này kiếp này, nàng vĩnh viễn cũng sẽ chỉ yêu một người đàn ông là hắn!

19. Q.2 - Chương 9

Hai tay Khổng Hồng Ngọc càng lúc càng siết chặt hơn, mắt thấy chỉ còn thêm một chút nữa là nàng đã có thể bóp chết Liễu Chức Tâm! Nàng vốn cho rằng có người bên cạnh bảo vệ Liễu Chức Tâm, nhưng nàng không nghĩ tới sự việc lại tiến hành thuận lợi như vậy.

Lúc này Chức Tâm gần như đã sắp mất đi ý thức.

Cảnh vật trước mắt từ từ trở nên xám sẫm như tro bụi, Chức Tâm há miệng to muốn hít lấy không khí, nhưng cổ nàng đang bị siết quá chặt, giờ phút này Chức Tâm mới thật sự tự mình trải nghiệm được cảm giác còn lại một hơi thở cuối cùng của con người chính là cái gì.....

Thế nhưng vào lúc này Khổng Hồng Ngọc lại đột nhiên kêu lên một tiếng! Nàng vội vàng buông Chức Tâm ra, bởi vì lúc này bất thành linh có người ra tay đánh về phía sau lưng Khổng Hồng Ngọc, chướng gió khiến nàng có cảnh giác, trước khi đối phương xuất chiêu tổn thương nàng, Khổng Hồng Ngọc đã nhanh chóng nhảy ra.

“Ngươi! Sao ngươi lại đi vào? !” Khổng Hồng Ngọc thối lui đến góc phòng trầm giọng hỏi.

“Nếu ta không đi vào, làm sao có thể bắt gặp được một màn giết người này của ngươi?” Lâu Dương đứng ở bên cạnh Chức Tâm, lạnh lùng nói.

Khổng Hồng Ngọc mặc dù cảm hận, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thể nào phân biệt được ý đồ của Lâu Dương, nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chức Tâm vừa thoát khỏi bàn tay hiểm độc của Khổng Hồng Ngọc liền kịch liệt ho khan, cho đến khi cổ tay của nàng chợt bị một người giữ thật chặt.

“Nàng đi theo ta!” Lâu Dương dịu dàng nói với Chức Tâm.

Chức Tâm tránh bàn tay của hắn, rồi ngừng một lát, tiếp tục hít thở.

“Ta sẽ không đi theo ngươi, cũng không có lý do gì để đi theo ngươi.”

Lâu Dương lại lên tiếng cười. “Đến giờ phút này nàng còn không chịu đi theo ta, không sớm thì muộn cũng sẽ bị hạ độc thủ.”

“Khổng cô nương, người đi đi! Chuyện mới vừa rồi ta sẽ coi như chưa từng xảy ra, nhưng người tuyệt đối không thể bước vào phòng thêu một bước nào nữa.”

“Coi như nàng ấy có đi bây giờ, ta cũng sẽ không tha cho nàng ta.” Lâu Dương lại lạnh lùng nói.

Khổng Hồng Ngọc chợt bật cười.

“Nghe thấy chưa? Coi như bây giờ ta đi, ta nghĩ Lâu Dương Bối Lặc cũng sẽ không ”Tha cho ta” ! Một khi đã như vậy, ta sao có thể đi đây?”

Nàng đã quyết định, nếu đã ra tay, thì sẽ không thu tay lại. Còn nữa, Lâu Dương Bối Lặc này là một Quý tộc, mới vừa rồi nếu không phải nàng không đề phòng, hẳn căn bản không thể ép nàng dừng tay!

Huống chi, chủ nhân tất sẽ không thể nói không giữ lời, sắp có người ra tay giúp nàng, nàng còn gì phải sợ?

Nghĩ đến đây Khổng Hồng Ngọc lại ra tay. Tay phải nàng xuất chiêu, tay trái cũng đồng thời gia nhập vào, ra tay có vẻ nhanh gọn cay cú độc ác, nhưng tay trái lại chỉ là hư chiêu, vòng qua từ phía sau tay phải lần lượt bổ tới, năm ngón tay bàn tay trái liền chụp về hướng Chúc Tâm. Ai ngờ Lâu Dương dường như đã sớm đoán được mục đích của nàng, vào thời điểm Khổng Hồng Ngọc bổ nhào về phía Chúc Tâm lúc, hẳn lập tức ôm lấy Chúc Tâm. Khổng Hồng Ngọc mắt thấy hẳn ngăn cản nàng tấn công nhiều lần, lại vẫn có thể còn để tâm ôm lấy Liễu Chúc Tâm!

Nàng tự biết mình không phải là đối thủ của Lâu Dương Bối Lặc, dưới tình thế cấp bách Khổng Hồng Ngọc gơ tay bắn ra ám khí trong tay áo, dự định nhắm vào huyết tê để có thể khống chế hẳn.

Nào ngờ Lâu Dương vung ngược tay lên, ám khí của Khổng Hồng Ngọc đã phản hướng chính nàng, trong nháy mắt đã cắm trúng vào giữa đại huyết trên ngực của nàng —— Khổng Hồng Ngọc thét lên một tiếng chói tai! Nàng không ngờ tới, nàng chỉ muốn bắn trúng huyết tê của hắn, thế nhưng hắn lại ra tay muốn lấy mạng của mình! Thủ đoạn đối phương tàn khốc âm độc, khiến nàng kinh hãi.

Lâu Dương nhìn Khổng Hồng Ngọc nở rộ tươi cười, nụ cười đó không giống trong quá khứ, nhưng vẫn anh tuấn phóng khoáng, nhưng ánh mắt hắn lại lạnh lẽo còn ẩn chứa tơ máu tàn độc.

Gan mật Khổng Hồng Ngọc đều vỡ vụn, trong nháy mắt khí huyết tắc nghẽn, mạch đập chậm dần, nàng giống như phế nhân suy sụp ngã xuống đất. Chúc Tâm không biết võ công, dĩ nhiên không nhìn ra được tình hình lúc này, nhưng mà Khổng Hồng Ngọc đột nhiên ngã xuống đất, khiến nàng hoảng sợ thất kinh, trong lúc nhất thời ngây ngốc đứng im tại chỗ.

Nhân cơ hộ này Lâu Dương ôm lấy nàng muốn chạy ra khỏi phòng.

“Nếu như vì một nữ nhân không thương người, người không chịu buông tay, sau này chỉ có thể tự mình chuốc khổ.”

Một giọng nói trầm lạnh, bất ngờ vang lên.

Lâu Dương quay đầu lại nhưng không thấy bóng người, ánh mắt cùng sắc mặt của hắn chợt biến chuyển.

“Nếu người đã dám đến đây, tại sao không ra mặt?” Lâu Dương dường như đã sớm biết rõ đối phương là ai, khóe môi hắn thoáng hiện lên nụ cười quỷ dị.

Khi Chúc Tâm nhìn thấy Ung Tuấn bước ra từ hậu đường, máu của nàng dường như nguội lạnh! Hắn thật vẫn luôn ở đây sao? Như vậy mới vừa rồi lúc Khổng Hồng Ngọc muốn rat ay giết nàng, tại sao hắn không ra tay cứu nàng?

“Lâu Dương Bối Lặc không ra tay, ta ra mặt quá sớm chẳng phải đoạt phong thái của người sao?”

Ung Tuấn cười lạnh, đột nhiên ra tay bắt lấy bả vai trái hắn——Tay trái Lâu Dương đang giữ Chúc Tâm, tay phải ngăn cản cánh tay ở phía sau nhảy vọt ra, từ đầu vai đến thắt lưng lập tức bị Ung Tuấn xé rách một mảnh vải, lồng ngực thoáng chốc lộ ra áo giáp tơ vàng.

Khổng Hồng Ngọc đang thoi thóp cũng trừng lớn mắt, nàng không thể tin được, Lâu Dương Bối Lặc lại chính là nam nhân được chủ nhân phái tới hiệp trợ nàng.

Lâu Dương lần này mặc dù nhảy ra tránh thoát được nguy hiểm, nhưng hấn chỉ nhếch môi, cả người trong chớp mắt cũng biến đổi, thần sắc bỗng trở nên âm trầm tà ác.

Chức Tâm chưa từng thấy qua biểu cảm này của hấn!

Vẻ mặt như thế không nên xuất hiện ở trên mặt một Bối Lặc Gia, dùng sự tàn nhẫn ác độc cũng không đủ để hình dung vẻ mặt hấn lúc này, mà đây cũng chỉ là hình dung của Chức Tâm đối với người xấu tính nhất.

“Người sớm đã biết ta là ai!” Lâu Dương nhếch mép cười quỷ dị, lời này không phải là câu hỏi, mà là câu khẳng định.

“Nếu đã biết ta là ai, thì cần gì phải đợi đến lúc ta động thủ trước? Ung Tuấn, người làm việc quá cẩn thận, nên khó tránh khỏi bỏ lỡ tiên cơ.”

Bị Ung Tuấn vạch trần thân phận, nhưng dường như hấn cũng chẳng thèm để ý.

Ung Tuấn cười lạnh.

“Ta biết rõ người là ai, không phải là người nói cho ta biết? Nếu không phải tự bản thân người nói cho ta biết, thiên hạ sao có thể biết Lâu Dương Bối Lặc người đến tốt cùng là ai? Nhưng nếu ta thật sự có thể tự mình tra ra được thân phận của người. Vì vậy có thể biết được người không hề phòng bị, bởi vậy xuống tay với người trước, chẳng phải quá oan uổng hay sao? Còn nữa, đối thủ ngu ngốc như thế, cũng không thể làm khó được người?”

Nghe đến đó, Lâu Dương đột nhiên cười to.

“Thì ra là Ung Tuấn Bối Lặc lại là người thông minh biết điều như thế!”

Ung Tuấn lại thu hồi khuôn mặt tươi cười, lạnh giọng nói: “Buông nàng ra.”

Lâu Dương cười đến không thể dừng được.

Hấn thích Liễu Chức Tâm, có lẽ chỉ vì ban đầu hấn không biết nàng là người của Ung Tuấn Bối Lặc!

Cho nên, giá trị của Liễu Chức Tâm còn cao hơn cả một con tin. Lâu Dương không phủ nhận, hấn vốn muốn dùng Liễu Chức Tâm để uy hiếp Ung Tuấn, nhưng rồi lại không biết nàng chiếm mấy phần quan trọng ở trong lòng Ung Tuấn, vì vậy muốn thử dò xét lần nữa.

Nhưng cho đến giờ phút này, vẫn không thể dò xét được lòng của Ung Tuấn, chính bởi vì điểm này, sự thâm trầm của Ung Tuấn đã càng thêm thôi thúc Lâu Dương phải trừ bỏ quyết tâm của hấn.

“Nếu ta không buông, người định làm thế nào?” Lâu Dương nói.

Lời hấn nói còn chưa dứt, Ung Tuấn đã ra tay đoạt lại người —— Lúc Ung Tuấn ra tay gần tới, Lâu Dương liền buông Chức Tâm ra, toàn tâm ứng chiến.

Lâu Dương biết rõ Ung Tuấn là đối thủ nguy hiểm, hấn tuyệt đối không dám khinh địch! Cướp đi Liễu Chức Tâm chính là ý đồ hiện tại của hấn, nhưng mục đích cuối cùng của Lâu Dương, chính là muốn đánh bại Ung Tuấn Bối Lặc.

Chỉ vì trên cõi đời này nếu có Lâu Dương hấn, thì không thể tồn tại Ung Tuấn, hai người đều muốn xưng vương ở quan trường, cuối cùng không phải người chết, thì chính là ta vong!

Trong lúc Ung Tuấn và lúc Lâu Dương động thủ, ánh mắt Khổng Hồng Ngọc không chớp nhìn chăm chăm vào Chức Tâm. Tuy nàng chỉ còn có một hơi thở thoi thóp, nhưng nhìn thấy hai nam nhân xuất sắc như thế vì Liễu Chức Tâm mà liều mạng, nàng lại càng thêm căm hận.

Liều mạng một hơi thở cuối cùng, Khổng Hồng Ngọc từ từ bò đến gần chỗ Liễu Chức Tâm.

Còn Chức Tâm vào lúc này vẫn mãi chuyên tâm ở trên người hai nam nhân đang giao chiến với nhau, nàng căn bản không hiểu lúc này trong phòng đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là vì sao? Cho dù mới vừa rồi trong lúc nguy nan, Ung Tuấn không ra tay cứu nàng, vậy mà nàng vẫn một lòng lo lắng cho an nguy của hấn.

Nếu như yêu một người, còn phải so đo đối phương có yêu mình nhiều hay không, yêu mà tính toán chi ly như vậy cũng thật sự rất đau khổ! Mà tại sao nàng phải để cho bản thân mình chịu khổ sở? Tại sao phải lãng phí quá nhiều thời gian như vậy?

Hai người so chiêu, Ung Tuấn dường như có thể đoán được các chiêu thức của Lâu Dương, tấn công phòng thủ hay tiến lùi đều vô cùng thông dong, ngược lại mỗi chiêu của Lâu Dương tuy rằng hung hiểm, nhưng đều bị vây trong thế phòng thủ, chỉ một lát sau đã bị bức lui tới cửa hậu đường.

Tuy Chúc Tâm không biết võ công nhưng cũng có thể thấy được, Ung Tuấn đang chiếm thế thượng phong. Tim nàng bỗng chốc chùng xuống, rồi lại dâng lên cao, bởi vì nàng không biết rốt cuộc Ung Tuấn là người như thế nào, Hồng Đâu Tú Trang này cuối cùng là nơi như thế nào? Mặc dù trận chiến này có thể thắng, nhưng tương lai còn có biết bao nhiêu hiểm ác? Chúc Tâm lo lắng trùng trùng, cho dù Khổng Hồng Ngọc đã đi tới phía sau lưng mình, thế nhưng nàng vẫn không hề hay biết.

Nhưng nhất động nhất tĩnh của nàng, Ung Tuấn vẫn luôn chú ý tới.

Khi nhìn thấy Khổng Hồng Ngọc đã đi tới phía sau nàng, Ung Tuấn chợt biến sắc, nhất thời hấn bị phân tâm, chiêu thức hơi chậm lại, trong khoảnh khắc sơ hở đó khiến cho Lâu Dương có cơ hội tung chưởng tới.

“Cẩn thận!” Ung Tuấn buộc phải quay người lại tiếp chưởng, chỉ có thể hô to một tiếng.

Chúc Tâm vẫn chưa kịp phản ứng thì Khổng Hồng Ngọc đã ra tay — Ung Tuấn trở tay đỡ chưởng, dùng cứng đối cứng, lật tay tung chưởng từ dưới lên nghênh đón, không cho Lâu Dương có cơ hội trở tay, dùng tư thế dốc hết toàn lực, Ung Tuấn sử dụng nội lực áp chế khiến cho thế cục xoay chuyển, bởi vì trong lòng Ung Tuấn đang phân tâm, nên mới để cho hấn nhân cơ hội ra tay.

Khổng Hồng Ngọc nghe Ung Tuấn hô to một tiếng, trong lòng giật mình chưởng lực của nàng chậm lại, nhưng chiêu thức đó cũng đủ để quật chết một người không hề biết một chút võ công như Liễu Chúc Tâm.

Lúc này Lâu Dương thuận thế quay người lại đánh về phía Khổng Hồng Ngọc vắng ra ngoài bảy thước.

Khổng Hồng Ngọc kêu thảm một tiếng! Nàng tự biết mình sắp chết, nhưng lại không cam lòng!”

“Người. Người tới là để giúp ta , nhưng vì sao. Vì sao phải lấy mạng của ta.” Nàng cắn răng oán hận hỏi.

Lâu Dương im lặng nhếch khóe miệng, cười tà một tiếng, trầm tĩnh nói: “Ta đồng ý tới giúp ngươi, nhưng không có nói sẽ bảo vệ ngươi.”

Khổng Hồng Ngọc trừng to hai mắt cũng đồng thời tắt thở.

Lúc này Ung Tuấn đã đến bên cạnh Chúc Tâm, kéo tay nàng rồi lập tức chạy ra phía bên ngoài.

“Trốn được sao?” Lâu Dương đã đuổi theo ra.

Ung Tuấn đã ôm lấy Chúc Tâm nhảy lên mái hiên nhà.

Ngay lúc này, nàng không còn e ngại nữa. Nàng rúc vào trong ngực hấn, chỉ sợ hãi cho an nguy của hấn, bởi vì nàng đã phát hiện, khóe miệng Ung Tuấn đã rướm tia máu, lồng ngực cũng đã bị nhuộm một vũng máu.

“Vừa rồi ngươi đã chịu một chưởng của ta, bây giờ lại mang thêm gánh nặng, ngươi thừa biết là sẽ chạy không thoát!” Lâu Dương tựa như loài ma quỷ hung ác đuổi theo sát phía sau.

“Thả ta xuống đi, hãy giao ta cho hấn.” Chúc Tâm đau lòng ôm lấy người đàn ông của mình mà nói.

“Không thể nào.” Ung Tuấn lạnh giọng đáp, tự mình đã chạy đi hơn mười trượng.

Chúc Tâm rất muốn hỏi hấn, tại sao không thả nàng —

“Chẳng lẽ đến bây giờ ngươi vẫn không chịu buông tay? Người phải sớm nên buông tay, đối với một nữ nhân người không yêu thương, cần bản không cần thiết phải đau khổ lưu luyến!” Nàng kích động hấn.

Sắc mặt Ung Tuấn chợt lạnh hấn.

Hấn bỗng nhiên cúi đầu xuống, quái dị nhìn nàng chằm chằm.

Chức Tâm không hiểu ý nghĩa của cái nhìn này, nàng chỉ biết Lâu Dương càng đuổi càng đến rất gần. . . .

Ung Tuấn ôm nàng chạy như bay lúc cao lúc thấp ở giữa mái hiên và nhánh cây, Chức Tâm nhìn ra được đây là hướng đường đi về phòng trúc, không lâu trước đây Ung Tuấn đã từng dẫn nàng đến một lần, nàng hiển nhiên còn nhớ rõ con đường này.

Vào giờ phút này nàng chợt hiểu ra tâm ý của hắn, hiểu được nguyên nhân vì sao hắn đi con đường này.

Có điều Lâu Dương cũng không nói sai, Ung Tuấn đã bị thương còn ôm nàng cùng nhau chạy, chật vật lắm mới đến được bên ngoài phòng trúc, Lâu Dương cũng đã đuổi theo tới — Lâu Dương vừa đến nơi không nói lời nào liền đánh ra một chưởng, Ung Tuấn quay người tiếp chưởng, Chức Tâm ở trong lòng hắn cũng cảm nhận được nội lực của một chưởng đó kịch liệt đến cỡ nào.

“Buông nàng xuống, người nhất định có thể tự vệ.” Lâu Dương cười lạnh một tiếng, trên mặt hắn đang cười nhưng chưởng phong thì liên tục đánh tới, không chút Ung Tuấn vào bước đường cùng dường như sẽ không chịu bỏ qua.

Ung Tuấn không buông tay, ngược lại hắn càng ôm nàng chặt hơn, tựa như đề phòng Lâu Dương ra tay cướp người.

Lâu Dương đã nắm chắc thế thượng phong, thậm chí còn có thể thừa hơi sức mà thông dong nói chuyện.

“Không buông tay? Không nghĩ tới Ung Tuấn Bối Lặc lại chính là một người đa tình như vậy!”

Từng câu từng lời của Lâu Dương như khảm sâu vào lòng của Chức Tâm.

Vào giờ phút này, nàng hy vọng những lời này đều không phải là chân thật! Nếu như Ung Tuấn thật sự buông nàng xuống, nàng sẽ rất cảm kích, bởi vì nàng không muốn hắn bị thương tổn, cho tới giờ phút này nàng mới hiểu được, thì ra là nàng đã sớm xem sự sống chết của hắn còn quan trọng hơn sự sống chết của bản thân mình! Yêu một người, vốn không nên tính toán thiệt hơn, đây mới chính là tình yêu thật sự.

Bởi vì yêu là tình cảm sâu đậm vĩ đại thiêng liêng đến cỡ nào, còn hơn cả mỗi một việc thiện trong trần gian, bởi vì khi yêu người tâm mới có thể có được niềm vui, bởi vì hiểu được người yêu, tâm mới có thể phát triển thăng hoa.

Chức Tâm rất muốn mở miệng cầu xin hắn để mình xuống, nhưng nàng hiểu được tính cách của Ung Tuấn, nếu nàng cầu xin hắn, hắn nhất định không đồng ý, nhưng nếu nàng ích kỷ cay nghiệt, vậy thì, biết đâu hắn sẽ đồng ý thả nàng xuống!

“Cầu xin người đừng bỏ mặc ta!”

Chức Tâm nắm chặt y phục trước ngực hắn, quyến luyến nói với hắn: “Cầu xin Bối Lặc Gia tuyệt đối đừng để Chức Tâm xuống, ta rất sợ chết, ta còn muốn sống, xin người hãy cứu ta, Chức Tâm nguyện gả cho người làm thiếp, từ nay về sau người nói cái gì Chức Tâm cũng đều đồng ý làm theo!”

Hắn nhìn nàng chằm chằm.

Sau đó, mặc dù hắn có rời lỏng tay, nhưng ngay sau một khắc lại càng ôm chặt hơn.

Ánh mắt Ung Tuấn vẫn kỳ lạ quái dị, rồi lại có một chút chua xót.

Chức Tâm trừng lớn mắt, ngược nhìn ánh mắt phức tạp khó hiểu của hắn, lòng của nàng giờ phút này nhúu lại thật chặt, nàng bỗng nhiên hiểu ra, hắn sẽ không bao giờ buông tay nàng nữa.

Ung Tuấn chợt nhìn nàng mỉm cười, khuôn mặt tươi cười anh tuấn của hắn giờ phút này xem ra lại có vẻ thê lương.

“Nhớ kỹ lời nàng hứa.” Hắn vừa nói, vừa chặt vật né tránh một chưởng của Lâu Dương đánh tới, vai trái lại vì bảo vệ nàng mà bị nhận lấy một đòn nghiêm trọng.

“Kiếp sau — Kiếp sau nữa hãy làm vợ ta đi!” Hắn khụy một chân xuống, bởi vì một kích vừa rồi giáng xuống nên một lần nữa lại hộc ra máu.

Sắc mặt Chúc Tâm trắng bệch.

Hắn nói chính là “Vợ”, chứ không phải là “Thiếp”

Bởi vì hắn nói là vợ, không phải là thiếp, những lời này khiến cho nàng vô cùng khổ sở, cũng khiến cho nàng tan nát cõi lòng.

Ung Tuấn cũng đồng thời trở tay tung ra một chưởng, nhưng tay trái hắn đang ôm Chúc Tâm, tay phải lúc này xuất chưởng không đủ sức hộ thân, phía sau lưng trái bởi vì vậy mà để lộ ra một khoảng trống,! Nhưng Chúc Tâm rất thông minh, mặc dù nàng không biết võ công, nhưng lại biết lúc hắn phản kích tuyệt đối không bận tâm tới tánh mạng, nhưng Lâu Dương như hổ rình mồi không có khả năng bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để làm tổn thương hắn, vì vậy khi Ung Tuấn ra tay, Chúc Tâm dứt khoát đẩy hắn ra. Lúc tay phải Ung Tuấn tung chưởng, Chúc Tâm cũng đã lách qua phía sau hắn, mái tóc dài như tơ của nàng nhảy múa tung bay trên không trung, mềm mại như tơ, trong khoảnh khắc đó như tầm kén tơ bao quần trời chặt quanh người Ung Tuấn.

Vào lúc Ung Tuấn ra tay thì Lâu Dương lại cố tình ra vẻ như muốn nhảy ra, nhưng thời điểm trước khi nhảy ra hắn đã sớm nhìn thấy điểm sơ hở của Ung Tuấn, sau đó hắn quả nhiên quay ngược lại bỏ một chưởng vào phía sau lưng Ung Tuấn! Ung Tuấn tấn công không trúng, hắn biết Lâu Dương nhất định sẽ tấn công chỗ trống phía sau lưng hắn, chưởng phong nọ cùng lúc bị bức tới, khoảng cách chưa đầy ba thước.....

Mà lúc này canh giữ ở phía sau lưng cho Ung Tuấn, chính là Chúc Tâm. Đi vòng qua sau lưng Ung Tuấn, Chúc Tâm đã sớm xoay người trở tay ôm chặt lấy hắn, nàng dùng thân thể yếu ớt của mình mà bảo vệ ở phía sau lưng cho hắn.

Chúc Tâm không biết, có phải lúc con người sắp chết thì sẽ cảm thấy tất cả mọi việc đều trở nên chậm chạp như trâu đi hay không? Cho dù xuất chưởng nhanh muốn đoạt mạng người như Lâu Dương, lúc này trong mắt Chúc Tâm xem ra, cũng giống như đang phân tích một bản đồ khó hiểu chậm đến không thể tưởng tượng nổi! Vào giây phút sắp chết, khóe miệng nàng lại khẽ mỉm cười.

Vì người mình yêu mà chết, nàng không oán, chỉ có an tâm.

Vì vậy, nàng lẳng lẳng nhắm mắt lại chờ đợi giây phút đó, nàng mỉm cười thong dong trước cái chết.

Nhưng mà, ý trời thường không chiều theo lòng người.

Khoảnh khắc Chúc Tâm vừa mới nhắm mắt lại, Ung Tuấn đột nhiên nằm rạp ngã xuống đất, Lâu Dương đánh hụt một chưởng lại tiếp tục hung ác tung chiêu, nhưng Ung Tuấn đã thừa dịp này lật người lộn mấy vòng trên đất tới trước bệ cửa sổ phía sau phòng, ngoài bệ cửa sổ này chính là sườn đồi thẳng đứng. Mặc dù hắn muốn ôm Chúc Tâm nhảy xuống sườn núi, nhưng chưởng phong của Lâu Dương đã đuổi theo tới nơi, giờ phút này Chúc Tâm đang được hắn bảo vệ ở dưới người, sau đó hắn liền mở rộng cửa, quay lại đối phó với một chưởng hiểm của Lâu Dương – Lâu Dương lường trước được một kích này sẽ thành công, nên lúc ra tay, mặc dù âm tà như hắn cũng không kiềm được mà khóe miệng khẽ nhếch cười, cho rằng đã nắm chắc thắng lợi trong tay! Hắn không vội bắt Liễu Chúc Tâm, chờ giết xong Ung Tuấn, hắn sẽ có thể dễ dàng mang nàng đi.

Nhưng đặc ý thông thường cũng sẽ đồng nghĩa với việc sơ ý!

Khi một người tự cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng thường mất đi sự đề phòng, cũng đồng nghĩa với việc hắn tự tìm đến cái chết! Vào lúc Lâu Dương xuất chưởng, khoảnh khắc của hai người đã rất gần, dưới sự uy hiếp cũng như tấn công của Lâu Dương, hắn nghĩ rằng Ung Tuấn đã không còn khả năng phản kháng, vì vậy hắn càng không hề kiêng kỵ nôn nóng muốn lấy mạng Ung Tuấn, nhưng lại không một chút đề phòng! Lúc Lâu Dương tung chưởng, Ung Tuấn cũng đồng thời dùng tay trái đối đầu với hắn.

Lâu Dương quên rằng Chúc Tâm ở dưới người Ung Tuấn, tay trái hắn không cần bảo vệ Chúc Tâm nữa, đủ để tự do hoạt động, khi tay phải Lâu Dương tấn công gần đến thì hắn trở tay lại chống trả, tay trái có thể tự nhiên ra tay dẫn dụ hắn đến cửa! Tuy nhiên Ung Tuấn cũng bị trúng một kích của hắn, một chiêu này đã đã thương tâm mạch của hắn.

Lâu Dương thuận lợi xuất chiêu, nhưng bản thân cũng bị trọng thương, hắn không ngờ Ung Tuấn còn có thể ra tay đánh trả, cùng với kinh ngạc và thối lui trở về, tuy vết thương này không làm tổn thương đến đại

huyết cơ thể của hắn nhưng sự thương tổn đó cũng không nhẹ, vẫn đứng tựa vào trước cửa, như đang chờ đợi động tĩnh của địch thủ, nhưng thật ra nội tức hắn đã rối loạn, đang lặng lẽ điều khí dưỡng khí.

Nhưng Chúc Tâm ở dưới người Ung Tuấn một chút cũng không hề bị thương, nàng từ phía sau lưng Ung Tuấn chui ra thì nhìn thấy bệ cửa sổ, nàng lại ôm một tia hy vọng.

“Người đứng lên! Đứng lên đánh nữa đi, không thể nhận thua.” Nàng cố ý nói như thế ở trước mặt Lâu Dương.

Rõ ràng là khích lệ hắn, nhưng thật ra đó chỉ là chiến thuật lừa bịp kẻ địch chờ cơ hội nhảy xuống vách đá, bởi vì chỉ cần có thể nhảy xuống vách núi đá bọn họ nhất định có thể được cứu, ít nhất Lưu Dương không biết trong lòng núi có hang động, hắn nhất định không dám đi theo nhảy xuống vách núi đá.

Ung Tuấn tuy đã bám vào bệ cửa sổ đứng lên, nhưng khoe môi hắn vẫn không ngừng chảy ra máu tươi. Hắn nhìn nàng cười, nhưng nụ cười đó lại vô cùng thảm hại.

Hắn làm sao không hiểu được ý của nàng? Ngay cả mới vừa rồi nàng cố ý biểu hiện sợ chết, muốn hắn buông tha nàng, hắn cũng hiểu ý của nàng.

Khi nhìn thấy nụ cười này của Ung Tuấn, Chúc Tâm cũng đã lệ rơi đầy mặt.

Bởi vì nàng biết, hắn đã hiểu rõ bản thân cũng không còn đường cứu.

Nụ cười của hắn, giống như đang sắp ly biệt với nàng.

Giờ khắc này, Chúc Tâm rốt cuộc hoàn toàn sụp đổ, rốt cuộc tan nát cõi lòng! Nàng rốt cuộc không còn chịu đựng nổi những khổ sở đè nén này nữa, sự tiếc nuối của tình yêu ly biệt, sự bất đắc dĩ của việc không nói lên lời, cùng với sự bức bách thảm thiết chẳng khác nào bị giết chết.

“Tại sao? Tại sao không chịu buông ta xuống? Tại sao lại bảo vệ ta? Tại sao không để ta chết đi?” Nàng liên tiếp hỏi hắn mấy cái tại sao, dùng sức lớn tiếng mà hỏi ra những điều đáng lẽ nàng phải nên hỏi từ lâu.

Nhưng mà tất cả những điều này dường như đều đã đã muộn rồi.

Hắn trả lời lại nàng cũng chỉ có khuôn mặt tươi cười, chỉ nhẹ nhàng bang quơ mà nói một câu: “Làm sao ta có thể để nàng chết?”

Chúc Tâm nghe vậy trong lòng đau đớn vỡ vụn.

Hắn không nói, hắn vẫn không chịu nói, cho đến giờ phút này khi gần như đã bị bức đến cận kề cái chết, thế nhưng hắn vẫn không chịu nói!

“Nếu như ngay cả bản thân cũng không hiểu mình có thể yêu một nữ nhân nhiều như thế nào. Nhưng nếu, có thể vì một nữ nhân mà liều mạng, vậy mình nhất định đã yêu nàng vô cùng sâu đậm rồi.”

Hắn chợt mở miệng, giống như đang tự lẩm nhẩm một mình, từng câu từng chữ nói rõ ràng, vào giờ phút này lại giống như đang tự nguyện uống rượu độc.

Nàng đã biết đáp án của hắn, nhưng cho dù bây giờ nàng đã hiểu tâm ý của hắn, niềm vui sướng của nàng cũng ngắn ngủi giống như pháo hoa trên bầu trời! Lòng của nàng cũng giống như pháo hoa sau khi bị dập tắt, đã nát càng thêm nát, giống như vừa mới trải qua cảnh khổ của một trận hỏa hoạn, còn lại cũng chỉ là một đồng tro tàn cùng sự đau đớn sâu sắc.

Dứt lời, Ung Tuấn đột ngột phun ra một ngụm máu.

Thế lực trên người hắn dần dần suy yếu, Chúc Tâm cũng nhìn thấy được hơi thở của sự chết chóc.

Vào lúc này, Lâu Dương dường như đã điều tức trở lại bình thường, mặc dù hắn bị thương không nhẹ, nhưng cũng có thể kéo lê hai chân từng bước đi tới.

Trong nháy mắt, Chúc Tâm đã hạ quyết định.

Nàng nắm chặt tay Ung Tuấn, đồng thời cũng ôm hắn thật chặt.

“Nếu kiếp này không thể yêu nhau, vậy thì, chúng ta hãy cùng nắm tay nhau, cùng hẹn ước, gặp lại nhau ở kiếp sau đi!” Nàng đau buồn thê lương mỉm cười với hắn, dịu dàng nói với hắn.

Mặt Ung Tuấn liền biến sắc.

Trước khi Lâu Dương còn chưa kịp ra tay ngăn cản, Chúc Tâm đã ôm lấy Ung Tuấn lui về phía sau nhảy xuống vách núi đá. Trong nháy mắt, hai người liền cùng nhau rơi xuống vực sâu.

20. Q.2 - Chương 10

Chúc Tâm. . . .Rất cuộc là nàng yêu ta sâu đậm, hay là ta yêu nàng sâu hơn?

Rơi xuống đáy cốc, lúc đang rơi xuống, nàng phảng phất như nghe thấy tiếng hắn nỉ non than thở ở bên tai.

Thật giống như đang cảm động hiểu ra được điều gì đó, lại càng giống như sắp xa nhau trước khi chết.

Cho đến khi bọn họ cùng nhau ngã xuống đáy cốc vực thẳm, Chúc Tâm cho rằng tình sâu như biển cũng chỉ có thể hẹn gặp lại ở kiếp sau, bọn họ mới có thể có cơ hội nói với nhau lời yêu.

“Trong trận chiến này, hắn không biết có thể giữ lại mạng sống hay không, cho nên bảo chúng ta tới Giang Nam, nếu như hắn gặp chuyện không may, ta nhất định phải chăm sóc Liễu cô nương.”

Ngọc Bối Lặc trước đó hai ngày nay đã sớm dắt ái thiếp đi tới “Đáy cốc động thiên”, nếu không phải vì vết thương của Ung Tuấn quá nặng, mà Chúc Tâm nhất định không chịu rời xa hắn, ở dưới tình huống như thế hai người tuyệt đối khó có thể bảo toàn mạng sống, có lẽ sẽ vùi thân ở vực sâu trong đáy cốc này.

“Nếu đã biết rõ nguy hiểm như thế, tại sao còn cố tình đánh nhau ở đây?” Ba ca than thở.

“Có đôi lúc ta thật sự không hiểu nam nhân nghĩ cái gì? Chẳng lẽ vì quyền thế, ngay cả tính mạng cũng có thể không cần sao?”

Ngọc Bối Lặc mỉm cười, không đáng tranh luận.

Bởi vì suy nghĩ của nam nhân, nữ nhân vĩnh viễn sẽ không hiểu. Cũng giống như suy nghĩ của nữ nhân, nam nhân vĩnh viễn không nắm bắt được.

“Hắn bị thương quá nặng, e rằng chỉ có Đào Yêu ra tay mới có khả năng xoay chuyển trời đất.” Ngọc Bối Lặc nhìn chằm chằm nằm Ung Tuấn đang nằm ở trên giường, giọng nặng nề nói.

“Đào Yêu? Là cái gì?” Ba Ca mở to hai mắt.

“Đó là một người.”

“Người? Cái tên thật kỳ quái!”

Ngọc Bối Lặc cười nhẹ, đưa tay vuốt ve gương mặt mịn màng trong vạt của vợ yêu, ánh mắt để lộ ra nồng tình mật ý.

“Ca nhi nói không sai, cái tên này quả thật rất kỳ quái.” Hắn phụ họa ái thê.

“Người có tên kỳ quái, thông thường cá tính chắc cũng quái gỡ.”

Ngọc Bối Lặc nhin không được cười. “Nếu như đó là một nữ nhân, vậy thì càng thêm kỳ quái hơn rồi.”

“Chàng còn có thể nói đùa, việc này chứng tỏ a ca thiếp bị thương cũng chưa đến nỗi quá nặng, còn có thể cứu chữa?” Ba Ca hí hửng dò xét hắn, nhận thấy tính mạng a ca nàng đang nguy hiểm cần hắn cùng chung nghĩ cách, vừa rồi hắn nhận xét một phen về nữ nhân quái lạ kia, nàng cũng tạm thời làm bộ như mất điếc tai ngơ, không thềm so đo với hắn.

Ngọc Bối Lặc nói: “Mặc dù Đào Yêu có thể cứu mạng của hần, nhưng ta chỉ biết Đào Yêu là người ở quan ngoại, hành tung khó tìm, sợ rằng trước khi tìm được Đào Yêu, vì kéo dài cho tính mạng của Ung Tuấn Bối Lặc, còn không biết phải dùng thêm bao nhiêu cây Nhân Sâm ở vùng núi Đông Bắc, những cây Nhân Sâm đó đều là đồ quý giá trị lên tới mấy trăm vạn lượng bạc” Nói dứt lời, hần còn chặc chặc tiếc hận.

Ba Ca liếc hần một cái, híp mắt hỏi hần: “Mạng của a ca thiếp, chẳng lẽ không sánh bằng mấy trăm vạn lượng bạc của chàng sao?”

“Hiền thê thật là thích nói đùa, đồ quý này sao có thể nào lấy ra so sánh với tính mạng của a ca nàng được?” Ngọc Bối Lặc gió chiều nào che chiều ấy.

“Ừ, câu này mới giống tiếng người.” Ba Ca liếc nhìn phu quân tiếc tiền như mạng, lộ ra khuôn mặt vô tội tươi cười.

Ngọc Bối Lặc chỉ có thể âm thầm cắn răng, vẫn rất đau lòng, nhưng lại không dám ca thán, haizzz!

Tình yêu chôn ở đáy lòng, nói không nên lời, thường sẽ thâm trầm tựa như biển.

Chức Tâm hiểu, đến hôm nay nàng rốt cuộc mới hiểu rõ.

Đào Yêu đến rồi lại đi, trước khi đi nàng nói với Chức Tâm: “Nếu không phải hần có ý chí cầu sinh rất mạnh, căn bản là không thể sống đến bây giờ.”

Đào Yêu là một nữ nhân trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp, vẻ đẹp của nàng ẩn chứa tiên khí, lại còn mang theo cả tà khí.

Tuổi nàng thoát nhìn vẫn chưa đến mười tám, nhưng y danh đã truyền khắp thiên hạ, có lẽ chính bởi vì y thuật quá thần kỳ, hoặc có thể sử dụng dùng thuật hồi sinh lại dung nhan trong truyền thuyết, vì vậy dung mạo mới quanh năm trẻ mãi không già? Bởi vì trên giang hồ cũng có một lời đồn khác, Đào Yêu thật ra thì đã hơn năm mươi tuổi, nàng được đặt tên là Đào Yêu, nhưng thật chất là một yêu nhân.

“Nhưng có chuyện gì có thể khiến ột nam nhân sắp chết, ở trong cái chết mà còn phải đấu tranh cầu sinh? Nên biết rằng, con người khi gần chết là lúc thể xác đã sớm chuẩn bị tách rời, thế nhưng hồn phách lại còn muốn cầu sinh, thể xác cố níu kéo chút hơi tàn, sự đau khổ của lúc đó nhất định là sống không bằng chết.”

Bờ môi đỏ tươi của Đào Yêu lộ ra nụ cười thần bí. “Bất quá, trên đời này có lẽ cũng chỉ có mỹ nhân mới có thể khiến cho linh hồn nam nhân thoát khỏi cơn ngủ mê, thật sự luyến tiếc không nỡ chết được.” Lời này nói ra, thật không giống phát ra từ miệng một cô nương mười tám tuổi. Chức Tâm giật mình, mi tâm nhú lại.

Không đợi Chức Tâm trả lời, Đào Yêu nói xong liền rời đi.

Về phần chi phí chữa trị mấy ngàn vạn lượng bạc, cứ trực tiếp đến người làm của như Ngọc Bối Lặc lấy là được, đây cũng chính là nguyên nhân để nàng đồng ý ngàn dặm xa xôi đến đây cứu người.

Chính vì công phu sư tử ngoạn*, đó cũng là nguyên tắc hành y thu phí trước sau như một của nàng. (*câu đó chắc có lẽ ý nói là lấy giá cắt cổ)

Sau khi Đào Yêu đi, Chức Tâm ngồi ở mép giường, lẳng lặng nhìn Ung Tuấn nằm ở trên giường, chờ đợi hần tỉnh lại.

Nàng đã hầu hạ hần cả đời, bây giờ lại giống như đang trở lại tình cảnh lúc còn ở Ba Vương Phủ, chỉ có điều là tâm tình đã khác trước.

Khi Ung Tuấn tỉnh lại thì người đầu tiên hần nhìn thấy là Chức Tâm, nàng đang ngồi tựa vào mép giường ngủ, giống như một năm trước nàng thức trắng đêm canh giữ bên giường của hần, tình cảnh này tương tự, nhưng hôm nay đã không còn là hôm qua.

Hần đưa tay muốn vuốt ve mái tóc của nàng, nhưng lại làm cho Chức Tâm thức giấc.

“Người đã tỉnh?” Nàng vừa mệt mỏi vừa khản trương, gương mặt rốt cuộc cũng có vẻ tươi cười.

“Ta đã ngủ bao lâu?” Hấn cười hỏi, cơ thể ngủ quá lâu, giọng nói so với thức trắng đêm không ngủ còn có phần mệt mỏi hơn.

“Không có bao lâu, chỉ mới hơn một tháng.” Nàng cũng cười, nụ dịu dàng như trút được gánh nặng.

Ánh mắt hấn bỗng trở nên thâm trầm, dịu dàng hỏi nàng: “Vì sao nàng không buông tay?”

“Chỉ cần người không buông, ta vĩnh viễn cũng sẽ không buông.”

Nàng lại nói, hơn nữa còn giống như đang trách móc: “Nếu có một ngày người buông tay, ta cũng sẽ đi theo người đến cùng.”

Ung Tuấn bỗng rung động, tay của hấn rút cuộc vươn tới chạm vào mái tóc nàng, bàn tay to dừng lại ở một bên má tái nhợt của nàng.

“Nàng chịu khổ rồi.” Hấn khàn khàn thì thầm nói.

“Không khổ.” Chúc Tâm mỉm cười, vươn bàn tay bé nhỏ nắm lấy bàn tay to lớn của hấn.

“Chỉ cần Bối Lặc Gia không có việc gì, nô tỳ có ra sao cũng không thấy khổ.” Nàng bày tỏ.

Nàng lại tự xưng nô tỳ, còn gọi hấn là Bối Lặc Gia.

Tất cả thật sự giống như đang trở về thời gian khi còn ở Vương Phủ.

Vậy mà lúc này giờ phút này, nàng gọi hấn thật chân tình, thật tha thiết.

Nàng nguyện một đời một kiếp làm nô tỳ cho hấn, cũng nguyện một đời một kiếp làm thiếp của hấn, chỉ cần hấn còn muốn nàng, nàng cái gì cũng có thể không quan tâm.

Bởi vì nàng rất cảm kích ông trời, đã đem người đàn ông nàng yêu trả lại cho nàng.

Cho tới giờ phút này nàng mới chính thức hiểu được, mặc kệ đối phương có thể dùng tình cảm thật lòng thật dạ đáp trả giống mình hay không, nếu không thể thấy rõ đau khổ trong đời, tình yêu chân thành khó kiếm, một ngày nào đó mất đi đối phương rồi mới biết được trái tim đau đớn đến nhường nào, như vậy người đó nhất định là một kẻ ngu ngốc nhất trên đời.

Chúc Tâm đã trải qua sự đau khổ của tình yêu ly biệt, cho nên nàng hiểu rõ, vì vậy mà nàng không còn cố chấp làm một Liễu Chúc Tâm như trong quá khứ nữa. Nàng phải làm một Liễu Chúc Tâm hiểu được tình yêu là như thế nào.

Đối với nam nhân nàng yêu, nàng phải quý trọng, nàng phải nỗ lực nhiều hơn nữa, bởi vậy nàng rất cảm ơn ông trời đã nguyện ý cho nàng thêm một cơ hội nữa.

Ung Tuấn dịu dàng nhìn nàng, tình cảm muôn vàn lưu luyến, hấn hiểu được nàng vì sao gọi hấn là Bối Lặc Gia, vì sao lại xưng nô tỳ. Chỉ vì đời này đã hứa hẹn, mặc kệ ai là Gia, ai là nô, đó chẳng qua cũng chỉ là hình thức, đối với hai người yêu nhau mà nói, hai danh từ này chỉ có làm tăng thêm tình cảm ngọt ngào, chứ không làm ngăn cách nỗi tình cảm đã gắn kết.

Giữa bọn họ đã không cần ngôn ngữ.

Nhưng hấn biết, hấn vẫn còn nợ nàng.

Nợ nàng một mạng!

Nợ nàng một ánh mắt nhìn người!

Nợ nàng một mối thâm tình!

Nợ nàng một tình cảm chân thành!

Hấn phải đáp trả lại cho nàng một tình cảm nồng nàn chân thành.

Để cho nàng hiểu rằng, tình yêu của nàng cũng không cần phải trả giá một mình. . . .

Có lẽ, từ buổi gặp gỡ đầu tiên khi nhìn thấy tiểu Chúc Tình tám tuổi, cái cảm giác đó không hiểu sao lại tuôn trào mạnh mẽ, đối với nàng khắc sâu tham vọng muốn chiếm hữu, tình cảm của hắn đã sớm đối với nàng lưu luyến si mê điên cuồng một đời một kiếp

Có lẽ, trước khi nàng xuất hiện, hắn đã có sợi dây ràng buộc với nàng từ rất lâu rồi.

Hắn đã rơi vào lưới tình!!!

“Đáy cốc động thiên” là một nơi kỳ cảnh thiên nhiên rất đặc biệt.

Ở dưới sườn đồi, thật ra có chút khác với bên ngoài.

Nói cách khác, ngày đó Lục Y Nhân mang theo Chúc Tâm nhảy xuống vách núi đá, bởi vì nửa đường rơi vào trong lòng núi, cho nên Chúc Tâm cũng không biết, thì ra dưới sườn đồi, trong đáy cốc còn có một cái động khác.

Đáy cốc động thiên bốn mùa như Xuân nên mới có tên gọi là ‘Động Thiên’. Thật ra cũng không hẳn là một sơn động, ngoại trừ có một đầm nước quanh năm đóng băng rét lạnh đến bức người ra, ở nơi này còn có trăm hoa nở rộ, thác nước như tên bắn chảy cuộn cuộn, quang cảnh đẹp như Xuân. Càng có vẻ ẩn nấp kín đáo, đi về phía trước có thể đến thẳng tới đỉnh núi, đi sâu vào nữa có thể thông nhau với dưới lòng đất, một người nếu như không phải có võ công tuyệt thế, sau khi rớt xuống hồ sâu có thể tự mình tìm được đường sống trong chỗ chết ở cái đầm rét lạnh này, căn bản không có khả năng tiến vào một nơi thế giới thần tiên kín đáo thế này.

Mà một nơi vô cùng bí mật thì tuyệt sẽ không có người nào phát hiện ra chốn bồng lai tiên cảnh này, nhưng trên thực tế đây lại chính là nơi cư trú của Ung Tuấn ở Giang Nam.

Về phần đáy cốc đầm sâu, kết hợp với thác nước ở trong lòng núi, chính là đi thông tới con đường ở phía bên ngoài. Nhưng mà thủy lộ đan xen ngang dọc, cực kỳ phức tạp, hơn nữa càng đi sâu vào động thì con nước càng chảy ngược dòng, nếu không có người đi trước dẫn đường, căn bản là không có khả năng vào được động thiên này. Ngày đó Chúc Tâm và Ung Tuấn cùng nhau rơi xuống hàn đàm, đáng lẽ ra nàng đã mất mạng, nhưng được Ngọc Bối Lặc dùng Nhân Sâm núi ngàn năm cứu nàng, sau đó Đào Yêu đến cứu Chúc Tâm cơ thể suy yếu trước, rồi mới cứu Ung Tuấn bị trọng thương. Chúc Tâm là con gái, mặc dù cơ thể suy yếu nhưng thân thể may mắn không bị tổn hao gì, trải qua bàn tay thần kì của Đào Yêu, bảo vệ tánh mạng không khó. Ngược lại muốn cứu Ung Tuấn, thì không phải là chuyện dễ dàng chỉ làm trong hai, ba, ngày là xong, còn nữa sau khi Đào Yêu cứu sống giữ được mạng cho Ung Tuấn, nhưng Ung Tuấn còn phải mất thêm thời gian hơn một tháng điều dưỡng nghỉ ngơi, thể lực mới có thể dần dần khôi phục lại như trước.

Mỗi ngày Chúc Tâm đều ở bên cạnh chăm sóc cho Ung Tuấn, khi hắn ôm nàng nàng cũng chưa bao giờ cự tuyệt, để mặc cho hắn yêu thương vuốt ve.

Hắn biết, hắn đã lấy được lòng mỹ nhân này.

Hắn không chỉ có lấy được lòng của nàng, còn khiến cho tình cảm dịu dàng của nàng ngọt ngào tràn đầy sức sống như sắc xuân về.

Nhưng Chúc Tâm vẫn có nỗi băn khoăn.

Có lẽ Ung Tuấn cũng hiểu được tâm sự của nàng.

Bởi vì ở trước mặt hắn, nụ cười của nàng tuy vẫn rạng rỡ dịu dàng, nhưng thường thường sau khi nụ cười biến mất, ánh mắt của nàng xem ra lại có vẻ đau thương vô tận.

Nhưng nếu Chúc Tâm không nói, Ung Tuấn cũng không nhắc đến.

Giữa bọn họ như có sự ăm ỹ ngầm, cho đến khi ở đáy cốc động thiên hơn ba tháng, thương thế Ung Tuấn đã tốt, thể lực cũng hoàn toàn phục hồi như cũ, nụ cười miên cưỡng trên mặt Chúc Tâm rốt cuộc biến mất không thấy nữa.

Ngày hôm đó, hắn ở cạnh bờ hồ luyện công, còn nàng ở lại thu xếp quần áo trong phòng.

Chức Tâm lấy ra từng chiếc quần áo từ trong rương chứa đồ, sau đó gấp lại thành rất nhiều chiếc nhỏ, phân chia ra để ở giữa tấm vải trắng trên giường.

Sắp xếp ổn thỏa xong hết quần áo, nàng lấy mảnh vải trắng cột lại, cho thành một gói đồ tùy thân nho nhỏ.

Bọc quần áo vừa được sửa lại gọn gàng ngay ngắn, đúng lúc Ung Tuấn đang đi tới.

“Nàng ở đây làm gì?” Hần nhìn chăm chăm bọc quần áo trên tay nàng, rồi hỏi.

“Nô tỳ đang thu dọn quần áo cho người.” Chức Tâm dịu dàng nói với hần.

Nàng nhìn hần mỉm cười, nhưng khuôn mặt tươi cười đã không còn ngọt ngào nữa.

“Thu dọn y phục cho ta? Tại sao?”

“Bởi vì vết thương của người đã lành, thể lực cũng đã khôi phục, người nên rời đi khỏi đây, trở về Vương Phủ rồi.”

Hần nhìn nàng một hồi lâu, sau đó trầm giọng hỏi: “Ai nói với nàng, ta muốn trở về?”

“Không có ai nói với nô tỳ, nhưng nô tỳ biết, người nhất định phải trở về.” Nàng dịu dàng nói.

Ung Tuấn đi tới trước mặt nàng, bình tĩnh nhìn nàng. “Nàng muốn ta trở về?”

Chức Tâm cười một tiếng, cười đến chân thành, cười đến đau thương.

“Người không phải là người bình thường, không thể nào cả đời ở nơi đây cốc này. Nhưng mà một khi xuất cốc, người chính là Bối Lặc Gia, không phải phàm phu tầm thường, nên đối mặt với vấn đề dù sao cũng phải đối mặt.” Trong lòng nàng vui buồn lẫn lộn.

Thân thể hần điều dưỡng tốt, nàng quả thật rất vui.

Nhưng bọn họ không thể nào cả đời ở nơi đây cốc động thiên nước xa không thấy mặt trời này được.

“Ví dụ vấn đề là gì?” Hần sa sầm mắt nhìn nàng, khàn giọng hỏi, đồng thời duỗi tay trêu chọc mấy lọn tóc bên má nàng, rồi nhẹ nhàng trượt xuống chiếc cổ trắng như tuyết.

“Ví dụ như . . .” Nàng dừng lại một chút, bởi vì bàn tay to lớn nóng bỏng giờ phút này đang thăm dò vào trong váy áo nàng, đặt tại nơi mềm mại nhất trên ngực nàng.

“Ví dụ như, người còn có vị hôn thê, dù sao cô gái này cũng chưa bước chân qua cửa nên rất vô tội? Người không thể phụ lòng một người hoàn toàn không hề biết gì cả, một lòng chỉ chờ đợi được gả cho người.” Nàng nói xong, cũng cố gắng đè nén hơi thở, lúm đồng tiền xinh đẹp điểm lệ như hoa anh đào. Nàng mặc dù không quen cách hần ở mọi lúc mọi nơi đều đòi hỏi cầu hoan, nhưng nàng chưa bao giờ cự tuyệt bàn tay quyến luyến cùng đôi môi triền miên của hần, bởi vì nàng cũng lưu luyến si mê tất cả những gì thuộc về hần. Đối với nam nhân nàng yêu, nàng nguyện ý cho.

Ung Tuấn ngồi xuống, từ phía sau ôm lấy thân thể mềm mại của người khiến hần lưu luyến không rời.

“Ta dạy cho nàng luyện kiếm, chúng ta có thể rời xa nơi hồng trần, làm những hiệp khách rày đây mai đó, từ nay về sau làm một đôi Thần Tiên ung dung tự tại.”

Hần khàn giọng nói, từ phía sau cắn lấy sợi dây buộc yếm trên cổ nàng, kéo chiếc áo trên vai nàng xuống, nụ hôn triền miên như mưa rơi dừng lại ở bờ vai mảnh mai yếu ớt trắng ngần của nàng. Bởi vì những lời nói này đã khiến Chức Tâm nở nụ cười.

“Người bình thường vĩnh viễn không thể làm được Thần Tiên, người biết, ta biết. Bối Lặc Gia có tâm ý như vậy, nô tỳ cho dù chết cũng sẽ mỉm cười rồi biến mất.”

“Nàng cho rằng ta đang nói đùa sao?” Hần bị khựng lại một chút.

“Không, nô tỳ biết Bối Lặc Gia rất nghiêm túc.” Nàng nói, nhưng khi nói không mang theo nụ cười.

Ung Tuấn dừng tay, xoay lại thân thể của nàng.

“Nàng có thật tin tưởng ta không? Chức Tâm?” Hần trầm giọng hỏi nàng.

Nàng nhìn thẳng vào mắt của hắn, cắn môi, gật đầu.

“Ta tin!” Nàng cười nói.

Cùng với miễn cưỡng cười đầy mắt nàng ẩn chứa lệ chua xót.

Ung Tuấn không nhúc nhích thản nhiên nhìn nàng một hồi lâu. “Thật không?” Sau đó lạnh nhạt hỏi.

Chức Tâm không nói thêm gì nữa.

Nàng thông minh, nàng khéo léo, nàng dịu dàng, nàng thương hắn.

Nhưng những thứ này cũng chưa đủ.

Cũng bởi vì nàng thương hắn, nàng dù sao cũng là nữ nhân, nữ nhân cho dù yêu một người đàn ông đến cực điểm, biết rõ ràng người đàn ông mình yêu phải cưới một nữ nhân khác, thì không thể không có chút nào đau lòng được.

Trừ phi yêu quá sinh hận, hận đến vô tình, vô tình rồi mới trở nên vô tâm.

Chỉ có nữ nhân vô tâm, mới có thể để mặc cho nam nhân của mình đi cưới một nữ nhân khác mà không hề đau lòng khổ sở, sẽ không cô đơn đến mất ý chí.

Cho dù Chức Tâm có thông minh khéo léo hơn nữa, nàng dù sao cũng là một nữ nhân.

“Nếu như nhất định phải xuất cốc, vậy thì ta đi tới đâu, nàng cũng sẽ theo ta tới đó, có phải không?” Hắn hỏi.

Chức Tâm nhìn hắn một hồi lâu, sau đó gật đầu. “Vâng.”

“Cho dù thê tử sau này của ta làm khó dễ nàng, phúc tấn không muốn giữ nàng, nàng cũng kiên trì không đi, vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta?” Hắn hỏi lại.

“Đúng vậy!” Nàng không chút do dự đáp.

Nàng không thể mất đi hắn lần nữa, vĩnh viễn cũng không thể.

Cho dù có lỗi với người khác, nàng cũng sẽ không rời khỏi hắn nữa, trừ khi chính hắn bảo nàng đi, trừ khi hắn không cần nàng nữa.

Đôi con ngươi của hắn bỗng nhiên mông lung, ánh sáng trong mắt càng trở nên thâm trầm.

“Chức Tâm!” Hắn vươn tay nâng cằm của nàng lên, ngón tay cái vừa yêu thương vuốt ve gò má mềm mại của nàng, vừa nói: “Bây giờ, cho dù nàng muốn đi, ta cũng không bao giờ có thể thả nàng đi! Nàng vĩnh viễn là của ta, không chỉ có cơ thể nàng là của ta, ngay cả linh hồn của nàng, mãi mãi cũng chỉ thuộc về một mình ta!”

Dứt lời, hắn đột nhiên một tay ôm chặt lấy nàng, chặt đến nỗi như muốn đem nàng hòa lẫn vào trong cơ thể hắn.

Sau khi ra khỏi đáy cốc động thiên, Ung Tuấn đứng thật gần theo Chức Tâm cùng nhau trở lại Kinh Thành.

Nhưng bọn họ lại không trở về Ba Vương Phủ.

Đêm tối, hắn mang theo nàng vượt nóc băng tường, đi tới một đại trạch ở phía Tây ngoại ô.

“Bối Lặc Gia, nơi này là?” Chức Tâm hỏi.

Nàng không khỏi kinh ngạc, bởi vì bọn họ đang nằm ở trên mái hiên, nhìn lên một nữ nhân đang cúi đầu thêu hoa bên trong phòng.

Từ góc độ của Chức Tâm chỉ nhìn thấy một bên mặt của cô gái kia, nhưng có thể thấy hàng lông mày kẻ đen cùng má lúm đồng tiền của nàng, ánh mắt ẩn chứa nước, da trắng hơn tuyết, đầy đặn mềm mại, cô gái này tuyệt đối là báu vật trời sanh.

“Vị cô nương này là ai? Người vì sao muốn ta thấy nàng?” Chức Tâm lại hỏi.

Ung Tuấn cười nhẹ. “Nàng ấy, chính là vị hôn thê của ta, Ý Nồng Cách Cách.”

Ngực Chúc Tâm thoáng chốc co rút đau đớn, nhưng nàng vẫn cười cười, nhỏ giọng thở dài nói: “Vị hôn thê của người chẳng những là một vị cách cách, lại còn là một mỹ nhân.” Nàng nói chuyện, trong giọng nói không có một chút đồ kị nào, chỉ có một tia hiu quạnh cô đơn.

“Nàng không nhận ra nàng ấy?” Thế nhưng hắn lại hỏi.

Chức Tâm sửng sốt. “Sao ta có thể nhận ra nàng ấy?”

Hắn cười nhẹ. “Hãy nhìn kỹ một chút, có lẽ nàng sẽ nhận ra nàng ấy là ai.”

Chức Tâm mờ mịt nhìn về hướng vị cách cách bên trong cửa sổ, nhìn ngắm thật lâu từ mỗi cử chỉ thần thái của người con gái đó.

Nàng hít vào một hơi, chợt nhớ tới, nàng đã từng thấy qua đôi mắt này ở đâu rồi.

“Hôm đó phúc tấn cho người xem qua bức họa của cách cách, còn có ——”

“Còn nữa, thật ra nàng đã từng thấy qua nàng ấy, không chỉ một lần.” Hắn sâu xa tiếp lời, thay nàng nói hết. Lúc này, Chức Tâm đã biết vị ‘Ý Nồng Cách Cách’ này rốt cuộc là ai, sau khi biết được chân tướng, nàng quả thật không dám tin!

“Nhưng mà, vì sao nàng ấy phải ——”

“Nói ra rất dài dòng, sau này ta sẽ từ từ giải thích cho nàng hiểu.” Hắn lại cắt ngang lời nàng, cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng kinh ngạc đến đỏ bừng.

“Như vậy, giữa các người, chẳng lẽ.” Lần này, là nàng không dám nói hết.

“Nàng muốn hỏi, giữa chúng ta, chẳng lẽ không có mờ ám, không có tình cảm?”

Nàng im lặng, mặc dù tin tưởng hắn, nhưng nàng thực sự quá mức kinh ngạc, cho nên không thể không hỏi.

“Nếu ta trả lời nàng không có, cũng không hề có giải thích nào khác, nàng tin không?”

Nàng nhìn hắn, sau đó gật đầu.

“Ta tin!”

“Tại sao tin?” Ánh mắt hắn thâm thúy.

“Bởi vì người không cần thiết phải gạt ta. Người biết rõ, cho dù người thật yêu nàng ấy, đời này kiếp này ta vẫn đi theo người, vĩnh viễn không rời. Huống chi, nàng ấy vốn chính là thê của người, người vốn nên cưới nàng ấy. Yêu nàng ấy, đó mới đúng là việc nên làm, còn không thương, đây mới chính là việc không nên. Người vốn không nên phụ lòng nàng ấy.” Nàng giải thích xong, lời nói rất thanh thản, rất thẳng thắn vô tư.

Nhìn hắn nàng, đáy mắt từ quyến luyến yêu sâu đậm đến mừng vui khôn xiết, rồi sau đó dần dần thăng hoa.

“Chức Tâm, Chức Tâm của ta, tại sao nàng vẫn luôn thông minh hiểu lòng người như thế? Còn sâu sắc sáng dạ đến vậy?” Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, than thở nỉ non nói.

“Bối Lặc Gia, khi nào người cưới nàng?” Một lúc lâu sau, Chức Tâm mỉm cười đẩy nhẹ hắn ra.

Nàng cười, là nụ cười chân thành dịu dàng.

“Ta sẽ không bao giờ cưới nàng ấy.” Hắn chỉ nói thế.

Chức Tâm ngây ngẩn cả người. “Nhưng mà, phúc tấn ——”

“Mặc kệ ngạch nương nghĩ như thế nào, đời này kiếp này, ta chỉ muốn có một người phụ nữ, đó chính là Liễu Chức Tâm nàng.”

Trong nháy mắt, lời nói ra khiến Chức Tâm cảm động đến rơi nước mắt.

“Nhưng mà, Bối Lặc Gia, người không nên vì một mình nô tỳ phụ sự mong đợi của rất nhiều người.”

“Cho dù có phụ lòng của rất nhiều người đi nữa, ta cũng không thềm quan tâm, ta chỉ quan tâm đến mình nàng.”

Ba câu này, khiến nước mắt của Chúc Tâm rất vất vả mới nuốt ngược vào trong, lúc này lại chảy như sông vỡ đê.

Hắn ôm nàng vào ngực, hôn lên hai má đầm lệ của nàng, thấp giọng thở dài nói: “Huống chi, ta không thể cưới nàng ấy.”

“Có ý tứ gì?”

“Nàng nên hiểu, nàng ấy không phải là một nữ nhân bình thường, nếu muốn gả cho ta, nhất định là phải có mục đích nào đó.”

Lời của hắn nói, dường như giải thích không được rõ ràng lắm.

“Người hiện tại nàng nhìn thấy, nàng ấy ngồi trong Vương Phủ Kinh Thành, nhưng trên thực tế người bây giờ lại không phải là nàng ấy. Nếu nàng thông minh, nên biết nàng ấy không phải là một nữ nhân bình thường, an phận xuất giá chỉ vì muốn tìm kiếm nơi dung thân.” Ung Tuấn lại nói.

Nàng rốt cuộc hiểu rõ ý tứ của hắn.

“Nhưng mà, một nữ nhân chung quy vẫn phải xuất giá, huống chi, nàng còn là một cách cách, nhất định càng nên phải xuất giá.”

Ung Tuấn nhếch môi.

“Nàng ấy đương nhiên phải gả đi, hơn nữa cũng không còn bao lâu, nàng ấy sẽ phải xuất giá.”

Chúc Tâm nhìn hắn chằm chằm. “Cách cách phải gả cho ai?”

“Một nam nhân nàng không thể tưởng tượng được.” Hắn lấp lửng nói.

Chúc Tâm hít một hơi, điềm tĩnh nói ra: “Người chắc chắn, ta thật tưởng tượng không nổi sao?”

Hắn nhú mày.

“Cách cách xuất giá, nếu như có mục đích, vậy thì cũng chỉ có một mục đích.” Nàng nói.

Hắn sa sầm mắt nhìn nàng, bộ dạng phục tùng không nói.

“Người nói được, nàng ấy sẽ đồng ý. Người nói không được, nàng ấy tuyệt sẽ không dám làm. Chuyện cách cách muốn làm, nhất định có liên quan đến người.”

Hắn nhếch khóe miệng, nhưng vẫn im lặng không nói lời nào, chỉ nhìn nàng.

“Có điều, cách cách cuối cùng không nên chỉ là một quân cờ.”

Nàng thở dài: “Người vốn không nên miễn cưỡng nàng ấy——”

“Lần này nàng sai lầm rồi.” Nhưng hắn lại nói thế.

Chúc Tâm không hiểu.

“Coi như có mục đích, lần này cũng là từ ý nguyện của nàng ấy.” Hắn nói.

Chúc Tâm nhú lông mày không nói.

Qua một hồi lâu, nàng chợt sâu xa hỏi: “Hôm đó Lâu Dương Bối Lặc cũng bị trọng thương, hắn. . . .” Nàng muốn hỏi hắn sống chết thế nào, nhưng lại cho rằng Ung Tuấn vẫn luôn ở cùng một chỗ với nàng, có lẽ cũng không biết.

“Hắn không thể nào chết, ít nhất, sẽ không chết dễ dàng như vậy.” Hắn nhìn thấu tâm sự của nàng.

Nàng cười, hắn luôn luôn có thể đoán được lòng người, thật giống như ma quỷ.

“Hắn chưa chết, nàng rất vui sao?” Nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của nàng, hắn thần nhiên hỏi, nhưng giọng nói lại chứa đầy mùi dấm chua.

“Phải, ta thật rất vui!”

Con người Ung Tuấn nheo lại vô cùng nguy hiểm.

“Bởi vì, ta không mong muốn có bất kỳ ai chết ở dưới tay người.” Dựa vào trong ngực hắn, nàng dịu dàng nói, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng áp sát chậm rãi xoa nhẹ lồng ngực cho hắn, giúp hắn thuận khí.

“Có ý tứ gì?” Giọng điệu hắn vẫn cứng ngắt, nhưng do động tác vuốt ve nhu tình của nàng, đã làm cho hắn bình tâm tĩnh khí không ít.

“Người là Bối Lặc Gia, chứ không phải là tên sát nhân trên giang hồ giết người như ngóe. Nô tỳ không muốn người chuốc oán, còn phải ngày ngày dâng hương cầu khẩn, cầu xin ông trời phù hộ Bối Lặc Gia phúc thái an khang.” Nàng dịu dàng giải thích.

Nghe vậy, Ung Tuấn nở rộ ý cười, ôm chặt mỹ nhân vào trong ngực.

Chỉ hai, ba câu nói, nàng đã san bằng khuất phục sự ghen tuông của hắn.

Một vật chế một vật, lời dạy rõ ràng từ xưa đến nay, tuyệt đối không hề sai.

Trên đời này, cũng chỉ có duy nhất một mình nàng mới có thể khắc được hắn.

Như có thể khắc cương: Mãi mãi không thể sai.

“Ta phúc thái an khang, Lâu Dương cũng sẽ sống lâu trăm tuổi.” Hắn thấp giọng nói.

“Mọi người, đừng ai phạm ai, mặc kệ là phúc thái an khang hoặc là sống lâu trăm tuổi, thì có liên quan gì đến ai đâu?” Nàng rút vào trong ngực hắn nói.

Ung Tuấn nhếch môi.

Nữ nhân của hắn thật thông minh, nhưng có lẽ là quá thông minh rồi — Nàng thông minh, muốn có được nàng, hắn sẽ không tiếc cùng người liều mạng.

Nhưng nàng dù sao cũng là nữ nhân, lối suy nghĩ của nữ nhân, vốn không giống với nam nhân.

Nam nhân là vật thể chí dương, nữ nhân là vật thể chí âm.

Nam nhân dùng sức để sai khiến, nữ nhân dùng cơ thể để sử dụng.

Nữ nhân có thể đưa ra sự kết thúc thành thật nhất, nhưng nam nhân thì thường thường đi ngược lại đạo lý này.

Hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua cho Lâu Dương.

Chiến tranh giữa bọn họ vẫn chưa kết thúc, thậm chí, bây giờ mới chỉ bắt đầu! Mặc dù vì Chúc Tâm, hắn có thể không xung đột chính diện với Lâu Dương, nhưng đây là chiến tranh của nam nhân, nam nhân chỉ cần vừa khai chiến, không phân được thắng bại rõ ràng, thì một ngày cũng không thể dừng lại được.

Chúc Tâm cho dù thông minh, nhưng vẫn là một nữ nhân, ý tưởng nhất định không thoát ra khỏi lối suy nghĩ của một nữ nhân.

Nhưng mà, nàng là một nữ nhân trong những nữ nhân thông minh nhất trên đời này, nàng chỉ dùng lời nói nhắc hắn, chứ không dùng tình cảm uy hiếp hắn.

Nàng là người thông minh, thừa biết nữ nhân không giam giữ nổi nam nhân, nhưng có thể khống chế được nam nhân.

“Ta không phạm hắn, hắn lại muốn phạm ta.” Hắn nói không có tiếng động chỉ cười nhẹ.

“Người không phạm hắn, sao hắn có thể phạm người?” Sóng mắt Chúc Tâm lưu chuyển, cười đáp: “Chỉ sợ, Bối Lặc Gia không cam lòng nghĩ ra quỷ kế gian xảo, muốn hãm hại Lâu Dương Bối Lặc vào bất nghĩa, trừ bỏ thù một trận oán khí, còn muốn tiếp tục tranh đấu với hắn nữa.”

“Ta đã có nữ nhân, khó tránh khỏi việc ít dương khí, có nhiều thêm sự gian xảo.” Hắn cười nhẹ.

“Bối Lặc Gia ý muốn nói nô tỳ gian xảo?” Nàng chu môi, hiếm khi thấy được vẻ nghịch ngợm dí dỏm này.

Ung Tuấn cười với nàng, vuốt ve cơ thể của nàng. “Nữ nhân không gian dối giả hoạt, làm sao có thể không chế được nam nhân? Trong mắt của ta, mỗi một nữ tử có thể giả làm vợ người ta sẽ đều luyện được sự giả hoạt, nhất định phải có một bộ bí quyết câu dẫn phu quân vào bẫy tình.” Hắn một phen nói ra những lời không đúng đắn. Khiến Chúc Tâm phải che miệng cười khúc khích.

“Được rồi, nô tỳ thay mặt tất cả nữ nhân thừa nhận. Nhưng nói đi phải nói lại, cái bí quyết này nếu như không có nam nhân ”Phối hợp“, e rằng muốn phát huy cũng không được.”

Ung Tuấn sững sốt, sau đó lập tức cười to hôn lấy nữ tử trong ngực.

Trời sinh một Liễu Chúc Tâm thông minh khéo léo như thế, hết thầy tất cả lại ban cho hắn.

Xem ra, kiếp này có nàng làm bạn ở bên cạnh, trọn đời trọn kiếp, cuộc sống sau này của hắn nhất định sẽ không nhàm chán, tuyệt đối vô cùng thú vị!

TOÀN VẤN HOÀN !!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-hoan>